

БРАЙЪН ХЕЙГ ЧАСТЕН СЕКТОР

Част 4 от „Шон Дръмънд“

Превод от английски: Любомир Николов, 2005

chitanka.info

На Лиса, Брайън, Пат, Дони и Ани

1

— Вие ме потърсихте, струва ми се — казах аз на твърде привлекателната млада жена зад бюрото.

Тя сякаш не ме чу.

— Извинете, госпожице. Майор Шон Дръмънд... Вие ми позвънихте, нали?

— Да — отговори тя с отегчен глас. — Наредиха ми.

— Сърдита си.

— Не съм. Не заслужавах да ти се сърди човек.

— Смятах да ти се обадя, честна дума.

— Радвам се, че не го направи.

— Наистина ли?

— Да. И бездруго ми беше омръзнал.

Тя гледаше втренчено компютърния екран. Личеше си, че е бясна. Май не беше чак толкова умно да се срещам със секретарката на шефа. Но както вече споменах, тя беше красива, с пламенни черни очи, сочни устни и доколкото си спомням, с великолепни крака, за момента прикрити от бюрото. Всъщност защо не ѝ се обадих?

Приведох се над бюрото.

— Линда, беше прекрасно.

— Много ясно, за теб. Не и за мен.

— Искрено съжалявам, че не потръгна.

— Добре. Аз пък не съжалявам.

Потърсих из главата си подходящи за случая думи и накрая казах:

— Тъй се борим с вълните, кораби срещу течението, непрестанно отнасяни назад в миналото.

Тя най-сетне вдигна глава.

— Какво?

— „Великият Гетсби“... последното изречение.

— Майната ти. Това пък е от Джаки Колинс, ако искаш да знаеш.

— Тя помълча и добави с леден глас: — И си вдигни ръцете от бюрото

ми. Току-що го бърсах.

Божичко. Сега си спомних защо не ѝ се обадох след онази първа среща. Всъщност и преди срещата не ѝ се обадох. Тя ме потърси. Но отдавна бях разбрал, че въпросът не е кой започва, а кой слага край.

Изпънах се и попитах:

— За какво иска да ме види твоят старец?

— Питай него.

— Предпочитам да питам теб.

— Добре. Попитай любезно.

— Дадено. Моля те, Линда... Защо съм тук?

— Нямам право да ти кажа — усмихна се тя.

Е, какво повече да говорим? Заяждаше се на дребно.

Отстъпих на почтително разстояние, за да не вземе да ми зашипе с телбод ръката за слабините или нещо подобно. Усмивката ѝ обаче не вещаеше нищо добро.

— Absit omen — промърморих аз. Дано не е лоша поличба.

Но подозирах, че е точно така. Затова се позамислих.

Дойде ми наум, че от последната среща с шефа бяха минали почти два месеца. А тия срещи никога не са приятни. Всъщност не трябва и да бъдат. С шефа имаме отношения, които могат да се определят като трудни, и той е възприел безумната идея, че ако ме сритва по задника достатъчно енергично и достатъчно често, всичко ще тръгне по мед и масло. Нарича тия процедури „превантивни съвещания“. Аз им викам загуба на време. Досега не са дали никакъв резултат, а и двамата знаем, че редовните провали не са благодатна почва за бъдещ успех. Но човекът упорства. Сигурно и в брака е нещо подобно.

— Ще го изчакам тук, докато приключи — съобщих аз на Линда.

Реших, че нещата са ясни: генерал Клапър ще ми трие сол на главата, а любопитната и злопаметна Линда ще лепне ухо на вратата да се порадва на косвеното си отмъщение. Както винаги, аз ще се мъча да го укротя и накрая — пак както винаги — ще го уверя, че е направил много конструктивни предложения и повече няма да има ядове с Шон Дръмънд.

Лесна работа. Нали?

Грешка. Чакаха ме убийство, скандал и деяния тъй гнусни и отвратителни, че щяха да преобърнат с главата надолу живота ми и

целия град. Всъщност докато се мотаех в приемната, убиецът вече обмисляше първото от поредицата предстоящи убийства. А бъдещите му жертви си живееха живота, без да подозират, че едно чудовище ги е взело на прицел.

Но не ми се вярва Линда да е предвиждала всичко това. Не ми се вярва дори да го е искала.

Впрочем, аз не работя в Пентагона, където се намираше и все още се намира въпросната приемна. Изкарвам си хляба в малка тухлена къщичка зад оградата на военната база във Фолс Чърч, Вирджиния. Базата също е малка, с високи телени мрежи, но без табели и без объркващи номера на стаите. Ако обаче си падате по тия неща, кабинетът на Клапър е с номер 2E535 — двойката означава втори етаж, E намеква за външния, най-престижен пръстен, а 535 подсказва, че е от същата страна, която думнаха момчетата на Осама.

През някогашните дни на Студената война дворът по средата на Пентагона се наричаше Кота нула, най-вътрешният кръг беше Алеята на самоубийците и всички се натискаха за външния пръстен E. Но днес светът е друг и нещата се променят.

— Вече е готов да те приеме — обяви Линда и пак се усмихна.

Погледнах часовника си — седемнайсет нула-нула, или, както казват цивилните, пет следобед. Краят на официалния работен ден. Топла вечер в началото на декември, ако трябва да бъда по-точен.

Обичам този сезон. Разбирате ли, между Деня на благодарността и Коледа никой във Вашингтон дори не се преструва, че работи. Какво ще кажете? Лично аз току-що бях прехвърлил последната папка на бюрото си от сектор „Входящи“ в сектор „Изходящи“ и идваше мой ред да празнувам.

Така или иначе, прекрачих в кабинета на Клапър и той толкова се зарадва да ме види, че дори го изрече на глас:

— Шон... толкова се радвам да те видя. — Махна с ръка към двете плюшени кресла и попита: — E, стари приятелю, как я караш?

Стари приятелю?

— Добре, господин генерал. Благодаря, че попитахте.

— Чудесно. Вършиш страхотна работа и аз много се гордея с теб. — Той отпусна задник на тапицирания стол, а аз си помислих с тревога, че от толкова лъчезарни словоизлияния току-виж, ме хванал слънчев удар. — Случаят „Албиони“ приключен ли е?

— Да. Тази сутрин. Призна се за виновен и сключихме споразумение.

Кой знае защо, имах неприятното чувство, че не му казвам нищо ново.

Между другото, аз съм онова, което в армията наричат адвокат за специални задачи. Ако държите да знаете, по-точно съм защитник в специализирана група от адвокати и съдии. Специализирани сме, защото уреждаме правните проблеми около „черните“ операции на армията — истинска менажерия от толкова зловеци хора и подразделения, че никой не би трябвало да знае за самото им съществуване. С две думи — плътна димна завеса, а ние сме част от този цирк.

Всъщност службата ми официално не съществува. Аз също, което често ме кара да се чудя за какъв дявол ставам всяка сутрин в ранни зори. Последното беше майтап. Обичам си работата. Наистина. Но поради деликатния и сериозен характер на нашата дейност сме подчинени пряко на председателя на военния съд — малка служебна подробност, за която Клапър горчиво съжалява, тъй като му докарваме сума ти главоболия. Особено аз.

Какво още? На трийсет и осем години съм, неженен и както е тръгнало, промяна май не се очертава. Смятам се за сравнително добър юрист, познавач на военно-наказателния кодекс, изобретателен и тъй нататък. Шефът ми би могъл да оспори което и да било от горните твърдения или всички накуп, но какво му разбира главата? В моята работа е важен клиентът, а аз рядко получавам оплаквания.

И тъй, връщам се към срещата с привидно любезния домакин на кабинета.

— Е, Шон — интересува се той, — какво наказание получи Албиони, след като се призна за виновен?

— Сам знаете... беше заслужено и справедливо.

— Добре. А сега опиши ми, ако обичаш, представата си за заслужено и справедливо.

— Слушам. Две години във военния затвор „Левънуърт“, уволнение без други дисциплинарни мерки и запазване на всички права.

— Ясно — промърмори той, но не изглеждаше твърде щастлив.

Ставаше дума за сержант първи клас Луиджи Албиони от разузнавателна част, събираща сведения за обекти в чужбина, който бил изпратен в Европа с кредитна карта „Америкън Експрес“, за да следи диктатора на една страна, чието име предпочитам да не споменавам. Ако сте любопитни обаче, представете си нажежена затънтена пустош между Египет и Тунис. Преди време я бомбардирахме, защото беше пратила терористи да взривят германска дискотека, пълна с американски военни, та и до днес още се гледаме накриво. Но изглежда, че диктаторът обичал от време на време да се измъква предрешен от мухлясалите вековни традиции на страната си и да се впуска в упадъчни западни развлечения, а работата на Луиджи била да дебне наоколо и да събира снимки как онзи ездач на камили хвърля зарове в Монако или се подвизава из бардаците на Амстердам.

Бъдете сигурни, че много бих искал да знам за какво са им на националните ни водачи подобни гнусни картинки. Но в нашата работа не се пита. И без това няма да ти отговорят. Или пък ще ти пробутат само лъжи.

Както и да е, една седмица след като потеглил от летище „Кенеди“, заедно със стотина бона, изтеглени от кредитната карта, Луиджи изчезнал вдън земя, каквото и да означава това банално сравнение. Минали шест месеца, преди да извърши необяснима глупост. Пратил имейл на бившата си жена. Тя пък решила да провери дали за задника му не е обявена награда и се свързала с армейския Отдел за криминални разследвания, който от своя страна позвъни на нас; ние светкавично се погрижихме въпросният задник да бъде прибран от един известен швейцарски курорт и тук вече дойде моят ред да изляза на сцената.

Всъщност за мръсник и изменник на родината Луиджи се оказа доста свястно момче. Сближихме се донякъде и той сподели, че за да поддържа прикритието, решил да си опита късмета на блекджек, здравата се увлякъл, загубил деветдесет бона, после изведнъж му потръгнало и спечелил деветстотин хилядарки. Твърдо вярваше, че е било Божи знак — след седемнайсет години вярна и храбра служба идвало време да се оттегли по своя воля.

Но да се върнем към Клапър. Той зададе логичния въпрос:

— А какво стана с парите, които твоят клиент открадна от пра... от нашето правителство?

— Имате предвид стоте бона, които е взел назаем? — изтъкнах аз. — Все се канел да ги върне по банков път заедно с натрупаните лихви. Останалото е печалба — негова печалба.

— Дръмънд... просто недей да ме будалкаш.

Е, с прокурора номерът мина, но това е друга история.

— Останалото ще бъде дарено на Дома за ветерани.

— Тъй ли? — Той вдигна вежди и подметна, според мен доста скептично: — Предполагам, че става дума за благороден жест, породен от угризения на съвестта?

— Както твърди той, това е най-малкото, което можел да стори... с оглед на престъплението, любовта му към армията и...

— А опростените десет години затвор не играят никаква роля, така ли? Съвсем никаква?

Клапър явно знаеше за делото повече, отколкото предполагам. Той помълча и попита:

— Ами ние какво получаваме срещу тия десет години от живота му?

— Седемстотин хилядарки плюс-минус някой и друг долар. И се благодарете на Господа, че не сме в частния сектор, инак половината сума щеше да хвъркне само за моя хонорар.

— Да, някъде към половината. — Клапър се изкиска и отбеляза: — Но пък тогава щеше да се лишиш от великата радост да служиш на родината си. — След тази изтъркана шега, която винаги звучи малко изкуствено, той добави: — Иронията всъщност е, че точно ти заговори на тази тема.

Но вместо да изясни загадъчната си реплика, Клапър попита:

— Моля те, Шон, напомни ми откога си зачислен в отдела за специални операции.

— Ами да видим... през март ще станат осем години.

— Според мен ги навърши още миналия септември. Четири години в обвинението и четири в защитата. Нали така?

Кимнах. Да, свършено правилно.

Но ако питате мен, твърдо вярвам в единайстата Божя заповед: не поправяй каквото не е строшено. Армията обаче е създадена точно за да съсипва каквото не е строшено и тази душевна настройка се прокрадва в кадровата ѝ политика. На практика никой в армията не вярва, че има кадрова политика. Просто действа една постоянна

заповед: щом войникът свикне с дадено място, овладее определена дейност или изглежда доволен от поста си, крайно време е да го изстреляме към някоя нова затънтена дупка.

В професионално отношение бях извънредно доволен от сегашната си позиция. В социално — имах сериозни проблеми.

Но Клапър вече обясняваше:

— Нашите военни адвокати трябва да придобият богат опит. Споразумения, преговори... има една цяла необятна област от правото, до която никога не си се докосвал.

— Добре казано. Прав сте. И най-добре да си остане така.

— Аз... те разбирам. — Клапър се изкашля и продължи, вече не толкова снизходително: — Разбирам също така, че тази година ти е ред за повишение. — Кимнах, за да потвърдя този факт, а той добави: — Тогава нужно ли е да ти напомням, че в комисията по повишенията имат склонност да избират офицери с повече знания и опит в областта на правото?

— На кого му пука?

Между нас казано — на мен. Не съм лишен от амбиции. Просто държа да постигна успеха по свой начин.

Отговорът обаче не беше нито по устав, нито желан. Клапър стана, обърна ми гръб и се загледа през прозореца към Националното гробище „Арлингтън“ отвъд магистралата. Явно криеше някакъв коз и аз подозирах, че след малко ще ми го размаха под носа. А ако ми позволите едно отклонение, струва си човек да се замисли над логиката да бъдат разположени в съседство Пентагонът и гробището — живи и мъртви, минало и настояще, късметлии и неудачници — всичко в общия куп. Гледката на тия безкрайни редици от бели надгробни плочи не подхранва стремежите и амбициите, тласкащи към упорит труд, усърдие и оставане до късна нощ на работното място. Откровено казано, те по-скоро напомнят на властващите в тази сграда каква е цената на глупавите им грешки и може би точно това е имал за цел проектантът.

Чудех се дали Клапър не гледа отвъд пътя, унесен в размисли за собствената си тленност. Ама че глупост — ако изобщо обмисляше нечия смърт, най-вероятно ставаше дума за моята.

— Чувал ли си за ПРП? — попита през рамо той.

— Естествено. Един приятел се разболя от такова нещо. Страхотия. Окапа му оная работа.

Шегата не го развесели.

— Това е съкращение от Програма за работа с промишлеността, Шон. Избираме офицер и го включваме за една година в някоя цивилна компания. Офицерът научава всички нови и модерни тенденции в частния сектор, после се връща с тези знания при военните. Много високо ценена програма за най-обещаващите служители — добра е и за отделния индивид, и за армията.

— Вижда ми се страхотна програма. Дори бих посочил десетина момчета, които с радост ще се запишат. — Помълчах и добавих: — Само че моето име няма да бъде в списъка.

— Всъщност твоето име е единствено в списъка. — Клапър се извърна към мен и заповяда: — Утре рано сутринта да се явиш на служба в „Кълпър, Хъч енд Уестин“. Намира се тук, във Вашингтон, и е адски добра фирма.

Не отговорих.

— Не ме гледай така — нареди той. — Ще ти се отрази добре. Работил си по редица тежки дела и не е зле да прекъснеш за малко. Между нас казано, завиждам ти.

Тук си струва да отбележа, че е спорно кой точно се нуждаеше от прекъсването. Бях работил по няколко извънредно деликатни случая, последният от които бе свързан с един генерал, обвинен в държавна измяна, и при разследването настъпих здравата по мазолите няколко големи баровци.

Едва ли бе в моя полза и фактът, че в окончателния доклад по същия шпионски случай нарекох военния прокурор зловредно копеле, което ме насади на пачи яйца. Разбира се, той отдавна си знаеше какво представлява. Но все пак идеята май не беше добра.

Що се отнася до Клапър, както вече казах, той беше шеф на всички военни адвокати, съдии и юридически помощници. Навремето е бил прокурор, и то превъзходен. Звездите на пагона бяха доказателство за владенето на юридическото изкуство, както и за политическия му нюх, тъй като с едната гола способност в нашата армия се стига само донякъде. Родом бе от южните щати, а там още от пелени учели момчетата от неговото поколение на военна доблест и самоотверженост. На ръст бе висок, красив като за армейски плакат и

се държеше много възпитано, стига да не го ядосваш, което аз за съжаление правех редовно.

Колкото до мен, аз израснах като типично армейско хлапе. Подобен живот те оставя без корени, с объркани навици и изразни средства и което е най-странно — с много по-малко уважение към армейската институция, отколкото проявяват новопостъпилите. Ние гледаме на войската като на семеен бизнес, имаме склонност да бъдем малко по-чувствителни спрямо нейните недостатъци и тромави нрави, а когато се наложи да поверим съдбата си на професионалните ветрове, проявяваме повишена бдителност.

— Моля ви, изберете някой друг — отговорих аз.

— Шон, всички сме длъжни да вършим каквото трябва. Както се казва в песента, шестстотин мъже препуснаха към долината на смъртта. Нали така?

Да, бе. Само дето пропусна да спомене, че нито един не се върнал обратно.

Той се облегна назад в креслото. Може би обмисляше нова линия на атака. След малко подхвърли:

— Мисля, че с капитан Лайза Мороу бяхте познати. Дори приятели, ако не се лъжа, нали?

Наистина ли очакваше да отговоря на този въпрос? Нека ви кажа, че само две години по-рано Клапър лично ми бе възложил да поема заедно с Мороу едно много деликатно предварително разследване по член 32 в Косово, след което я прехвърлиха в моята призрачна част. Впоследствие неведнъж се сблъскахме на съдебен терен и много бих искал да кажа, че резултатът е равен, че винаги съм отвърщал на удара с удар. Но не е така. Откровено признавам, олекна ми на душата, когато пак я преместиха. Не че държа сметка за всичко, но армията държи. Тя беше руса, извънредно привлекателна и както можете да предположите, умна, изобретателна и надарена със свиреп състезателен дух. Освен това беше остроумна, добре възпитана и чаровна; дайте обаче да не наблягаме особено на тия безплатни приложения.

Двамата се сближихме по професионална линия и аз обмислях дали да не поема курс към емоционална, а след това и физическа близост — нищо чудно да съм го планирал и в обратен ред, — но така и не се получи. А можеше. Всъщност сегашният разговор не беше

чиста загуба на време — Клапър току-що ми бе напомнил, че трябва да й позвъня.

Когато стана ясно, че нямам намерение да отговоря, той каза:

— Искам да поговориш с нея, Шон. Трябва да преразгледаш отношението си и мисля, че един такъв разговор ще бъде от полза. През изминалата година Лайза беше в „Кълпър, Хъч енд Уестин“. Остана извънредно доволна. Влюби се в тях и те се влюбиха в нея.

Без съмнение и двамата бяхме наясно, че можем да продължаваме тази игра поне още час, затова в интерес и на двама ни спрях да усуквам и попитах направо:

— Имам ли право на глас?

— Не.

— Съвсем ли?

Очевидно съвсем. Той отговори:

— Знаеш какви са възможностите.

Добре де, да видим възможностите.

Първо — да го посъветвам да си завре цялото предложение в задника, а след това да добави оставката ми. При този вариант възникваха ред сериозни проблеми, между които и твърде тревожният въпрос от кого ще си получавам заплатата всеки месец.

Втора възможност — добрият войник не обсъжда заповедите, а траква токове и се отправя с маршова стъпка срещу съдбата и поне се преструва, че вярва в мъдростта и способностите на онези със звезди на пагона. Голяма част от паметниците отвъд магистралата са посветени на тази учудващо популярна заблуда.

Най-вероятно имаше и трета възможност, макар да е толкова позорна, че се колебая дали изобщо да я споменавам и дори не бих се замислил сериозно над нея. При нея послушно отивам във фирмата, прецаквам каквото ми падне под ръка — включително и жената на някой от шефовете, — пикая в сутрешното кафе и бивам отпратен обратно в армията с етикет „негоден за цивилен живот“.

Както казах обаче, не се замислих сериозно над такъв вариант. Какво толкова в края на краищата? Никой не е издържал до финалния гонг на военната кариера без способността да се задържи в челна стойка за година-две. Можеше дори да се окаже забавно, възпитателно и всички останали глупости, които ми обещаваше Клапър. А що се отнася до него, навярно тълкувах погрешно мотивите му. Сигурно

беше загрижен за мен, за моята кариера и шансовете ми да получа поредното повишение.

Обмислих всичко това и казах:

— Може и да съм прибързал. — След миг размисъл добавих: — Прав сте, май ми трябва... как го нарекохте... професионален растеж, шанс да опитам нещо различно... нови хоризонти.

Усмигнах се, той също.

— Шон, наистина се боях да не вземеш да се опъваш. Радвам се, че разбираш.

— Разбирам. — Погледнах го право в очите и обещах: — Уверявам ви, господин генерал, и вие, и армията ще се гордеете с мен.

P.S. До нова среща след седмица или най-много две, мой човек.

2

На снимката отчетливо се виждаше красиво, леко ъгловато лице. Сочни устни, вирнат нос, удивителни тъмнозелени очи. Беше заснета в мига, когато се усмихваше — приятна усмивка, сърдечна и неподправена. В очите искреше заразителна жизнерадост. Не носеше грим. Нито бижута. Беше красива, но сякаш не обръщаше внимание на вида си или поне избягваше да го подчертава. Това му допадаше, както и много други неща у нея.

Тя щеше да бъде първата.

Той пак се озърна крадешком към прозореца на нейната спалня; там още светеше и човекът отново се вгледа в снимката, сякаш търсеше някаква пропусната важна подробност.

Тя изглеждаше под трийсет — не се забелязваха нито бръчки, нито торбички под очите или отпусната кожа. И все пак той знаеше със сигурност, че през май е прекрачила в четвъртото си десетилетие, че е неомъжена, без емоционални връзки в момента и от три години насам живее в предградията на Вашингтон.

Преди два дни той неусетно се нареди на опашката зад нея в близкото кафене, помириса парфюма ѝ и го одобри: скъп и изискан. Беше висока около метър и седемдесет, тежеше някъде към петдесет и два килограма и се държеше чудесно — с достойнство, но без следа от високомерие или напереност, както би могло да се очаква от жена с подобна външност и ум. Към момичето зад бара се отнесе учтиво и дружелюбно и остави седемдесет и пет цента бакшиш за кафето от долар и двацет и пет — малко пресилена щедрост според него — без сметана и захар. Не прекаляваше с грижи за здравето си; на два пъти я бе виждал да яде месо, но иначе не личеше да има лоши навици.

Да, тя трябваше да бъде първата.

Вече безброй пъти го беше прехвърлял в главата си. Обмисляше всички „за“ и „против“, разсъждаваше толкова напрегнато, че едва не си докара жестоко главоболие.

Трябваше да е тя.

Премахнеше ли я, всичко щеше да рухне.

Но как?

Рискът с нея щеше да бъде далеч по-голям, отколкото при всички други от групата. Необходимостта му налагаше да е методичен и той дори бе разработил компютърна програма, с чиято помощ да измерва и преценява тия неща. Включваше един или друг фактор, добавяше даден риск и алгоритмите извършваха своята заплетена магия, за да изплюят накрая определено число. Десетка означаваше най-адска трудност. Тя беше осмица, а всичко над седем го плашеше — програмата не беше идеална, а несъмнено съществуваха фактори, които е пропуснал, качества, които не е успял да проучи, тъй че показателят да се окаже занижен. Той никога не бе посягал към деветка или, пази боже, десетка. През изминалите години на няколко пъти му се бе случвало да обмисля подобни обекти, но винаги им обръщаше гръб. Шансовете за грешка просто бяха прекалено високи, а наказанието за провала — немислимо. В списъка имаше и седмица, клоняща към осмица, но всички останали бяха от шестица надолу. Обичайният му метод бе да запазва най-трудното за накрая, тъй като една грешка в началото можеше да съсипе целия план.

Но сега нямаше избор.

Трябваше да е тя.

И тъй, обратно към въпроса: как?

Най-горната папка на автомобилната седалка до него беше претъркана с подробности за живота и навиците ѝ, събрани почти без затруднения от общодостъпни източници и благодарение на няколко дни предпазливо следене. До три-четири извънредно важни сведения се беше добрал по друг начин.

По навиците ѝ човек можеше да си сверява часовника. Всяка сутрин точно в пет и половина прозорецът на спалнята светваше. Петнайсет минути по-късно тя изскачаше от предната врата по ластичен клин, който определено отиваше на фигурата ѝ — дълги, стройни крака и изкусителен задник. Сутрешният костюм се допълваше от черна спортна фланелка, приятно подчертаваща късата ѝ руса коса, и удобни, но скъпи маратонки. Беше в отлична форма и много, много бърза. На два пъти той ѝ засече време — осем

километра за трийсет и две минути по тежък хълмист терен, без нито веднъж да промени маршрута или темпото.

В гимназията и колежа се беше представяла отлично в бягането на дълги разстояния. Вестникът на колежа я описваше като спортистка със стабилни показатели — неизменно първа срещу по-слабите противници, но склонна понякога да разочарова треньорите си при състезания с водещите отбори. Упрекът му се стори незаслужен. Тя се бе състезавала в източните щати, където доминираха чернокожите, и имаше много добри резултати за бяло момиче. Освен това бе взела диплома с отличие от Вирджинския университет и бе завършила право в Харвард, петнайста по успех. Струваше му се жалко, че няма как да се срещнат при други, не тъй сложни обстоятелства. Той харесваше интелигентните, преуспели и атлетични жени и твърдо вярваше, че двамата биха си допаднали.

Тя живееше сама в един квартал, чиито обитатели имаха еднакво нормални и скучни домове, навици и финансови възможности. Кварталът обаче бе чист, безопасен и разположен недалече от работата ѝ. Тя общуваше със съседите, но нищо повече. Близките си приятели намираще в службата или другаде.

Къщата ѝ беше двуетажна, с тухлена фасада, дървени странични стени и едноместен гараж точно под всекидневната. Зад комплекса се разстилаше гъста гора, явно съхранена от грижовния проектант, за да създава чувство за уединение. Тази ирония на съдбата му допадаше. На два пъти се бе покатервал по тъмно на едно високо дърво, за да я наблюдава през прозореца с бинокъл за нощно виждане.

След сутрешното бягане тя отделяше трийсет минути за душ, обличане и закуска. В седем и петнайсет вратата на гаража се отваряше и отвътре на заден ход излизаше лъскав сив нисан максима. Кратка спирка в кафенето на три пресечки от къщата, после — право на работа. Животът ѝ се въртеше около електронния бележник, претърпан със записки и уговорени срещи. Обядваше на бюрото си и пазаруваше само през почивните дни. Вечерните часове бяха единствената хаотична и непредсказуема част от деня ѝ. Имаше склонност да работи до късно, понякога дори след полунощ.

Доколкото можеше да се прецени, тя никога не поддържаше повече от една връзка. В интимния си живот беше взискателна и

старомодна. Спонтанните запознанства и срещите за една нощ не бяха в нейния стил. Жалко, защото той можеше да си представи варианти с подобен подход, но също тъй ясно си представяше и резултата — светкавично отрязване, заредено с непредсказуеми усложнения.

Тя беше предпазлива и имаше похвалния навик да държи на собствената си безопасност. Според него — съвсем нормално за жена с нейната външност. Заключваше колата си всеки път, когато излизаше. За проникване на работното ѝ място не можеше да става и дума. В дома си бе инсталирала алармена система, която не пропускаше да включи при всяко прекрачване на прага. Доста добра система според експертната му преценка: резервно захранване от акумулатор; сензори на вратите и прозорците; детектор за засичане на движение, разположен във всекидневната; а трябва да имаше и поне един паник-бутон, монтиран най-вероятно в спалнята. Имаше обаче лошия навик да оставя отворен прозореца в банята на горния етаж — сигурно за да не допусне появата на плесен и задържането на миризми.

Този пропуск обаче не му вършеше работа. Сценарият беше всичко за него, а както и да я преобръщаше, усукваше или изопачаваше, очебийната небрежност просто не се наместваше там.

Той разтри врата си, изключи лампичката и метна папката обратно на седалката. Решението му беше взето и изглеждаше разумно във всяко едно отношение.

Щеше да я изненада там, където най-малко очакваше. Щеше да предприеме своя ход, когато бдителността и инстинктите ѝ са спаднали до най-ниско ниво, и да подходи по такъв начин, че тя да свали защитата и да го допусне до себе си.

Тя щеше да бъде визитната му картичка — и то такава, че да се запомни задълго.

3

Силно дрезгавият глас изрече по телефона:

— Името ми е Сали Уестин. Възложено ми е да ви поздравя с добре дошъл в „Кълпър, Хъч енд Уестин“. — Тъй като не отговорих веднага, тя подсказа: — Фирмата, за която работите.

Часовникът все още сочеше четири и половина сутринта.

— Вие знаете ли кое време е? — попитах аз.

— Разбира се. А вие знаете ли къде се намираме?

— Сигурен съм, че е написано в телефонния указател.

— Чудесно — отвърна тя. — Потърсете ме, като пристигнете. Съдружниците идват в осем и не е зле да ги изпреварите. Не водим сметка кой кога идва... но се забелязва. А вие навярно искате да направите добро впечатление от самото начало.

Ами да, точно това исках. Добре, че ми го напомни. Оставих слушалката, превъртях се и затворих очи.

В осем и половина пузнах телевизора, оставих Кейти и нейната банда да ме бомбардират с кипналата си жизнерадост, после дадох и на Даян шанс да се пробва в битката за място в класациите, минах през душа, избръснах се и тъй нататък.

Нека ви обясня защо не исках да се включвам в онази програма. Аз обичам армията. Там ми е мястото. Както казват редовите войници, ЕВС, което в зависимост от моментното настроение се превежда като „ела да видиш свят“ или „ега ти военната скука“. В някои дни означава и двете. Е, какво още да кажа — интересна работа, простичко облекло, добре уреден свят и чувство, че служиш на висш идеал. Прекалено съм сластолюбив, за да бъда свещеник, тъй че друго не ми остава.

Освен това има огромна пропаст между света на военното и на гражданското право, особено когато става дума за добре смазаната машина на корпоративното законодателство. Ние не въртим игрички с хонорарните сметки, не увъртаме, не се подмазваме на клиентите, нито пък се борим за тях и което е най-печално — не получаваме чекове с тлъсти премии за Коледа. И все пак горчивият опит ме е научил, че

мнозина юристи от големите фирми ни гледат отвисоко. Смятат ни за малоумници на държавна издръжка — малодушни, лениви и лишени от интелектуална мускулатура. Но това изобщо не ме стряска; те пък всички са разглезени и високомерни гадини с незаслужено високи доходи.

Що се отнася до уверенията на Клапър относно Лайза Мороу и нейните преживявания във фирмата, генералите не лъжат, но понякога истината пресича устните им под най-странни форми. Казват ли например: „Ония взводове току-що се опитаха да превземат върха и ги направиха на кайма, а сега Господ да ви благослови, момчета, вървете и с вас да се случи същото“? Не, ще изтърсят някоя тъпотия от сорта: „Вие сте най-добрите войници на този свят и затова ви избрах за великата чест да превземете онова ниско, зле отбранявано хълмче.“

Знаех какво ме очаква: тглова стаичка някъде в сутерена, където цяла година да броя колко кламери харчи на ден една адвокатска фирма. А в края на годината щях да получа почетна табелка, на която името ми е изписано грешно, защото с изключение на портиерите никой в скапаната фирма няма ни най-малка представа кой съм и какво правя там.

И последно, Клапър не е чак толкова хитър, колкото си въобразява. Както повечето генерали умее да притиска картите до мундира си и както повечето юристи сръчно прикрива истината. Между нас казано, леко се засегнах, задето си въобразяваше, че ме е заблудил. Явно имаше някакъв по-общ план и нещо ми подсказваше, че в крайна сметка Шон Дръмънд ще се озове зад бюро в Пентагона в Отдела по договорите, където да преговаря по споразумения за наем на бази, оръжейни поръчки и други неописуемо вълнуващи начинания.

Разбирам, все някой трябва да го върши. Но не и аз, много благодаря.

Както и да е, въпросната фирма се оказа разположена на Кънетикът Авеню, недалече от Белия дом — квартал, прославен с изисканите си ресторанти, претовареното движение и потресаващите наеми. Намерих подземен гараж, паркирах и се отправих към девететажната сграда, където едно табло на стената до асансьора уведомяваше, че фирмата заема горните три етажа. Това осветляваше първия въпрос. Фирмата беше голяма. Отговаряше и на незададения въпрос — фабрика за пари.

Асансьорът се отвори на осмия етаж и този факт бе подчертан по най-впечатляващ начин — ламперия от полиран махагон, дискретно осветление и златни букви, възвестяващи гордо от отсрещната стена: „Кълпър, Хъч енд Уестин“. Излязох от асансьора и повърнах на килима. Не бе, само се шегувам.

Наоколо бяха пръснати и няколко кожени канапета с бронзови кабарчета, масички, лампиони, морски пейзажи и една привлекателна дама на средна възраст, настанила добре облечения си задник зад дълго дървено бюро, която незабавно запита:

— Мога ли да ви служа?

Говореше отсечено, с аристократичен британски акцент, който отлично подхождаше на обстановката.

— Можете — отговорих аз. — Сали Уестин.

— Името ви, сър?

— Дръмънд.

Жената притежаваше една от ония шантави телефонни уредби. Натисна бутона, прошепна в микрофончето нещо и след това ме осведоми:

— Седнете, ако обичате. След малко мис Уестин ще дойде да ви вземе.

Усмихнах се и я попитах:

— Хей, знаете ли онзи виц за корпоративния адвокат, дето умрял? — Тя не прояви интерес, затова си отговорих сам: — И аз не го знам, ама започва добре.

Леко раздражена, тя сподели:

— Всъщност в момента съм доста заета.

Посочи ми стол, после натисна един бутон и се престори, че разговаря с някого.

Седнах. Очевидно това място се нуждаеше от разведряване. Наоколо сновяха служители, предимно мъже, надути и самодоволни с костюмите си за по две хиляди долара и куфарчета „Гучи“. Сбръчках лице и също се престорих на важен. Направих го много усърдно. Зачудих се дали да не си купя куфарче „Гучи“. Май нямаше смисъл.

Най-сетне една млада дама се приближи и ми каза:

— Аз съм мис Уестин. Очаквах ви... е, очаквах ви малко по-рано. Всъщност доста по-рано.

И тъй. Да започна от външността ѝ — около трийсетгодишна, в цветущо здраве, с дребничко, но изящно лице и вероятно красива, само че нагласена, облечена и срасана по начин, издаващ някакво раздражение от този факт. Кестенява коса, прибрана в стегнат кок, очила със златна рамка, никакъв грим; гърдите, бедрата и прочие женски атрибути присъстваха както си е по устав, но бяха пристегнати, прибрани и маскирани най-усърдно, та да не бият на очи. „Няма да те огрее“, мина ми през ума незабавно, но може би прибързвах с изводите.

А сега изражението ѝ — нацупено, укоризнено, определено вдъхващо чувство за вина. Май все пак не прибързвах.

— Както виждате — каза тя, след като стана ясно, че няма да обясня закъснението си, — тук имаме страхотна организация. По отношение на електрониката сме най-напредналата фирма в света, имаме сътрудници и секретарски персонал от висша класа, а библиотеката ни се попълва с всички най-нови съдебни решения по каквито и да било въпроси, свързани с корпоративното право. — Без повече предисловия тя се отпрати навътре, като подхвърли: — Нека да ви покажа определения за вас кабинет. Сигурна съм, че ще ви удовлетвори.

Заедно поехме по дълъг коридор с тапети в приглушени тонове и меки ориенталски пътеки. Много шик. Накрая тя свърна наляво в ъглов кабинет с размери около шест на девет метра с морски пейзажи по стените, бюро с ръчно изработена дърворезба и две кожени канапета върху огромен ориенталски килим. Двете остъклени стени разкриваха панорамен изглед към центъра на града.

Ако ви интересува, нормалният ми кабинет е с размери три на шест метра без прозорец, но пък си има нащърбено метално бюро и сива вградена каса, като идеята за произведения на изкуството на армията са няколко плаката, призоваващи към продължаване на военната служба, което, ако питате мен, е пределно идиотска гледка в кабинета на един съдебен защитник. И все пак ми хрумна, че мога да поостана тук. Нали разбирате, поне докато приятелите от армията наминат да видят как живеят нормалните хора. Отвратително... направо непоносимо.

Дамата размаха ръка наоколо.

— Шест години тук работи един колега, който едва не стана съдружник. Уволниха го миналата седмица. Разполагате с кабинета до следващото заседание на управителния съвет.

Докато се оглеждах, тя добави:

— Моят кабинет в другия край на коридора не е толкова разкошен. — После попита, според мен малко сприхаво: — Е? Ще можете ли да работите тук?

— Има ли автомат за кафе?

Тя завъртя очи към тавана.

— За еспресо и за капучино. Ако имате по-изтънчени вкусове, някоя от секретарките с удоволствие ще изтича да ви донесе каквото желаете.

Божичко, на кой свят бях попаднал? Ако кажех на асистентката си, сержант първи клас Имелда Пепърфийлд, да изтича за чашка от онова скапано кафе с мляко, после би се наложило да вадят с лебедка крака ѝ от задника ми. Но като институция армията се отчита пред обществото и тъй нататък, поради което не гледа с добро око на опитите да третираме жените като слугини. Както споменах, между обществения и частния сектор има значителна разлика; не съм казал, че е чак толкова лошо.

Седнах на едното канапе и подскочих няколко пъти — свестни пружини, мека кожа, здрава, устойчива рамка — човек можеше да си спи по цял ден на него.

— И с какво казахте, че се занимавате във фирмата? — обърнах се аз към мис Уестин.

— Работя тук от три години. Наскоро ме прехвърлиха към най-големия ни корпоративен клиент. — Тя помълча и попита. — А вие с какво право се занимавате в армията?

— Само с наказателно.

— О... разбирам. — Тя пристъпи от крак на крак. — Е, несъмнено идвате на най-подходящото място, за да се запознаете с корпоративните дела и договорите, Дръмънд. „Кълпър, Хъч енд Уестин“ има превъзходна репутация в тази област.

Преди да отговоря, нечия кашлица внезапно привлече вниманието ми към една фигура на прага — мъж на възраст някъде над шейсет и пет, облечен в един от споменатите вече костюми за две хиляди долара, набит, с гъста чуплива бяла коса, подрязани черни

вежди, присвити устни и червендалестото лице на човек, който често излиза сред природата. Всяка частица от фигурата, стойката и поведението му крещеше, че е негодник с бели обувки. Ако случайно не знаете, така наричаме служителите от правни фирми, които никога не прекрачват в канавката на истинския живот и следователно няма как да си изцапат подметките.

— Аз съм Харолд Бронсън, главен съдружник — представи се той и ми кимна. — А вие трябва да сте Дръмънд, предполагам.

— Да, и аз така предполагам.

Той не протегна ръка и изобщо не подсказа с нищо, че моето присъствие му е приятно. Само добави:

— Наминах да ви видя. Натоварихме мис Уестин да ви поеме и да ви въведе в нашата среда. Тя е отлично запозната с делата, по които ще работите. — Той ме изгледа малко по-втрещено и попита: — А вие?

— Какво аз?

Той побутна очилата върху носа си малко по-надолу.

— Вие, разбира се, Дръмънд. Какъв опит имате с корпоративното право и съдопроизводство?

— О... Ами занимавам се изключително с наказателно право.

— Криминални дела?

— Точно така.

Мистър Бронсън нервно подуши въздуха, навярно за да провери дали не съм домъкнал някое кучешко лайно върху скъпите му килими.

— Ние не се занимаваме с наказателно право, Дръмънд. И ние, и нашите клиенти не желаем да имаме нищо общо с тази част от правото. — Той помълча и добави: — А нашата работа, както несъмнено ще разберете, предлага много по-големи предизвикателства... в интелектуално отношение.

Разбрахте ли сега какво имах предвид за тия с белите обувки? Помощ! Измъкнете ме оттук!

Но мистър Бяла обувка беше набрал инерция и продължи:

— Занимаваме се с търговски спорове, покупки и сливане на компании, договори, охранителна дейност, телекомуникации, граждански иски и тъй нататък, а освен това, както всяка друга голяма фирма, лобираме в полза на своите клиенти. Поради общия икономически упадък през последните години значително се разшири

дейността ни по фалитите. Всъщност аз съм специалист именно в тази област. Сега тя обхваща повече от половината от работата ни.

Протегнах се, без да крия прозявката си. Сигурно щях да внимавам повече и дори да се държа сърдечно, ако мистър Бронсън не притежаваше една от онези типично изпити и неприятни физиономии. Имах чувството, че вината не е толкова в мен, колкото в цялостния му вид, излъчващ неописуемо самодоволство. Освен това говореше рязко и снизходително, което навярно впечатляваше клиентите, но на мен ми опъваше нервите.

А отгоре на всичко мис Уестин попиваше с поглед всеки негов жест. Направо надушвах около нея дъха на страх, тревога и неудобство.

Мистър Бронсън отново бутна очилата си нагоре и добави:

— Но за голямо наше съжаление вие не притежавате абсолютно никакъв опит в тази област. Ще бъдете въввлечен в дейности, които са крайно деликатни и важни за нашата фирма, Дръмънд...

И така нататък, и така нататък. Отново за очевидната ми липса на квалификация. За необходимостта да се отуча от старото и да превъзмогна немарливите си навици на военен юрист. За огромната чест да се уча на занаят от великите майстори на юридическото изкуство.

В течение на цялата безкрайна лекция аз седях небрежно, слушах учтиво и потисках почти неудържимото желание да го пратя на майната му. Наистина съжالياх, че Клапър не присъства на разговора. Би се гордял с мен. Зачудих се какво ли прави в момента прелестната капитан Мороу — пак си напомних да ѝ завъртя един телефон... освен това трябваше да си взема дрехите от химическо чистене, да върна една книга в библиотеката и...

— Дръмънд, слушате ли ме?

Ха така!

— Аз съм много зает, младежо — заяви мистър Бронсън. — И ако ви е чак толкова отегчително да ме слушате... Чухте ли поне една дума от онова, което казах?

Стана ми много неудобно. Крайно време беше да се престоря на засрамен и да го уверя, че словата му са били не само поучителни, но и вдъхновяващи.

— Извинявайте — отвърнах аз съвсем искрено. — Мислех си, че приключихте някъде преди десетина изречения.

Той взе да усуква вратовръзката си. Щеше да е голяма гадост, ако го обземеше нелепото чувство, че съм някакъв новопостъпил сътрудник, когото може да мачка както си иска, нали така? Не, и за мен, и за него би било по-добре ако решише веднага, че в тази фирма няма място за двама ни и се налага светкавично да ме изрита. Честно казано, не се надявах това да стане още от първата среща. Но човек е длъжен да опита.

На него обаче явно му беше писнало. Кимна отривисто на мис Уестин и се оттегли скоропостижно.

От гърдите ѝ се отрони тежка въздишка. Тя ме изгледа навъсено и заяви:

— Беше ужасно глупаво.

— Не се тревожете. И той е адвокат като другите.

— Не е като другите. В тази фирма той е Господ, идиот такъв.

— А може ли да ми издаде пропуск за паркинга?

— Какъв ви е проблемът? — Изнервена до немай къде, тя скръсти ръце и ме посъветва: — Когато се срещнете с другите съдружници, постарайте се да им направите по-добро впечатление. Ще ме вкарате в беля.

— Моля?

— Добре ме чухте. Докато сте тук, аз отговарям за вас.

— Обяснете, ако обичате.

— Управителният съвет смята, че появата на армейски юрист в редиците ни може да породи културни и образователни търкания. Моята задача е да ги предотвратявам.

— И какво по-точно означава това?

Всъщност знаех много добре какво означава.

— Слушайте, Дръмънд...

— Името ми е Шон.

— Добре. Позволете ми да...

— А аз мога да ви наричам Сали, нали?

— Ако е толкова важно за вас. Вижте, Дръмънд, вие очевидно сте некомпетентен...

— Седни, ако обичаш — прекъснах я аз. Посочих отсрещното канапе. Усмихнах се. — Дай да почнем отначало. Аз съм Шон, ти си

Сали. Не си ми нито наставничка, нито бавачка, а колежка. Би трябвало да се отнасяме един към друг с уважение, дори приятелски и...

На прага бе изникнал нов посетител, който каза:

— Добро утро, майоре. — Усмихна се лекичко и добави: — Аз съм Сай Бъргър... един от старшите съдружници.

Всъщност вече го знаех.

В един град, претъпкан със знаменити лица, това на Сиймор (или просто Сай) Бъргър спадаше към най-известните. Той беше изкарал два мандата като конгресмен, после още два като сенатор и властваше над Капитолийския хълм, но после онази неприятна история с една служителка в Конгреса — всъщност не беше само една, а цял куп служителки плюс жените на други сенатори и още много дами от всякакъв ранг — го препъна. Политическото му умение и влияние бе от такава величина, че всички го знаеха като Краля на хълма, преди тълпи от разплакани жени да изникнат изневиделица с обвинения, че Сай бил посегнал на целомъдрието им. Припомних си телевизионните репортажи от заседанията на анкетната комисия, медийния шум около делата за бащинство, втория развод с негодуващата съпруга и накрая пресконференцията, на която сенатор Бъргър обяви, че се отказва от борбата за преизбиране, за да се заеме „с лични дела“.

Ако питате мен, можеше да го каже и по друг начин.

Така или иначе, Вашингтон е шантав град със съвсем различна културна представа за политическата немилост и професионалния провал. И Сай постъпи по вашингтонски — оттегли се в мощна адвокатска фирма, където получаваше десет пъти по-голяма заплата, отколкото като сенатор и след като Джей Лено приключи с майтапите за негова сметка, постепенно се превърна в нещо като висш държавник. В неделя сутрин редовно посещаваше някое телевизионно предаване, крѝнкаше услуги от бившите си колеги и личните му дела отново станаха съвсем лични.

Но разберете едно: от всичко на света Вашингтон най-много обича сочните политически скандали и през тия два месеца Сай Бъргър беше човекът, за когото говореше цялата столица.

Кралят на хълма получи новия прякор Наперения петел, а сред широката публика плъзна вицът за един фермер, който платил цяло състояние за петел на име Сай, прославен с приказната си мощ и

издръжливост. Човекът отнесъл Сай у дома, пуснал го в кокошарника и зачакал да види как ще действа. Резултатът го поразил — Сай не само бил неуморен, но и не подбирал на кого налита. До пладне обслужил всичките триста кокошки, после прехвъркнал на пасището при кравите, оправил четиристотин глави добитък, а когато се заел със свинарника, на фермера му омръзнало да гледа. Но на другата сутрин, когато човекът излязъл на двора, заварил безценния си петел да лежи по гръб с изпружени към небето крака, явно мъртъв от изтощение. Горе вече кръжало ято лешояди. Фермерът побеснял, че са го измамили, и се разпусвал здравата. В този момент обаче Сай отворил едно око и прошепнал: „Хей, млъкни, ако обичаш. Вече почти съм примамил лешоядите“.

Но да се върна към настоящия момент.

— Добро утро, сенаторе — казах аз.

— Зарежи тия тъпи формалности. Викай ми Сай.

За пръв път го виждах отблизо. Оказа се по-висок, отколкото предполагах, с масивно телосложение, сипаничаво червендалесто лице, прошарена коса и внушителен топчест нос. Не беше нито красив, нито дори привлекателен, по-скоро бих го нарекъл грозен. И все пак нещо във феромоните му излъчваше усет за власт, а във Вашингтон това е най-сигурният пропуск към всички благини на живота.

— Мога ли да вляза? — попита ме той.

Кимнах.

Сай погледна мис Уестин, усмихна се сърдечно и поздрави:

— Добро утро, Сали. Как си днес?

— Отлично, Сай. Благодаря, че попита.

Той отново се завъртя към мен.

— Прекъснах ли нещо?

— Мис Уестин тъкмо обясняваше, че ми е нещо като бавачка.

— И ти имаш нещо против?

— А ти нямаше ли да имаш?

— Да, сигурно. — Той се позамисли, огледа ме, после каза: — Аз съм съдружникът, натоварен с надзора на правната дейност, която ще вършите заедно. И пак аз убедих фирмата да се включи в тази армейска програма.

Значи той беше виновникът. Естествено, аз попитах:

— Защо?

— Мислех, че ще се отрази добре на репутацията на фирмата.

— Не се отразява добре дори на собствената ми репутация.

Той се изкиска.

— Сигурен съм, че имаш какво да ни предложиш.

Дълбоко заблуждение. Но Сай небрежно изтръска някаква пращинка от панталона си и подхвърли на мис Уестин:

— Сали, направи ми една услуга. Иди да съобщиш на Хал, че майор Дръмънд е тук. — Погледна ме и поясни: — Хал Мериуедър. Той се занимава с личния състав и е склонен към избухливост, когато му нагазят в територията.

Ходът бе много тънък, но човек се научава от опит да усеща тия неща. Щом мис Уестин изчезна, Сай затвори вратата, подпря се на нея и ме огледа от глава до пети.

— Шон, нали така?

— Правилно.

— Е, Шон... Ще трябва да поизгладим това-онова. Хари Бронсън току-що ми се обади. А и горката Сали май съвсем се е паникьосала.

От мен не се очакваше отговор, затова премълчах. След малко той добави:

— Виждаш ли този кабинет?

Нямаше съмнение, че го виждам, затова Сай продължи:

— От години не бяхме имали толкова свестен служител като Джими Барбър. Завършил с отличие право в Йейл, първенец на випуска, публикации в академични издания, най-добрият ни кандидат за годината. Пое нагоре като ракета и щеше да стане съдружник за по-малко от шест години. Миналото лято обаче в едно от предаванията на „Шейсет минути“ жестоко оплюха служител от кабинета. Разкриха, че получавал безплатни самолети от свой спонсор, който освен това плащал сметките на сина му в колежа и наема за апартамента на неговата любовница.

— Онзи, дето...

— Да... същият. Лично аз го уговорих да заведе дело за клевета. И пак аз убедих управителния съвет да повери делото на Джими, един вид последна проверка, преди да го направим съдружник. Джими започна с най-щателна проверка на финансите на служителя. Откри разписки за самолетните билети и за университетските такси на сина му. Така наречената любовница се оказа млада перуанка, на която

съпругата му помагала да получи американско гражданство и дори ѝ плащала наема. Чековете били подписани лично от нея. Кажи ми, Шон, ти би ли постъпил така, ако имаше любовница?

— А ти?

Наглият въпрос сам се изплъзна от устните ми. Сай задълго се вгледа в мен. Но той очевидно бе пратен да приложи бюрократични дисциплинарни мерки и беше новият ми шеф, а изграждането на отношенията върви най-добре, когато е двупосочно. Той беше овластената фигура, а аз — непоправимият тарикат и трябваше да намерим обща почва някъде по средата. Побързах да добавя:

— Въпросът беше теоретичен, разбира се.

— Брей, да му се не види — разсмя се той. После отбеляза: — Не, аз си подписвах чековете сам. Естествено, полза нямаше. Съпругите ми редовно научавах от вечерните новини с кого имам връзка в момента.

— Бас държа, че е било досадно.

— Да... много досадно. — Той помълча. — Но да се върнем на Джими. Излезе, че телевизията е узнала цялата история от някакъв бивш затворник. Излезе още, че преди време въпросният служител е бил окръжен прокурор и именно благодарение на него онзи получил десет години без право на помилване. И най-тежкото: телевизията изобщо не проверила подробностите, не дала на човека никакъв шанс да ги опровергае.

— Значи имахте желязно обвинение.

— Да, така изглеждаше.

Той се вгледа в шарките на килима, сякаш продължението бе твърде болезнено. Но разбира се, след малко подхвана отново:

— Фийлдс Джейсън и Морганто поеха защитата заедно със звездата в екипа — Сайлас Джаклър. Вероятно знаеш, че при обвинението за клевета срещу публична личност най-трудното е да се докаже наличието на умисъл. След седмици подготвителна работа Джими ни каза, че открил вътрешен източник, който участвал в подготовката на предаването и твърдял, че в негово присъствие един от редакторите попитал шефовете дали не трябва поне да проверят обвиненията. Отговорили му да си затваря устата. Нещо повече, източникът на Джими чул един от главните редактори да се хвали, че

вече е съсипал един конгресмен и иска да закачи нов скалп на колана си. Несъмнено наличие на умисъл, нали така?

— Така си е. Само се надявам да сте проверили грижливо източника.

— Да, проверката е задължителна, нали? — Той вдигна вежда. — Но само секунди след като Джими представи нашия свидетел в съда, Джаклър трупна цяла камара доказателства, че човекът бил уволнен от телевизията, защото хитрувал със сметките за служебните разходи, както и показания от неколцина свидетели, които го чули да се кълне, че ще си отмъсти. При кръстосания разпит на Джаклър свидетелят рухна и си призна всичко.

— Като на кино.

— Така е. — След малко Сай добави: — По-късно Джими призна, че ни е лъгал. Искал да ни впечатли с детективските си способности. Всъщност човекът го открил и заявил, че прочел за делото във вестниците и издирил нашата фирма, за да предложи услугите си.

— Подставено лице?

— Вероятно.

— Но върви го доказвай, нали?

— Вярно. Искът беше отхвърлен. Съдът дори нареди да възстановим съдебните разноски на ответника. В нашия занаят слуховете плъзват много бързо. Беше голямо унижение за фирмата, а Джаклър взема по шестстотин долара на час. Алчното копеле ни изръси с десет милиона.

В цялата тази история трябваше да има някаква поука и аз се досетих:

— Със същата фирма ли ще си имам работа?

— Със същата.

— И жадувате за кръв?

— В никакъв случай. — Сай ме погледна в очите и натърти: — Тук всички сме професионалисти, Шон. Никога не влагаме лично отношение в работата.

Двамата се разсмяхме на дребната лъжа. Този тип почваше да ми харесва.

— Но делата ни винаги са за големи пари — каза той. — Големите корпорации като „Пепси“ или „Дженеръл Електрик“ наемат

най-добрите, плащат баснословни хонорари за услугата и държат да сме свършени. Не е като да береш черешки.

Кое то очевидно водеше към реалната тема на разговора. Психологическа мотивация, раздел 101 — Сай правеше сравнение между залозите в корпоративното и наказателното право: пари и репутация срещу човешки съдби.

Разбира се, човек не стига до висините на Сай, без да притежава изтънчена убедителност и обаяние. Затова почтително отделих няколко секунди за размишления върху твърдението му. Не, пак си беше пределна глупост.

Но реших, че сега е мой ред. Облегнах се на бюрото и попитах:

— Ами Сали Уестин? Защо са ти тропосали и нея?

Той въздъхна.

— Историята на Сали е... интригуваща. Дядо ѝ бил един от основателите на фирмата. Почина преди около двайсет години, но си остава легенда. Ръката му и до днес се усеща из цялата фирма и според нас тъкмо там е тайната на успеха ни. Бил ексцентричен стар глупак, който твърдо вярвал в успеха на всяка цена. Побърквал останалите съдружници и както съм чувал, правел обикновените служители на маймуни. Всяка фирма обича да се хвали с това през какви изпитания минават сътрудниците ѝ. Откровено казано, в сравнение с нас всички други са като пансиони за благородни девици. Товарим служителите двойно повече, подлагаме ги на далеч по-голям натиск и сме много по-взискателни от която и да било друга фирма. Казваме на кандидатите, че шансовете им да станат съдружници са едно към седем, и тъй като студентите по право са същества с извратено чувство за конкуренция, това ги привлича като мухи на мед.

— А какво общо има Сали Уестин?

— Тъкмо стигнах дотам. Сали завърши право в университета „Дюк“ с успех малко над средния. Ние можем да си позволим да бъдем много придирчиви и наистина сме такива. Избираме само десет процента от завършилите с най-висок успех. За нея направихме изключение.

Моментът изглеждаше подходящ да попитам:

— Защо?

— Вина.

— Вина ли?

— Да. Бащата на Сали също бил съдружник във фирмата, още по времето, когато командвал старият Уестин. Знаеш как става понякога — извратен стремеж да не се допусне протекция. Старецът изгърбвал сина си от работа, товарел го за трима и не му давал дъх да си поеме. Това траяло седем години. Накрая го уволнил.

— Няма що, чудесен човек.

— Един от последните истински безсърдечни мръсници. — След миг Сай добави: — Било е много преди моето време, но съм чувал, че бил много хитър и талантлив адвокат. Синът се прехвърлил в друга фирма, но вече бил развалина. Пет години по-късно, когато Сали навършвала две годинки, баща ѝ отново се кандидатираше за съдружник и пак го отхвърлили.

— Крайно време да се замисли за друга професия.

— Може и да се е замислил. Но вместо това се самоубил. — Той ме остави да разсъждавам една-две секунди над чутото, после обясни: — Но Сали работи като бясна. Откакто започна, едва ли ѝ се събират повече от четири часа сън на денонощие. А и ние не я щадим. Просто не е в наш стил. Всички служители трябва да се докажат.

— И как се справя?

Сай неопределено размаха ръка.

— Имаме седмина служители от нейния випуск. След няколко месеца ще решим кои трима да задържим. Двама са златни деца... истински гении. Освен това, тъй като вече по-голямата част от дейността ни е свързана с фалитите, предпочитаме сътрудниците да притежават не само правно, но и икономическо образование. Сали няма това предимство и между нас казано, ако я бива в сметките, значи добре го прикрива. — Той явно имаше какво още да каже и след малко добави: — Лично аз убедих управителния съвет да я прехвърли на работа при мен. Сметнах за уместно да ти обясня защо в момента изглежда малко скована и напрегната.

Е, има много мотиви да навлезеш в областта на правото — интелектуално или морално влечение, родителски очаквания, а на първо място стоят алчността и чистата глупост. Очевидно мис Уестин гонеше призраци. Не ми се вярваше да е здравословно. Ако аз ръководех фирмата, бих сложил на входа металодетектор и сапъори с кучета в случай, че мис Уестин реши да разчисти старите сметки. Но това си е лично мое мнение.

— Не споменавай на Сали за какво сме говорили — каза Сай. — Всъщност с никого не го споделяй. Мъчим се да уважаваме личния живот на служителите и само неколцина от старшите съдружници знаят тази история. Нашите сътрудници са възпитани в състезателен дух и без съмнение някои биха измислили начин да го използват като оръжие. — Лицето му стана сериозно и той добави: — Но ти не участваш в надпреварата и трябва да бъдеш наясно, че поведението ти може да повлияе на бъдещето ѝ.

— Ще се старая да поемам отговорност за личните си издънки.

— Похвално. — Той прекрачи напред, потупа ме дружески по рамото и подхвърли: — Бас държа, че се питаш защо армията е приела да работи точно с тази фирма.

— Всъщност не.

— Питаш се, не отричай. — Сай ме изгледа многозначително и добави: — Минах през правното образование, за да стигна до политиката... Учих в Католическия университет. В моята група имаше един млад офицер на име Томи Клапър. Станахме много добри приятели.

— Тъй ли?

На излизане той подметна:

— Разговаряме най-редовно.

Ако оставим това настрана, Сай ми допаднаше, а мисля, че и той ме хареса. Не казвам, че станахме неразделни, но аз бях пратен на заточение тук, защото ядосвах шефа си, а той — защото беше ядосал целокупния американски народ. Вярно, имаше известна разлика в мащаба, но иначе усещах някаква странна обвързаност между нас двамата. А и около него витаеше чаровният дух на непредсказуем бунтар. Харесвам хората с някой и друг сериозен недостатък. Нали и аз съм същата стока.

И още нещо. Възхищавам се на уменията да поднасяш заплахата елегантно, с кадифени ръкавици и тъй нататък. Всеки идиот може да каже: „Изпречиш ли ми се, скапаняк, ще те смажа.“ Дипломатът се усмихва и казва: „Ела тук, добро кученце“, а зад гърба си стиска солиден камък.

А най-впечатляващото му изпълнение беше, че ми разказа историята на Сали Уестин. Като стана дума за психологическа мотивация — как да пренебрегнеш подобно нещо? Главата на горкото

момиче гъмжеше от страховити демони и сега добрият стар Шон Дръмънд трябваше да се погрижи да не я изхвърлят на улицата.

4

Сали се върна в кабинета броени секунди след като Сай излезе. Потеглихме на обиколка из фирмата, започвайки от библиотеката, която заемаше една четвърт от седмия етаж. Състоеше се от километри скъпи килими, дървени маси, кожени кресла и солидни етажерки, претъпкани с дебели книги. Някоя грижовна душа бе оформила интериора като английски клуб за джентълмени. Мирисът пък ми напомни за мъжка съблекалня. Взе да ми се повдига.

— Повечето фирми — обясняваше Сали — използват електронни услуги или книги на компактдискове. Ние гласувахме и решихме да си запазим истинска библиотека.

— Защо?

— Въпрос на време. Електронните услуги са извънредно изчерпателни и актуални, но губиш много време, докато се свързваш и изчакваш края на търсенето. Съдружниците това не ги интересува, разбира се. Но за нас, служителите, е много важно.

Всъщност и мен не ме интересуваше.

— Следваща спирка, моля.

Следващата спирка се оказа асансьорът към деветия етаж, където бяха настанени съдружниците. За да подлъжем кабината да поеме в тази посока трябваше да разчитаме на дамата с британския акцент зад бюрото, която държеше ключа. Ама наистина, къде бях попаднал? Както и да е, докато пристъпвахме към бюрото, аз се усмигнах и намигнах, но тя беше твърде добре възпитана, за да забележи. Бронзовата табелка до десния ѝ лакът уведомяваше, че се казва Елизабет. Доколкото знам, почти три четвърти от англичанките носят същото име. Сигурно е много удобно за англичаните, защото ако сутрин зърнат до себе си непознато лице, спокойно могат да кажат: „Добро утро, Лизи“, и в шейсет процента от случаите утрото минава нормално.

— Тук, във вашингтонския офис имаме седем старши и осемнайсет младши съдружници — обясни ми Сали в асансьора. — В

Ню Йорк, Филадельфия и Хюстън са два пъти повече. А централата в Лос Анджелис, която се специализира в областта на забавленията и спорта, има три пъти по толкова. Бостън е най-тихото кътче, но нас ни смятат за бедните роднини и работим здравата, за да опровергаем това мнение.

Превод: вашингтонските служители искат повече съдружнически места и по-тлъсти заплати.

Вратата на асансьора се отвори — тук нямаше секретарка, но не липсваха дървени ламперии, разкошни килими и дискретно осветление. Почваше да става досадно. Все същата безвкусица, само в по-друг мащаб. Коридорът представляваше издължен правоъгълник. Всички врати бяха от външната страна, откъм вътрешната нямаше нито една. По тях със стилизирани златни букви бяха изписани имената на съдружниците. Има нещо много шик в това, да ти изпишат името на вратата — знак за солидност, непоклатимост и гарантирана работа. А и няма опасност някой да сбърка кабинета с мъжката тоалетна и да ти опикае стената.

— Всички кабинети са с изглед навън — обясни Сали. — Старшите съдружници гледат на изток, по-новите — на запад.

По средата има заседателна зала и столова. В столовата се допускат само съдружници и клиенти.

Продължихме към коридора на старшите съдружници и тя посочи още няколко врати.

— Ето кабинета на Сай. Следващият е на Харолд Бронсън.

Повървахме така още доста, като Сали сочеше врата след врата и изричаше разни имена, а аз полагах усилия незабавно да ги забравя. Най-сетне стигнахме там, откъдето бяхме тръгнали — при асансьора.

— Какво е делото, по което ще работим? — попитах аз.

— След малко ще разбереш. С делата се занимават предимно старшите служители, които докладват пряко на съдружниците. — Тя ме погледна и добави: — Ние с теб ще докладваме на Бари Босуърт. Той докладва на Сай. Също като при военните, нали?

Кимнах. Но всъщност цивилните само си мислят, че военните работят така, по този начин го представя Холивуд, а изобщо не е вярно. Никой не ми се бърка в работата, докато не дам повод. Между нас казано, бях готов да се разплача от носталгия.

Отново минахме покрай Елизабет и тя пак ме удостои с кремъчен поглед. Сигурно ми беше хвърлила око, но не смееше да си признае. Англичаните се славят със своята сдържаност в това отношение.

Както личеше по трите димящи чашки, вече сложени върху масичката за кафе, Бари Босуърт ни очакваше. Правеше големи усилия да изглежда гостоприемен, дори излезе иззад бюрото си с идиотска усмивка и рече:

— Добре дошъл, Шон, добре дошъл. Хей, мога да те наричам Шон, нали?

— Вече го направи — отбелязах аз.

Той се изкиска. Изобщо не му беше забавно, но се изкиска. Когато хвърлиш камък в блатото, слухът плъзва бързо.

Между другото, мразя натрапчивата дружелюбност при първа среща. От опит знам, че подобни хора най-напред ти забиват нож в гърба, когато задуха насрещен вятър.

Както и да е, той пристъпи към креслата и попита:

— Е, защо не седнем да се запознаем?

Няколко наблюдения за новия ми шеф Бари Босуърт: малко над трийсет, строен, красив, тъмнокос, с набола тридневна четина според последната тъпа мода. Най-забележителната му характеристика бяха чифт присвити черни очи, в които блестеше хладен разум и още по-хладна амбиция. Носеше лъскав скъп костюм и предположих, че има BMW 760, съпруга и 1,3 деца в най-престижното предградие, а вноската за кола и ипотеката обявяват на всеослушание, че трябва или да стане съдружник, или да си събере багажа и да отведе фамилията в някой по-скапан квартал. Но вероятно прибързвах с изводите за човек, когото току-що бях срещнал. Може би пропусках една-две подробности — например любовница или факта, че беемвето е от серия 5 с амбиция да стане седмица.

Така или иначе, той се приведе към мен и каза:

— Надявам се, че Сали те е развела из фирмата.

— Естествено — потвърдих аз и попитах: — Е, какво е това дело, по което ще трябва да работя?

Той се усмихна.

— Направо към деловата част, а? Времето е пари, нали така?

Изкикоти се, сякаш бях подхвърлил страхотен майтап. Но аз не се шегувах. Той вдигна чашката, отпи няколко строго отмерени глътки кафе, огледа ме и каза:

— Чувал ли си някога за „Морис Нетуъркс“?

Понякога не е зле да подхранваш погрешните впечатления на противника, но аз поклатих глава в случай, че все още не е решил дали да сподели мнението, че съм голям дръвник. Той от своя страна кимна любезно, сякаш беше съвсем естествено един възрастен мъж със собствен телевизор и достъп до вестници никога да не е чувал за „Морис Нетуъркс“. Както казах, адвокатите от големите фирми смятат военните си събрата за идиоти.

— Ами... добре. — Той помълча и предложи: — Тогава защо да не почнем от началото? Преди двайсет години, някъде към средата на втори курс, Джейсън Морис отишъл при декана на Станфорд и заявил, че напуска, защото университетът не може да го научи на нищо ценно. Аз самият съм завършил Станфорд... основен курс и право. Представяш си как са приели подобна наглост, нали?

— Представям си.

— Това не е просто някакъв си университет, Шон, а Станфорд, разбираш ли? — След като разясни тази важна подробност, той продължи: — Постъпил на работа в „Ей Ти енд Ти“ и на двайсет и шест години вече бил първи заместник-президент на фирмата. Но напуснал и се прехвърлил в „Уърлдком“, откъдето го примамвали за директор. После в един прекрасен ден Джейсън Морис просто зарязал и тях, защото не можели нито да му предложат предизвикателства, нито да го научат на нещо.

— Този Джейсън ми се вижда твърде последователен.

— Много забавно — отвърна Бари, но не се разсмя и продължи: — След това постъпил в една нюйоркиска частна компания за рискови инвестиции, проявил се много добре и на трийсет и три годишна възраст вече притежавал активи за един милиард долара. През 1995 година продал акциите си и започнал да работи за своя сметка. Имал две много добри идеи: че високоскоростните мрежи са бъдещето на телекомуникациите и че високоскоростните мрежи ще разчитат на оптичните кабели. Други инвестирали в сателити или в начини да се прокарат повече гигабайта информация по медни проводници. Джейсън ги смятал за идиоти. Неговата идея била да изгради глобална

мрежа от оптични кабели, която да революционизира индустрията. Репутацията му привличала инвеститорите като леминги.

— „Морис Нетуърк“ — бързо подсказах аз.

— Същият човек, същата компания. От няколко години насам представляваме интересите му. Ако не броим дейността по банкрутите, която днес носи над половината годишни приходи, той е най-големият ни клиент. Поели сме почти цялата юридическа работа около „Морис Нетуърк“ и повярвай, това издигна вашингтонския клон в очите на цялата фирма. — Той приведе глава и добави: — За миналата година например хонорарите ни само оттам надхвърлиха петдесет милиона долара.

Да разделим петдесет милиона на двайсет и петимата съдружници от горния етаж. Излиза, че миналогодишните работни места са им в кърпа вързани. А ако изворът продължи да блика, скоро ще увеличат броя на съдружниците във Вашингтон, което дава мотив, яснота и сила на алчния блясък в очите на Бари.

— И какво точно върши вашата фирма за Морис? — попитах аз.

— Нашата фирма, Шон. — Той ми хвърли решителен поглед и ме уведоми. — Тук всички сме един екип.

Тъй ли? Ами тогава дай да си сравним заплатите, мой човек. Но не казах това, а отвърнах:

— Добре... какво правим ние за тази компания?

— Те извършиха двайсетина сливания и покупки на други фирми, за да се доберат до технологиите, от които Джейсън смяташе, че се нуждае за мрежата си. Ние се занимавахме с всичко това. Поехме и грижата за осигуряване на патенти, договори, лицензи, работата с Федералната комисия по комуникациите и Комисията по безопасност на връзките, общите корпоративни въпроси и финансирането, честотите и комуникационните права, движим лобирането пред федералните и щатските власти.

— А какво не правим?

— Много малко неща. Техният служебен юрист се занимава с вътрешните правни въпроси, ние уреждаме външните. Те осигуряват денонощна работа на петима съдружници и цяла армия служители, наели сме и услугите на три чуждестранни фирми.

— А делото, по което ще работя аз?

— Не се нервирай, Шон.

— Не се нервирам, Бари.

— Така е... не се нервираш, естествено — отговори пренебрежително той.

Спогледахме се. Явно не си допадахме и отношенията ни щяха да бъдат трудни. Но той продължи:

— Морис има редица контракти за телекомуникационно обслужване на държавни учреждения, включително Министерството на здравеопазването, образованието и социалните грижи, Министерството на труда, ФБР и три-четири договора с Министерството на отбраната. Наскоро спечели още един контракт за комуникациите на САИМО.

— Службата за авангардни изследвания към Министерството на отбраната?

— Добре. Значи си наясно, че оттам идват най-секретните разработки. Министерството на отбраната обяви конкурс за осигуряване на основни услуги за САИМО — да се създаде връзка между всички учени чрез обезопасена видеовръзка, за да могат да споделят идеите и постиженията си. Морис спечели и двама от неуспялите конкуренти се вкиснаха. „Ей Ти енд Ти“ и „Спринт“ повдигнаха възражения, което си е задължително при подобни случаи. Последната надежда на отпадналите участници е да се опитат да провалят решението. Става дума за големи пари — милиард и двеста милиона в течение на десет години.

Замислих се, после попитах:

— И каква точно е вашата... — Той понечи да ме прекъсне. — Да, де. Каква точно е нашата работа?

— Да се преборим с възраженията. Отчасти чрез съвместна дейност с Министерството на отбраната, отчасти чрез мисионерска дейност в Конгреса, който финансира тези проекти.

Всичко, което бе казал дотук, звучеше логично. Точно затова сме велика страна и Вашингтон е велик град за адвокатите. Всяка година федералните власти прибират от данъци около два трилиона долара. Те трябва да бъдат похарчени и адвокатите се втурват на помощ — пишат договори и тихомълком съдят за нарушаването им когото хванат. Всичко е една огромна борба за кокала, а адвокатите се въртят наоколо да откъват трошите.

— Защо избрахте мен? — попитах аз.

— Добър въпрос. Лайза Мороу работеше по същите задачи. Нейните познания за Министерството на отбраната ни бяха много полезни, а тя извлече ценни поуки. Научи много за системата на държавните поръчки. — Той помълча и добави: — Жалка картинка.

— Защо?

— Нали разбираш... работи се с военни и държавни служители.

— Ясно — казах аз и добавих мислено: „Ама че си гадина.“

— Освен това, когато става дума за държавни пари, изниква и грозната муцуна на политиката. „Ей Ти енд Ти“ и „Спринт“ имат дебели връзки.

— И ми е разрешено да работя по тия въпроси? Няма ли опасност от конфликт на интересите?

— Ще те държим извън проблемните области. Никакво лобирание в Пентагона или на Хълма. — Бари се поколеба. — Но определено можеш да се срещаш с юриста на „Морис Нетуъркс“, за да помогнеш при подготовката на делото. — Той остави кафето. — Някакви въпроси?

Естествено, предполагаше, че ще се задържа достатъчно дълго, за да помогна. Явно не беше толкова умен, колкото си въобразяваше.

— Засега не — казах аз.

— Добре. И последното. Тази ужасна униформа ще трябва да се махне. Да, знаем, че това може да представлява финансов проблем, затова ти предлагаме същото, което предложихме и на Лайза.

— И какво ще е то?

— Точно в четири следобед да се явиш в „Брукс Брадърс“. Ще получиш всичко необходимо. Фирмата плаща сметката и ти дава дрехите под наем срещу двайсет долара месечно. В края на годината можеш да ги задържиш. Освен това понякога ще се налага да возиш клиенти, затова си позволихме да ти наемем луксозна кола. Ягуар. — Той ме изгледа самодоволно и добави: — Това са професионални изисквания, недостъпни при твоята заплата.

Втренчих се в него. Той също се втренчи в мен.

— Имам си костюми.

— Не се съмнявам. И сигурно са... хм... елегантни костюми, само че... едва ли отговарят на нашите стандарти за качество. Не можем да си позволим човек от фирмата да се разхожда, облечен като клоун, нали?

— А като жиголо?

Той се разсмя.

— Не се занасяй. Хората, чиито интереси представляваме, не искат да ги виждат с мизерстващи адвокати. Всички нови служители получават същото предложение.

— Вече обсъдихме въпроса с прекия ти шеф — подхвърли Сали.
— Всичко е напълно законно.

Какво можех да кажа? Ако приемех, превръщах се в храненик и щях да съм задължен на фирмата. Но явно никой не ме питаше. Затова си замълчах.

Сали ме върна в кабинета ми, където някой идиот бе сложил върху бюрото камара наръчници, висока поне две педи.

— Това са нашите служебни и етични принципи — обясни Сали и като ме изгледа втренчено, добави: — До утре сутрин да ги изчетеш. Ще минеш кратък тест, за да е сигурно, че си усвоил материала.

— Шегуваш се, нали?

— Не, не се шегувам. Такава е практиката. Не успееш ли, ще трябва да изтърпиш три дни лекции.

— А после?

— Повторен тест. Фирмата много сериозно държи адвокатите да познават нейните процедури и етични изисквания.

— Така и трябва. А ако пак се проваля?

— За служителите се полага уволнение. В твой случай фирмата вероятно ще уведоми армията, че не можеш да изпълниш програмата.

Изведнъж взе да става интересно.

— Наистина ли? — възкликнах аз.

— Да.

Отпратих я набързо и набрах номера на Лайза Мороу, който ми бе дал Клапър. Секретарката отсреща обеща да ме свърже.

След малко в слушалката прозвуча леко раздражен глас:

— Благодаря за обаждането, но съм напълно доволна от сегашните си телефонни услуги и изобщо не се интересувам от подялба на разходите.

Разсмях се.

— Не трябваше ли да позвъниш преди около шест месеца? — попита тя. — Да ме поканиш на едно питие, на вечеря или нещо подобно.

— Виж какво, ако ми дадеш възможност да обясня...

— Шон, недей... — Чух я как въздъхна дълбоко. — Недей да ме лъжеш.

— Лайза... обиждаш ме. Никога не съм те лъгал — отговорих аз съвсем искрено.

След миг напрегнато мълчание тя изрече:

— Прав си. Беше нечестно от моя страна. Съжалявам.

— И с право — допълних аз. — През последните шест месеца бях в кома. Разправят, че непрекъснато съм повтарял твоето име. Само затова не изключили медицинската апаратура. Аз... Лайза, чуй ме... Дълга ти живота си.

Ново, този път почти нежно мълчание.

— Опитай пак — каза тя.

— Пак ли? Добре. Чух, че излизаш с някого, и не исках да те притеснявам.

Последното беше чиста истина.

Тя се изкиска.

— Да, излизах с някого.

Забележете, че го каза в минало време. И колко лесно изкопчих истината. Леле, страхотен съм.

— Познай къде съм — казах аз.

— Не ме интересува къде си. Трябваше да ми позвъниш. Аз издържам на притеснения.

— Може пък аз да не издържам. Седя в новия си кабинет в една тузарска фирма, наречена „Кълпър, Хъч енд Уестин“.

— Ти ли си новият ученик по програмата за обмен?

— Голям късмет извадих. Клапър разправя, че моята предшественичка си изкарала страхотно. И на мен щяло да ми хареса.

— Лъже. Още не съм му докладвала. — Тя помълча и добави: — Но точно ти... Какви ги върши Клапър?

— Той ме мрази.

— Не те мрази. Според мен мрази фирмата.

— Е, утре ще е много по-малка фирма. Смятам да дойда на работа с пистолета. Вече съм си съставил списък кого да гръмна.

— Мога да ти дам две-три предложения. По какво работиш?

— „Морис Нетуъркс“. Също като теб. Поне така казват.

— Значи си се срещнал със Сай?

— Да не е същият, дето ме скастри за лошото поведение и небрежно подметна, че двамата с Клапър са дупе и гащи?

Тя се разсмя.

— Хлъзгав като змиорка, нали? Ами Бари?

— Да, Бари. Сложил съм го най-отпред в списъка.

— Добър избор. Но не го подценявай, Шон. Той е злобен. И много, много умен. Бил е пръв по успех в Станфорд. Успя ли вече да го спомене?

— Канеше се, но го отрязах.

След ново, по-дълго мълчание тя каза:

— Наистина се радвам, че се обади. Има някои неща, които сигурно си струва да знаеш за „Кълпър, Хъч енд Уестин“.

— Няма смисъл. Предстои ми тест по процедури и етика и ако се проваля, отново отивам в скута на Клапър. Знаеш ли, вижда ми се прекалено лесно. — Но за всеки случай зададох въпроса, който ме интересуваше: — Между другото, след като си на държавна заплата, фирмата взимаше ли от клиентите хонорар за услугите ти?

— Триста долара на час.

— Как мислиш, може ли човек да се провали, защото е твърде морален?

— Точно така се провалят хората — отговори тя и предложи: — Дори бих ти го препоръчала. Можем ли да се срещнем довечера?

— При мен или при теб?

— Дръмънд, не ставай нахален. — Тя се разсмя. — По едно питие на неутрална територия.

— О... разбирам.

— И недей да се цупиш.

— Няма такава работа... Слушай, срещата делова ли ще бъде или за удоволствие?

— Чисто делова.

— О... разбирам.

Настана дълго мълчание. Накрая тя каза:

— Но какво ще стане след питиетата, това вече си е Божа работа. Разсмях се.

— За съжаление имам да довърша някои задачи, свързани с „Кълпър, Хъч енд Уестин“. Ще ги обсъдим. До Пентагона. На северния паркинг... около девет, става ли?

— Дадено. Оглеждай се за симпатичен и изкусителен млад мъж зад волана на ягуар.

— Непременно — обеща тя и попита: — Ти ли ще си в ягуара?

Ха-ха.

— Виж какво, Шон — добави тя, — съвсем сериозно...

— Да?

— Не ставай глупав... вземи костюмите.

— Добре.

Приключихме разговора и аз се облегнах назад с доволна, жизнерадостна усмивка. Отдавна трябваше да ѝ позвъня. Харесвах я. Харесвах гласа ѝ. Беше от онези гърлени гласове, които разбудят приятни тръпки в гръбнака. Изкусителен, леко дрезгав глас, заемащ важно място в нейната почти хипнотична власт над съдебните заседатели от мъжки пол. А навярно прелестното лице, разкошните крака и вълшебното дупе също играеха роля. Но аз съм войник от новата армия — дотолкова подкован в политическата коректност, че дори не забелязвам пола на човека отсреща. Така де.

Между нас казано, леко послъгнах — и нея, и себе си може би; продължителното ми туткане и моткане имаше една съвсем първична и основателна причина — страха. С някои жени просто излизаш на среща, изкарвате си чудесно, а нататък може да стане нещо, може и да не стане. С други остава само приятното време — на сутринта си помните имената, не усложнявате работата и всички са доволни. Такива като Лайза Мороу обаче са рядкост и човек не пристъпва към тях, без сериозно да се замисли, защото знае, че ако нищо не излезе, очаква го дълго и мъчително катерене от дъното на много дълбока и мрачна пропаст. Но може би бях стигнал точно до онзи етап от живота, онова ниво на зрялост, онази емоционална плоскост, когато идва готовността за нещо повече. Спомнях си един отдавнашен разговор с мис Мороу, — в който тя каза, че вярва в моногамните отношения, дългосрочното обвързване и узаконеното кастриране като наказание за изневяра. Тогавата ми прозвуча като предупреждение. Наистина ли бях готов за това?

Както и да е. И двамата бяхме дали недвусмислено да се разбере, че предишната ни топла колегиална, чисто професионална връзка скоро ще се превърне в нещо повече.

За един дълъг и приятен миг мъжът с наслада спря очи върху стегнатото ѝ дупе, докато тя се навеждаше да огледа гумата на колата си. Той знаеше, че е спукана.

Вторник вечер, девет без една минута. Почти от три часа насам се бе размотавал из това ъгълче на огромния паркинг. Сега на четирите квадратни километра гладък черен асфалт оставаха не повече от двеста коли, разпръснати далече една от друга. Само преди няколко часа необятното пространство беше задръстено от автомобили без нито едно свободно местенце. Хиляди хора с куфарчета в ръце бяха минали покрай него към колите си, едни планираха предстоящата вечер, други бързаха да вземат децата от детска градина и почти никой не му обърна внимание.

Малцината, които си направиха труда да го загледат, щяха да си припомнят висок възпълен мъж с черна коса, буйни моржови мустаци и грамадни черни очила, напълно закриващи очите. Това изобщо не го вълнуваше. По-късно щеше да махне мустаците, да изгори перуката и да свали подплънките около кръста, които му придаваха вид на дебелак.

Какво щяха да правят полицаите след обаждането? Тази вечер почти нищо, смяташе той. Утре сутрин навярно щяха да пратят двама-трима униформени на тротоара, който водеше към паркинга. Те щяха да показват значките си на минувачите и да ги разпитват дали предната вечер не са забелязали нещо съмнително или някоя странна личност. Дали наоколо не се е навъртал подозрителен тип, проявяващ натрапчив интерес към минаващите жени.

Нека си питат. Малцина свидетели биха си спомнили точно за него, а дори и те щяха автоматично да го отхвърлят.

Той тръгна покрай колите, като проверяваше ключалките и оглеждаше вътрешността през стъклата — за всеки страничен наблюдател би изглеждало, че усърдно си върши работата. Между пет и шест вечерта пешеходното движение беше същински потоп.

Човешките вълни отминаваха една подир друга. Най-напред идваха тълпи зле платени секретарки със спортни обувки, които размахваха ръце и развълнувано се оплакваха какви глупости ги карат да вършат шефовете им, после тълпи цивилни служители с кисели физиономии и измачкани евтини костюми. Последни се задаваха хората в униформи, много сериозни на вид, сякаш носеха тежестта на целия свят върху уморените си плещи. Между шест и седем ритъмът поотслабна като сетни струйки кръв, бликащи от наранено тяло. В огромната административна сграда оставаха само хората от нощната смяна и фанатично посветените на работата си. Те определено не бяха много.

Той се приближи и насочи лъча на фенерчето към лицето ѝ.

— Проблем ли има, госпожо?

Тя стреснато вдигна глава, после се отпусна, когато видя униформата му.

— Тъж... да, спукана гума.

Той завъртя лъча към дясната задна гума.

— Така си е. Срамота. Изглежда почти нова.

— Как да не изглежда. Навъртяла е едва петнайсет хиляди километра.

Той тихичко се засмя.

— Няма го вече някогашното качество, а?

И добави наум: особено след като е намушкана с нож на няколко пъти.

— Не съм толкова стара, че да знам — също се засмя тя и скръсти ръце. За негово разочарование не изглеждаше много разстроена.

Той пристъпи по-близо.

— Имате ли абонамент за „Пътна помощ“?

— Да.

— Само че...

— Точно така. Само че... колата им ще пристигне след час.

Той я видя как погледна часовника и разбра, че обмисля възможностите. Вдигна вежди.

— Не сте ли го правили сама? Да смените гума, искам да кажа.

— Никога.

— Първия път не е лесно. Нека да ви помогна.

— Благодаря, но няма да се наложи.
Усмивката му стана по-дружелюбна.

— Няма проблеми, така или иначе, цяла нощ трябва да се мотая тук.

— Тъй ли? — Тя го изгледа с любопитство. — Не знаех, че паркингът има охрана.

— Тук ли работите? — попита той.

— Временно.

— Това обяснява всичко.

— Какво обяснява?

— След онази история през септември неизменно сме тук. Нали разбирате — озъртаме се за дългобради злодеи с куфари в ръце.

— О... разбира се.

— Чиста загуба на време, ако питате мен. За цяла година хванах двама крадци на коли и пропъдих няколко скитници. — Той потупа внушителния си корем и се изкиска. — Доста народ глобих за неправилно паркиране, но явно терористите са надушили, че големият зъл Джон обикаля по тия места.

Тя също се разсмя, после попита:

— Тук ли бяхте през онзи ден, когато падна самолетът?

— Слава богу, не бях на смяна. Видях го по телевизията както всички останали. Ужасна работа.

— Голяма трагедия.

— Така си беше. Е, да започваме ли?

Тя се усмихна.

— Наистина ще се справя и без ваша помощ. — Отново погледна часовника си, после вдигна очи. — Един приятел ще дойде да ме вземе. Би трябвало да пристигне всеки момент.

Той отвърна на усмивката, макар че отговорът не беше нито очакван, нито желан. Един ненадеен посетител би провалил всичко, а тя упорито отказваше да се включи в играта. Вече трябваше да лежи в собствения си багажник с оковани зад гърба ръце и да трепери от страх при мисълта какви ли ужаси ѝ е подготвил.

Той се озърна като усърден охранител, оглеждащ владенията си.

Не видя никого.

Нямаше жива душа.

Отново я погледна.

— Ще имате ли нещо против да си правим компания, докато дойде приятелят ви? По това време тук става скучно.

— Напротив, ще ми бъде много приятно.

— И на мен. Е, с какво се занимавате в петоъгълната лудница?

— Юристка съм. От военната прокуратура.

— Без майтап? — Той небрежно опипа нещо на пояса си. — Много харесвам телевизионния сериал.

Тя се усмихна.

— Всъщност изобщо не е така.

— Наистина ли?

— Няма нищо общо с действителността. Военен прокурор да излита от самолетносач е пълна глупост...

Тя застина. Изведнъж бе насочила цялото си внимание към грамадния пистолет, насочен срещу корема ѝ. Погледна лицето му. Мъжът вече не се усмихваше и от това изражението ѝ стана съвсем объркано.

— Не се вълнувайте. — Той съзнателно вложи в гласа си спокойна решителност. — Най-обикновен обир. Ни повече, ни по-малко.

Очите ѝ зашариха из паркинга и той долови отчаянието ѝ, че са съвсем сами сред това необятно пространство. Наоколо нямаше нищо друго освен празни автомобили и злия човек с пистолета.

Протегна свободната си ръка, смъкна чантичката от рамото ѝ и взе куфарчето, което стискаше. Не срещна никаква съпротива.

— Почти приключихме — каза той. — Сега отворете колата и жабката.

— Нямам нищо ценно в колата.

— Може би... Бих предпочел да се уверя лично.

Тя се вгледа в лицето му и хладнокръвието ѝ го впечатли. Някоя друга вече щеше да е изпаднала в истерия, да вие като на умряло и да провали цялата работа. Беше зарязал първоначалния си план, действаше по усет и страшно се радваше, че я е преценил правилно.

Той размаха пистолета.

— Хайде, отворете вратата и жабката.

— Не мога.

Човекът направи свирепа гримаса.

— Не ме предизвиквайте, госпожо.

— Ключовете ми са у вас.

— О... в чантата ли?

— Точно така.

Той протегна чантата и позволи на жената да порови из нея, докато открие ключовете. Тя ги вдигна пред лицето му. Беше решила да не го предизвиква и да разчита на най-доброто. И двамата си отдъгнаха.

Тя му обърна гръб и отключи колата. Човекът тихичко остави чантата и куфарчето на земята, после прибра пистолета в кобура. Жената се наведе напред и посегна навътре в колата, за да отвори жабката. Той направи още една крачка към нея, протегна ръце, сграбчи я с едната отпред за гърлото, а другата стегна здраво около челюстта ѝ. Тя понечи да се изправи, да се отблъсне назад към него, да окаже някаква съпротива, но изненадата, ръстът и силата бяха на негова страна.

Яростно врътна челюстта ѝ надясно и съвсем ясно усети пукота на строшения прешлен. В гърлото на жената избухна задавен стон. Тялото ѝ тутакси провисна безсилно напред — ако още не беше мъртва, скоро щеше да издъхне. Той я издърпа заднишком и остави трупа да се свлече на асфалта.

Затвори колата, заключи я и метна ключовете обратно в чантата. Извади шишенце от джоба си, приведе се набързо над тялото за последните дребни подробности, взе чантата и куфарчето, после спокойно се отдалечи. Беше оставил колата си на Южния паркинг, тъй че заобиколи почти цялата гигантска сграда и потегли без произшествия.

Жалко, че му се бе наложило да импровизира и да остави тъй невзрачна визитна картичка. Сега трябваше да компенсира с номер две и знаеше точно как да го направи.

6

Шивачът в „Брукс Брадърс“ се усмихваше алчно, а на стойката до него висяха седем костюма и пет спортни сака с подходящи панталони. Явно имаше стандартен комплект, също като при военните униформи — тънко синьо райе, тънко сиво райе, рибена кост и тъй нататък. Черни и кафяви обувки, колани в същите цветове, двайсет ризи и три чифта тиранти, които не бих си сложил дори под страх от смъртно наказание. За начало обаче трябваше да изслушам идиотска лекция по въпроса кои ризи, обувки и вратовръзки на кой костюм отиват. Защо ли подозирах, че Бари има пръст в това? След двайсет минути бодене с карфици и драскане с креда помолих шивача да изчака два дни с пробата, без да споменавам, че имам сериозни колебания дали е етично да взимам дрехи на стойност около трийсет хиляди долара само за няколко дни работа.

Но се постарях да избегна двусмислиците.

Тъй като имах няколко часа за убиване, се върнах обратно във фирмата и запрелиствах наръчниците. Армията също има наръчници, но те обясняват предимно неща от сорта на това как да нагласиш мина „Клеймор“ с насочен заряд така, че да изсипеш върху чуждата глава смърт и разруха, вместо да си съсипеш деня, или пък как светкавично да оправиш засякла автоматична карабина М-16, докато гадовете атакуват позицията ти. Темите притежават известна... нека го наречем мощ, която те кара да пренебрегнеш дрямката, да четеш внимателно и да запомниш всичко до най-незначителната подробност. Но човек неволно почва да се чуди каква ще е тая фирма, която наема най-умните и надарени випускници от елитните правни университети в страната, а после смята за необходимо да им обясни в най-досадни подробности как се пише делово писмо, при какви условия е етично да се представи сметка за хонорар и при какви категорично не е.

Впрочем на моя етаж имаше автомат за еспreso — от онези безумно скъпи модели, които се срещат само в най-лъскавите ресторанти, с медни тръбички, кранчета под налягане, разни колелца

за въртене, копчета за натискане и... олеле божичко, ами ако взема да сбъркам копчето и цялата шибана сграда хвъркне във въздуха? За сигурно се примолих на една минаваща секретарка да ми налее чашка кафе, после отидох в библиотеката. Наближаваше осем вечерта. Трийсетина служители все още се гърбеха над документите или ровеха из рафтовете за едно или друго забравено от всички съдебно решение. И крайт на смяната още не се виждаше. Всички изглеждаха унили и уморени. Гадно място беше тая фирма, казвам ви.

Повечето служители бяха млади и хубави, малко под или над трийсет, гладни, амбициозни, които искаха само да излязат, да пийнат, да се изчукат и да си живеят живота.

Но който дава съвети, е длъжен да ги изпълнява, затова аз напуснах в осем и половина, като си оставих трийсет минути за пътя до Пентагона. И ето ме — радостно карам лъскавия ягуар по вашингтонските улици, радиото гърми, изпълнен съм с надежди, сладни помисли, нетърпение и може би мъничко тревога, защото внезапно зад мен почва да мига синя лампа. Точно сега не ми трябваша тия глупости.

Сякаш напук се наложи да разиграем цялата безконечна комедия — осем минути чакане полицаят да провери с компютъра номера на колата ми, пет минути обяснения защо не е регистрирана на мое име, две минути адвокатски фокуси в опит да се отърва от глобата за превишена скорост, после още десет минути за попълване на протокола. Между другото, мис Мороу беше изискана дама, от онези, които винаги донасят на вечеря бутилка скъпо вино, не забравят да изпратят бележка с благодарност и са точни до педантичност. Погледнах часовника си — олеле... мис Точно време сигурно вече се превръщаше в мис Време за скандал.

В девет и двайсет и шест нахлух с пълна скорост в северния паркинг на Пентагона. Зърнах отпред да мигат червени и сини лампи. Не бях в настроение за нови срещи с полицията, затова паркирах и тръгнах пеш към тротоара пред могъщата цитадела, охраняваща западната цивилизация. В тишината пращяха радиостанции. Униформени ченгета си записваха номерата на паркираните автомобили. Преброих три полицейски коли, още две без отличителни знаци и цял куп ченгета, струпани около сив нисан максима.

След малко различих и труп в армейска униформа — навярно на някой полковник, излязъл току-що от спортния салон в Пентагона. Години наред е пренебрегвал нарастващото шкембе, а сетне с онази типично военна решителност, на която хората се възхищават, се е втурнал да го смъква, претоварвайки склерозиралите артерии и износеното сърце. Често се случваше. Всъщност може би точно по тази причина гробището беше оттатък пътя. Удобно за всички, нали?

Един агент от охраната на Пентагона тръгна насреща ми и размаха ръце.

— Полицейско разследване.

— Извинявайте.

Все пак се опитах да зърна трупа малко по-добре с плахата надежда, че може да е Клапър. Току-виж, се окажеше, че Господ е чул молитвите ми и го е цапардосал по задника с мълния. Но не ми се вярваше. Бях изразил недвусмисленото желание да присъствам лично при тази проява на провидението.

От тия мисли ме откъсна линейката, която долетя с бясна скорост по пътя към паркинга. Тъкмо минавах покрай един млад детектив, говорещ по радиостанцията:

— ... бяла жена, възраст около трийсет години, с армейска униформа. Носи служебна табелка с името Мороу. Диктувам по букви: М-О-Р...

Спрях да крача. Спрях да мисля. Замръзнах.

Детективът ме изгледа свирепо и каза:

— Не стойте тук, сър.

— Казахте Мороу, нали?

— Моля, вървете си.

Изведнъж се почувствах като обезумял.

— Да не би да е Лайза Мороу?

Той метна микрофона вътре в колата и предпазливо тръгна към мен.

— Познавате ли я?

— Глух ли сте? Ако е Лайза Мороу, значи я познавам. Разговарях с нея преди няколко часа.

Той махна на двама униформени, които се втурнаха към нас. Поговори си с тях шепнешком и ми заръча:

— Изчакайте тук, моля. Веднага се връщам.

Двете ченгета заеха позиции около мен, а детективът изтича към навалищата около нисана. Приблужи се до някакъв по-възрастен и много по-едър детектив, размениха няколко думи, после заедно поеха насреща ми. По-старият беше чернокож, с грубовато подпухнало лице и кръвясали воднисти очи, които ме оглеждаха любопитно.

Той се поколеба за момент, след това каза:

— Аз съм лейтенант Мартин от полицията в Александрия. — После добави: — Детектив Уилямс казва, че може би познавате жертвата.

Не откъсвах поглед от сивата кола.

— Да. Може би.

Двамата с Уилямс се спогледаха.

— Засега я идентифицирахме само по табелката с името — каза Мартин. — Ако жертвата е носила дамска чанта, значи са я откраднали. Можете да ни спестите часове работа. Имате ли нещо против?

Имах. Исках да се вкопча в нищожния шанс, че не е тя, че става дума за невъобразимо съвпадение, че всеки момент Лайза ще дотича по тротоара с великолепната си усмивка, ще ме хване за ръката и ще си тръгнем.

Но вместо нея за ръката ме хвана Мартин и двамата бавно поехме напред. Когато се приближихме на петнайсет метра, различих русата ѝ коса... после стройното тяло, сгърчено върху асфалта с разперени ръце, като че бе паднала отвисоко, и с изкривени под странен ъгъл крака, сякаш просто не бяха издържали на тежестта ѝ.

Изцъклените зелени очи гледаха право към мен. Потиснах желанието да коленича и да я прегърна. Устните ѝ бяха застинали в изражение на потрес и болка. Лежеше на лявата си страна и гледаше през рамо под невъзможен ъгъл.

Нямах сили да проговоря. Мартин също бе приковал поглед в лицето ѝ. Накрая попита:

— Тя ли е?

Кимнах.

Той ме отведе настрани, двама униформени полицаи започнаха да ограждат с жълта лента колата и трупа на Лайза, а санитарите от линейката разгънаха носилка. Един детектив нахлузваше найлонови

торбички върху китките на Лайза, друг безстрастно говореше в диктофон, записвайки първоначалните си впечатления.

Спряхме до цивилната кола на лейтенант Мартин. Той тактично изчака още малко, преди да попита:

— Пълното ѝ име, ако обичате.

— Капитан Лайза Мороу.

— Откъде я познавате?

— И двамата сме служители от военния съд. Работехме заедно.

— Като приятели или като колеги?

Изгледах го втренчено.

— Извинявайте — каза той. Беше от свестните полицаи и отново изчака със следващия въпрос. — Уилямс каза, че сте разговаряли с нея преди няколко часа.

Кимнах.

— Току-що ме назначиха на службата, където Лайза беше работила през изминалата година. Искане да си сравним впечатленията.

— По това време?

— Тя работеше до късно.

Поредният му въпрос бе прекъснат от появата на черна краун виктория, която стремглаво прекоси паркинга и закова спирачки до нас. Двама мъжаги с евтини костюми изскочиха отвятре и размахаха значките си. Единият връхлетя към нас и изрева:

— Какво става тук, мамка му?

Мартин прекрачи насреща му и се представи:

— Аз съм лейтенант Мартин от полицията в Александрия. Обадиха ни се за труп.

По късата подстрижка, калпавите костюми и още по-калпавите маниери на новодошлите стигнах до извода, че са от армейския Отдел за криминално разследване, съкратено ОКР — военният вариант на цивилните детективи.

— Това тук е федерална територия, тъпако — обяви на Мартин по-старият агент.

Той нетърпеливо махна с ръка на колежата си да отиде при трупа на Лайза. Навярно за да съобщи същия факт на другите полицаи.

— Не чух името ви — каза Мартин.

— Щото не съм ти казал скапаното си име. Твоите тъпанари ми съсипват местопрестъплението.

Очевидно доста раздразнен, Мартин отговори:

— Аз съм онзи, който се обади на вашата нощна смяна във Форт Майър и ги помоли да пратят някого.

Обектът на неговото раздразнение беше дребосък с грозно и злобно лице, голям крив нос, дебели устни, малки, присвити очички и мургава кожа, осеяна с кратери от акне. С две думи — неприятен на вид, а най-вероятно неприятен и като характер. Точно в този момент бе протегнал пръст само на сантиметър от носа на Мартин и настоятелно питаше:

— Тъй ли? Щом си знаел, че идваме, защо твоите тъпащи събират моите улики?

Не издържах. Лайза Мороу лежеше мъртва на асфалта, а този тип си играеше на голям началник. Прекрачих между двамата, вторачих се в агента от ОКР и наредих:

— Представете се.

Той отстъпи крачка назад.

— Старши военен следовател Спинели. — Но след миг си възвърна нахалството и заяви: — Пет пари не давам за вашия чин. Изпречите ли ми се, ще ви обвиня във възпрепятстване на криминално разследване.

Добре. Чудесно. Тъкмо търсех на кого да си го изкарам и този тип щеше да свърши работа. С подчертано студен глас му напомних:

— Мистър Спинели, според устава не се ли полага младшите офицери да козируват на старшите?

Е, той присви очи, но ръката му бавно плъзна из въздуха към слепоочието. Оставих го така около пет секунди, преди да отвърна на поздрава. Странно нещо е властта — в един миг я имаш, а в следващия довтасва по-едър квартален пес и почва да дриска из любимите ти градинки.

— Лейтенант, как бяхте уведомени? — обърнах се аз към Мартин, който едва удържаше усмивката си.

— Някой позвъни на 911 от клетъчен телефон. Обаждането беше прехвърлено в моя участък.

— Знаете ли кой е бил?

— Не. Явно не е искал да се замесва.

— И по кое време уведомихте военната полиция за трупа на капитан Мороу?

— Веднага след обаждането. Преди почти трийсет минути.

Оставих тия разобличаващи думи да повисят из въздуха, преди да кажа на Спинели:

— Форт Майър е само на пет минути оттук.

— Дойдох когато ми се обади. Не е ваша работа, господин майор.

Обърнах се към Мартин.

— Лейтенант, от името на въоръжените сили бих искал да изразя най-сърдечна благодарност. Мистър Спинели прояви мудност и вие доказахте професионализма си, като му оказахте необходимото съдействие. — А към Спинели добавих: — Сега ще се постараете да действате със същия професионализъм. Ще проведете изземане на веществените доказателства по установения ред. Очаквам задачата да бъде изпълнена учтиво и колегиално. Ясен ли бях?

Лейтенант Мартин кимна и отиде да съобщи на хората си.

Без да откъсвам очи от Спинели, аз го осведомих:

— Жертвата е Лайза Мороу, моя лична приятелка. Слушайте внимателно, Спинели, защото няма да повтарям. Провалите ли разследването, ще ви почерня живота. Сериозно говоря.

— Познавате ли жертвата?

— Какво казах току-що?

Очите му се присвиха.

— Свидетел ли сте?

— Не. Чух един от полицаите да споменава нейното име и предложих да я идентифицирам.

— И туй ако не е съвпадение, мама му стара. — Той врътна очи към тялото на Лайза. — Какво е станало?

— Убили са я.

— Откъде знаете?

— Знам, защото за разлика от вас огледах трупа. Главата е изкривена под неестествен ъгъл. Някой ѝ е строшил врата.

— Аха... — Той отново се завъртя и ме огледа. — Чакайте тук. Не си и помисляйте да напуснете.

Облегнах се на една кола. Беше необичайно топъл декември с влажни, дъждовни дни и унило сиво небе. Но топлата вълна секна

преди два дни; нощта бе красива и хладна, с пълна луна и безброй звезди по небето. Вдигнах очи към тях и изругах.

Вина. Обстоятелствата нямаха значение; вината беше неизбежна и смазваща. Ако бях пристигнал навреме, щях да седя с Лайза в някое уютно барче, щяхме да прием, да се смеем и да си разказваме забавни истории. Питях се дали е стояла тук да ме чака точно преди да загине. Питях се какво ли би станало, ако бях дошъл двацет минути по-рано.

В нощта прокълнтя груб глас — Спинели подигравателно се разправяше с местните ченгета. Хората на Мартин започнаха да се оттеглят, а на местопрестъплението пристигаха нови и нови военни полицаи, които отцепиха района и систематично започнаха да съставят протокол за убийството. Една жена с изключителен талант и ослепителна красота беше захвърлена мъртва на мокрия асфалт като смачкана топка боклук.

Мислех за лицето на Лайза, но кой знае защо, не можех да я видя такава, каквато я знаех, каквато исках да я запомня — щастлива, усмихната, жизнерадостна и самоуверена. Посмъртната ѝ маска бе заседнала в главата ми и не искаше да се махне оттам. Казват, че очите са прозорците на душата. Вярвам в това и всъщност при първата ни среща най-силно ме впечатлиха точно очите ѝ с техния дълбок, почти неестествено зелен цвят. Бяха поразителни очи и аз неведнъж имах възможността да видя каква власт имат над мъжете, жените, а твърде често — уви! — и над съдебните заседатели.

Обзе ме странното и потискащо подозрение, че убиецът е нагласил позата на тялото след нейната смърт. Както вече споменах, трупът оставяше впечатлението, че просто се е свлякъл, но не беше изключено след това убиецът да е извъртял шията с още няколко градуса, та всеки да види ясно очите ѝ — очи, изпълнени вече не с живот и нежност, а с потрес и усещане за предателство.

Разбирах потреса. Смъртта ѝ навярно беше внезапна, но не и съвсем неочаквана, това си личеше по изражението. Усещането за предателство обаче ме пронизваше до дъното на душата.

Мина един безкрайно дълъг и мразовит час, докато Спинели найсетне се върна при мен. Приблужи се със злорада усмивка, извади от джоба си малък бележник и го разгърна, но не видях да държи в другата ръка молив или писалка.

— Та какво казахте за жертвата? — попита той. — Откъде я познавате?

— Казах ви... че работехме заедно. Имах тук среща с нея, за да обсъдим новото ми назначение.

Спинели се ухили.

— Да бе, мамка му... казахте ми. — Той козирува. — Е, свободен сте.

Ако имах в джоба си ледокоп, щях да го забия в челото му. Поради липсата на подобна възможност изтичах към колата, седнах вътре и изхвъркнах от паркинга с яростно свистене на гуми.

Когато пристигнах в апартамента си, незабавно грабнах телефона, набрах централата на Пентагона и помолих телефонистката да ме свърже с дома на генерал Клапър във Форт Макнеър, мъничка база край река Потомак откъм страната на столицата, която приютява Националния университет по отбрана и жилищата на цял куп генерали.

Клапър вдигна след третия сигнал и аз казах:

— Господин генерал, обажда се Дръмънд.

Дълго мълчание.

— Дано да е нещо важно, Дръмънд.

— Важно е. Тази нощ са убили Лайза Мороу.

Той сякаш не реагира на потресаващата новина.

— Току-що напуснах местопрестъплението — уведомих го аз.

Отново никаква реакция.

— Убийството е извършено около девет вечерта — продължих аз. — Някой й е строшил врата. Тялото бе открито на северния паркинг до колата й. Дамската чанта липсва.

Когато Клапър най-сетне реагира след дългото мълчание, въпросът му беше чисто технически:

— Кой води разследването?

Не възприех това като безчувственост от негова страна. Знаех, че Клапър високо цени Лайза, че я подготвя за бляскаво бъдеще и новината го е потресла жестоко. Но при военните работата стои над скръбта или удоволствието.

— Александрийската полиция реагира първа, после ОКР пристигна и пое следствието.

— Къде е трупът?

— Не знам къде я откараха. — Оставих го да осмисли фактите, после казах: — Ще ви помоля за една услуга.

— Каква?

— Бих желал лично да уведомя близките ѝ. Също така бих желал да ме зачислите за техен кризисен офицер.

— Добре — промърмори Клапър, макар и двамата да знаехме, че това едва ли може да се нарече услуга.

Както навярно подозирате, малко организации могат да се сравняват с армията по въпросите, свързани със смъртта. Съвършенството идва с практиката, а армията е разполагала с няколко века и милиони възможности да изпита детайлите. Уведомяващият офицер е онзи, който изниква на прага, за да съобщи на съпругата и другите близки, че техният любим ненадейно е преминал от категорията „годен за военна служба“ в графата „починали“. След него идва кризисният офицер, за да уреди достойно военно погребение, да уреди въпросите с наследството, застраховката, посмъртните обезщетения и тъй нататък.

Подобни задължения не привличат доброволци. Уведомяващият офицер трябва да сподели смайването, избухналата скръб и емоционалните изблици на семейството, което винаги е потискащо, а понякога се стига до грозни сцени. Ситуацията често е деликатна и, разбира се, армията има наръчник, инструктирац как точно да се уведомят близките, че за следващата Коледа ще трябва да сложат един прибор по-малко. Съветват те да се държиш стоически, любезно и твърдо, да ограничиш разговора до уставното „С дълбока скръб ви уведомявам, че на (да се попълни точната дата) вашият съпруг (съпруга, син, дъщеря) загина при изпълнение на служебния си дълг“.

Много е важно да не сбъркаш при попълването. Съветват те също така да доведеш свещеник в случай, че работата тръгне на зле.

Щом приключихме разговора, звъннах на отдела за злополуки в „Личен състав“, обясних намеренията си и получих отговора, че дежурният офицер скоро ще се обади. Наистина, след малко някакъв анонимен майор ми прати по куриер служебното досие на Лайза, даде ми номер за издаване на самолетен билет до Бостън, предупреди ме да се придържам към армейските правила и обичаи за уведомяването и ми пожела успех.

След три часа неспокоен сън, прекъснат от навъсеня куриер, аз хванах ранния самолет в шест и петнайсет от летище „Роналд Рейгън“. Отказах предложеното кафе и разгърнах досието на Лайза. Армейското лично досие представя пълна картина за живота на войника — от религиозните убеждения, кръвната група и предишните назначения до обучението, наградите и тъй нататък. Според общоприетата армейска система за повишенията някакви офицери, които не са ти виждали и очите, разгръщат личното дело, преглеждат годишните оценки и по тия канцеларски показатели решават дали Чичо Сам се нуждае от твоите услуги на по-високо ниво.

От войниците се изисква веднъж годишно да представят нова снимка в цял ръст, за да потвърдят, че отговарят на армейските изисквания за височина и тегло и че нямат чак толкова идиотски вид, та да не бъдат повишени в следващ чин. Според официалната версия добрият външен вид и военната стойка нямат ни най-малко значение, дори не се взимат предвид... и удивителната липса на хора с физически недостатъци във висшата армейска йерархия явно се дължи на някакво странно съвпадение. Снимките са напълно стерилни, черно-бели и на тях всички стоят вдървено изпънати като при команда „мирно“.

За момент се загледах в снимката на Лайза. Армията предупреждава офицерите да не се усмихват пред обектива и като добър офицер Лайза Мороу не се усмихваше. Но тя спадаше към онези хора, чийто заряд от вътрешна радост просто не може да се скрие от апарата. Разбира се, беше и необикновено красива, което също нямаше как да се скрие. Плюс това имаше изумителни очи, леко извити надолу в крайчетата, които привличаха и утешаваха изтерзаната ти душа.

Усещах, че вече ми липсва. Откъснах снимката и я прибрах в портфейла си — да ми напомня какво имам да върша.

Малко след осем вече седях в кола под наем, ругаех натовареното бостънско движение и бавно пъплех към квартал Бийкън Хил. Преповторих си какво знам за Лайза и нейните близки. Бащата също беше прокурор, имаше още три дъщери, отгледани като нея в охолство. Четирите сестри бяха близки както по възраст, така и по душа. Знаех, че Лайза е посещавала елитна девическа гимназия в Бостън, след това е учила във Вирджинския университет и накрая е завършила право в Харвард — висше училище, от което само малцина постъпват в армията, защото фирми като „Кълпър, Хъч енд Уестин“ предлагат по-тълсти заплати, а очевидно и по-изискано облекло.

Знаех, че Лайза е загубила майка си още преди да завърши гимназия. Като най-голяма, тя запълнила семейния вакуум. С баща ѝ били извънредно близки, както се случва само между вдовец и най-голямата му дъщеря. Както и да го гледах, чакаше ме ужасно гадна задача.

Къщата се оказа внушителна каменна сграда в подножието на хълм, осеян с други подобни здания. Хубав квартал, а ако се съдеше по паркираните наоколо мерцедеси, ягуари и прочие лъскави автомобили, запазена територия за професионалисти, които не търсят успеха — той вече им е осигурен. Десетина минути търсих къде да оставя колата и в девет без петнайсет застанах пред вратата на семейство Морюу.

Дълбоко си поех дъх и направих усилие да се успокоя. Обикновено уведомяващият офицер не познава покойника, тъй че не му е особено трудно да се държи стоически и спокойно. Овладях се, натиснах звънеца и мина около половин минута, преди да ми отвори някакъв мъж с черен официален костюм. По моя преценка приближаваше седемдесетте, беше строен и добре сложен, с оредяла сребриста коса и гъсти бели вежди над чифт необикновено зелени очи. Имаше сбръчкано и загрубяло лице на човек, който прекарва много време на открито, сърдечно лице, излъчващо воля и интелигентност, но се усещаше, че при необходимост може да стане и строго.

Няколко секунди се гледахме и преди да насиля устните си да проговорят, той безсилно се подпря на рамката на вратата с ужасяваща, дълга въздишка. Хората, чиито близки служат в армията, знаят много

добре, че най-страшното идва, когато на прага застане непознат офицер в парадна униформа.

Напразно се мъчех да овладее вълнението.

— Мистър Мороу, аз съм майор Шон Дръмънд. С Лайза бяхме... добри приятели. — Думата „бяхме“ издаде преждевременно всичко, затова побързах да кажа: — Съжалявам. Лайза почина снощи.

Когато изрекох „почина“, той едва не се свлече и аз посегнах да го подкрепя. Не проговорихме. Той затвори очи и по бузите му бликнаха сълзи. Прихванах го по-здраво.

— Татко, кой е? — обади се отвътре женски глас.

От гърлото му изригна задавен стон. Една млада жена изскочи от къщата, видя ме, видя баща си прегърбен от скръб и извика:

— О, боже... само не Лайза!

Мистър Мороу се отдръпна от мен и двамата рухнаха в прегръдките си. Това трая около минута — те стенеха, аз стоях смутено на прага и нямах представа какво трябва да направя и да изрека, или какво не бива да направя и да изрека.

Накрая успях да избъбря:

— Ужасно съжалявам. С Лайза работехме заедно. Станахме близки приятели. Тя беше талантлив юрист и... страхотна личност.

Уместни думи. Но за ушите на един баща, който я е хранил с биберон, сменял е пелените ѝ, споделял е мигове на големи победи и дребни провали, това неизбежно звучеше изкуствено, бездушно и нагласено.

Той явно усети притеснението ми и каза:

— Влезте, ако обичате.

Хвана дъщеря си за ръка и аз ги последвах по коридора към кабинет в задната част на къщата. Самата къща — просторна, с високи тавани и изискано обзаведена с масивна дървена мебел, кожени кресла и ориенталски килими — беше типично мъжки дом, разведрен тук-там с по някоя свежа дреболия, доказателство за наличието на четири дъщери. Навсякъде имаше снимки на четири млади момичета, от бебешка възраст през детството до зрелостта — връчване на дипломи, сватбена фотография, четири девойки в лодка заедно с мистър Мороу и всички се смеят, а вятърът развява косите им. Над камината в кабинета висеше портрет на изумително красива жена, без съмнение майката на

Лайза — руса, зеленоока, отправила към художника любопитен и топъл поглед. Приликата бе тъй невероятна, че за миг дъхът ми спря.

Прегърнати през раменете, бащата и дъщерята се свлякоха на дивана. Аз седнах на протритото кожено кресло отсреща. Мълчах. Въпросите тепърва щяха да дойдат.

— Как? — попита накрая мистър Мороу.

Аз отговорих:

— Сър, наредено ми е да заявя, че все още предстои резултатите и обстоятелствата да бъдат уточнени. Ще ви уведоим незабавно, щом всичко се изясни.

Той потропа с пръст по коляното си.

— Как?

— Убийство. Вратът ѝ е бил строшен. Било е бързо и безболезнено, доколкото е възможно изобщо.

Гледах как жестоката изненада изкривява лицата им. Смъртта си е смърт, независимо от причината. Но автомобилните злополуки, самолетните катастрофи, сърдечните удари и мълниите са поне плод на случайността и създават донякъде чувството, че Божията ръка или съдбата е отнела живота на вашия скъп човек. Убийството е различно. Както и усещането след него. Не някаква случайна, свръхестествена сила е раздавала картите, а някое гнусно простосмъртно копеле ви е отнело нещо безкрайно скъпо.

— Заловиха ли убиеца?

— Не. Засега. — Той ме пронизваше с поглед, затова добавих: — Лайза била излязла от Пентагона и отивала към колата си. Чантата ѝ липсва, значи може да е било грабеж. Но не вярвам полицията вече да е открила следа, водеща към извършителя.

Настана замаяно мълчание. Двамата се мъчеха да осмислят чутото. Накрая мистър Мороу каза на дъщеря си:

— Ще се обадя на Каръл и Джанет да дойдат веднага.

Остави ме насаме с дъщерята, която беше на около двацет и три, тъмнокоса, слаба, почти мършава, хубавка и в момента съсипана от скръб. Сетих се, че не сме се запознавали и казах:

— Аз съм Шон Дръмънд. Бях приятел на Лайза. Тя много често говореше и за трите ви.

Тя едва се удържа да не изхлипа.

— Извинявайте. В момента просто не ми се говори.

И избяга от стаята.

Станах да огледам заглавията на книгите — последен спасителен ход във всяка неудържима и потискаща ситуация. Забелязах, че мистър Мороу е почитател на класиците и гръбчетата на книгите по лавиците бяха протрити от безброй докосвания. Всяко семейство има Стая с главно „С“ и в случая се намирахме в нея.

Двайсетина минути по-късно външната врата се отвори, после чух приглушени гласове, скръбен стон и ридания. След още пет минути вратата пак се отвори и последва същият ритуал.

По някое време се раздадоха стъпки и четиримата влязоха един по един. Мистър Мороу разсеяно оглеждаше стаята и аз предположих, че преживява наново някакъв спомен, който само преди час би бил щастлив, а сега е болезнен, може би как Лайза си пише домашните на бюрото му или прелиства томче на Дикенс, седнала край камината.

Той каза:

— Майоре, аз съм... Забравих как ви беше малкото име.

Тъкмо отварях уста, когато една от дъщерите подсказа:

— Шон, татко... Шон Дръмънд.

Той кимна.

— Благодаря, Джанет. Тъъ... Шон, това са сестрите на Лайза — Елизабет, Каръл и Джанет.

Погледнах Джанет, която знаеше името ми. Стори ми се малко странно, защото я срещях за пръв път.

Трите сестри бяха еднакви на ръст и... всъщност само на ръст. Както вече споменах, Елизабет, с която останах насаме преди малко, беше чернокоса и слаба, а Каръл бе кестенява, къдрава, малко попълничка и също хубава, само че с онази старомодна, стерилна хубост, каквато имат жените, занимаващи се с наука.

Но да се върна на Джанет. Тя беше много привлекателна, дори потресаващо привлекателна, с гарвановочерна коса, сини очи, извити вежди, вирнат нос, изящно изваяни скули и две трапчинки на бузите, които стопляха красотата ѝ. Носеше простичък костюм, под който се очертаваше фигура като тази на Лайза — стройна, заоблена точно където трябва, атлетична, примамлива.

— Има ли още нещо? — внезапно попита мистър Мороу.

— Има — обясних аз. — Назначен съм и за ваш кризисен офицер. Това означава, че ще се погрижа за въпросите около

наследството.

— Не, няма — незабавно се намеси Джанет. — Аз ще ги поема.

— Не е препоръчително. Лайза имаше военна застраховка „Живот“, полагат ѝ се военни обезщетения за близките и... вижте, моля ви да го обмислите. Ще разберете, че е много благоприятно да разполагате с военен юрист, който да отхвърли тия неща. — Погледнах бащата и добавих: — Мистър Мороу, в документите на Лайза сте вписан като неин наследник. Що се отнася до погребението, предполагам, че бихте искали тя да бъде погребана в Националното гробище „Арлингтън“.

— Боя се... че никога не съм мислил по въпроса.

— Разбира се. Не бързайте.

Четиримата забиха погледи в пода. Думата „погребение“ най-сетне ги бе накарала да проумеят, че смъртта на Лайза е окончателна и необратима.

Усетих, че злоупотребявам с търпението им, затова казах:

— Ще оставя адреса и телефона си на масата до вратата. Ако има нещо... моля, обадете ми се.

Никой не възрази и аз напуснах стаята. Вече слизах по външното стълбище, когато вратата рязко се отвори и Джанет изскочи на верандата. Протегна ми визитната си картичка и аз покорно се върнах да я взема.

— По всички въпроси търсете мен — каза тя.

— Ясно.

— Не искам да безпокоите баща ми.

— Разбира се.

Тя се обърна да влезе, спря, завъртя се отново и рече:

— Казахте на баща ми, че полицията не е открила следа.

— Поне снощи беше така. Нямам представа дали са напреднали.

— Кой води следствието?

— Армейският Отдел за криминално разследване.

— И по-точно?

— В добри ръце е, мис Мороу. Армейският ОКР има много способни служители.

Разбира се, това бе уверение, каквото армията очаква да предложиш на близките в труден миг. Но не лъжех. ОКР има далеч по-висок процент на разкриваемост от повечето цивилни полицейски

управления. Спор няма, самите особености на военния живот допринасят в голяма степен за тези успехи, тъй като ОКР си има работа с малки затворени общности, където почти всеки яде ябълков пай на закуска, обяд и вечеря. Да извършиш престъпление във войската е като да пръднеш в църква — не очаквай съчувствие от свидетелите.

Бях пропуснал обаче да спомена необичайния характер на това престъпление от военна гледна точка. То беше извършено насред просторен открит паркинг, само на няколко километра от един от най-престъпните градове на света, тъй че заподозрени не липсваха. Обстоятелствата около убийството — липсата на нож, куршум и тъй нататък — също не представляваха сериозна пречка за следствието. Можеше да се окаже, че Лайза е оставила в апартамента си бележка: „В случай, че бъда убита, моля, арестувайте еди-кого си“. Само че в истинския живот и най-вече в истинската смърт никога не става така. Търсенето на извършителя щеше да бъде голяма мъка.

Джанет ме изгледа, после изрече малко рязко:

— Не се дръжте с мен като с неуго хлапе, Дръмънд. Става дума за сестра ми. Убиецът ѝ ще бъде открит.

— Точно така. ОКР ще хване убиеца и ще го изправи пред съда.

Когато вратата се затръшна, останах с чувството, че отговорът не ѝ допадна.

Погледнах визитната картичка. Най-отгоре бе отпечатано „Джанет Мороу“, а по-долу „Заместник окръжен прокурор, Бостън, Масачусетс“.

Да му се не види!

8

Малко след четири следобед се върнах в мелницата за пари, където лаконична бележка от Сали ми нареждаше да ѝ се обадя веднага. Отдолу имаше друга бележка да позвъня на Клапър.

Обикновено се придържам към старото правило, че дамите имат предимство. Допускам изключения само когато дамата е заядлива, а от господина получавам заплата.

Клапър попита как е минало, а аз без увъртане отговорих, че е било гадно и ми се ще да не бях летял до Бостън, но все пак донякъде съм доволен. Той каза, че ме разбира напълно. Наистина, понякога има редки мигове, когато с Клапър се чувстваме като приятели и дори заставаме рамо до рамо. Мисля, че и двамата искрено ги харесваме.

Както и да е, предупредих го да очаква обаждане от сестрата на Лайза. Клапър отговори, че вече се е обадила и той се опитал любезно да я посъветва да не се меси. Единодушно решихме, че тя вероятно няма да ни послуша, после той ми разказа за напредъка на ОКР, който се оказа нулев — нито влакна, нито отпечатъци, а следи от гуми на паркинга толкова много, че нямало начин да определят с какво се е измъкнал убиецът. Аз му казах, че ще се заема да уредя погребението. Той одобри и нареди да направя хубаво погребение и да поддържам връзка.

Сега беше ред на Сали. Насочиха ме към тясна килийка в огромна зала, пълна със служители. Вече знаех, че в „Кълпър, Хъч енд Уестин“ зее дълбока пропаст между младши и старши сътрудници. Но след като научих, че младшите сътрудници започват със сто и трийсет хиляди долара годишна заплата, нивото на съчувствието ми спадна дълбоко под нулата.

Надникнах вътре и се изкашлях. Вместо поздрав тя се навъси, погледна часовника си и каза:

— Дръмънд, вчера беше непоносим. А това... това е просто абсурдно. Сай и Бари десетина пъти питаха къде си. Лошо ти се пише.

— Снощи беше убита Лайза Мороу. Отлетях до Бостън да уведомя близките ѝ.

Не бях сигурен дали ме е чула. Продължаваше да гледа часовника си.

— Убита?

— Да. Някой ѝ е строшил врата.

— Знаят ли кой?

— Не. Засега. Прилича на обир.

Тя набързо обмисли новината и заяви:

— Все пак трябваше да се обадиш.

Мина ми през ума, че не уреждам погребение за когото трябва.

— Освен това ме назначиха за кризисен офицер на семейството ѝ — съобщих аз. — През следващите няколко дни ще ми трябва време, за да подготвя погребението на Лайза и да уредя делата ѝ.

— Обясни проблемите си на Бари и Сай — отсеке тя.

— Непременно.

Кучка.

Тя пак се наведе над материалите пред себе си и някак небрежно попита:

— Е, успя ли да се подготвиш за теста, или не?

Добре де, ето как стояха нещата. Тя притежаваше всички положителни черти на образцовия младши сътрудник в една адвокатска фирма: амбициозна, трудолюбива, здравомислеща, всеотдайна и тъй нататък. И все пак не ми се струваше особено умна — не че беше вятърничава или тъпа, просто не можеше да се похвали с интелект. И нещо още по-очевидно, липсваха ѝ основни човешки качества като съпричастност, чувство за хумор и състрадание.

Както и да е, явно няхах друг избор, освен да продължа разговора в същия дух и накрая да я сграбча за гърлото или по спешност да сменя темата.

— Над какво работиш? — попитах аз.

— Над каквото трябваше да работиш ти. — Тя посочи една купчина документи. — Това е оригиналното предложение, пратено от „Морис Нетуъркс“ до САИМО. — Посочи друга камара. — Това е възражението, подадено от „Ей Ти енд Ти“, а това е на „Спринт“.

— И са им трябвали двеста страници за едно възражение?

— Сигурно са го писали набързо.

Зад гърба ми някой се изкиска и каза:

— Слава богу, това е индустриален стандарт. Нали не би допуснал, че почтени фирми раздуват сметките?

Завъртях се. Сай ме гледаше с усмивка, макар че в изражението му се долавяше известна липса на добросърдечност.

— Може би — отбеляза той — Сали е пропуснала да ти спомене, че предпочитаме сътрудниците ни да идват на работа преди пладне.

— Спомена го. Само че Лайза Мороу беше убита.

— О...

— По всяка вероятност грабеж със злополучна развръзка.

Той поне прояви благоприличието да не поглежда часовника си. Дори нещо повече, изглеждаше смаян и разтревожен. След кратко колебание каза:

— Аз... въз... Извинявай, Шон. Вие двамата... бяхте ли близки?

— Бяхме.

Той отново се зачуди какво да каже и тази реакция ми се стори нетипична за него. Сладкодумни типове като Сай никога не страдат от липса на точното чувство или точната дума. Накрая изрече:

— Тя беше изключителна жена. Наистина. Същински фойерверк от ум и енергия. — Той видя обърканото ми изражение, придърпа ме настрана, за да не чуват Сали и другите, и обясни: — Предложихме ѝ да я приемем за съдружник.

Навярно личеше колко съм изненадан, защото Сай бързо добави:

— Всъщност тя прие. Помоли да изчакаме няколко седмици, докато подаде оставка и уреди отношенията си с армията. Очаквахме да започне работа идния месец.

— Не мога да повярвам.

Той кимна.

— Заплата от триста и петдесет хиляди долара, дял от годишния приход и обичайните бонуси, които нашата фирма тъй щедро предлага на съдружниците. Възнамерявахме да прехвърлим Лайза в бостънския клон, за да бъде по-близо до семейството си.

Добре де, повярвах. Нещо повече, това обясняваше внезапното му смущение, както и желанието на Лайза да си поговорим за фирмата. В армията ставаш това, което си, но рано или късно за всекиго идва моментът да грабне каквото може. Навярно за Лайза моментът бе дошъл точно сега.

— Чу ли нещо за погребението? — попита Сай.

— Аз го уреждам. Освен това съм натоварен да уредя наследствените въпроси и да помогна на семейството в трудните мигове.

— Добре, направи каквото трябва и не се безпокой за отсъствията. Тя имаше тук много приятели, тъй че, моля те, дръж ни в течение. И, Шон... ако мога с нещо да помогна... не се колебай.

Чух как Сали изсумтя недоволно, но кимнах и Сай тръгна да уведоми останалите от вашингтонския клон, че в Бостън все още има свободно място за нов съдружник.

Върнах се в кабинета и незабавно позвъних на военното полицейско управление във Форт Майър да питам дали един тъпанар на име старши следовател Спинели работи при тях. Дежурният сподели под секрет, че въпросният тип наистина е чистокръвен тъпанар, но нямало да се появи преди пет следобед.

Предположих, че Спинели е имал тежка нощ и още по-тежко утро. Убийството на военен адвокат, и то на армейска територия, неминуемо предизвиква навъсени погледи откъм униформената общност във Вашингтон — същинско пасище за генерали, повечето от които нямат какво друго да правят, освен да се чешат по задниците или да си пъхат носа в чуждите работи.

Разбира се, кабинетът разполагаше с телевизор и аз реших да хвана местните новини в пет. След петнайсет минути празно дърдорене, между две други бодро поднесени вести, говорителят каза:

— И като допълнителна новина, на паркинг край Пентагона е намерено тялото на капитан Лайза Мороу, очевидно убита. Полицията води разследване.

Допълнителна новина? Какво, по дяволите... Телефонът извънтя. Вдигнах слушалката и отсреща прозвуча женски глас:

— Майор Дръмънд?

— Имам ли избор?

— Обажда се Джанет Мороу. Запознахме се тази сутрин.

— А, да... какво мога да направя за теб?

— Току-що се настаних в хотел „Четири сезона“ в Джорджтаун. Ще може ли да се срещнем на вечеря?

— Аз... въъ...

— Моля те. Бих искала да обсъдим някои подробности около погребението и наследството на Лайза. Ти спомена, че ще е твоя грижа.

Не. Съвършено ясно си спомнях как тя спомена, че погребението и наследството са нейна грижа. Интересно.

Гласът ѝ обаче звучеше съвсем искрено, а можеше и наистина да смята така. Естествено, не бих се обзаложил.

Но за отказ не можеше да става и дума.

9

Светкавично се прибрах и нахлузих синьо спортно сако и кафяв панталон, подходящо облекло за „1789“ — ресторант в Джорджтаун, където мис Мороу бе предложила да вечеряме. Добре осведомените знаят, че въпросният ресторант е реномирано сборище на властимащите във Вашингтон. В интерес на истината обаче трябва да уточня: вечерно сборище на властимащите, което вероятно се различава от обедно сборище и сигурно значи, че на закуска там ходят само пълни отрепки. Все едно, стига само да не ме карат да пия шери.

Когато бях малък, баща ми изкара няколко години служба в Пентагона, което за мен бе пръв допир със столицата и нейните своеобразни смахнати нрави. Живеехме в предградието Северен Арлингтън, на около шест километра от града. По онова време Вашингтон беше населен предимно с бедни чернокожи, стиснати бюрократи и малка групичка политически величия. Дори и тогава градът беше скъп, но майка ми вършеше същински вълшебства с купоните за храна, тъй че живеехме като крале. Добре де, шегувам се... но пък поне баща ми работеше съвсем наблизо.

Напоследък Вашингтон се превърна в кипящ делови град, привличащ съвсем друг сорт обитатели: предприемачи, богати администратори, банкери, а щом замириса на пари, долетяха и корпоративните адвокати. Днес военните живеят в Северна Каролина и пътуват с часове до Пентагона. Градът никога не е имал претенции за равенство и претопяване на различията, но внезапният приток на пари и хора от заможните слоеве окончателно разруши някогашното несигурно равновесие.

Впрочем говорех за себе си. След време отново се върнах в този град, за да получа бакалавърска степен в Джорджтаунския университет със стипендия от държавната Програма за обучение на запасни офицери, а пет години по-късно ме откараха в безсъзнание до армейския медицински център „Уолтър Рийд“, след като се уверих на собствен гръб, че армията лъже: няма начин да надбягаш куршума. Бях

офицер от пехотата — онези части, на които се пада най-мръсната работа в армията, например при война да убиват лошите хора, а в мирно време да варосват камъчета.

Куршумът бе увредил един вътрешен орган — далака, ако държите да знаете, — който трябва да действа ефективно, ако ти се налага да изминаваш големи разстояния с тежък товар на гръб (една от многото прилики между магаретата и пехотните офицери). Вече бях капитан и от „Личен състав“ провериха къде липсват хора с моите прослужени години и чин. Имайте предвид, че армията се смята за една голяма машина и когато някоя гайка вече не става за гайка, може да се превърне, да речем, в шайба, но не и във винт или болт. Личните способности и желания очевидно остават на втори план. Дори си спомням как казах на офицера от „Личен състав“, че като ранен герой имам заслуги и войската би трябвало да се отплати, като ми предложи избор. Стори му се много смешно.

И тъй, след време бях уведомен, че мога да стана полеви свещеник, доставчик, юрист или цивилен. От четирите възможности само една ми се видя що-годе поносима. Както вече споменах, аз съм католик и макар да имам влечение към екзотични униформи и сложни церемонии, обетът за целомъдрие би ми дошъл в повече. Доставчик?... Я не се занасяйте. За цивилен живот не бях готов, затова по принуда избрах правото и се върнах да уча.

Което означава, че ми се събират петнайсетина години живот във Вашингтон с кратки прекъсвания. Обичам този град. Обичам вдъхновяващите паметници на велики дела и велики мъже, монументалните катедрали на властта, всекидневното напомняне, че този град наистина е Сияйната светлина върху Хълма. Виж, с хората е друга работа. Градът е дотолкова претъпкан с мазни мошеници и високомерни идеалисти, че става трудно да ги различиш, камо ли пък да разбереш кой от двата сорта е по-вреден. Както и да е, точно в шест и половина прекосих прага на „1789“ и салонният управител ме насочи към масата, където мис Мороу небрежно отпиваше от коктейла си. Помолих го да предаде на сервитьора да ми донесе бира и седнах.

Известно време се оглеждахме мълчаливо. Тя беше облечена изискано — червен костюм с панталон, никакъв грим, никакви бижута, включително и (както забелязах мимоходом) брачна халка или годежен пръстен. Не виждах външна прилика между нея и Лайза, освен ръста и

немаловажния факт, че и двете бяха изумително красиви с всички необходими чупки, издатини и форми, характерни за по-добрата половина от човечеството. Различаваха се обаче като деня и нощта — едната бяла и руса, другата чернокоса и надарена с мрачна хубост. Освен това, както вече споменах, Лайза имаше удивително благ поглед. Този на Джанет беше някак... малко по-остър.

Тя ме удостои с някакво подобие на печална усмивка и каза:

— Благодаря, че дойде. Тази сутрин се държах рязко и моля за извинение. Бях... разстроена.

— Напълно те разбирам.

— Беше много мило от твоя страна да долетиш, за да ни съобщиш лично. Сам ли изяви желание?

— Да.

Тя зарея поглед из ресторанта, после пак се обърна към мен.

— Откога познаваше Лайза?

— От няколко години. Заедно водихме разследване в Косово. После на няколко пъти се сблъскахме в съда.

— Сигурно е било интересно.

— Да. Разказваше ми играта всеки път, когато... накратко казано, всеки път.

Тя се засмя тихо.

— Такава ли беше в съда?

— Коварна, гениална и безмилостна. Умееше да изобретява най-безумни линии на защита и да ги довежда докрай.

— Значи е била добра, така ли?

— Не. Беше най-добрата.

Тя заби поглед в чашата, сякаш обмисляше... знам ли, нещо си. Странно, напомняше ми за Лайза. Трябваше да се позамисля, преди да разбере с какво точно — имаше същия гърлен, леко дрезгав глас, за който споменах по-рано. Приликите между живи и мъртви понякога са такива, че да те побият тръпки. Освен това могат да породят измамно усещане за близост и обич. А това от своя страна може да бъде подвеждащо и понякога дори опасно.

По някое време тя каза:

— Колебаем се за Националното гробище „Арлингтън“. Всичките ѝ роднини и приятели са в Бостън.

— Разбирам. Военни почести ще има и в двата случая, но не бързайте да отхвърляте Арлингтън. Армейската Стара гвардия организира страхотна церемония, обстановката е прекрасна и ще знаете, че тя ще почива в отлична компания.

Тя отговори любезно:

— Много си убедителен. Ще си помислим.

Потопахме се в дружелюбно мълчание. Бяхме отметнали сутрешната грубост, изяснихме, че смъртта на Лайза засяга емоционално и двама ни, което породя своеобразна безмълвна близост. Мислено отбелязах, че мис Мороу е много умела в общуването.

Още няколко минути отпихахме ситни глътки и си бърбахме любезно за дреболии. Не засягахме дълбоки или съществени теми; бяхме просто двама непознати, събрани от обща скръб и търсеци какво още ги свързва. Узнах, че е на двайсет и девет, завършила право в Харвард, харесва ветроходството, навремето била отлична спринтьорка, предпочита червено вино, в свободното си време обича да чете... На пръв поглед не ми се стори плаха, уклончива или нещо подобно. Напротив, беше удивително учтива, благовъзпитана, изразителна, държеше се великолепно и ако държите да знаете, имаше страхотни крака. Но същевременно избягваше да е прекалено открита и словоохотлива. Явно си имаше предварителен план и не възнамеряваше да разкрива повече от необходимото.

Нямам представа какво научи за мен. Отбелязах, че въпросите ѝ са далеч по-проницателни и целенасочени от моите. Мина ми мисълта, че навярно страшно я бива да разнища свидетелите в съдебната зала или да установи, че някой току-що срещнат мъж е лъжец и пълен боклук.

Освен това очите ѝ имаха удивителен морскосин оттенък, контрастиращ много приятно с черната коса, а погледът им бе почти като на лисица, сякаш умееше да вижда и открива неща, които едва ли желаеш да бъдат открити или видени.

С две думи, тя светкавично ме опознаваше, а аз слушах какво върши в свободното си време. Затова казах:

— Във визитната ти картичка се споменава, че си заместник окръжен прокурор.

— Да. От пет години.

— Харесва ли ти?

— Обичам да пращам гадове зад решетките.

— Чул те Господ.

— Амин. — Тя се усмихна и добави: — Разбира се, с радост бих минала без политиката и бюрокрацията.

Аз също се усмихнах. Бях ѝ предложил гамбит.

Без нито миг колебание тя попита:

— Ако разрешиш да попитам, Шон, според теб каква е причината за убийството?

Изрече го с обезоръжаваща прямота, сякаш питаше дали бих ѝ подал солницата. Много я биваше.

— А какво те кара да мислиш, че не е било обикновен грабеж?

— Помагала съм в почти трийсет дела за убийства. Мисля, че имам усет за общата картина.

— Слушам те.

— Да започнем с жертвата. Лайза не беше глупава. Би дала чантата си веднага.

— Може да е видяла лицето на нападателя, а той не е искал да остави свидетел. Или пък е мразел жените, сутринта е станал накриво или просто му хлопа дъската.

— Всичко това е възможно. Но виж метода. Днес следобед минах с такси покрай паркинга на Пентагона. Има много улични лампи, колите идват и си отиват... нито един крадец с капка мозък в главата не би избрал толкова открито място.

— Добре казано. Може да е бил идиот.

Тя кимна, но каза:

— Освен това вратът ѝ е строшен отзад. Грабителите почти никога не нападат жертвата в гръб. — Спогледахме се мълчаливо, после тя продължи: — Не прилича на обир. Прилича на съвсем друго.

— И какво е то?

— Предумишлено убийство.

Позамислих се, сетне казах:

— Мотив, ваша светлост. Лайза не беше замесена в нищо опасно. Току-що беше приключила едногодишен стаж в частна фирма, където работеше с висшите кръгове, без да засяга сериозно когото и да било.

— Преди това се занимаваше с наказателно право. По колко криминални дела е работила?

— Много. Вероятно стотици.

— Миналата година бяха убити шестима адвокати само защото са водили бракоразводни дела. Аз съм получавала смъртни заплахи. Следили са ме. Изключваш ли да си е създала неприятели?

— Да не смесваме възможното с вероятното.

— Но трябва да го вземем предвид. — Тя помълча и добави: — Вашият ОКР ще знае ли къде да търси?

— Това са шест години работа с криминални дела. И аз нямаше да знам откъде да почна.

— Да, но не би ли било по-разумно из нейните досиета да се разровят двама опитни юристи, отколкото да ги гледа някакъв си военен полицаи, който никога не е стъпвал в съда и си мисли, че пледоарията е нещо като ария.

— Какво?

— Разбираш ме.

— Да, разбирам те. — Докоснах с пръст засъхващата бирена пяна по ръба на чашата. — И не ми харесва. Юристите не разследват убийства. Ние обвиняваме или защитаваме, след като прахът се слегне.

— Наясно съм с техническите подробности.

— Не е само техническа подробност.

— Ами... тогава да променим системата. — Кратка пауза. — Твърдиш, че си бил неин приятел.

Дойдохме си на думата. Срам и позор.

По всичко личеше, че мис Мороу е умна, дисциплинирана, а както стана ясно току-що — отгоре на всичко упорита, непреклонна и склонна да манипулира хората. Като добавим великолепната външност, бях готов да се обзаложа, че крайно рядко чува от противоположния пол думата „не“. Жени като нея не играят почтено. Насъскват двете мъжки глави една срещу друга и долната печели, като изсмуква кръвта от горната. Сам не усещаш как почваш да вършиш идиотски постъпки, които изобщо не са в твой интерес.

Откровено казано, аз сериозно възнамерявах да пъкна нос в следствието по убийството на Лайза. Не съм такъв, че да си тръгна кротко в нощта, когато убият жена, към която изпитвам дълбоки чувства. Професионалните юристи като мен, а навярно и като Джанет, знаят от личен опит какви са шансовете в подобни случаи. Разкриваемостта при убийствата е под една трета и едва половината заловени убийци биват осъдени. Не се надявах да разкрия престъпника

или нещо подобно, но можех и щях да ровя, да подхвърлям версии и изобщо да досаждам до смърт на следователите.

Като добавим, че Спинели ме беше засегнал на самолюбие, смятах за свой свещен дълг да му го върна тъпкано. Дребнава отмъстителност, знам, но за жалост към такива принципи се придържам.

Всъщност тайният мотив да предложа услугите си като кризисен офицер беше, че така ще имам официална възможност да се ровя из личните вещи на Лайза и да видя дали в тях няма нещо съмнително. Защо бяха избрали точно нея сред хилядите хора, напуснали Пентагона през онази студена вечер? А и начинът, по който беше убита — струваше ми се твърде личен. Мислех, че убиецът е искал да я почувства, да създаде връзка, да превърне убийството в интимно преживяване.

Грабеж? Може би. А може би не.

Набързо прецених плюсовете и минусите на една съвместна работа с мис Джанет Мороу. Откъм положителната страна бяха нейната близка връзка с убитата, задълбоченият опит като прокурор от голям град и очебийната изкусителна хубост. За разлика от мен, повечето мъже са податливи на лукавия женски чар, тъй че нейната външност можеше да отвори много врати. Освен това харесвах гласа ѝ. И имаше страхотни крака.

Минавам към отрицателната графа. Джанет Мороу беше емоционално обвързана. При разследване на убийство желязното правило е да се съсредоточиш върху извършителя, а не върху жертвата. Освен това ти трябва известно коравосърдечие, за да разделиш фактите от измислиците, а има случаи, когато собствените недостатъци или грешки на жертвите са довели пряко или непряко до тяхната гибел. Изисква се безпристрастност, тя обаче е невъзможна за сестрата на жертвата.

— И дума да не става — уведомих я аз. — Съжалявам.

Тя се вгледа в лицето ми.

— Питаш се дали имам емоционалната настройка да се справя с това, нали?

— Мина ми през ум нещо подобно.

— Това няма да бъде проблем.

— Много ясно, че ще бъде.

— Не... няма.

— Никой не може да си изключва емоциите.

— Аз мога. — Опитвайки да изглежда искрена, тя добави: — Изчерпах сълзите си тази сутрин. Няма да заплача отново, преди да приключим.

— Не... Съжалявам.

Тя размаха ръка и сервитьорът дотича веднага. Вдигна очи към него и каза:

— Сметката, ако обичате.

— Моля те, не го приемай лично — казах аз.

— Няма. — Усмихна ми се и остави двайсетачка на масата.

После стана и попита: — Откъде ще започнем?

— Нищо няма да започваме.

Тя стисна ръката ми и ме поведе навън.

— Ти караш. Аз пристигнах с такси.

— Дадено. В кой хотел каза, че си отседнала?

10

Форт Майър е малка база, разположена на Арлингтън Хайтс — голяма камара пръст, откъдето се разкрива широка гледка към величествената столица Вашингтон. Земята някога е била наследствен имот на някоя си Ана Уошингтън Къстис, която се омъжила за някой си Робърт Е. Лий, чиито южняшки пристрастия изведнъж му създали сериозна трудност да дойде във Вашингтон и да си плати данъците. Натрупали се дългове, правителството побързало да секвестрира имението и някой чиновник с чувство за хумор (или ирония) го превърнал в армейска база и военно гробище на Северния съюз. Тъй като не харесал шегата, Лий сторил всичко по силите си, за да запълни гробището.

Днес базата се е превърнала в бледа реликва от миналото на армията със старинни тухлени къщи за старшите офицери, конюшни и церемониални военни части. Точно там братя Райт извършили първия военен изпитателен полет; машината се разбила и изгоряла — и по този трагикомичен начин се родили Военновъздушните сили на Съединените щати. Пак на същото място през един мразовит декемврийски ден прекъснали конната разходка на генерал Джордж К. Маршал, за да му съобщят, че японците правят Пърл Харбър на пух и прах. Много исторически страници — добри, лоши и всякакви — са изписани или погребани зад оградата на тази база и прилежащото гробище.

Тамошното военнополойско управление се намира в измамно малка тухлена сграда, разположена близо до центъра на базата.

Когато влязохме, младият дежурен сержант внезапно се ободри и изрече с учудващ ентусиазъм:

— Добър вечер, госпожо. Мога ли да ви услужа?

— Да, моля — отвърна Джанет. — Търсим мистър Спинели.

— Ще проверя дали е тук. — Младокът натисна един бутон на таблото пред себе си, поговори набързо с някого и ни уведоми: — Ще

дойде след минутка. — После много любезно попита: — Да ви предложи ли нещо? Кафе? Безалкохолно?

Посещавал съм много военнопололицейски управления, но досега не са ми предлагали дори стол. Трийсет секунди по-късно Спинели се зададе по коридора.

— О... вие — рече ми той и козирува с подчертана неохота.

— Да... аз. — Обикновено е приятно да те запомнят, но сега случаят явно не беше такъв. Добавих: — Мистър Спинели... това е Джанет Мороу, сестрата на жертвата.

Джанет се озърна наоколо и попита:

— Бихте ли ми отделили няколко минути? Насаме.

— Може би. — Спинели ме посочи с пръст. — А той защо е тук?

Добър въпрос. Защо е тук? Дали защото е безхарактерен мухльо, който не може да настои на своето?

Но вместо това Джанет каза:

— Той урежда въпросите около наследството. Предложи да ме докара и аз приех. Не му обръщайте внимание.

Спинели се усмихна, очевидно доволен от отговора. Но ние бяхме дошли, за да си осигурим неговото доверие и съдействие, и аз си помислих, че ако за целта се налага малко да ми натрият носа, ще търпя. Дори ми стана топло на душата, че мога, нали разбирате, да преглътна гордостта си, за да помогна на Джанет.

Разбира се, по-късно пак щях да докопам Спинели.

Не бях пропуснал да забележа колко лесно Джанет надуши взаимната ни вражда и как инстинктивно използва това настроение. Тази жена притежаваше впечатляващ усет за ситуацията и отличен нюх за мъжката глупост.

— Последвайте ме — каза Спинели.

И ние го последвахме към една малка задръстена канцелария в дъното, чиито стени бяха покрити от тавана до пода с експонати в стил „аз съм великолепен“. Озърнах се за любовни писъмца от бивши обожателки, предупреждения за изтекла ипотека и тъй нататък. Но по някакво чудо те не бяха попаднали точно на тази стена. Е, сигурно висяха на някоя друга.

Докато сядяхме, огледах какво има в наличност — писмени благодарности от няколко генерали, награди за успешно приключени следствия, дипломи за завършване на разни технически курсове,

включително и Академията на ФБР. Благодарностите доказваха, че си знае работата, а дипломите — че не е тъп некадърник, както допуснах в началото. Поне на хартия.

— Имате ли нещо конкретно предвид? — попита Спинели, когато се тръшна на стола.

Джанет му подаде визитната си картичка и вместо встъпление заяви:

— Няма да увъртам. Взех си трийсет дни отпуск, за да открия кой е убил сестра ми.

За момент той се вгледа в картичката. После попита:

— И има ли причина да сметна това за приемливо?

— Дори много добра. Може би ще ви трябва моята помощ, за да разнищите случая.

— Без майтап?

— Говоря съвършено сериозно.

— Взимате ме на подбив — отвърна той.

Голяма грешка, Спинели — тази жена не приемаше отказ. Бих го предупредил, само че много ми се искаше да видя какво ще последва. Така де, да оставим настрана всички ония глупости за мъжката гордост и прочие, но наистина крехкото ми самолюбие би пострадало най-жестоко, ако откриех, че съм единственият, когото може да влачи за топките.

Спинели обаче категорично поклати глава.

— Не искам да си играя на полицай — продължи Джанет. — Искам само да работя с вас. Имаме какво да си предложим взаимно.

— Не ми дреме.

Тя се усмихна нежно и попита:

— Но поне ще ми отговорите на няколко въпроса, нали?

Макар да не изглеждаше очарован от перспективата, той неохотно каза:

— Щом сте от семейството, може. Но само няколко.

— Благодаря. — Тя помълча за миг, сетне попита: — Върнахте ли се още веднъж, за да огледате местопрестъплението на светло?

— Да. През нощта охранявахме мястото, после отидохме с пълен екип криминалисти. Дори взехме кучета.

— Открихте ли някакви нови улики?

— Нищо. Пълна нула.

— Тази сутрин дадох по телефона разрешение за аутопсия. Извършена ли е вече?

— Днес следобед. Но резултатите от токсикологията и другите лаборатории ще дойдат чак другата седмица.

— Вие присъствахте ли?

Той кимна.

— Длъжен съм.

— Какви бяха резултатите?

— Кръвоизливи около зениците, сериозно натъртване на лявата и дясната ключица... в очакване на лабораторните резултати първоначалната преценка говори за смърт от задушаване, причинено от счупване и изместване на шийните прешлени.

Гледах лицето на Джанет, за да видя как ще реагира при това клинично обяснение за смъртта на сестра ѝ. Темата наистина е мъчителна и признавам, че аз самият преглътнах с усилие. Но Джанет кимна и хладнокръвно предложи:

— Тогава позволете ми да направя мислена реконструкция. Едната ръка притиска гърлото ѝ, за да не изкрещи, а другата рязко извърта шията, за да строши прешлените, права ли съм?

— Така изглежда.

— И накъде беше извита главата?

— Надясно.

— Което подсказва, че убиецът е десничар, нали така?

— Най-вероятно.

— И освен това сочи, че престъпникът е бил мъж?

— За да строшиш нечий врат, трябва голяма сила.

С други думи казано, „да“.

— Имаше ли частици кожа под ноктите ѝ? — попита Джанет.

— Да. Имаше.

— Каква?

— Еленова кожа.

— Значи убиецът е носил ръкавици. — След като Спинели кимна отново, тя предположи: — Ръкавиците са били необходими, за да не оставя отпечатащи. — Никаква реакция от негова страна. — А оттук е логично да предположим, че става дума за предумишлено убийство нали?

— Отгук е логично да предположим, че беше студено. Аз също носех ръкавици.

За момент двамата прекратиха дуела, за да си поемат дъх.

Съдебният опит и уменията на Джанет бяха очевидни и впечатляващи. Тя познаваше реда за събиране на улики при разследване на убийство, знаеше кои въпроси да задава и кои да избягва. Някои адвокати са много добри в това отношение. А други изобщо не стават за тази работа.

Спинели също не беше глупак. Придържаше се упорито към фактите и проявяваше впечатляваща сдържаност, когато тя се опитваше да го подмами към догадки и изводи. С две думи — костелив орех.

Но и аз не съм лишен от състезателен дух. Напрегнах си мозъка да открия какво е пропуснала и попитах Спинели:

— Претърсихте ли вече колата й?

— Да... колата й. Отстрани имаше някакви неясни петна, може би от борбата. Това е всичко.

— А отпечатъци, стъпки, косми?

— Не ме ли чухте? Само петна.

— Ясно. — Говедо, помислих си аз и попитах: — А какво предполагате за мотива?

— Грабеж. Жената работи до късно... излиза на пуст паркинг... чантата липсва...

— Наистина ли такива са изводите ви? — прекъсна го Джанет.

— Такава ми е работната хипотеза... и всичко свързано с нея. Наистина.

— Но защо един грабител ще я напада отзад?

— Кой казва, че е бил само един? Може да е имал съучастник. Намират се на обществен паркинг, чупят врата на жертвата — без шум, без очевидци, без улики... Звучи логично, нали?

Да, така беше. И Джанет отговори:

— Може би.

— И какво следва, мистър Спинели? — намесих се аз. — Какво предприемате, за да заловите убиеца?

Никое ченге не обича да му задават този въпрос. Намирисва на отчетност, а служителите на реда са алергични към самата идея за последствия и отговорност. Но понякога е така, защото разполагат с

добре обмислени планове и не желаят да ги излагат на показ. Друг път защото нямат представа откъде да започнат. Възнамеряват да изпитат всяка формалност по устав, а сетне нетърпеливо да чакат следващото престъпление, та да забутат случая в графата „неразкрити“.

Спинели задълго се вгледа в мен, после отговори:

— Ако имаме работа с грабеж, убиецът вероятно е някоя отрепка от столицата или предградията. Уведомих местните власти и помолих да ми изпратят списъци на регистрираните престъпници, действащи по този начин. Установих номерата на кредитните й карти и военните документи за самоличност и съобщих на пощенските служби и полицията да ги имат предвид. Уведомих банките, че трябва незабавно да ми съобщят при опит за теглене на суми от тези карти.

С две думи, Спинели бе извършил всичко, което се изисква по устав при грабеж. Вероятно вече имаше готова папка в шкафа за неизяснени убийства.

— И очаквате ли някакъв резултат? — попита Джанет.

— Оптимист съм.

Погледнах Джанет. Тя погледна мен. Дрън-дрън.

— Наистина ли очаквате да бъде толкова глупав, та да използва кредитните й карти? — попитах аз.

— Отрепките вършат какви ли не глупости. Затова са отрепки. — Спинели се приведе напред и попита: — Приключихме ли?

— Да, благодаря — отвърна Джанет. — Бяхте много услужлив.

Той се усмихна. После заяви:

— В такъв случай позволете ми да бъда още по-услужлив. Ако хвана някого от вас да си пъха носа в тая история, ще лепна и на двама ви обвинение за възпрепятстване. Ясно ли е?

— Едва ли може да бъде по-ясно — призна тя.

Мишите му очички се завъртяха към мен.

— Вие наясно ли сте?

— О... аз ли? Аз само я возя, нали така?

Той присви очи, огледа ме злобно и недоверчиво, после се завъртя към Джанет и добави:

— Освен това много ще се ядосам, ако разбере, че укривате важни сведения или улики. Да обяснявам ли в каква беля може да ви вкара това?

— Познавам санкциите, мистър Спинели.

Докато се усетя, вече си стискахме ръцете и обяснявахме колко приятно ни е било да се запознаем. Чиста глупост, разбира се. Спинели не предложи да ни изпрати до изхода, което ми се стори типично за него. Всъщност срещата бе минала горе-долу както очаквах — чиста загуба на време, — а Спинели се оказа точно такъв неприятен дръвник, какъвто го помнех.

Навън, докато вървахме към паркинга, попитах Джанет:

— Е, получи ли каквото искаше?

— Получих каквото очаквах.

— А именно?

— Потвърждение.

— Продължавай.

— Вървят в погрешна посока.

В това отношение изглеждаше доста по-убедена от мен. Ако след ден-два във Вашингтон хванеха някой тъпак да си купува стереоуредба или нещо друго с кредитната карта на Лайза, все щях да го преживея някак. Осем години работа с криминални дела са ме научили, че първите впечатления често са грешни, а следи, които изглеждат много заплетени, нерядко се оказват съвсем прости. Но тъй като не долавях у мис Джанет Мороу дори и следа от съмнение, аз, естествено, се зачудих защо. Воден от любопитството, попитах дали би желала едно питие, но тя отказа под предлог, че е имала тежък и емоционално изтощителен ден.

Така си беше.

Сега най-разумното би било да я откарам до хотела, да ѝ пожелаая успех и да изчезна. Но аз исках да хвана убиеца на Лайза. Освен това ми беше приятно да чувам гласа на Лайза, макар да принадлежеше на съвсем друго тяло и друга личност. Затова я откарах до хотела, където се споразумяхме да поддържаме постоянна връзка и да споделяме всичко, което научим.

Той започна да следи Джулия Кътбърт в пет и половина следобед, когато колата ѝ излезе от гаража под административната сграда на Кънетикът Авеню. Тя караше сребрист джип тойота, модел 2001 година, с шестцилиндров двигател с двойно предаване, което навярно не бе включвала нито веднъж от деня на покупката. Изборът на автомобил съвпаднаше с цялостния ѝ психологически профил: практична, надеждна и най-добра на пазара за тази цена. Колата създаваше усещане за близост с природата, първична сила и авантюризъм — три качества, на които Джулия Кътбърт открито се възхищаваше и болезнено страдаше от тяхната липса. Горката Джулия беше високопоставена чиновничка, мечтаеща да бъде принцеса от филм на Дисни. Да я проследи не представляваше никаква трудност.

Във Вашингтон бе настанал час пик и плътният автомобилен поток пълнеше едва-едва. Както винаги Джулия караше съсредоточено и предпазливо, рядко сменяше платната и подаваше предварителен сигнал за всяка маневра. Пълзеше като охлюв.

В шест и петнайсет тя свърна наляво от Ем Стрийт в Джорджтаун, слезе по надолницето и зави надясно към един подземен гараж. Той изчака петнайсет секунди, преди да я последва. Влезе тъкмо навреме, за да зърне как задните светлини на колата ѝ изчезват надясно. Слезе три нива по-надолу. Той също. Тя спря на едно свободно място, а той паркира дванайсет места по-нататък.

Човекът вече тихомълком се поздравяваше за успеха, когато изведнъж всичко се преобърна с главата надолу. Тя заключи колата и вместо към стълбището, тръгна направо към асансьора за инвалиди. Той тъкмо излизаше от колата си, когато вратата на асансьора се затвори и гузната ѝ усмивка изчезна. Мързеливата кучка трябваше да тръгне по стълбището, а не да злоупотребява с общественото доверие.

Той се втурна към стъпалата, тичешком изкачи трите нива до партера и когато изхвъркна през масивната двойна врата, блъсна в стената някаква майка с малки деца.

— Извинявайте — измънка той, като се озърташе трескаво.

Майката го изгледа злобно, а едното дете нададе вой и заподскача на куц крак.

Беше попаднал в търговски център на два етажа, пълни със скъпи и лъскави магазини. Джулия Кътбърт носеше тъмносин костюм. Наоколо нямаше много хора и би трябвало да я открие лесно. Стига да беше тук.

Пет минути продължи да я търси с нарастващо отчаяние.

Изскърца със зъби, изруга и изскочи през изхода към Ем Стрийт. Озова се на улица, гъмжаща от пешеходци, предимно младежи и студенти, които бродеха на шумни групички от заведение в заведение. Озърна се в двете посоки, но не видя никъде синия костюм на Джулия Кътбърт.

Не бе очаквал това. Не и от нея. Компютърът я бе оценил едва с тройка. Дори невръстните дечица с тяхното причудливо поведение и наивно доверие в непознати хора се оценяваха по-високо. Джулия Кътбърт беше само на две деления над някой изкуфял паралитик в инвалиден стол, помисли си той, докато се бореше с изумлението и обмисляше вариантите. Най-простото решение би било да се върне в паркинга, да изчака около колата ѝ, докато се върне, и да предприеме нов ход. Вариантът отпадна още в мига, когато му хрумна. И без това вече се бе наложило да коригира сценария с онази Лайза Мороу. Веднъж — как да е, но ролята на Джулия беше свещена.

Той напрегна мозъка си и се опита да отгатне какво я е довело тук.

Пазаруване... може би, но докато оглеждаше улицата и квартала, това взе да му се струва все по-невероятно. Редиците скъпи лъскави магазини в Джорджтаун определено не бяха за една стисната любителка на сезонните разпродажби, която обичаше да се хвали пред приятелките си какви изгодни покупки е направила в „Уолмарт“, „Кеймарт“ или „Долар“. Въпреки големите си претенции Джулия имаше душа на счетоводител. За нея животът представляваше една непрестанна надпревара кой да вземе най-голям процент отстъпка.

По това време на деня би трябвало да е гладна. Но не му се вярваше да е карала четирийсет минути в най-натовареното движение само за да посети някой скъп ресторант в най-пренаселената част на града. Може би имаше среща и тази догадка силно го разтревожи. Това би объркало всичко. Именно днес трябваше да е звездната вечер на Джулия.

Той си помисли за всички други подробности и бележки от нейното досие и в главата му постепенно почна да се оформя идея. Отново се озърна в двете посоки, после бързо прекоси улицата и влезе в „Клайд“. Барът беше претъпкан с млади мъже и жени, повечето облечени в делови костюми, които надигаха чаши, бърбраха и се смееха, хвърляха си премрежени погледи и се перчеха с надеждата да привлекат вниманието на другия пол. Той бавно тръгна из заведението, като се преструваше, че търси някого. Но никъде не видя Джулия с нейния костюм от син шевиот. Можеше да е в дамската тоалетна, затова той се повъртя наоколо, изчака пет минути и накрая си тръгна навъсен.

Една пресечка по-нататък имаше ресторант от веригата „Нейтан“ и той се нареди на опашка пред входа. Вътре завари почти същата сцена — човешки супермаркет, препълнен с млади хора, готови да плащат по седем долара за една бира срещу нищожния шанс да им излезе късметът. Огледа най-напред масите в случай, че е поканена на вечеря. Никъде не видя син костюм. Насочи се към бара, където висяха предимно жени, търсещи запознанства. След две минути безплодно издирване той зърна тъмносиньо петно в края на бара, точно под две старинни весла, закачени на стената, за да придадат на заведението свършено фалшива прилика с елитен спортен клуб. Измести се настрана, за да вижда по-добре. Успех — наистина беше Джулия с костюма от син шевиот, настанена върху висока табуретка и стиснала елегантно между два пръста на лявата си ръка чаша с коктейл. Застаналият до нея мъж пушеше „Кемъл“, нервно се полюшваше от пети на пръсти и се кискаше на нещо.

Мъжът приближаваше четирийсетте, с оредяла коса, бузесто лице и дълъг, остър нос, а позата и жестовете му подсказваха, че полага големи усилия, за да я омае. Нейната поза и отегчената физиономия даваха да се разбере, че прекалява с усърдието.

Бавно се придвижи през гъстата тълпа, докато стигна точно зад мъжа, който бърбеше с Джулия. Дали беше неудачна среща, или просто разговор с непознат, опитващ се да си хване приятелка? Разликата имаше значение. Огромно значение.

Мъжът размахваше цигарата и говореше:

— ... и сенаторът ме натисна да уредя работата. Аз имам много приятели в Белия дом и знаеш ли какво? Ако се беше държал малко по-свястно, щях да вдигна телефона и да оправя нещата.

Джулия кимна и каза:

— Ами... добре.

— Знаеш ли какво направих?

— Не.

— Рекох на сенатора, че не ми харесва как се отнася с мен. И че няма да си мръдна и пръста. Ако можеше да го видиш. Човекът има присадена коса, ще знаеш. Бога ми, лицето му пламна от тук до тук.

Той се люшна на пети и избухна в смях. Джулия отпи дълга и съсредоточена глътка от коктейла си.

— Впрочем — добави мъжът — как каза, че ти е името?

— Джулия.

— Аха. Била ли си някога горе на Хълма, Джулия? Аз мога да те въведа, да ти покажа коридорите на властта, да те запозная с някой и друг сенатор.

— Колко вълнуващо — отговори Джулия. Странно, изобщо не изглеждаше развълнувана.

Най-важният въпрос бе получил отговор. Той посегна над бара, изблъска мъжа с лакът и се провикна:

— Джулия! Боже мой, колко време мина? Десет години?

Джулия завъртя очи към него и смутено присви очи. Той ѝ намигна.

— Не ме ли помниш? Абитуриентският бал? Последният клас в гимназията?

Изражението на Джулия стана още по-объркано, затова той разшири усмивката и добави:

— Божичко... Том Мелборн. Сигурно не ме разпознаваш без смокинга.

Джулия изведнъж влезе в тон.

— Том? О, боже. Извинявай, моля те.

Той се провря по-наблизо, изблъсквайки с тяло чиновника от Сената още две-три крачки назад, и попита Джулия:

— Какво правиш във Вашингтон? За последно чух, че учиш в... ох, изложих се.

— В Делауерския университет — уточни тя с усмивка.

— Точно така. — Той погледна чиновника. — Искрено съжалявам, не исках да ви прекъсвам. Приятел ли сте на Джулия? Съпруг? Или нещо подобно?

— Ами... не. Току-що се запознахме.

Той сложи ръка върху рамото на чиновника.

— Бяхме съученици в гимназията, докато мама и татко загинаха при автомобилна катастрофа... точно след бала. — Озърна се към Джулия. — Затова напуснах. Сигурно си се чудила и... навярно трябваше да ти кажа, но аз... Виж, просто не исках да ми съчувстваш. Ти си имаше свой живот, свое чудесно бъдеще, а аз трябваше да отглеждам четирите си по-малки сестри. Не ти трябвах такъв. Между другото, те се чувстват чудесно. Помниш ли най-малката, Джеси? Онази в инвалидната количка. Наскоро постъпи в колеж.

Джулия бе забила нос в чашата. Прехапа устни надигна очи и каза:

— Все се чудех какво ли е станало с горкичката сладка Джеси.

Чиновникът притеснено пристъпваше от крак на крак и все повече заприличваше на спукана резервна гума, в каквато се бе превърнал с нейното мълчаливо съгласие. Огледа натрапника и осъзна без капка съмнение, че си има работа с първокласен противник. Виждаше висок, широкоплещест рус мъж, малко по-възрастен от Джулия, с квадратна челюст, сини очи и изящно изваяно лице, което би му спечелило всяка жена в този или някой друг бар. Чиновникът се отдръпна с думите:

— Е, беше ми много приятно да се запознаем, Джулия. Предложението за Хълма остава в сила.

Тя заби поглед в пода и измънка:

— Благодаря ти... наистина.

Чиновникът изчезна сред навалищата и двамата избухнаха в смях.

— Името ми наистина е Том — каза той. — Том Мелборн.

— Аз пък съм наистина Джулия... Джулия Кътбърт.

Пак се разсмяха.

— Задължена си ми — каза той. — Още три минути и щеше да те засипе с истории как всяка неделя ходи да играе голф с председателя на Камарата и там му дава съвети по държавни дела.

Тя се изкиска.

— Наистина ли имаш четири по-малки сестри?

— Разбира се. А ти наистина ли смяташ да му гостуваши на Хълма?

Тя отпи бърза глътка от коктейла си. Той забеляза, че го оглежда крадешком и видяното ѝ харесва, но се пита дали има още за откриване. Рицар в сияйна броня я спасява от похотлив дракон, а сетне отново изчезва в нощта и я оставя на следващия лаком чиновник, адвокат или служител. Градът беше претърпан с тия три категории, а тя отдавна бе забравила времето, когато ѝ се струваха забавни.

Той се усмихна и попита:

— Ще приемеш ли още едно питие? Може би искаш да чуеш как се чувства в действителност клетата Джеси?

Тя му отправи усмивка, в която се смесваха равни части съгласие и нескрито облекчение.

— Един ром с кока-кола ще ми дойде добре.

Той махна на бармана, поръча коктейл за нея и уиски с лед за себе си. Докато барманът се отдалечаваше, мъжът попита:

— А иначе с какво се занимаваш?

— Счетоводителка съм в една тукашна фирма, „Джонсън енд Сматърс“. Може да си ги чувал.

— Никога. Но аз не съм в бизнеса.

— За правителството ли работиш?

— Донякъде.

След като отговорът приключи дотук, тя каза:

— Озадачена съм. Къде работиш?

Той взе питиетата от бармана, подаде ѝ нейното и сви рамене.

— На другия бряг.

— Къде точно на другия бряг?

— Една важна служба, разположена в голяма сграда край магистралата. Всъщност не работя в самата сграда, но наемам

къща наблизо за случаите, когато съм в града.

— О, значи работиш за ЦРУ?

— Да. Но по принцип не се полага да казваме повече от това.

— За какво да си говорим тогава?

— В момента играя ролята на университетски преподавател в академичен отпуск, който пътува зад граница и проучва чуждестранните здравни системи. Ако случайно проявяваш жив интерес към общественото здравеопазване, питай.

По лицето ѝ се изписа ужас.

— Обществено здравеопазване?

— Знам — той се изкиска. — Прикритието е отвратително.

— Изборът и бездруго е лош. Ти не приличаш на преподавател.

— Тъй ли?

— И не се обличаш като преподавател.

— Имам цял гардероб с протрити сака от туйд. И два чифта очила с рогови рамки. Ще се изненадаш, ако видиш как няколко дребни подробности променят изцяло външността на човека.

И наистина би се изненадала, помисли си той.

Тя облиза устни.

— Вълнуващо.

— Понякога. Но както казах, не се полага да говорим за работата си.

— Значи трябва да лъжете?

— Да, ако се наложи.

Тя смутено разбърка коктейла си с пръст.

— Например като това, че си ходил с някого на абитуриентски бал и си напуснал училище, за да отглеждаш четири невръстни сестри?

— Хвана ме.

Тя се изкиска и кръстоса глезени. Джулия Кътбърт беше точно такава, каквато я описваше неговото проучване — отегчена жена със скучна, почти непоносимо досадна работа, отминала възрастта, когато би имала надежди да се омъжи и да отгледа три деца; жива пародия на второстепенна героиня от сапунен сериал, обикаляща барове за самотници в търсене на тръпката.

Един висок, мускулист, невъобразимо красив агент от ЦРУ, току-що пристигнал след тежка мисия, беше тъкмо каквото ѝ

трябваше.

Тя отново облиза устни и попита:

— Не се шегуваши, нали? Наистина ли си шпионин?

— С това си изкарвам хляба.

— Сега работиш ли?

— Върнах се за доклад.

Тя усети как в корема ѝ нещо пърха като криле на пеперуда. Край на чиновниците от Хълма, евтините адвокати и тъпите държавни служители. Истински, жив Джеймс Бонд бе оставил куфарчето си до крака ѝ, подпираше крак на нейното столче и я черпеше с ром и кола.

Какво ли имаше в това куфарче? Може би отбранителните планове на Пхенянь. Или заповед за ликвидиране на алчния, зъл премиер на Ботсуана, който тихомълком поддържа връзки с терористите.

— Никога не съм срещала човек, който да работи в... — Тя зърна как веждите му почват да се навъсват и припряно добави: — Е, на онова място.

— Откъде знаеш?

— О... разбира се.

Тя кимна, сякаш беше съвсем логично.

След малко той каза:

— Дай да сменим темата. Бих предпочел да поговорим за теб. Например откъде си?

— Едно малко градче в Канзас. Но напуснах отдавна.

Разбира се, той знаеше това. Както и че не просто е напуснала Канзас, а е избягала при първата възможност. Знаеше, че е гениална математичка, има две по-малки сестри, напуснала е Канзас на седемнайсет години и след като завършила математика в Делаверския университет, получила магистърска степен по счетоводство в Бостън. Справила се добре. Водещи фирми я обсипали с предложения за работа. Беше специализирала корпоративно данъчно право и имаше изключителна дарба да организира недосегаеми офшорни сметки. Взимаше по 350 долара на час — твърде висок хонорар за служителка, но фирмата я представяше на заинтересованите клиенти като магьосница на пролуците в законодателството. Етажерките в апартамента ѝ бяха претъпкани с дебели счетоводни наръчници и романтични книжлета, по чиито

корици примрели жени висяха безсилно в могъщите прегръдки на загорели мускулести мъже. Навярно бе приела работата във Вашингтон, защото столицата гъмжеше от властни мъже с интересен живот, за един от които би искала да се омъжи.

През следващия час той усърдно я водеше назад през миналото ѝ, задаваше идеално подбрани по тема и време въпроси, които ѝ позволяваха да се представи в най-добра светлина — нелека задача за една счетоводителка. Тя обичаше да говори за себе си и тръпнеше до мозъка на костите при мисълта, че подобен мъж е очарован от нея.

Джулия продължаваше да бърбри безгрижно, когато в осем и половина той разсеяно погледна часовника си.

— О... Боже мой... Джулия, виж какво направи.

— Какво?

— Аз никога не губя представа за времето. Никога.

— Едва осем и половина е — възрази тя.

Той се престори на смутен.

— В шест сутринта трябва да се явя на подробен доклад. Ще се нуждая от бистър ум. Да те изпратя до колата. Къде си паркирала?

Тя не се усъмни нито за миг, че поканата е проверка. Откажеше ли любезно, той щеше да си направи извода, че все още търси компания. Щеше да последва миг неудобство, после сбогом и вече никога нямаше да види хубавеца от ЦРУ.

Джулия разкри зъби в широка усмивка и грабна чантата си.

— В подземния гараж отсреща.

— Аз също.

Той хвърли на бара петдесетачка за питиетата плюс солиден бакшиш, вдигна куфарчето, хвана я за лакътя и ѝ помогна да се изправи.

Продължиха да разговарят приятелски, докато стигнаха до нейната кола в гаража. Той ѝ отвори вратата, после пристъпи от крак на крак и каза малко смутено:

— Джулия, аз... Тази вечер беше много приятна за мен. Наистина.

— И за мен.

Топката отново бе в неговата половина и той изведнъж стана нервен, сякаш се колебаеше какво да направи или да каже сега.

Очарователно. Този безстрашен мъж, който можеше да застане срещу най-жестоки заплахи, се оказваше всъщност плах като кученце. Той каза:

— Бих те поканил на едно питие в моя апартамент... но не тази вечер.

— Защо?

— Гостуват ми още двама агенти. Повечето момчета не държат апартаменти в столицата. Когато се връщат за доклад, позволявам им да използват моето жилище. — Той се усмихна печално и добави: — По време на мисии живеем в постоянно състояние на страх и тревога. Понякога... е, добре е сам да си готвиш, да бъдеш с приятели, с хора, на които можеш да се довериш.

Пеперудата в корема ѝ отново запърха. Толкова беше увлечена да говори за себе си и тъй егоистично държеше само на своите романтични потребности, че почти бе забравила колко суров е неговият живот. Този мъж можеше да загине всеки момент.

Джулия го стисна за ръката и се вгледа развълнувано в контактните леци, които придаваха на очите му онзи чудесен морскосин блясък.

— Моят апартамент не е много далече — каза тя. — Знам, че за теб е късно... но искаш ли да пийнем по едно за лека нощ?

Изпълни я сладостно чувство за вина. Беше толкова егоистична. Той се усмихна.

— Набързо. Ще карам след теб.

— Може би в моя апартамент ще ти е по-удобно да говориш за себе си. Толкова си загадъчен. Умирам от нетърпение да опозная истинското ти „аз“.

Той се усмихна широко.

— Обещавам.

12

Върнах се в апартамента и заварих на телефонния секретар съобщение от офицера по церемониите в армейската Стара гвардия, който искаше да уточним окончателно подробностите около погребението: колко души ще присъстват, по какво вероизповедание да се извърши погребалният ритуал, кой ще вземе флага, с две думи целия спектър от дреболии, свързани с военните погребения. Армията действаше с обичайната си селективна ефикасност. Удивителна е разликата в нейното отношение към живите и към мъртвите. Ако имаш проблем с навременното получаване на заплатата, може да се пенсионираш, докато го разрешат; умреш ли, буците пръст почват да тропат по ковчегата ти още преди да е засъхнало мастилото на некролога.

Второто съобщение беше от Клапър и гласеше:

— Сай Бъргър ми се обади за някакъв идиотски изпит, който трябвало да вземеш. Не ме излагай, Дръмънд. Провалиш ли се, незабавно те пращам за военен юрист на атола Джонстън Айланд. Заповедта лежи на бюро...

Олеле! Телефонният секретар изведнъж подскочи от масичката и с трясък се блъсна в стената.

Това е положението. Тъкмо вярваш, че си изпипал всичко, някой умник ти прочита мислите и животът отива по дяволите. Вече минаваше десет вечерта. Въпросните наръчници събираха прах на бюрото ми във фирмата.

Четирийсет минути по-късно седях зад гореспоменатото бюро и проучвах дебела папка със заглавие „Подготовка и процедурни задачи при изготвяне на сметка за хонорар“. Аз бих го кръстил по-простичко: „Как да дерем по три кожи“. Около четири сутринта знаех за етичните и административни принципи на големите фирми много повече, отколкото би ми се искало. Прегърбен под товара на тия знания, аз пролазих към удобния кожен диван.

Скоро нечия извънредно досадна ръка ме разтърси за рамото и когато вдигнах поглед, съзрях злорадо ухиленото лице на Сали Уестин.

— Крайно време е да навлезеш в работния ритъм — заяви тя.

— Стресна ме.

— Да. За твое добро.

Разменихме си кратки погледи, заредени с взаимна неприязън, после аз казах:

— В самолета седат един до друг двама души, Сам и Бил. Бил неволно забелязва, че Сам е с насинено око и го пита: „Хей, какво е станало с окото ти?“ Сам отговаря: „Ами дребна грешка на езика.“ Заинтригуван, Бил пак пита: „Как така?“ А Сам обяснява: „Закусвах с жена си и исках да кажа: Хей, скъпа, би ли ми наляла още малко от това чудесно кафе? Само че нещо ми се отплесна езикът и изтърсих: Ти ми съсипа живота, зловна, трътлеста, самодоволна кучко!“

Тя се втренчи за миг в мен, после отбеляза:

— Не е смешно. — Скръсти ръце и ме огледа от глава до пети. — Не ти харесва тук, нали?

— С какво издадох тайната си?

— С какво ли не я издаваш? — отвърна тя и попита: — Защо?

— Не ти трябва да знаеш.

— Ако си разиграеш картите както трябва, току-виж, ти направят предложение да станеш съдружник. Чух, че на Мороу ѝ направили. Повечето адвокати биха дали какво ли не, за да бъдат на твое място.

— С други думи, нима всички юристи от държавния сектор не мечтаят да влязат в голяма фирма?

— Не съм казала такова нещо.

Но без съмнение имаше предвид точно това. Ежегодната надпревара за привличане на новоизпечените юристи се извършва по строг йерархичен ред: най-напред престижните големи фирми, след тях по-малките и не тъй престижни, а накрая идват бедните чичковци с малки кантори за недвижими имоти.

Малцината щастливци, попаднали в престижните фирми, предполагат, че ние, останалите, сме завистливи свине, готови на всичко, за да избягаме от скучните си работни места и нищожните заплати. Във всичко това има зрънце истина; аз обаче се смятам за изключение. Животът на границата на бедността ме задоволява

напълно. Спестява ми много товари, изкушения и перспективи за труден избор.

Смъкнах крака от дивана и по инерция се изправих. А относно нейната гледна точка заявих:

— Правото не е само трупане на пари и гонитба на престижни титли.

Ама и аз съм един... Незабавно хвърлих поглед наоколо да видя дали стените не са се срутили. Но явно основите на сградата бяха забити дълбоко в калта на сребролюбие и алчността, тъй че дори не трепнаха.

— Защо практикуваш право? — попитах аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Тази фирма, работата по двайсет часа на ден, високомерните шефове, надпреварата за хонорари... защо?

Забележете как хитро заобиколих бащата и дядото.

— Харесвам правото.

— Какво точно харесваш в правото?

— Аз... всъщност не съм мислила по въпроса.

— Тогава си помисли сега, Сали. — Тя извърна очи и аз добавих:

— Не личи да се забавляваш.

— Тъй ли?

— Изглеждаш преуморена, нещастна и разбита.

Ноздрите й яростно трепнаха.

— Благодаря.

Няма защо, Сали.

Протегнах се с дълга прозявка. Снощи бях пристигнал облечен удобно с джинси и фланела, затова сега смъкнах фланелата и посегнах към един от новите си оксфордски костюми. Сали посочи три-четири кръгли белега по гърдите ми и попита:

— Откъде ги имаш?

— Лош момент, лош късмет... знаеш как става.

— Толкова ли е опасно да си армейски юрист?

— Преди животът ми да затъне в тинята, бях пехотинец.

— Говориш тъй, сякаш ти е харесвало.

— Да... всъщност... — Разтрих чело и признах: — Пехотинците убиват хора. Нали разбираш, ядоса те някой и... Виж, знам, че звучи

отвратително... но нямаш представа какво удовлетворение... не че мисля за това през цялото време...

Тя предпазливо отстъпи назад.

— Сериозно ли говориш?

— Моята... така де, моята психоложка... Ти сигурно си чувала за посттравматичен стрес... Та тя казва, че имам сериозен напредък. Стига само... нали разбираш, нещо да не влоши състоянието ми. Моля те, не споменавай на никого. Малко е неудобно.

Тя бе забила поглед в стената и аз предложих:

— Не е зле да излезеш, за да се преоблека.

— Да... разбира се. — Тя излезе, но след няколко минути се върна, сложи теста върху бюрото ми и каза с възродена любезност: — Между другото, имаме полет в девет.

— Кой има полет?

— Екипът по възраженията. Би било добре да си чист и избърснат. Джейсън Морис изпраща личния си реактивен самолет. Знам... знам, че е трудно за теб, но е важно да направиш добро впечатление.

— Само не му казвай за... тъй де, за състоянието ми, обещавах ли?

Тя задълго се вгледа в мен, после излезе и ме остави да разсъждавам над тази нова възможност. Разбира се, беше само въпрос на време цялата фирма да узнае, че армията е пратила на стаж идиот с мания за убийство.

Все пак не би било зле и да опикая обувките на най-печелившия адвокат във фирмата.

Сай, Бари, Сали и аз се събрахме на терминала за частни самолети на международно летище „Дълес“, откъдето бързо ни натовариха в „Лиърджет“ с два реактивни двигателя. Интериорът на самолета беше специално обзаведен за разглезени и богати клиенти — четири меки кожени кресла около заседателна маса и дяволита млада стюардеса на име Джени с изкуствен загар, разкошни крака, кораво като камък дупе и фамилиарно бодряшки маниери на инструктор по аеробика. „Хайде сега всички заедно, дайте бързо да затегнем коланите.“ Широка усмивка, пляскане с ръце и тъй нататък. Помощ, спасете ме!

Но красивата мис Джени ми напомни нещо, което бях чул или чел за нейния работодател. Мистър Джейсън Морис се славеше като първокласен женкар. Според слуховете беше оправил половината сладурчета в Холивуд плюс дълъг списък от други прочути дами. Ако можеше да се вярва на ония жълти вестничета с грамадни заглавия кой в чия спалня се вмъква или измъква, мистър Морис заемаше първо място сред любителите на тия потайни игри.

Но как успяваше клетият Джейсън да трупа бели пари за черни дни, след като през цялото време ту хвърчеше за Бимини с някое поредно миньонче, ту щъкаше из Хамптънс с новата знойна красавица — това, уверявам ви, е въпрос, на който горещо бих искал да знам отговора. Говореше се дори, че бившите му любовници си организирали клуб на преживелите екстаз във въздуха. Разсеяно се зачудих какво ли прави ослепителната мис Джени, докато нейният шеф чука красивите гостенки върху меката кожа на креслото, в което седях.

Закуска на борда: яйца по бенедиктински, херинга и бекон, френски кифлички и портокалов сок със солидна добавка джин. Истина ли беше, или сънувах?

Сай и Бари се тъпчеха като невидяли, надигаха чаша след чаша от безобидния на вид сок и си бъбреха радостно, а ние със Сали

играехме ролята на амбициозни младши сътрудници и прелиствахме купищата юридически документи, които вчера лежаха върху бюрото й. Текстове бяха многословни и съставени в онзи убийствен граматически стил, който адвокатите ползват, за да объркат клиентите и да си оправдаят високите хонорари, но самата тема беше сравнително проста. Свеждаше се до следното:

Първоначалните условия на САИМО за поръчката се крепяха на три главни изисквания. Първо — мрежата (наричана на технически жаргон „магистрална линия“) трябваше да е в състояние да предава постоянен видеосигнал по шестнайсет канала едновременно, за да могат учените от САИМО да работят в синхрон. Все едно да натъпчеш шестнайсет различни телевизионни предавания в един кабел и да ги пуснеш на един екран. Второ — мрежата да бъде напълно обезопасена, недосегаема за смущения, подслушване, хакерски атаки или други пробиви. Трето — обслужващият персонал да притежава секретен достъп на най-високо ниво.

Набързо прелистих техническите брътвежи за гигабайтове, честоти, маршрутизатори, комутатори, после десетки чертежи, бизнес планове и финансови оценки, от които ставаше ясно, че момчетата на Джейсън са размазали конкуренцията. Следващото най-добро предложение беше с двайсет и пет на сто над това на Морис. Оттук нататък работата ставаше все по-напечена.

На 15 ноември Министерството на отбраната публично бе обявило „Морис Нетуъркс“ за победител. Един ден по-късно адвокат на „Ей Ти енд Ти“ бе посетил Отдела по договорите в Пентагона и бе задал редица актуални въпроси. Научил, че за „Морис Нетуъркс“ е направено озадачаващо изключение. Отпаднали са изискванията за сътрудници със секретен достъп на най-високо ниво.

Оттук идва основата за възражение номер едно от страна както на „Ей Ти енд Ти“, така и на „Спринт“. Защо е било отменено въпросното условие?

Възражение номер две беше по-мъгляво и многословно, но в крайна сметка настояваше да се изясни как изобщо е възможно „Морис Нетуъркс“ да изпълни задачата на предложената цена.

Затворих последния документ и вдигнах очи. До мен Сали продължаваше да прелиства папките. Имаше най-малкото един ден преднина, а още не беше свършила. Добрите адвокати четат бързо —

това е доказан факт. Спомних си как Сай ме осведоми, че едва успяла да надхвърли средното ниво в курса и неволно се зачудих как е стигнала и дотам.

Озърнах се към Сай и отбелязах:

— Много интересно.

Той се разсмя.

— Заслужаваме по шест стотачки на час само заедно четем тоя словесен боклук.

— Шест стотачки на час?

— Това е таксата ми в момента.

Олеле. И като го казах, точно това си помислих: олеле. За една сутрин Сай изкарваше повече от месечната ми заплата.

— Може ли да задам няколко въпроса? — попитах аз.

Бари се усмихна сладниково и отвърна:

— Разбира се. Кое не разбираш, Шон?

— Бари, казах ли, че не разбирам нещо?

— Тъъ... не. Съжалявам, ако съм те засегнал.

Изобщо не съжаляваше и аз тъкмо обмислях как точно да го усмъртя, когато Сай ми метна строг поглед.

Категорично не бях в настроение за нова лекция как всички трябва да сме първи приятелчета, да си разменяме майтапи и тъй нататък, затова попитах:

— Защо Министерството на отбраната е отменило изискването за достъпа?

— Беше излишно — отговори Бари. — Онзи, който е писал условията, явно не е имал представа как действат комуникационните мрежи. Всъщност съвсем типично за държавните и военни служители.

Мистър Босуърт май заслужаваше гарота. Постепенното затягане е крайно болезнено... Но премълчах и попитах:

— Морис ли помоли министерството да го отмени?

— Изчете ли цялостните условия? — попита Сай.

— Изчетох ги.

— Видя ли, че става дума за денонощно работеща мрежа, свързана с хиляда и петстотин сайта?

— Да.

— И спомняш ли си изискванията за персонала?

— Варираха според проектите. От сто и петдесет до петстотин оперативни работници и администратори.

— Много добре — вметна Бари.

Само за сведение държа да отбележа, че не ми трябваше нито похвалата, нито снизхождението му и аз отхвърлих гаротата. Реших, че заслужава да бъде обесен на вратовръзката си „Гучи“. Всъщност вече го виждах как рита с изхвъркнали от орбитите очи, когато добави:

— Достъпът на най-високо ниво струва приблизително двеста и петдесет хиляди на глава и освен това се получава минимум след година. Това повишава стойността на програмата с десетки милиони.

— Е, и?

— И Морис просто изтъкна, че изискването е неразумно. Абсурдно пилеене на парите на данъкоплатеца.

— Наистина ли?

Бари отговори:

— В договора са включени клаузи, според които Министерството на отбраната има право да проверява сигурността в „Морис Нетуъркс“, тъй че другото става излишно. Разбира се, нямаше нищо лошо и в това, че кандидатите искаха да направят най-ниското предложение.

Сали вдигна очи и каза:

— За мен е напълно логично.

Но за мен все още не беше логично и аз попитах:

— Тогава защо „Ей Ти енд Ти“ и „Спринт“ протестират?

Двамата се спогледаха някак странно. След кратко мълчание Сай ме осведоми:

— Преди около година Джейсън нае Даниъл Наш като член на управителния съвет.

— Ясно.

— Но Дани няма нищо общо с това — бързо добави Сай. — Той не е глупав. Нито пък Джейсън, който отлично осъзнава необходимостта от огнена стена между Дани и министерството.

Впрочем Даниъл Наш, за когото току-що стана дума, беше работил две години като министър на отбраната в предишната администрация, бивш конгресмен, чието най-забележително качество се оказа пълната липса на забележителни качества. След една дълга кариера на Хълма, през която си пъхаше носа във всеки военен въпрос и се перчеше като голям експерт по отбраната, той се оказа, меко

казано, пълен провал в ролята на военен министър. Излезе, че мистър Наш е страхотен майстор да сипе огън и жулел по Пентагона, но хич не го бива да се предпазва от подобни нападки.

И все пак не беше напълно лишен от таланти. Дори прояви удивителната способност да води живот, какъвто не се купува с пари: да пътува с луксозно обзаведения си „Боинг 747“, да отсяда в петзвездни хотели и да си пийва в кралски компании заедно с подобрани корпоративни шефове и чуждестранни големци. Заместникът му се славеше като най-претовареният човек във Вашингтон.

Човек с по-цинична натура би могъл дори да заподозре, че мистър Наш си вие гнезденце за уютен живот в бъдеще и тъпче бележника си с имена, които да ползва, след като се върне в частния сектор, да речем, като ръководна фигура в „Морис Нетуъркс“, откъдето явно не го бяха наели заради управленческите му способности.

Посрещнах уверението на Сай с почиттелно мълчание, преди да намекна:

— И все пак е възможно да има поне някаква вероятност за сериозно нарушение, нали така? На Наш е наложена... как беше? Ако не греша, двегодишна забрана за опити да влияе върху бившото си министерство.

Сай се изкиска. След малко отговори:

— Сто на сто ще го изтъкнат. Но Дани се кълне, че не е припарвал до цялата проклета история.

— Без съмнение.

Леко смутен от факта, че явно не приемах уверенията на един уважаван съдружник, Бари каза:

— Даниъл дори сам предложи да мине тест с детектор на лъжата. Ние го посъветвахме да се въздържа, но предложението все още е в сила. Би ли постъпил така един виновен човек?

Обожавам този въпрос. Защо ли подозирах, че ако правителството кажеше: „Добре бе, Дани, дай да ти лепнем задника на гадния лъжеметър“, момчетата и момичетата от „Кълпър, Хъч енд Уестин“ щяха да надделеят и предложението изведнъж да се оттегли?

Аз обаче потиснах това подозрение. Засега бях в компанията на тия момчета и момичета, следователно се полагаше да знам откъде си вадя хляба. Макар че всъщност ставаше дума за техния хляб. И за

прецакване на министерството, където работя. Нямаме представа колко обичам да ме насаждат в ситуации с конфликт на интересите.

Време беше обаче да преодолеем мъртвата точка, затова попитах:

— И как точно „Морис Нетуъркс“ успя да предложи много по-евтин вариант от конкурентите?

— Тук играят редица фактори — обясни Бари. — Първо, „Морис Нетуъркс“ е много по-нова компания.

— О... по-нова.

Бари се усмихна хладно.

— Цялата ѝ мрежа е най-модерна, без да бъде задръстена с разни остарели системи, както е в „Спринт“ и „Ей Ти енд Ти“. Новите системи са по-надеждни, изискват по-малко персонал, по-евтини са за експлоатация и поддръжка.

— И това обяснява двайсет и двата процента преднина в сравнение със следващия конкурент?

— Отчасти. Освен това Джейсън поддържа по-стройна и икономична организация. Той е отличен ръководител и не се обременява с огромна администрация като по-едрите компании. Отрежеш ли излишната сланина, не се налага да разпределяш разходите надолу. — Той се усмихна и добави: — Но ти очевидно нямаш делови опит и вероятно не ги разбираш тия неща.

Сай явно реши да предотврати назряващото убийство и бързо каза:

— Но въпросите са добри, Шон. Трябва да пообщуваш с хората на Джейсън. Накрая ще повярваш.

— Бас държа, че си прав — казах аз.

Излъгах, естествено.

Нали разбирате, като видиш как при обществен търг едно от най-важните условия се отменя за компания с бивш министър на отбраната в джоба, въображението ти неволно тръгва в определена посока.

Когато се опре до военни поръчки, индустрията страшно си пада по хитроумните трикове за отхвърляне на най-евтината оферта. Няколко години по-късно победителят идва пак в министерството и казва: „Абе, момчета, много ни е неприятно, ама както изпълнявахме поръчката, стана една забавна история. Изникнаха... така де, изникнаха непредвидени трудности... преразход... уточняване на разни неща, дето не сте ги споменали в условията... едно-две

природни бедствия и... въз... нали казахме, че ни е много неприятно?... Та значи момчета, няма ли начин да въртнете още малко кранчето за парите?“

Понякога министерството им казва точно къде да си напъхат договора и го отменя или пък, ако работата съвсем се размърди, насъсква по тях цяла глутница федерални следователи. Мисля, че веднъж дори се стигна до присъда. Но почти винаги правителството осъзнава нищожния шанс да се докаже измама и казва: „Прави сте, много е неприятно... обаче засяга жизненоважна програма и едно закъснение или, не дай си боже, отменяне, ще е катастрофа за националната сигурност. Само... такава... дайте някак да се опазим от пресата, бива ли?“

Искрящата черна лимузина, която чакаше на летището в Палм Бийч, ни понесе вихрено през града, продължи по магистралата и прекоси моста за Джупитър Айланд, който с размера и величието на жилищата по него заслужаваше по-скоро името остров Олимп, тъй като по всичко личеше, че боговете на търговията идват там да си отдъхнат от тежкия труд, след като дни и месеци наред са ринали парите с лопати.

Отбихме по частна алея, преградена с желязна порта, и след още стотина метра стигнахме до чудовищно яркорозово здание, щръкнало на двайсет метра от океана. Половината население на Салвадор подрязваше храсти и живи плетове. Имах чувството, че навлизам в друг свят, в някаква южняшка плантация, където белите господари лениво сърбат ментов джулеп, а „момчетата“ имат грижата да поддържат фамилната резиденция в разкошно състояние.

Понякога се мисля за републиканец, друг път за демократ. В този момент кипях от чисто марксистки страсти. Дори ме обзе безумното желание да рипна от лимузината и да се провикна: „Хуан, Пако, Хосе, грабвайте мачете и ножици... Да живее революцията!“.

Но преди да се поддам на импулса, един много едър мъж отвори предната врата и излезе да ни посрещне. По черния костюм личеше, че е наемен служител, а тайнствената издутина под лявата мишница подсказваше точно към кой вид служители спада. Ама че странно, а?

Мъжаката се усмихна на Сай и стана ясно, че го познава, защото каза:

— Добро утро, господин сенатор. Радвам се да ви видя отново.
— Той плъзна поглед по нас и сигурно му се сторихме безобидни, защото продължи: — Мистър Морис е отзад. Закъсняхте с три минути, тъй че побързайте, моля.

Много беше учтив.

С леко ускорена крачка го последвахме през вестибюла, всекидневната и грамадна остъклена врата — пътешествие, което трая почти два часа, понеже скапаната всекидневна беше малко по-голяма от Европа. Преброих поне дващестина канапета, струпани на различни места. Мистър Морис или си падаше по грандиозните празненства, или страдаше от болезнена страст към канапетата.

Обикновено избягвам да съдя за книгата по корицата, но ако ми я натъпчат в задника и я завъртят два-три пъти, ставам склонен към предразсъдъци. Казано с други думи, частните самолети, лимузините и крайбрежните резиденции определено сипват сол в раните на един бедняк от долния слой на средната класа. И тъкмо си казвах: „Стига детинщини, Дръмънд, не ставай дребнав“, когато зърнах на кея отзад някакъв чудовищен плавателен съд с размерите на „Куин Мери“ — петдесетина метра дължина, три снежнобели палуби и ореол на безочливо богатство.

Тъй като бях виждал лицето на богаташа върху кориците на цял куп списания, веднага разпознах човека, който седеше на шезлонг край басейна, гледаше океана, бърбеше по мобилен телефон, пиеше кафе и плъзгаше пръст по компютърната разпечатка в скута си — какво да ви казвам, всестранно развита личност.

Той изключи телефона и пристъпи насреща ни. Според вестниците Джейсън Морис беше на трийсет и девет години, но изглеждаше на осемнайсет: мускулест, с бронзов загар, пясъчноруса коса, бледосини очи и ослепителна усмивка, да не споменавам чековата книжка, която би смъкнала бикините на всяка жена за по-малко от десет секунди. Изобщо не приличаше на делови магнат. Изглеждаше по-скоро като модел на Ралф Лорън с всички необходими атрибути: квадратна челюст, костеливо лице, бермуди, избеляла фланелка и сандали. Всички ние с костюмите приличахме на идиоти.

Той протегна знаменитата си ръка и каза:

— Сай, благодаря, че дойде толкова бързо. Дано не съм те притеснил.

Сай стрелна напред също тъй знаменитата си ръка.

— Притеснил ли? Джейсън, обожавам твоя проклет самолет. И тая Джени... даваш ли я под наем на час?

Изведнъж осъзнах, че мистър Бъргър и мистър Морис имат обща страст към жените, и за момент се зачудих дали въпросът не е сериозен. Но Джейсън се изкиска.

— Непоправим дявол си, Сай. Джени сама си урежда срещите. Колкото до самолета, може да изглежда претенциозно, но бордът на директорите настоява, че е необходим, за да правим добро впечатление. Аз ли да възразявам?

Вече всички се смееха, макар че по мое мнение шегата съвсем не беше забавна. Хрумна ми, че когато си много богат, няма начин да разбереш дали наистина си чаровен, привлекателен или забавен. Бас държа, че от това богатите сън не ги хваща. Тъй де. После мистър Морис се обърна към мистър Босуърт и попита:

— Как я караш, Бари?

— Отлично, Джейсън.

— Отлично, друг път. — Джейсън погледна Сай и добави: — Я му виж торбичките под очите. Господи, Сай, вземете горкото момче за съдружник, преди да се гътне.

— Обсъжда се — увери го Сай. — Бари е в много добра позиция.

— Искрено се надявам, по дяволите. Сериозно, Сай... Бари ми докара цял куп пари. Очаквам да оцените това и да го възнаградите.

Е, мистър Босуърт разцъфтя като пудел, чийто задник току-що е бил подушен от щедро надарен датски дог. Сай удостои с кимване заслугите му към фирмата, а мис Уестин зяпаше обувките си и несъмнено обмисляше факта, че стои само на крачка от безспорния победител в надпреварата за мястото на съдружник.

Аз пък зяпах грамадната яхта и се чудех колко ли килограма взрив ще ѝ трябват.

Но Морис прекъсна терористичните ми размишления с думите:

— Ас вас двамата мисля, че не се познаваме.

— Аз съм Сали Уестин — зачурулика колежката ми. После добави: — Фирмата току-що ме прикрепи към екипа по делото. Много, много се радвам. Наистина се възхищавам на вас и постиженията ви.

Не падна на колене, но малко оставаше.

Сай каза:

— А това е Шон Дръмънд, временно попълнение от армията. Лайза... имам лоша новина, Джейсън... Лайза беше убита.

Морис отстъпи назад.

— Убита?

— При грабеж. Нали, Шон?

— Така смята полицията — отвърнах аз.

Морис поклати глава и се обърна към мен.

— В ужасно печален свят живеем. Мога ли да помогна с нещо?

— Разбира се. Знаеш ли как се копаят ями?

Той изблеци очи. Потупах го по рамото и се засмях. След малко и той се засмя. После млъкна, защото бе осъзнал със закъснение, че току-що се е провалил в първоначалния опит да спечели симпатиите ми.

— Виж... — бързо каза той. — Не познавах добре Лайза, но тя ми се стори... чудесна личност. При това много умна и компетентна.

— И още как.

Добре де, спипаха ме да се държа грубо. Встъпителните разговори при запознанство са много забавни, когато всички играят по правилата, а аз бях нарушил неписания ред, затова всички се събрахме на групичка и насядахме по шезлонгите. Ние, адвокатите, сръчно наместихме куфарчетата в скутовете си и заехме кръгова позиция като кръвожадни пиявици, надушили плячка. Една потресаващо хубава латиноамериканка цъфна изневиделица, прие поръчките за напитки и безмълвно хлътна в близката колибка, където спокойно би могло да се настани десетчленно семейство.

Морис ни остави време да се поотпуснем, после запита:

— Някакви встъпителни мисли?

Както винаги, Бари не пропусна сгодния случай.

— Не предвиждам проблеми. Възраженията се основават на безпочвени обвинения за вътрешно влияние и на значителната разлика между офертите.

— Съгласна съм — вметна Сали, за да отбележи точка на свой ред. — Наистина не виждам сериозни проблеми.

Джейсън кимна пред тази проява на безгранична увереност.

— И как възнамерявате да се справите?

— Що се отнася до първото обвинение — отговори Бари, ще го обсъдим с правния ти отдел и ще разработим стратегия. За второто

като начало препоръчваме отново да потвърдиш, че предложената цена е автентична.

— Наистина е автентична — натърти Морис.

— Сигурен ли си, Джейсън? — попита Сай.

— Сай, мога да сваля с още двайсет на сто и пак да изкарам тлъста печалба. Старите телекоми са тъй адски неефективни, че оставането им в бизнеса е направо скандално.

Сай ми метна кос поглед и попита Джейсън:

— Няма ли вероятност твоите хора да са сбъркали и грешката да цъфне след две-три години?

— Глупости. — Морис отривисто размаха ръка. — Виж, ако това ще размърда нещата, кажи им, че бих приел дори наказателна клауза за всяко вдигане на цената.

— Това би помогнало — отбеляза Бари. — Доказва, че си искрен. И уверен.

— Наистина съм уверен, по дяволите. Колкото до вътрешното влияние, за бога, обвиняват ме точно онези, дето от поколения насам празнят джобовите на отбраната. Такава им е играта, нали? Как, по дяволите, могат да ме обвиняват в непочтеност?

И всички усърдно закимаха, сякаш Джейсън излагаше железни аргументи, обясняващи колко гнусен е този свят, щом тъй очевидно скалпени обвинения могат изобщо да излязат наяве. Макар че, ако трябва да бъда напълно точен, не всички кимаха. Аз подхвърлих на Джейсън:

— Може би подозренията възникват, защото държиш в джоба си бивш министър на отбраната.

До този момент Сай, Сали и Бари тъй задружно му лижеха задника, че той едва сега ми обърна внимание.

— Да, да, прав си, Шон. Ясно ми е до болка. Съжалявам, че го наех.

— Тъй ли? Защо?

— Подлага ни на двоен риск. Не можем да го използваме за работа с Министерството на отбраната, а всички мислят, че само това правим.

— Но си сигурен, че не е въртял телефони, не е искал услуги от никого?

— Как може човек да е сигурен в каквото и да било? — Отговорът очевидно бе съвсем честен и той добави: — Виж сега, Дан дори не знаеше, че участваме в търга. Той не работи в компанията, само е член на борда. Плащам му сто и петдесет бона годишно, за да идва на съвещания и да слуша какво разправят счетоводителите за финансовото ни здраве. — Той поклати глава. — Копелето проспал последните две съвещания.

Сай се изкиска.

— Смятай го за късмет. Заспал той е много по-впечатляващ, отколкото буден.

— Хей, не беше ли точно ти онзи, дето ми го препоръча?

— Да. И не те ли предупредих, че е идиот с гръмко име?

Морис се разсмя.

— Вярно, предупреди ме.

Е, те всички направиха гнусливи гримаси и макар че не се смятам за наивник, стана ми някак криво, като ги слушах как обсъждат покупко-продажбата на един бивш военен министър, сякаш става дума за тостер втора употреба.

Както и да е, Джейсън се изправи и закрачи насам-натам, очевидно потънал в размисли. Накрая застана във фотогенична поза с гръб към проклетата яхта — на преден план самият той с кръстосани мускулести ръце, а върховният монумент на зашеметяващото му богатство кротко се люшкеше като фон. Може би бе заел позата съвършено случайно; може би не.

За съвсем кратко време се вгледа в лицето на всеки от нас, после каза:

— Вижте, поканих ви тук, за да ви уведомя, че случаят е адски важен. Има причина „Ей Ти енд Ти“ и „Спринт“ да подадат конкретно този протест. От сигурни източници узнах, че Министерството на отбраната е решило да пусне тази година още три обществени поръчки. Ако сега ни изхвърлят, ще последва верижна реакция. Общата стойност на четирите поръчки е около четири милиарда годишно.

— Големи пари — констатира Бари, сякаш ние не го разбирахме.

— Така е — потвърди също тъй безсмислено Сали. Впрочем може и да имаше смисъл, ако вземем предвид стремежа ѝ към мястото на съдружник.

— Да, големи. — Морис ни огледа отново и обясни: — Вижте, аз съм обикновен бизнесмен. Създавам страхотен продукт и го продавам на страхотна цена. Затова тия динозаври са ме подгонили. Аз съм заплаха за тяхното съществуване и те правят всичко възможно, за да ме унищожат. Трябва да ги спрете. Давам хляб на осем хиляди работяги и те разчитат на вашата фирма, за да има честна игра. Ако ни изхвърлят от военния пазар, ще оцелеем, но Уолстрийт иска непрестанен растеж, тъй че през близките години, докато се възстанови икономиката, трябва на всяка цена да бъдем в отбранителната игра. Ако щете, смучете хонорари до кръв... само недейте да губите точно сега.

Онова за хонорарите и кръвта беше насочено към Сай, който кимна с нескрит ентузиазъм. Бари, естествено, нямаше нужда от подкани и насърчаване — недоспал, гладен, само на една мъничка крачка от заветното повишение. Затова подозирах, че основната част от речта беше насочена към Сали и мен, така да се каже, младшите членове на екипа, които щяха да свършат основната част от черната работа. Озърнах се към Сали. Тя кимаше най-усърдно, сякаш искаше да каже: „Дадено, Джейсън, с теб съм до края — ще си скъсам задника за теб, шефе. P.S. Също като скъпото ми приятелче Бари, и аз копнея да стана съдружник... И още едно P.S. Онзи самолетен клуб... аз също обичам да летя.“

В интерес на истината Морис май усети, че нейният ентузиазъм, как да се изразя, малко прелива през ръба, хвърли ми извинителна усмивка, потупа я по рамото и погледна часовника си.

— Сай, за съжаление имам среща с инвеститори. Трябва да бягам. Надявам се, че нямате нищо против.

Единодушно потвърдихме, че нямаме нищо против, и той сърдечно се ръкува с нас — настройваше войската преди сражението, като поглеждаше всекиго в очите и преценяваше доколко му пука за делото.

Когато стигна до мен, аз задържах ръката му и попитах:

— Имаш ли време за още един въпрос?

— Естествено.

— Защо е въоръженият пазач на входа?

— Той ли? Просто предпазна мярка.

— Ясно. Има ли конкретна причина за подобна предпазна мярка?

Вместо да ми тегли една засукана ругатня, той обясни:

— Както без съмнение знаеш, аз съм много известна личност. Не ми се харесва, но компанията е изградена около мен и всяка публикация в пресата облагодетелства моите работници и акционери. Пестя цяло състояние от безплатна реклама. За жалост в много от публикациите наблягат на богатството ми.

— Значи няма нищо конкретно?

— Няколко заплашителни писма. — Той помълча и добави: — Разчуе ли се веднъж, че имаш пари, разни смахнати изроди налитат като мухи. Би било глупаво да не се защитя.

— Леле, колко е гадно да си богат, а?

— Не, Шон. — Той ми намигна. — За нищо на света не бих се отказал.

Бяха минали по-малко от пет минути, откакто мъжката с издутината под мишницата ни доведе в задния двор, и ето че пак поехме обратно към разкошните седалки на лимузината. Пресметнете сами: като вземем предвид самолета, колата и хонорарното време на четирима адвокати, нашата триминутна размисълка с мистър Морис му бе струвала някъде към пет пъти повече от моята годишна заплата. Не ще и дума, богатите са големи чудаци.

Щом самолетът се отдели от земята, затворих очи и се престорих на заспал. Разбира се, това е просто любезен начин да избегнеш разговорите. Нямах нищо общо с колегите си: Сали беше лукава и безсърдечна кучка; Бари — идиот, а Сай, когото всъщност харесвах, беше прекалено зает с алкохолните сокове и мис Джени.

Освен това исках да поразмишлявам за Джейсън Морис и неговите проблеми. Или по-точно за моите проблеми, свързани с неговите. Първо, той беше богат и можеше да изчука почти всяка мацка в Холивуд — внушителен списък от житейски блага, с каквито за жалост не разполагах. Добре де, животът не е честен, горе главата, Дръмънд. Списание „Форбс“ наскоро бе оценило състоянието му на четири милиарда и като надничам дълбоко в душата си, откровено признавам, че щом човек е натрупал такава камара презрени пари, заслужава званието „герой на капиталистическия труд“ и може да си позволи две-три авантюри или някой и друг дворец. А за благо на работниците си аз също бих извършил върховната саможертва да изтърпя уикенд на екзотичен остров заедно със стройна кинозвезда по бикини. Благородството задължава, нали така?

Добре де, да загърбим парите. Иначе той изглеждаше съвсем земен и непретенциозен човек, ако съдя по реакцията му на шегата за богатството, а ако вие държите да взимате тия неща на сериозно — като Сали, която се гърчеше от незадоволени амбиции на съседната седалка — ваша си работа. Той обаче не ги взимаше чак толкова на сериозно. На Уолстрийт напоследък е много популярна една лепенка за коли с лозунга: „Който умре с най-много играчки, печели“. Нищо подобно — според безсмъртните думи на Наполеон Бонапарт, печели, който има повече батальони. Добре би било мръсните капиталисти да запомнят това.

Що се отнася до Наш, наистина би било ненадминат връх на корпоративната глупост да наемеш бивш военен министър, за да получиш поръчка от министерството. Всички очакват точно това. Нали? Враждебно настроените критици биха изтъкнали, че ще го използваш именно защото глупостта е най-добрата маскировка. Хората обаче рядко са чак толкова хитроумни.

И накрая трябваше да поразмисля над тънкия лед на етиката, по който стъпвах сред цялата тази каша. Американската адвокатска асоциация би ми теглила голям пердах за подобно признание, но аз изпитвам простодушна потребност от морална яснота. Това ми допада в наказателното право — адвокатите навлизат в мелето, след като е извършено престъпление, когато спорим само по въпроса кой ще грабне окончателната победа. В корпоративното право, ако клиентът реши да прескочи чертата между законното и не съвсем законното, можеш да се окажеш вързан за него. Учебниците наричат това съучастие и подпомагане на престъпление. Отгоре на всичко цялата работа е в административната област, където законите са размити и неясни, а въпросът се свежда до борба между алчни копелета за няколко долара в повече.

Е, къде беше моралната яснота в случая с Джейсън? Съществува ли изобщо? След няколко минути жонглиране с пословичните „за“ и „против“ стигнах до извода, че „Морис Нетуъркс“ предлага необходима услуга на значително по-ниска цена от конкурентите. Ако така се спестяваше малко суха пара, за да купим например повече самолети и танкове за нашите храбри момчета и момичета на бойното поле — какво пък, както се казва, и вълкът сит, и агнето цяло. Нали?

След като изясних този въпрос, умът ми тутакси се насочи към една друга мъглява тема. Джанет ми бе позвънила тази сутрин и аз приех вечерта заедно да претърсим апартамента на Лайза. Нямах представа какво очаква да открие и дали изобщо има нещо за откриване. Тя обаче изглеждаше странно нетърпелива да отиде там — час по-скоро, — което породило в душата ми странното подозрение, че знае нещо конкретно и напълно неизвестно за мен.

Зададеш ли си този въпрос, накрая неминуемо ще се запиташ: къде и как точно Шон Дръмънд влиза в нейните планове?

Човекът, когото най-малко бях очаквал, копнял или просто желал да заваря в новия си кабинет, седеше удобно на мекия кожен диван с крака върху ниската масичка, пиеше кафе и гледаше „Съдия Джуди“ по служебния ми телевизор.

Старши следовател Даниъл Спинели вдигна очи и попита:

— Хей, как беше във Флорида?

— Горещо, скъпо и пълно с дъртаци. Какво търсиш тук?

Той изключи телевизора и плъзна поглед наоколо.

— Хубаво местенце, нали?

— Всъщност мястото е гадно. Но мебелите си ги бива.

— Ама те гледят — думи нямам.

— Нали съм най-добрият. Заслужавам го.

Той се изсмя.

— Как ще се прибереш у дома, като свърши всичко?

Идеите на Спинели за любезен разговор явно почваха да се изчерпват. Отвърнах му:

— Сигурен съм, че попитах какво търсиш тук.

Той сви рамене и остави кафето.

— Чувал ли си за Джулия Кътбърт?

— Никога.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Той стана, пристъпи към прозореца и подхвърли:

— Хубава гледка, нали?

— Страхотна. Между другото, ако се наложи пак да попитам какво търсиш тук, ще го сторя с ритник по задника ти.

Той продължи да зяпа през прозореца.

— Тялото на мис Джулия Кътбърт бе открито тази сутрин в апартамента ѝ от полицията в Александрия. Изнасилена, ограбена и убита.

— Не бях аз. Имам свидетели.

Той се обърна към мен.

— Жертвата е на двацет и осем години, неомъжена, счетоводителка от „Джонсън енд Смагърс“, някаква голяма счетоводна фирма в столицата. Преживяла е грозен и много дълъг час, преди да ѝ строшат врата.

— Да ѝ строшат... Накъде беше извита главата?

— Също като на Мороу.

— И си дошъл да ме питаш дали е имало някаква връзка между нея и Лайза?

— Имаше ли?

— Нямам представа.

Той се позамисли, сетне каза:

— Две жени приблизително на една възраст, неомъжени професионалистки, красиви. Еднакъв портрет на жертвите... еднаква смърт...

— Ами изнасилването?

— Да. Замислих се по въпроса. Какво ще речеш за такъв сценарий? Убиецът изчаква Мороу на паркинга, опитва се да я натъпче в колата, тя оказва съпротива, заплашва да го издаде и той решава, че е твърде опасна.

Кимнах, но не казах нищо. Спинели играеше номера и ми досаждаше. Така или иначе, всички в ОКР са коварни копелета. За някои това е част от професията, нещо като работно облекло и ако ги налееш с повечко бири, може дори да признаят, че го смятат за неприятно. Спинели беше от другата категория. Освен това изненадващата новина донякъде ме потресе и в емоционално отношение се нуждаех от мъничко време, за да я преглътна, а в интелектуално — да наместя смъртта на Лайза в новата рамка и перспектива. Бях си представял множество варианти и евентуални мотиви — начело с отмъщение, кражба и ревност, — но в нито един от тях нямаше място за напълно непознат извършител. Просто не допусках, че тя се е оказала случайно номерче, изтеглено напосоки от някакъв маниак.

Начинът, по който беше загинала обаче, съвпадаше с оскъдните ми познания за серийните убийци, които обикновено подбират непознати жертви и превръщат цялата идея за убийството в нещо ритуално, лично и дори лишено от логика. Освен това Лайза се

отличаваше с извънредно привлекателна външност и колкото повече разсъждавах, толкова по-логичен ми се струваше такъв вариант. Тя беше жива мишена за серийните убийци и странните им прищявки — привлекателни неомъжени жени, които пътуват сами, живеят сами, пазаруват сами и всичко това крие риска да бъдат изнасилени и да умрат сами.

— Добре, схващам — признах аз. — Но версията ти се нуждае от фина настройка.

— Как така?

— Ти не познаваше жертвата. Аз я познавах. Лайза беше шампионка по бягане. Освен това беше умна и предпазлива, не би се оставила да я изненадат. Как се е приближил? Защо не е избягала?

— Вярвала му е — предположи Спинели.

Двамата се замислихме.

— Може да е бил в униформа — подхвърлих аз.

— Може би.

Е, навярно и двамата не искахме да очертаем следващата грозна крачка в тази насока. Военната униформа, особено офицерската, вдъхва доверие и респект. Самите офицери, между които беше и Лайза, я възприемат като символ на другарство и братство. Дори и цивилните като Джулия Кътбърт я смятат за знак на доблест, здрав разум и професионализъм. Но което е вярно за военната униформа, важи в различна степен и за другите униформи, включително тия на полицаите, куриерите от „Федеръл Експрес“ и боклукчиите. Униформата означава членство в организация, което пък говори за подбор и проучване и всичко това вдъхва доверие или поне чувство за нещо познато.

— Разговаря ли вече със сестра й? — попитах аз.

— Каня се — отвърна той. — Чудех се дали знаеш как да я намеря.

Погледнах часовника си.

— Имам среща с нея след трийсет минути. Ела, ако искаш.

Предложих само от чиста учтивост. Но гадното копеле се хвана за думата. Пътувахме в мълчание, защото единственият въпрос, който ми хрумваше, беше как е успял да стане такова говедо. А ако го попитах, можеше и да отговори.

Джанет чакаше пред хотела — съобразителност, която оцених високо, тъй като ми спести шест долара за паркиране. Вярно, работех в богата фирма, карах скъпа кола и дори се обличах като богаташ, но всичко това беше само празна хартийка без бонбон.

От казаното можете да се досетите, че бях решил да остана още малко при главорезите от „Кълпър, Хъч енд Уестин“. Искях да издиря убиеца на Лайза, а ако ме изхвърлеха за лошо поведение, Клапър щеше да ми подбере гадна работа на гадно място — две благини, от които армията не изпитва недостиг. Колкото до фирмата, едва ли работата по две-три жалби щеше да ми отнеме чак толкова много време, пък и, тъй или иначе, Бари и Сали щяха да се борят със зъби и нокти кой да реши проблема на Джейсън и да спечели битката за заслуги, повишение и дял от годишните приходи. А срамежливият Шон можеше тихомълком да се влачи след тях чак до финала.

Освен това получавах купища комплименти за новия си гардероб.

Както и да е, Джанет надникна в колата, видя Спинели и се настани отзад. После каза с такъв глас, сякаш бяха приятели от детинство:

— Здравсти, Дани. Как си?

Той се ухили.

— Скъсвам се от бачкане. Имаме напредък по случая със сестра ти.

След това се зае да излага подробностите и да я разпитва какво знае за новата жертва. Джанет отговори, че никога не е чувала за мис Джулия Кътбърт, но връзката със смъртта на сестра ѝ наистина изглежда правдоподобна и интригуваща.

Тогава Спинели отново насочи поглед към мен и попита:

— Помниш ли онзи тъпак Мартин, дето беше на паркинга?

— Тъпак на паркинга? — Погледнах го. — А, да. Имаше един, но съм сигурен, че не се казваше Мартин.

Той измънка нещо нечленоразделно, после каза:

— Искан да разговарям с теб. Знаеш ли как да стигнеш до управлението в Александрия?

Знаех. Пътуването дотам бе сравнително приятно, тъй като Джанет намери с какво да разсее Спинели — разпитваше го за работата му като следовател от ОКР, той се хвалеше колко много

злодеи е закопчал и прибрал на топло, а тя го обсипваше с изрази на възхищение и по всякакъв начин ласкаеше самолюбието му.

Добре де, излъгах. Пътуването не беше приятно.

Но пък за сметка на това беше много полезно и поучително да гледаш как работи един истински професионалист имам предвид Джанет. Не е рядкост дребосъците или както казват напоследък, ръстово оцетените мъже, да развиват комплекси — от Наполеонов до мания за преследване. Стената на гордостта в кабинета на Спинели очевидно издаваше, че и той е някъде в този спектър. Силно подозирах, че след неудачната първа среща мис Мороу се е позамислила и е избрала стратегия за спечелване на ума и сърцето му. Между нас казано, обожавам коварните хитроумни жени. А нали помните, че имаше и великолепни крака.

Както и да е, най-сетне пристигнахме и Спинели успя някак да се ориентира из вътрешността на участъка. Накрая попаднахме в голяма зала, която изглеждаше досущ като детективски отдел с двайсетина дървени бюра — половината празни, а на другата половина разни хора беседваха с посетители, разговаряха по телефона или дъвчеха сандвичи.

Изтъкнах на Спинели, че никъде не се виждат понички и може би сме сбъркали мястото. Той не го сметна за смешно. Може и да не беше.

Влязохме в остъкления кабинет в дъното на залата и лейтенант Мартин набързо изпъди двама детективи. Със Спинели се спогледаха тревожно, после Мартин подчертано се обърна към мен.

— Майоре... радвам се да ви видя отново. А вие навярно сте мис Мороу?

— Просто Джанет, ако не възразявате.

Тя му подаде визитната си картичка, която той погледна набързо и прибра в джоба си.

После Мартин попита дали знаем защо сме тук. След като потвърдихме, че знаем, той каза:

— Добре тогава. Моля, седнете.

Вдигна от бюрото си снимка и я подаде на Спинели, който я прехвърли на мен, а аз след един бърз поглед я връчих на Джанет. Вместо да подаде снимката на някого, Джанет се вторачи в нея почти цели трийсет секунди. Присви очи, но доколкото можем да преценим,

запази емоционална дистанция. Не че очаквах да повърне или нещо подобно, но се полагаше поне един тих стон или тръпка на погнуса.

Черно-бялата снимка изобразяваше гол женски труп, подпрян на лакти и колене с високо вдигната задница. Китките и глезените бяха завързани, а главата бе жестоко извъртяна настрани, тъй че лицето надничаше през дясното рамо. Подът беше покрит с килим, а на малката масичка до тялото имаше купчина списания. Очевидно бе, че мис Кътбърт не е убита в тази поза, и отново ми хрумна, че тялото е нагласено по този безсрамен начин от убиеца като предизвикателно послание към полицията, своеобразен начин да каже: „Никога няма да ме хванете.“ Жертвата беше млада брюнетка със синини на няколко места по тялото и лице, застинало в изражение на неописуем ужас.

— Не я познавам — каза Джанет на лейтенант Мартин и хвърли снимката на бюрото му.

— Нито аз — обадох се аз.

— Моля ви, погледнете още веднъж.

Той ни подаде друга снимка — цветна, в месингова рамка, на която млада жена в академична тога стискаше диплома, застанала между мама и татко, грейнали от гордост и надежда. Очевидно я беше откъснал от апартамента на мис Кътбърт. Но на кого му пука? Не и на нея във всеки случай.

Макар и не ослепителна красавица, Джулия Кътбърт беше хубавичка, стройна, с млечнобяла кожа, но според мен малко мечтателна и лековерна. Имаше онзи вид на току-що пристигнало селско момиче, по който дебнещите сводници разпознават още на автогарата избягалите хлапачки, а следващата спирка е право в сърцето на кошмара. Защо ли невинният вид е почти винаги поканен за злото?

— Не, не я познавам — повтори Джанет.

Аз също кимнах.

— Е, извинявайте, че ви разкарах дотук — каза Мартин. И то по такъв повод. — Той посочи полицейската снимка и добави: — Трябваше да съм сигурен.

— Изобщо не ни затруднихте — отвърна Джанет. — Дошла съм, за да помогна по всеки възможен начин. Кога е била убита?

— Снощи около девет часа. — Той сведе поглед към снимката на мис Кътбърт. — Имала проблеми с водопровода и тази сутрин домоуправителят влязъл в апартамента ѝ.

Джанет допълни:

— Което означава, че убиецът е знаел къде живее. Също както е знаел колата на Лайза?

— Не прибързвайте с извода, че убиецът е един и същ.

— Но вие очевидно смятате точно така.

— Да не надценяваме приликите. — Мартин въздъхна, разтърка чело и настоя: — За момента всеки извод би бил прибързан.

Което в превод от полицейски език означаваше: „Да, същият е.“ Мартин ми се струваше откровен и честен човек и неговата подчертана сдържаност, или както казват цивилните, опашата лъжа, беше разбираема. Ако широката общественост узнаеше, че из града броди на воля убиец и сексуален маниак, работата му щеше да стане сто пъти по-трудна.

— Някакви улики в апартамента? — попита Джанет.

— Точно това е най-странното — отбеляза Мартин. — Той е почистил след себе си. Избърсал е масите и дори е пуснал прахосмукачка. Но криминалистите откриха влакна от облекло, следи от изнасилването — по-точно сперма — и кожа под ноктите на жертвата. Лабораторията работи в момента по резултатите. След няколко дни ще разполагаме с неговата ДНК и ще проверим в архивите.

Джанет се озърна към Спинели и каза:

— Значи е носил ръкавици?

— Да — потвърди Мартин. — Ръкавици от еленова кожа.

Бинго! Същият тип.

— И без съмнение вие ще пратите лабораторните резултати на ФБР? — обадох се аз.

— Стандартна процедура при случаи от подобен характер.

— Изнасилването? — попита Джанет. — Само вагинално ли е било?

— Не сме сигурни. Пратихме в лабораторията намазки от всички отвори. — Той посочи снимката и добави: — По гърба й имаше сперма. Ето тук.

Джанет предположи:

— Което подсказва, че изнасилвачът може да е мастурбирал върху нея? Или може би е имал неволна еякулация?

— Или я е омазал, или не е уллучил точното място. Могат да се предложат редица правдоподобни објаснения. Ще разберем, кога то приклучат в лабораторијата.

— Междувременно — казах аз — имате две убијства за три вечери. Нападенијата са станали приближително по едно и също време, а пречупените вратове и рџкавиците от еленова кожа подсказват, че човекџт е сџцијат.

Мартин отговори:

— Тоа са косвени улики. За изводи оџе е твџрде рано.

— Което подсказва наличие на система — упорито продџлжих аз — и навеџда на много грозни изводи. Нашијат убиец може да се е разлудувал. Може да има предварително набелязани жертви...

— Няма причина да... — започна Мартин.

— И — прекџснах го аз — ако е човек на навика, а в девет вечерта го прихваџат дяволите, след около трийсет минути може да очакваме поредното изпџлнение.

Спинели, којто до този момент беше необичайно тих, отсече:

— Тоа да си остане меџду нас.

— Ако онзи не реши другояче — изтџкнах аз.

По погледите, којто си размениха Спинели и Мартин, разбрах, че вече са водили този разговор. Ако загинеше оџе една жена, требваше да уведомят обџеството и тогава започваше веселбата — истерия сред самотните жени, политиките бият тџпана, федералните хукват на помоџ, формират се ударни групи, на всеки час има пресконференции и шепа замаяни ченгета се мџчат да изглеџдат самоуверени, което почти винаги крие пџлна безпомоџност.

Дџанет пристџпи до бюрото, взе снимката и я огледа отново.

— Как е влязџл в апартаментата? — попита тя.

Спинели се почеса по носа.

— Справил се е с ключалката.

— Може ли по-подробно?

— Мис Кџтбџрт е имала две ключалки. Той е изпользвал специален инструмент, за да отключи... и секач за веригата.

— Благодаря. — Дџанет помџлча и зададе логичнијат вџпрос: — А как џ е попречил да вика?

Мартин објасни:

— С намордник... нещо като модифициран кучешки намордник с каишка за гърлото и издатина, която влиза в устата. Изглежда, убиецът си пада по връзване, унижение, а може би и садизъм. — След малко той добави: — Утре сутрин с психологическия му портрет ще се заеме специалист от ФБР.

Джанет хвърли снимката обратно на бюрото и обобщи:

— Налетели сте на най-лошия възможен кошмар.

— Защо? — попита Спинели. Но подозирах, че вече знае отговора.

— И на двете местопрестъпления почти няма улики. Носел е ръкавици, за да не получите отпечатъците му, което подсказва, че това го тревожи. Но съвсем съзнателно ви е оставил ДНК, следователно не е нито във вашата база данни за ДНК, нито в тази на ФБР. Едва ли ще го откриете и в списъка с извършителите на сексуални престъпления. Но отпечатъците му може да са в някое досие. Струва си да помислите над това.

— Може просто да е глупав — отвърна Спинели.

— Знаеш, че не е.

— Тъй ли?

— Дани, човекът планира всичко. Проучва жертвите и се подготвя. Някак успява да се приближи до тях. Носи си комплект за изнасилване, всички необходими инструменти и знае как да ги използва. Той е сексуален хищник, но когато пляката наруши сценария му, потиска сексуалните си импулси и хладнокръвно ликвидира проблема.

— И какво означава това?

— Вършил го е и преди. А способността му да владее импулсите и яростта си е ужасяваща. — Тя помълча и отбеляза: — Не се срещат често подобни типове.

Логичната ѝ постройка бе впечатляваща. Двамата полицаи кимнаха с уважение. Аз също бях впечатлен. Но и озадачен. Ако случайно не сте забелязали, сестра ѝ беше убита преди три дни, а тя идва и с ледено хладнокръвие се включва в разследването. А сега дори развива професионални хипотези кой може да е убил жестоко сестра ѝ, владее напълно емоциите си и мозъкът ѝ работи на пълни обороти.

Смахнато? Да.

Но едно почукване на вратата на Мартин подсказа, че трима нетърпеливи детективи чакат да излезем, за да заемат мястото ни. Бяхме постигнали целта си и дори ако не броим обичайните беди и кошмари, с които беше затрупана полицията в Александрия през тази мразовита вечер, при наличието на две млади жени, убити от маниак, Мартин и Спинели очевидно стояха на ръба на пропастта.

Двамата с Джанет си тръгнахме, оставяйки Мартин в компанията на Спинели, което едва ли го зарадва.

Навън я попитах:

— Вечеряла ли си?

— Не. И умирам от глад.

Тя потръпна и се загърна по-плътно в палтото. Беше студено, но не чак толкова.

— Аз също — казах. — И знам идеалното място.

В действителност снимката на Джулия Кътбърт ми бе прогонила апетита. Когато сте в полицейски участък, всички полагат усилия да се преструват на весели и безчувствени. Донякъде това си е чисто мъжкарско перчене, но има и друго — страстите и емоциите замъгляват логиката, логиката разкрива престъпления и оттам идва пресиленото, почти ревностно старание на всички участници да разглеждат нещата като чисто академичен спор. Пълна измама. Мисля, че под безстрастната маска всички ние си представяхме последния час от живота на Джулия Кътбърт и мъничко ни приляваше. Убиецът бе превърнал едно живо, дишащо човешко същество в долнопробна визитна картичка, за да каже: „Майната ви, тук съм, много ме бива и не съм свършил.“

Ето защо трябваше да се разтоварим и да избистрим умовете си, а аз знаех едно чудесно заведение с тухлени пещи, оригинално изпечени пици в тавички и чудесна смес от вредни за артериите добавки, които можеш да струпаш отгоре. По-краткия път натам и двамата се държахме бодро.

Между другото, „Бертолучи“ е популярно заведение, типично италианско, макар че според някои от местните посетители мъничко прекалява с колорита. Има нещо такова — на рисунките по стените юнаци със странни дрехи карат гондоли сред венециански дворци и изригващи вулкани и този колаж от някакъв съвсем различен свят е тъй безумно нелеп, че почти става убедителен. Но както всичко в

предградията, заведението е част от търговски център. А сервитьорите и сервитьорките говорят със смехотворно фалшив италиански акцент и когато се обръщат един към друг, добавят титлата „дон“, от което става още по-весело, защото всички са местни хлапаци с имена като О’Донъл или Смит. Такива работи стават само в Америка. Но вечерта напредваше и обичайните семейни тълпи бяха пооредели, тъй че нямаше нито опашка, нито врещящи дечурлига и ние се озовахме на чудесна спокойна маса край пламтящата камина.

Когато се настанихме, поръчах бутилка италианско вино. Един хлапак цъфна до масата и изрече:

— Бонджорно, синьори, името ми е дон Джими Джоунс и аз ще бъда ваш виночерпец и сервитьор за тази вечер.

После отвори бутилката, наля ни и отиде да си играе театро̀то друга̀де. Е, поне пицата беше истинска.

Джанет отпи голяма глътка, после попита:

— Какво мислиш за Джулия Кътбърт?

— В смъртта няма достойнство.

С леко забързан глас тя отвърна:

— Знам, че звучи нелепо, но може би Лайза е имала късмет. Ако не го е предизвикала...

— Знам.

— Не бих го понесла, ако беше умряла така.

— Амин.

— Разни непознати да се мотаят наоколо... да оглеждат нейната снимка... гола... както беше нагласена Джулия Кътбърт...

— Пийни малко вино. Представи си, че сме в Италия.

Тя пийна от виното. След малко попита:

— Водил ли си някога дело по такъв случай?

— Не. Гърдите на нашите серийни убийци са покрити с медали и ги наричаме герои. Някои от нашите се прочуват, след като напуснат армията, но военният живот ги е научил да не се поддават на фантазии.

— Но си се занимавал с изнасилвания, сексуални престъпления?

— Да. На няколко пъти.

— А Лайза?

— Навярно. Началството държи да имаме богат опит. Полагат се големи усилия да опознаем всички страни на съдебния процес.

— Може ли да е участвала в дело, свързано с нейния убиец?

Мъдър въпрос. Трябваше сам да се сетя.

— Не бих го изключил. Едва ли е работила по много дела за сексуално насилие, защото ние водим всякакви случаи. Не би било трудно да проверим в архивите.

— Може да бъде от полза.

— Или пък не. Дори ако Лайза и убиецът ѝ са се срещали във връзка със служебните ѝ задължения, не е задължително да става дума за сексуално престъпление.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти разбираш от психологически профили. Онези, които извършват убийства и изнасилвания, изпитват презрение към всички закони. Може да е бил съден за шофиране в нетрезво състояние, дребни кражби, военни дисциплинарни проблеми. — Помълчах и добавих: — Ще проверя дали е водила дела за сексуални престъпления, но не се надявай излишно. — Но тъй като Джанет бе повдигнала темата, казах още: — Сама разбираш, след като смъртта на Лайза вероятно е дело на сериен убиец, ние с теб не можем да направим почти нищо.

— В какъв смисъл?

— Знаеш в какъв. Току-що бяха елиминирани обичайните мотиви: ревност, алчност, отмъщение и заличаване на следите. Вече не представлява тайна защо е убита. Залавянето на сериен убиец изисква полицейска процедурна дейност в огромни мащаби.

— Намекваш ми да се прибера у дома?

— Да. Върви да скърбиш със семейството си. Изчакай, докато ченгетата пипнат онзи тип.

Тя се втренчи в мен за няколко секунди, после каза:

— А ако не е бил сериен убиец?

— Ако... Не те ли чух преди малко да си подмяташ разни теории с Мартин и Спинели?

— Ами ако те грешат?

— Но ти се съгласи с тях.

— Не си слушал внимателно. Нито се съгласих, нито спорих. Само развих хипотеза.

— Добре. Имаш ли основания да заподозреш нещо друго?

— Просто не искам да се обвързвам с една версия.

След като не казах нищо, тя добави:

— Погледни разликите между убийствата на Кътбърт и Лайза. При Кътбърт несъмнено имаме работа със сексуално насилие. Предполагаме, че това е бил мотивът и при Лайза. Кътбърт е нападната у дома си, Лайза на обществен паркинг. Мога да продължа в същия дух. — Тя помълча. — Всъщност единствената прилика е в някои подробности от психологическия профил на убиеца и счупения врат. А това може да бъде съвпадение.

Имаше право. Но не говореше убедително.

— Бих очаквал един заместник окръжен прокурор да има доверие в полицията — казах аз.

— Нима? Аз пък си мислех, че ставаме специалисти по полицейските грешки. Колко дела съм загубила заради тяхната глупост. А и те са хора. Когато жив човек идва всеки ден да провери докъде са стигнали, държат здраво следствието и внимават в подробностите.

Добре, разбих нейната логика. Ако няколко години си адвокат и използваш полицейските грешки или пък като прокурор се опитваш да ги замажеш, непременно придобиваш навика да заключваш здраво вратата си и да спиш с пистолет под възглавницата. Истина и откровеност обаче са съвсем различни неща.

Но в това време дон Джими Джоунс довтаса с нашата пица и ужасния италиански акцент, който сигурно бе изкопирал от „Кръстника“.

— Грацие — казах му аз и той се ококори, докато не поясних: — Благодаря.

Мама миа! Добре дошли в предградията.

Джанет се разсмя и подметна:

— Може да е заради произношението ти.

— Нищо чудно, че престоят ми в Италия мина толкова калпаво. Всъщност бях там със сестра ти.

— Мисля, че не ми е споменавала.

— Преди няколко години. Взимахме показания от войници в местен затвор.

— А, онази история с Косово. Да, разказа ми. Всъщност позвъни веднага след като се върнахте. Беше хлътнала по теб.

— Хлътнала?

— Така го казваме в бостънските културни среди. Означава...

— Знам какво означава. Какво още ти каза за мен?

— Всичко ли? Доброто, лошото и отвратителното?

Усмихнах се.

— Имам стабилно самочувствие.

— Странно, и тя спомена това най-напред... не, всъщност каза огромно самочувствие.

— Доброто, лошото и отвратителното. Започни от доброто.

— Вече го казах.

Тя се разсмя, първият ѝ искрен смях, откакто се срещнахме. Не искам да кажа, че дотогава беше вкисната, заядлива или нещо подобно — жената знаеше как да се мръщи и пак да изглежда любезна. Но криеше чувствата си, потуляваше скръбта, мъчеше се да изпълни задачата, която си бе поставила; и все пак нямаше съмнение, че спокойната маска крие крехко равновесие. Радвах се, че поне за малко съм я разсеял. Харесвах смеха ѝ. Определено харесвах и нея.

Тя продължи:

— Всъщност Лайза те описа като едър мъжкар, който смърка тестостерон на закуска... твърдоглав... вечно се заяжда с началството... Да продължавам ли?

— Нали каза, че тя... как беше думата?

— Хлътнала. Да, беше. Каза още, че си умен, хитър, секси и много забавен, без да се насилваш.

— Какво означава това?

— Трудно е за обяснение. — Тя помълча. — Но мисля, че разбирам какво имаше предвид. — Погледна ме втренчено и попита: — Защо не я покани на среща?

— По много причини.

— Добре. Посочи само една убедителна.

— След Босна имах едно дълго дело в Корея, три случая в Европа, още едно дълго дело ме задържа в Русия и тъй нататък. Знам, че ти е трудно да разбереш, но армейският живот не подтиква към стабилни връзки.

— Разбира се. — След кратко мълчание тя каза: — Сега успя ли да измислиш нещо по-убедително?

И още как. Изчаках да минат няколко секунди, после казах:

— Сестра ти ужасно ме плашеше.

Джанет остави чашата и ме огледа внимателно.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Искам да го чуя. — Но тя наистина знаеше и се засмя. Може би не си чак толкова храбър, колкото смяташе Лайза.

— Не виждам да носиш годежен пръстен, сестро.

— Имам си оправдание.

— Какво оправдание?

— Аз съм много по-млада от теб. — Тя се разсмя. Пак. После каза: — Трябваше да я поканиш. Тя се обвърза с друг мъж. Това не ни допадна особено.

— Проблем ли имаше?

— Проблеми. По-възрастен, два предишни брака... чаровен преуспял мъж. Определено не беше за нея. Баща ми сън не го хващаше.

Е, по някаква неясна причина, може би вина или пък желание да прехвърля разговора от мъртвите към живите, аз попитах:

— А каква е историята на твоя живот?

Въпросът сякаш я развесели.

— Същата като на Лайза.

— Знам, че бяхте сестри, но...

— Не, Шон. Биографиите ни са почти еднакви в буквалния смисъл на думата. Както казват хората, бяхме ирландски близначки — имахме единайсет месеца разлика, но човек можеше да се закълне, че сме родени в един и същ ден. Еднакъв ръст, еднакъв размер облекло, еднакви оценки по едни и същи предмети... може би си забелязал, че дори гласовете ни си приличат. Всичко вършехме заедно. Тя беше отлична спринтьорка, аз също. Тя посещаваше девическо училище, както и аз. После Вирджинският университет и право в Харвард.

— Без майтап.

— Тъй като съм чернокоса и мургава, а тя е с една година напред, често ме наричаха нейна сянка. Знам, че звучи странно. Бяхме сестри, но и нещо повече.

— Тя ти липсва.

— Той ми разкъса сърцето. Сякаш е убил мен.

Не отговорих, но тия думи донякъде изясниха защо е тук и какъв огромен емоционален залог крие този случай за нея.

Спомних си обаче, че целта на вечерята беше да се разсеем от сериозните теми и попитах:

— Сигурно сте харесвали еднакви мъже?

— Не. Горката Лайза вечно си падаше по нищожества и гадняри. Интересно.

— Значи не сте се карали заради момчета?

— Всъщност съвсем доскоро имах сериозна връзка.

— Какво стана?

— Позната история. Бизнесът се смеси с удоволствието и нищо не излезе.

— Пак юрист ли?

— Имаше диплома, но не практикуваше. Беше във ФБР. Срегнах го преди няколко години по служба, заживяхме заедно, сгодихме се и... — Тя отметна кичур коса от челото си и каза: — Не ти трябва да знаеш.

— Прекалено личен въпрос ли зададох?

— Не. Просто е много банално.

— Тия неща никога не са банални. Какво стана?

— Джордж беше златното момче в бостънския отдел на ФБР. Бързи повишения, пълно чекмедже с благодарствени писма, изобщо човек с перспектива. Работехме заедно по един случай с мафиотски убийства, които той бе разкрил. Аз работех отскоро в криминалния отдел, това беше първото ми голямо дело, нуждаех се от помощ и той ме напътстваше.

— Продължавай.

— Бях лудо влюбена в него. Живяхме заедно три години. Тя извърна глава и каза: — После скъсах.

— Защо.

— Работихме заедно по друг случай и не ни потръгна.

— Негов ли беше проблемът или твой?

Тя помълча за момент, после каза:

— Джордж беше много амбициозен. Колкото повече успехи постигаше, толкова повече се настървяваше. Нали знаеш как става?

— Случва се с някои хора.

— Джордж работеше по случая от година. Кметът и началството го подлагаха на непоносим натиск, за да разкрие престъпниците. Кражбите на коли са много сериозен проблем в Бостън. Всички плащат

за тях чрез повишените застраховки, а в случая действаше разклонена междуцатска мрежа за крадени автомобили. Който я разбиеше и докараше случая до присъди, щеше да стане герой. Джордж някак успя да се добере до вътрешни хора, организира цял заговор, използва един информатор, за да вербува друг, и един куп обвинения кацнаха на бюрото ми, за да бъдат представени на предварителния съдебен състав.

Кимнах, но от мен не се очакваше коментар, затова премълчах.

— Мрежата беше голяма, няколкостотин души, от уличните хлапета, които задигаха колите, до нелегалните автокъщи и милионерите, които ги контролираха. Няколко адвокати от защитата се обърнаха към мен. Казаха, че Джордж е нарушил правилата, и се оплакаха, че представените пред тях документални доказателства били само частични, а някои от най-важните улики се укривали. Говорех за принуда спрямо свидетелите, физическо насилие, а може би и незаконно подслушване. Всичко това бе достатъчно, за да ида при Джордж и да го попитам. Той категорично заяви, че лъжат. Но аз познавах Джордж. Той лъжеше. На другия ден неговата служба помоли прокуратурата да ме отстрани от случая под претекст, че не съм проявявала достатъчно ентузиазъм и усърдие.

— И твоят шеф се хвана?

— Хвана се на простия факт, че нито един прокурор не постига успехи без пълното и дружеско съдействие на местното ФБР. Освен това ставаше дума за класически случай с удар по джоба. Той също искаше да го похвалят, че е намалил застрахователните такси.

— Съжалявам.

— Е, Джордж постигна своето — присъди, повишение и прехвърляне в централата на ФБР.

— Кога беше това?

— Преди около шест месеца.

— Какво му каза после?

— Нищо. Колкото и да е странно, все още го обичах и нямах представа как ще се справя в един сблъсък. Оставих му бележка, напуснах и си взех един месец отпуск. Когато се опита да ми позвъни, затворих телефона.

— При подобни случаи е същински балсам за душата да погледнеш човека право в очите и да му теглиш една майна.

Тя се усмихна и каза:

— Следващия път ще ти позвъня да питам за съвет.

Май нямах успех с бягството от неприятните теми, затова опитах отново:

— Защо не последва Лайза при военните?

— Всъщност колебаех се. Но баща ми старееше, по-малката ми сестра тъкмо беше постъпила в гимназия, майка ми почина... нали разбираш? Някой трябваше да остане наблизо. Докато растяхме, Лайза поемаше всички товари. Сега беше неин ред да тръгне по света и да следва мечтата си.

Понякога наред приятен разговор се случва да изречеш нещо съвсем невинно, само дето не е чак толкова невинно. Мисля, и двамата изведнъж бяхме потресени от осъзнаването на жестоката истина, че мечтата на Лайза се е превърнала в кошмар. Това окончателно уби настроението.

Джанет отпи още няколко глътки вино. Аз също. Избягахме да се поглеждаме. После аз казах:

— Джанет, бъди честна. Какъв ти е интересът да заловиш този тип?

— В смисъл на отмъщение или справедливост? — Аз кимнах и тя отговори: — Аз съм служител на правосъдието. Работя вътре в системата и вярвам в нея въпреки всичките ѝ слабости.

— Радвам се да го чуя. Друго не бих приел.

Ето че и двамата казахме верните думи. Всъщност за мен правосъдието беше отмъщение, особено ако изпържат убиеца на горещия стол. Но не бях сигурен дали и тя иска точно същото. Насочихме се към пицата и общите приказки, но настроението беше безвъзвратно съсипано, после подносът опустя, а дон Джими Джоунс разчисти чиниите и ни донесе сметката.

На излизане казах на Джанет:

— Ще те откарам до хотела.

— Не още — възрази тя. — Мислех да идем да претърсим апартамента на Лайза.

— Какво?

— Не е далече. Искам да го огледаме сега.

— Мислех си, че сме на едно мнение — имаме работа със сериен убиец.

— А аз си мислех, че сме на едно мнение за още нещо всичко това са предположения. Нека Мартин и Спинели работят по тази линия.

— Преведи, ако обичаш.

— Ще вземем предпазни мерки.

— Предпазни?

— Да. Все някой трябва да обмисли останалите мотиви и възможности.

Подобно упорство ми се видя необичайно и взех да се чудя дали Джанет Мороу не знае повече, отколкото споделя, дали няма някакво солидно основание да подозира, че във фактите, както ги виждахме засега, зяят широки пробойни.

Ако бях прав, значи имаше някаква причина тя да не сподели подозренията си с мен. Което изглеждаше странно, но аз бях прекарал с тази дама достатъчно време, за да разбера, че тя играе по свои собствени правила. С две думи, единственият начин да различиш загатката беше да ѝ играя по свирката, което пък ми напомни онова древно предупреждение любопитството уби котката.

Но аз имам кучешки нрав. Значи нямаше страшно.

Като стана дума за котки, домоуправителят на Лайза се казваше Феликс. Лайза бе живяла в приятен и изискан, но доста обширен жилищен комплекс в Александрия, на няколко завоя след изхода от магистрала 1–395 към Дюк Стрийт. Комплексът изглеждаше модерен, на не повече от петнайсетина години, просторен, чист и добре поддържан; приятна стартова площадка за млади професионалисти, устремени само нагоре. Колите бяха предимно сааб и волво, имаше много дървета, храсти и цветни лехи и ако не беше декември, сигурно щеше да гъмжи от стилни красавици и жизнерадостни юпити, подмятащи бъргъри на скарата в задния двор.

След като показах военната заповед, която ме назначаваше за кризисен офицер, а Джанет доказа с шофьорска книжка, че е сестра на жертвата, Феликс, който изглеждаше сравнително дружелюбен, склони да ни пусне в апартамента ѝ. Между другото, Феликс имаше телосложение на гардероб и приличаше на пенсиониран боксьор, с неуверените, насечени движения на човек, получил повече удари, отколкото е раздал.

Заедно с него бяхме изминали няколко метра към къщата на Лайза, когато той се обърна към Джанет.

— Ей, сестра ви беше чудно момиче. Голяма сладурана.

— Благодаря — отвърна Джанет.

Той леко се смути.

— Аз... въъ... с нея бяхме приятели.

— О... Не знаех. Много неща не знаехме за живота ѝ тук. Обикновено тя идваше да ни вижда.

— Да, знам. Винаги наглеждах къщата, когато я нямаше. След малко той добави: — Всички тук я обичаха, ще знаете. Симпатично момиче беше. — Пак помълча и попита: — Ще има ли погребение?

— Да. Само още не сме решили къде точно.

— Нали ще ме имате предвид?

— Непременно, Феликс.

Повървахме мълчаливо. Най-сетне той каза:

— Когато времето беше хубаво, тя ме канеше на барбекю. Повечето от тукашните... Търсят ме само когато имат оплаквания, нали разбирате. Това най-много ѝ харесвах на Лайза. Не беше като другите.

Джанет се усмихна сърдечно.

— Сигурно и тя си е мислила, че не си като другите.

Той се ухили, сведе очи към грамадните си ходила и ни поведе по пътеката към вратата на къщата. Изрови от джоба си връзка ключове, огледа ги и избра един. Пъхна го в ключалката и се опита да го завърти. Никакъв резултат.

Наведе се и огледа ключа.

— Не разбирам. Същият е.

— Може би е сменила ключалката — предположих аз.

Той поклати глава.

— Използвах го, за да вляза, след като я убиха. Спрях газта и отоплението, нали разбирате, да не се навъртат сметки.

Той посегна към колана си, откачи от една гайка фенерче, включи го и насочи лъча през страничния прозорец. Прилепи лице до стъклото и промърмори:

— Леле боже... гледай какво става.

Надникнах през рамото му. Зърнах разпилени по пода палта, прекатурени столове и подхвърлих:

— Предполагам, че не е било така, когато си влизал.

— Лайза винаги поддържаше спретнато. Добра наемателка беше.

Въпросът ми очевидно бе възприет погрешно, но отговорът на Феликс доказваше, че някой се е вмъквал тук между смъртта на Лайза и днешния ден.

— Можеш ли да сменяш стъкла? — попитах аз.

— Остави на мен — настоя той. — Да не се охарчваш излишно.

Откачи от колана си гаечен ключ, строши прозореца на хола, после завъртя желязото, за да разшири дупката, с което доказа, че е човек на делото, но не и на мисълта. До вратата имаше няколко помалки прозореца. Можеше преспокойно да счупи някой от тях, да посегне да отключи вратата — и готово.

Той прескочи перваза, отиде до входната врата, отвори я и ни пусна да влезем. Джанет щракна лампата в коридора. Феликс светна в

хола и кухнята.

Гледката говореше едновременно за вандализъм и систематичност. Джанет обиколи насам-натам, прескачайки картини със строшени стъкла и преобърнати мебели.

— Какво са търсили? — попитах аз.

Джанет отвърна:

— Аз... о, боже... да проверим спалнята.

Изтичахме по късия коридор, завършващ в спалнята. И тук, както навсякъде, цареше жесток безпорядък. Дюшекът бе смъкнат от леглото, библиотечката прекатурена, картините съборени от стените. На пода се валяше кутия за бижута. Преобърнах я с крак на една страна — празна.

— Не се безпокой за това. Тук обаче трябваше да има компютър — каза Джанет, сочейки малкото бюро в ъгъла.

Върнахме се в хола и аз попитах:

— Лайза имаше ли музикална уредба, телевизор, микровълнова печка?

— Разбира се.

— Всичко е изчезнало.

Зърнах семейна снимка на Лайза с баща си и сестрите същата, която бях видял в Бостън; петимата плават на лодка и се смеят, а вятърът развява косите им. Лежеше на пода, покрита с парчета строшено стъкло. Джанет забеляза накъде гледам и също я видя. Двамата застинахме за момент.

— Адресът на Лайза е в телефонния указател — казах аз. В новините съобщиха за убийството ѝ. Има крадци, които дебнат да чуят точно такава вест.

— Или пък всичко е нагласено, за да остави това впечатление.

— Може би. — Тя ме погледна и аз попитах: — Имаш ли основания да подозираш нещо подобно?

Тя не отговори.

Феликс смутено пристъпи от крак на крак и каза на Джанет:

— Искрено съжалявам. Трябваше да държа къщата под око.

— Случва се непрекъснато, Феликс — успокоих го аз. — Нищо не би могъл да направиш.

Той пак пристъпи от крак на крак, но съвестта явно продължаваше да го гризе.

Джанет обиколи още малко, после се обърна към нас и каза:

— Бих искала да ме оставите сама за малко.

— Според мен не е добра идея — отвърнах аз. — Това тук е местопрестъпление.

— Аз съм в апартамента на сестра си, за бога.

— А освен това и на местопрестъпление. Не бива да пипаш нищо и трябва да повикаме полицията.

— Спести ми поученията. Аз просто... Тя ми беше сестра. Това са нейните вещи, всичко, което ми остава за спомен от нея. Моля те... само за миг усамотение.

Какво можех да кажа? Виж сега, подозирам, че кроиш нещо и бих искал да разбера какво е, но ако излезе, губя този шанс — това ли? Човек трябва да знае кога да се оттегли.

Погледнах Феликс, той погледна мен и двамата неусетно се озовахме навън. Известно време зяпахме небето. Накрая попитах:

— Боксьор ли си бил?

— Отдавна. И доста ме биваше.

— Да си излизал срещу някой по-известен?

— Е, не ме биваше чак толкова.

Свих рамене.

— Липсва ли ти?

— Не. Нали ти рекох, не ме биваше чак толкова. Към края на няколко пъти ядох жесток бой. — Той се загледа в земята и попита: — Бяхте ли... въъ... приятели с Лайза?

— Добри приятели.

— Аха... Знаеш ли, тя беше чудесно момиче.

— Знам.

Когато подхванеш разговор с бивш боксьор, най-добре е да караш по течението. Многого удари по главата им се отразяват на вградените чипове.

Всъщност последното си е чисто оправдание.

Кучето ми изяде оправданието.

— Тя ми правеше услуги — уведоми ме Феликс. — Беше адвокатка, нали знаеш.

— Да. На няколко пъти съм излизал срещу нея. И ядох жесток бой, досущ като теб.

Той се изкиска.

След малко попитах:

— Какви услуги, Феликс?

— Разни формалности. Аз не съм добре с четенето. Очите ми... сигурно е от ударите. Тя попълни едни документи до Службата за ветерани да получа медицински услуги... помогна ми да инвестирам малко пари. Нямам много, но тя се погрижи да е сигурно. Не ме бива за тия работи.

— Ветеран ли си?

— Аха. От Корейската война.

Порових из джоба си и извадих визитна картичка.

— И аз съм адвокат. Потрябва ли ти нещо, обаждай се.

— Благодаря.

Той прибра картичката в джоба си.

Пак се загледахме в небето. Нощта беше ясна, студеният вятър бе прогонил обичайните изпарения и нечисти мъгли. Ярки звезди, призрачно бял полумесец, пълен изглед към необятната хубост на вселената. Но ми се струва, че и двамата с Феликс изпитвахме угризения, дори вина, че стоим пред прозореца на Лайза и зяпаме небето, докато нейното тяло лежи в моргата.

Най-сетне Джулия излезе със зачервени и подпухнали очи, сякаш бе плакала. Върнахме се към канцеларията. Никой не проговори.

Но когато стигнахме до колата, Джанет каза на Феликс:

— Не викай полицията, докато не ти се обадим. — Тя докосна ръката му. — Можеш ли да го направиш?

— Трябва да поправа прозореца.

— Да, моля те. Но засега на полицаите нито дума, разбираш ли?

— Ами... добре.

Феликс измъкна от джоба си моята картичка и дълго я гледа, докато се сетих, че не може да чете.

— Името ми е Шон Дръмънд — казах аз. — Ще ти позвъня след няколко дни, става ли?

— Ами добре.

Тръгнахме си. Може би, както споменах на Джанет, си имахме работа с долнопробни крадци, ограбващи домове на покойници.

Светът е пълен с отрепки, които използват чуждото страдание. Можеше и да са наркомани, разнебитили къщата под влиянието на дрогата.

Някой по-недоверчив ум обаче би заподозрял, че хаосът и безредието са само хитрост, целяща да прикрие едно по-пресметливо и усърдно претърсване на жилището. Но защо им е трябвало да оставят разруха и бъркотия? Далеч по-безопасно би било да върнат всичко на място, да оставят къщата чиста и спретната, както я е оставила Лайза приживе.

Освен...

Освен ако се е налагало да вземат нещо — нещо, което е трябвало да бъде огледано и проучено на спокойствие. Например персоналният компютър на Лайза. Армейските юристи се славят със своята претовареност и Лайза навярно си бе носила работа вкъщи. Нямаше съмнение, че се е погрижила да осигури най-модерна програмна защита, например парола за достъп, чието преодоляване би изисквало време и задълбочени познания. При такъв вариант телевизорът, микровълновата печка, бижутата и тъй нататък бяха задигнати, за да се прикрие истинската цел на проникването.

Законът учи адвокатите да уважават фактите и да проявяват скептицизъм към всякакъв род предположения, догадки и тъй нататък. А води към Б, което пък води към В, но няма начин да скочиш от А до Я. И аз бих го сметнал за пресилено, ако Джанет не беше убедила Феликс да прикрие грабежа. От А до Я, нали? Току-що просто бе натопила Феликс в престъпление, да не споменавам моя милост.

И тъй, седнахме един до друг в моя елегантен ягуар под наем. Тя си имаше подозрения, аз също почвах да ставам подозрителен, но и двамата не споделяхме. Никак не ми допаднаше тази нелепа игра, но бях принуден да я играя — поне засега.

Джанет Мороу обаче ми се струваше много по-умна. Когато обикаляхме онзи апартамент, тя подмина останалите признаци за кражба и вандализъм, насочи се право към спалнята и отбеляза само, че компютърът е откраднат. Случайност? Едва ли. Трошици хляб за изгубения мъничък Шон Дръмънд? Възможно.

Но ако Лайза беше убита от класически сериен убиец, защо му трябва да се вмъква в нейния апартамент и да краде вещите ѝ?

Трофеи? Или някой друг бе извършил кражбата? Имаше ли връзка между кражбата и убийството? Започваше да ме боли глава.

Освен това започвах да схващам по-добре какво представлява мис Джанет Мороу. Изящната външност, изисканите бостънски маниери и безкрайно добре обмислените отговори прикриваха истински престъпен ум. Сестра ѝ Лайза веднъж ме осведоми, че имам твърдоглав подход към живота. Приех го за комплимент, макар да не съм сигурен дали беше казано с такава цел. Джанет беше паяк, тъчащ своята мрежа, и лукаво подбираше хората и сведенията, които смяташе, че ще ѝ трябват, за да разкрие престъплението.

Но изведнъж ми хрумна още нещо. Мислех си, че познавам Лайза доста добре. Дълги дни и нощи бяхме работили заедно по едно разследване, което беше опасно, напрегнато и в крайна сметка застави и двамата ни да потърсим дълбоко в душите си кои сме и в какво вярваме. Безброй пъти я бях срещал в съда и прокуратурата, две години флиртувах с нея от време на време и все пак — осъзнавах го едва сега — не бях проникнал по-дълбоко от повърхността.

След нейната смърт срещнах близките ѝ, узнах, че е била хлътнала здраво по мен, че планирала да напусне армията, за да постъпи в цивилна фирма, и че е от онези жени, които взимат под своя закрила някое пате със счупено крило.

Влюбвах се в Лайза Мороу, само че със закъснение.

На другата сутрин върху бюрото ми имаше послание от Бари с информация за съвещание в кабинета му в десет часа. Имаше и дълъг плик, съдържащ въздушна снимка на няколко ситни петънца сред необятен син океан. Прикрепената бележка гласеше: „Атолът Джонстън Айланд, потърси го в интернет. И да слушаш. Клапър“.

Тоя човек да не би да имаше чувство за хумор? Всъщност нямаше, затова проверих в интернет. Население около сто души, почти всички волнонаемни работници, които се редуват на смени по два-три дни. На атола имаше инсталация за унищожаване на химически оръжия — дотолкова обезопасен и усъвършенстван процес, че армията гарантираше 99,999 на сто сигурност. Сигурно заради оставащите 0,001 на сто не бяха изградили инсталацията някъде около Ню Йорк. След унищожаването на последните химически оръжия, продължаваше информацията, атолът бил превърнат в резерват за всички малоумни птици, желаещи да влязат в извънредно престижния списък на застрашените видове.

Понякога Клапър ставаше ужасно досаден.

Това обаче ми напомни за друго. Позвъних в службата и помолих асистента на Клапър да прегледа предишните назначения на Лайза и да поиска от бившите ѝ работни места всички дела със сексуален оттенък, по които е работила или е имала нещо общо. Намекнах, че върша това по поръчка на армейския Отдел за криминално разследване.

Интересното беше, че асистентът не отговори, че вече е получил подобна молба — черна точка за Спинели.

Откровено казано, бях сигурен, че цялата работа е пълна загуба на време. Но при разследване на убийство понякога най-невероятни завои водят право към убиеца.

И като стана дума за загуба на време, Пентагонът, естествено, има наричник за доставките и тяхното оспорване и за трите часа преди срещата с Бари аз го изчетох от кора до кора. Почваше да ми писва

мистър Босуърт редовно да ми натрива носа, а ако искаш да биеш шампионите на техен терен, трябва да се потрудиш.

Точно в десет влязох в кабинета на Бари, а той вдигна глава и каза:

— Виж ти, виж ти... кой дошъл най-сетне.

Какво ставаше, по дяволите?... Около заседателната маса вече седяха четирима, по облегалките на столовете висяха сака, навсякъде имаше празни чаши от кафе и бутилки от минерална вода.

Ама че гадно и мръсно копеле... тоя негодник нарочно ми беше съобщил погрешен час. Нямам нищо против да ме смятат за идиот, но предпочитам това да става когато аз реша.

Усмихнах се и казах на групата:

— Добре де, слушайте. Влиза значи един образ в някакъв бар и сяда на столчето до красива жена. Поръчва си питие, а след малко онази се навежда и му прошепва на ухо: „Хей, здравеняко, ще те изчукам където искаш, когато искаш и както искаш.“ Той обмисля предложението, после се обръща към нея и отговаря: „Извинявай, не чух от коя адвокатска фирма си.“

Бари и Сали едва не повърнаха. Другите двама се разсмяха до сълзи. Леле, колко ме бива. Вече бях определил кои са непознатите — клиенти.

Едрата жена в края на масата каза:

— Аз съм Джесика Монър от правния отдел на „Морис Нетуъркс“. Вие трябва да сте Дръмънд.

— Така е — потвърдих аз.

Относно мис Джесика Монър: около четирийсет и пет, платиненоруса коса с кестеняви корени и пълно, непривлекателно лице, значително загрозено от няколко тона руж и онова ужасно лепкаво червило с оранжев оттенък. Освен това бе натъпкана в син костюм, който или й беше с три номера по-малък, или пък тя изобщо не беше жена, а умело маскиран балон. Като знаех колко си пада Морис по майките, леко се озадачих какво място заема мис Монър в неговия харем. Но може и да беше наета заради способностите си. Колко интересна идея.

Както и да е, тя посочи човека до себе си и каза:

— Маршъл Уайът от Корпоративно счетоводство.

Маршъл беше мършав като скелет, силно оплешивял, носеше евтин сив костюм на ситно райе, неизгладена бяла риза и както можеше да се очаква, от джоба му стърчеше калъф за моливи. Признавам, никога не бих познал, че е счетоводител.

Така или иначе, седнах и ги уведомих:

— Извинявайте, че закъснях, но Бари ме помоли да дойда малко след началото, та поне за няколко минути да изглежда най-умният в стаята.

Дори и Сали се изкиска. Бари обаче предпочете леко да порозовее и отговори:

— След като вече изпусна цял час от обсъждането, Дръмънд, няма да повтаряме заради теб.

Брей, тоя Бари знаел как да накаже човека. И което бе още по-хубаво, тъй като за клиентите ни времето беше пари в буквалния смисъл на думата, те не възразиха и той продължи оттам, докъдето явно бе стигнал в момента на идването ми:

— Важното е, че Сай ще се заеме с комисиите по военния бюджет на Хълма. Повярвай ми, Джесика, няма по-добър от него. Навремето той беше в тази комисия и...

— Знаем какво може Сай, Босуърт — осведоми го Джесика. — Дойдохме във вашата фирма точно заради него. Просто според нас проклетият проблем не е там.

— А къде го виждате? — попитах аз.

— Във вашите хора.

Мисля, че гледаше мен.

— Моите хора?

— Да. — Тя помълча и обясни: — Когато се стигне до Конгреса, въпросът е кой ще наеме по-тежка артилерия. Ако Сай си беше държал оная работа в гащите, още щеше да командва парада. И до ден-дневен стотина души хукват да му целуват задника всеки път когато се появи. Не го приемай лично, Дръмънд, но белята идва от скапания ти Пентагон.

Всъщност харесвам жените, които не го увъртат и хващат бика направо за рогата. Освен това тя очевидно не харесваше Бари, тъй че вече бях наполовина влюбен.

— Обясни — помолих я аз.

— Ние явно спечелихме поръчката по заслуги. Но възраженията променят правилата.

— Как?

— Сега въпросът е кой може да бръкне под масата и да стисне най-яко.

— Значи процесът ще бъде нечестен?

— Не точно. Но непредсказуем. Податлив на влияния.

— Защо?

— Защото онова обвинение относно Дани Наш може да метне лайното във вентилатора. Пентагонът не иска и да се чуе за наличие на проблем. Стане ли нещо такова, много скоро в Конгреса почват да говорят за разследване и всички ще си изпатят.

— Значи въпросът е как да оформим реакцията си, за да не изглежда, че е имало нечисти сделки? — попитах аз.

— Лесно ли ти се струва? Пресата, обществеността, всички вярват, че играта, така или иначе, е нагласена. Това само подхранва предубежденията. „Спринт“ и „Ей Ти енд Ти“ знаеха какво вършат.

Бари кимна, сякаш споделяше тази мисъл, после попита:

— Някой има ли представа как да се справим с това?

— Да — обадих се аз. — И в отговор на смаяните им погледи поясних: — Не обръщайте внимание.

Вече всички ме зяпаха тъй, сякаш бях пръднал. Тоест всички освен Маршъл, който бе измъкнал от джоба си калкулатор и енергично тракаше по клавишите, опитвайки се да забрави за нас.

— Това е най-тъпото нещо, което съм чувал — отбеляза Бари.

— Няма да стане — добави Сали.

— Допускам, че не си някакъв скапан тъпак, затова ще те помоля да обясниш — каза Джесика.

Тогава аз ги попитах:

— Споменават ли „Ей Ти енд Ти“ или „Спринт“ за Наш в жалбите си? Конкретно за него?

Бари отговори:

— Може би е прекалено изтънчено за теб, Дръмънд, но това се подразбираше много ясно.

— От кой?

— От кого — поправи ме Сали, с което даде неоценим принос за изясняването на темата.

— О... — промърмори Джесика.

— Широка публика няма ни най-малка представа, че Наш е в борда — обясних аз. — Не е наша работа да уточняваме техните обвинения в непочтеност и да им спестяваме риска.

— Какъв риск? — попита Сали.

Като най-съобразителна в групата, Джесика отговори:

— Прав си, Дръмънд. В правно отношение могат да си докарат голяма беля.

Сали промърмори:

— Каква беля?

Аз казах:

— Запитайте се защо не са уточнили името на Наш.

Джесика обясни на Бари и Сали:

— Боят се от обвинение в клевета.

— Утежнено от липса на основания — добавих аз. — Сега се молят да реагираме с конкретна защита. Ако споменем името на Наш, тогава ние повдигаме темата, което им развързва ръцете да го оплюят публично.

Бари кимна мъдро и отбеляза:

— Точно това си мислех.

Без да обръща внимание на този идиот, Джесика ми каза:

— Но, така или иначе, непременно ще се стигне до него.

— Вероятно. Принудете ги първи да сбъркат. Стъпят ли накриво, скъсайте им задниците от обвинения в клевета. Това ще ги накара да разкрият колко малко знаят по твърде много въпроси.

Джесика се замисли над съвета, после каза:

— Дръмънд, много те бива.

— Затова идваш в нашата фирма, Джесика — обади се Бари. — Ние знаем как да се справяме с тежки дела.

Според мен това означаваше, че вече съм част от екипа. Дори се зачудих дали да не се пресегна и да плесна длан с Бари. Много ми беше съвестно, дето исках да го удуша.

После Бари каза на Джесика:

— Последна точка... повторното подаване на вашата финансова справка. Просто ще пратим старата и проблемът е уреден.

За жалост думата „финансова“ накара Маршъл да вдигне поглед от калкулатора и да промърмори:

— Няма да стане.

— Какво? — възкликна Бари.

— Не става. Оригиналът беше основан на вътрешна ревизия.

— И какво?

— Преди да направи многогодишна поръчка като тази, Пентагонът изисква гаранции, че победителят разполага с необходимите финансови средства, за да остане в бизнеса, докато задачата бъде изпълнена. Сега, след като това е оспорено, трябва да представим много по-задълбочена ревизия, анализ на паричния поток...

И тъй нататък, и тъй нататък.

Аз започнах да се прозявам, а накрая направо забих глава в масата, когато Маршъл взе да обсъжда Бюрото за данъчни инспекции, амортизацията и други увлекателни теми. Е, това продължи доста и ние четиримата постепенно се унесохме в дрямка.

Изведнъж Маршъл попита на висок глас:

— Извинете... извинете... още веднъж... има ли въпроси?

Ние се изкашляхме нервно и разменихме плахи погледи.

Всяка грешка можеше да бъде пагубна.

Накрая аз казах:

— С две думи, Маршъл, какво означава това?

— Ами въз основа на...

— Кажете го по човешки.

Той огледа лицата ни и мисля, че схвана риска. Още една дума на онзи щур финансов жаргон и щяхме да го разкъсаме.

— Ами... значи... външна ревизия.

— Обясни, ако обичаш.

— Да, боя се, че това е положението. Външна счетоводна фирма трябва да потвърди, че носим печалба и има всички изгледи да продължим дейността си в обозримото бъдеще.

— И колко време ще отнеме това? — попита Бари.

— Разбирате ли, ние го очаквахме и подготвихме всичко необходимо за спешна ревизия. Ако получим...

— Колко? — попитах заплашително аз.

— Тъж... може би две седмици.

— Най-късно идната седмица — отсеке Бари.

— Олеле. Аз... такава, не мисля, че ще е... — Той опипа калкулатора и предположи: — Може би ако удвоим броя на ревизорите и работим денонощно без почивни дни. Тогава... може би... не знам, да речем, десет дни.

— Дръмънд, ти отговаряш за ревизията — каза Бари. — Разполагаш със седем дни.

— Какво?

— Аз и Сали ще се заемем с въпросите около Наш — поясни той.

— Не. Първо, аз съм правно некомпетентен да ръководя ревизия. Второ, такъв ще си остана.

— Нито ти имаш избор, нито ние — обади се Сали. — Това е единственото нещо, по което можеш да работиш, без да влизаш в конфликт на интересите.

Джесика се усмихна.

— Недей да се дърпаш като ученичка, Дръмънд. Истинската работа ще я свършат писарушките. Ако възникне правен въпрос над твоята компетентност, прехвърли го на Бари.

Определено изглеждаше, че със закъснението съм пропуснал някакви тайни преговори.

Бари ми метна злорада усмивка и каза:

— Тук или плуваш, или се давиш, Дръмънд. Така е във висшите кръгове. Но ако се боиш, ще намеря за работата друг младши сътрудник.

Нито един разумен адвокат не приема задача, която надхвърля правната му компетентност. Нямах ни най-малко съмнение защо Бари иска да ми натъпче в гърлото тази ревизия. Но единственият уместен отговор беше колкото очевиден, толкова и неоспорим. Да пренебрегна детинското самолюбие и да му кажа да си завре ревизията отзад.

Затова станах, взех си бележника, погледнах всички в очите и казах:

— Дадено, няма проблеми.

Той бе проследил с весело безразличие новинарското отразяване на неговите убийства. Две кратки бележки на трета страница в столичния раздел на „Поуст“ и три-четири удивително небрежни споменавания по местните телевизионни канали. Нищо повече.

Полицията полагаше огромни усилия, за да не допусне паника. Бяха укрили връзката между убийствата, да не говорим за няколкото очебийни и многозначителни подробности. Това го забавляваше най-много.

Те се надяваха, че е избягал или е заситил глада си и повече няма да нанесе удар. Казваха си, че мълчанието за тия подробности е в интерес на обществото — всъщност единственото разумно действие. Не би имало никаква полза да стряскат местните жители. Освен това разгласяят ли всичко до последната мръсна подробност, имитаторите ще си водят записки и ще приемат новината като покана за обща веселба. Навсякъде ще почнат да изникват трупове, а след като си изложил всички търговски тайни, няма как да различиш оригинала от фалшификатите. Не бива да стигаме дотам, убеждаваха се те.

Всъщност те бяха готови да измислят какви ли не глупави оправдания и теории и да се придържат към тях, докато им позволяват обстоятелствата. Човешката натура и бюрократичният инстинкт ги тласкаха натам.

Скоро обаче късметът щеше да им изневери. Той предполагаше, че вече са формирали ударна група, която да проучи задълбочено методите му и да го хване. Така правеха винаги. Засега ядрото щеше да бъде малко, група местни ченгета, които вършат всичко по силите си, за да го заловят, макар че опитът им в подобни дела е отчайващо ограничен. Вероятно бяха завъртели няколко телефона до ФБР, но още не бяха паднали на колене да молят за помощ. И засега навярно не я получаваха.

Странно как винаги нещата се раздвижват от третия път. Първият почти винаги се приемаше като всекидневно събитие или някакво случайно отклонение, което едва ли ще се повтори. Печално, трагично и тъй нататък, но какво толкова, случват се и такива неща. Над втория труп започваха малко по-енергично да се чешат по брадите и им минаваха мисли да вдигнат тревога, но почти винаги се въздържаха. Тройката просто беше златното число, което им ритваше столчето изпод краката.

И каква забравима тройка щеше да бъде. Днес следобед местните ченгета щяха да почувстват, че са нагазили в безнадеждно дълбоки води и като всички простосмъртни щяха да се обърнат към висшестоящите за напътствие, за съвет, за опит и за някой, с когото да споделят упреците. Молбите щяха да бъдат отчаяни и навсякъде щяха да плъзнат агенти от ФБР. Техният директор живееше тук. Вероятно всяка сутрин получаваше у дома си „Уошингтън Поуст“. И точно там, на прага, още преди дори да е отпил първата глътка сутрешно кафе, заглавията щяха да му натрият носа — сексуално извратен безумен убиец върши мръсните си дела в собствения му заден двор. Жена му и децата щяха да видят това по телевизията, за бога.

Всъщност колкото по-скоро ФБР излезеше на сцената, толкова по-добре. Според неговия сценарий времето им беше дошло.

Каролайн Фиорио — тя щеше да ги доведе всички накуп, задъхани от бързане. Щеше да премахне и последните следи от съмнение, че из Вашингтон вилнее извратено чудовище.

Точно в този момент той се възхищаваше на нейното хладнокръвие върху малкия телевизионен екран в купето на просторната лимузина. Говореха за смъртната присъда и дебатите бяха страстни и разгорещени. Едва двайсет и девет годишна, а вече седеше срещу двама сладкодумни сенатори и един дебел приказлив републикански мошеник и съвсем успешно отбиваше атаките им.

Дебелият републиканец беше груб и неприятен, привърженик на смъртната присъда, който често прекъсваше събеседника и държеше да разчета докрай всяка подробност. Единият от сенаторите, също яростен привърженик на екзекуциите, непрекъснато се опитваше да използва възрастта и престижното си положение, за да се държи снизходително към Каролайн — по-изтънчен, но също тъй отровен

вариант на грубостта. Другият сенатор беше фурнаджийска лопата, не му стискаше да заеме ясна позиция, затова въртеше глава и очи насам-натат, оставяйки Каролайн сама да се справя с ролята на опозиция. Никакъв проблем — доколкото можеше да прецени, тя не се нуждаеше от помощ.

Беше красива, с ангелска хубост и колкото по-груб ставаше републиканецът, толкова по-приятна изглеждаше. На нейна страна беше силата на контраста и всеки път когато той почваше гръмогласно да дрънка глупости, камерата показваше ту него, ту нея, което някак го правеше още по-дебел, още по-зъл и позицията му ставаше такава, че никой не би желал да я подкрепи. Всеки път когато снизходителният сенатор казваше провлачено и лениво: „Е, добрее, мис“, тя поглеждаше право в камерата и зрителят просто нямаше как да не почувства, че онзи е надут и невъзпитан идиот.

Тя беше лукава и нейните опоненти си плащаха жестоко, задето са я подценили. Си Ен Ен ѝ подхвърляше всяка година шест милиона, за да ръководи най-гледаното коментарно предаване по телевизията, либералния вариант на „Факторът О’Рейли“, и тя си ги заслужаваше до последния цент. Рейтингите ѝ скачаха до тавана, а рекламодателите се блъскаха на опашка и плащаха луди пари. Тя притежаваше детинска закачливост, ум като бръснач и съсипваше гостите си с невинна физиономия, за която всеки наемен убиец би дал мило и драго.

Момичето на Америка, така я наричаха в рекламните материали. „Нюзуик“, „Таим“, „Пийпъл“ и цял куп по-дребни списанийца непрекъснато я слагаха на кориците си — умното момиче, в което всички са влюбени до уши. Тя бе дошла изневиделица, за да превземе с щурм журналистическия свят. Истинско явление беше това момиче.

Той я гледаше как приключва предаването и се обръща към камерата с умоляващи сини очи и скръбна усмивка.

— Днешната тема беше смъртното наказание. Правилно ли е една цивилизована нация да убива за отмъщение? Не забравяйте, когато екзекуторът дръпне ръчката, която пуска хиляди волтове през едно човешко същество, той представлява мен и вас. Ако деянието му е несправедливо, не сме ли виновни всички?

Поклати глава, пресегна се и изключи малкия телевизор. О, да, много я биваше — златна ръка имаше това момиче. Той вдигна черната фуражка от седалката до себе си, намести я върху перуката и се измъкна навън. Две минути по-късно стоеше почитателно изпънат с черния си костюм до дългата черна кола пред студиото.

Каролайн Фиорио щеше да бъде обявена за журналистка на годината на голяма изискана вечеря в Националния пресклуб. Светилата на американската журналистика бяха долетели от всички краища на света, за да се погреят в сиянието на нейната чаровна слава. Предаването ѝ свършваше точно в седем, а вечерята започваше в седем и петнайсет, затова тя трескаво изскочи от входа на студиото и се втурна право към задната врата на лъскавата черна лимузина.

Той отвори вратата и каза много любезно:

— Добър вечер, мис Фиорио. Чудесно предаване направихте тази вечер.

— Благодаря — промърмори тя и се вмъкна в колата.

Дори не го погледна. Така правеха всички. Лимузината идваше от фирма, която разпращаше еднакви коли и анонимни шофьори на богатшите из целия град.

Внимателно затвори вратата, погледна доволно отражението си в огледалните стъкла, после бързо заобиколи, седна зад волана, завъртя ключа и плавно потегли. Истинският шофьор Мигел Мартинес беше натъпкан на пода до краката му с дупка от куришум в челото.

Той се озърна за миг и каза:

— Към Националния пресклуб, нали, мис?

— Точно така. Непременно трябва да съм там до десет минути.

Той се засмя.

— Значи да побързам, а?

— Да, ще ви бъда много благодарна. — Тя бръкна в чантата си и започна да вади разни неща. — Има тържество и операторите ще ме чакат на входа.

Той помълча почитателно около минута, преди да подхвърли през дясното си рамо:

— Тежък ви е животът.

Смехът ѝ прозвуча по-мелодично, отколкото по телевизията.

— Седя на задната седалка на лимузина, къпя се в богатство, а вие си мислите, че моят живот е тежък?

— Да, май сте права.

Той изчака да мине още миг тишина — една от онези свършено естествени паузи между наемния работник и голямата клечка на задната седалка.

После каза:

— Аз... тъъ... гледах предаването ви по телевизията, докато чаках.

Тя бе стиснала тампон, напоен със спирт, и яростно смъкваше дебелия слой студийен грим. За секунда се озърна към него, после пак заби поглед в огледалото, което стискаше с другата си ръка.

— Наистина ли го вярвате? — продължи той. — Дето смъртното наказание било неморално и тъй нататък.

— Да, вярвам. Никога не заемам позиция, в която не вярвам.

— Попитах, защото на мен пък ми харесва смъртното наказание.

— Много хора смятат така. Затова е законно.

— Сигурно. — Той намести огледалцето и се вгледа в нея. — Разбирате ли, аз подхождам от друг ъгъл, не като вас.

Тя си слагаше очна линия и все още гледаше отражението си.

— В какъв смисъл?

— Представете си го така. Да речем, че ви хванат да вършите нещо много лошо и ви предложат избор — доживотен затвор или смърт. Какво ще предпочетете?

— Доживотен затвор — отговори тя.

— Много бързате, мис Фиорио. Има и по-лоши неща от смъртта.

— Какви например? — попита тя, без да обръща сериозно внимание на разговора. Просто се гримираше и разсеяно се опитваше да бъде любезна с този прекалено бърбив шофьор. Плащаха ѝ големи пари, за да обсъжда тия теми с големите познавачи пред камера, и не изгаряше от желание да дава безплатни уроци на начинаещи.

— Ами, например да те затворят в клетка за цял живот без друга компания освен шайка убийци, мошеници и улична измет. Знаете какво пише в книгите... Господи, какво ли не преживяват някои

престъпници зад решетките. — Той пак я погледна в огледалото. — Гнусна работа, ще знаете. Безболезнената смърт трябва да е по-добра, нали?

— Аз не говоря от гледна точка на престъпниците — отвърна тя, плъзгайки по устните си тубичка вишнено червило.

— А може би трябва.

— Не. Те отговарят за действията си, а аз отговарям за своите. Ако подкрепя смъртното наказание, тогава ще нося товара на вината.

— Да — отговори той. — Чух ви да го казвате към края. Много красноречиво.

Нова дълга пауза, после той каза:

— Въпросът е дали някога ви е хрумвало, че може да има хора, които просто са пристрастени към убийствата. Нали разбирате, само това да правят. Отново и отново. Няма друг начин да им попречиш, освен да ги унищожшиш.

— Имате предвид социопатичните личности?

— Е, не знам как точно е учената дума, но сигурно да.

— Те са душевноболни. Трябва да бъдат лекувани, а не убивани.

Тя очевидно бе обсъждала тия теми и друг път, тъй че имаше готов отговор на всеки въпрос. Също като по телевизията, когато говореше, не се долавяше и следа от съмнение.

Беше привършила с грима и сега проучваше резултата в малкото огледалце, без да забелязва факта, че вече са на двацет пресечки от Националния пресклуб. Или че лимузината навлиза в една част от Вашингтон, където рядко се мяркат големи лъскави коли, освен тия на наркособовете и сводниците.

В другите части на града натовареното движение все още не бе приключило. Тук обаче малцина имаха работа, поне официално, и коли почти не се мяркаха. Тук-там пред ъгловите магазинчета висяха хлапаци, пиеха бира и гледаха от кого да изкрънкат някой фас марихуана, но повечето местни жители висяха в домовете си пред телевизорите, избягвайки благоразумно опасните улици.

Той каза:

— Знаете ли, бас държа, че ако имах, да речем, два часа в компания с вас, щях да променя мнението ви. Бас държа, че бих ви накарал да вярвате с цялото си сърце в смъртното наказание.

— Няма начин. — Тя се разсмя. — Мнението ми е непоклонимо.

Той внезапно зави наляво и внимателно вкара лимузината в съвсем тясната уличка, която бе набелязал преди три дни. Изключи от скорост, завъртя се и започна да прескача облегалката. Тя изненадано вдигна очи, изтърва огледалцето, сетне застина за миг и избъбри:

— Хей, какво...

Тогава видя изражението му. Отчаяно се помъчи да отвори вратата, но откри, че стените на уличката са твърде близо.

Беше единайсет и половина сутринта от моя първи ден като ревизор, когато Бог ми прати чудодейно спасение. Впрочем централата на „Морис Нетуъркс“ се намира в кула, напомняща трийсететажна бутилка за уиски, разположена съвсем наблизо до шосе 123 в едно предградие на Вирджиния, известно под името Тайсънс Корнър.

Преди трийсетина години група далновидни инвеститори построили на това място голям търговски център, тъй като се намирало на двайсет километра от града, наоколо имало само ниви и терените били евтини. Няколко години по-късно покрай търговския център изникнали три-четири кули с офиси, после втори търговски център, после хотели и още стъклени кули, скоро всички се побъркали и онова, което започнало като обикновена търговска зона, се превърнало в пълноценен град с всичките градски неудобства, каквито могат да създадат идиотският растеж и липсата на планиране. Като земеделски район мястото било наистина много хубаво.

Така или иначе, бях заточен в огромна заседателна зала край дълга маса, обсадена от уродливи представители на двата пола, повечето от които носеха дебели очила и говореха на някакъв неразбираем език. Всички трескаво натискаха клавишите на калкулатори, подмятаха компютърните разпечатки като конфети, бръщолевеха за финансови справки, ограничени продажби и амортизационни разходи и ако имах оръжие, щях да ги разстрелям до крак.

А ако имах само един куршум, щях да гръмна себе си.

Изведнъж вратата се отвори, една млада дама влезе, усмихна се лъчезарно и каза:

— Ако обичате, бихте ли ми помогнали? Търся Шон Дръмънд.

Аз дори леко се обидих, че трябва да пита. Но някой посочи с пръст към нещастния идиот, който седеше в ъгъла с опрян до слепоочието показалец и тренираше руска рулетка.

Колкото до нея, тя беше на около двацет и пет години, руса, синеока и всъщност тъй абсурдно съвършена, че се зачудих дали диша. Излязохме заедно в коридора и посетителката ми подаде ръка.

— Аз съм Тифани Алисън, асистентка на Джейсън.

— Ясно. Аз пък съм Шон Дръмънд.

Тя се усмихна.

— Да, досетих се. Джейсън пита дали имате време да обядвате с него.

Косата и очите вече описах; иначе беше висока горе-долу колкото мен, с тъмносин костюм, стегнат в бедрата и бюста, и бях сигурен, че заема място на трийсет и трета страница в най-новия каталог на „Викторияс Сикрет“. Тя обаче ме откъсна от сладките мисли.

— Майор Дръмънд.

— Какво?

— Обяд?

— Ами... става.

— Добре. Тогава позволете да ви упътя.

Докато вървахме, аз попитах:

— Какъв е поводът?

— Повод? — Тя завъртя очи. — О... питате защо Джейсън иска да обядва с вас?

— Именно.

— Спомена, че ви е срещнал в дома си във Флорида. Направили сте му добро впечатление.

Спомнях си много добре, че впечатлението бе всичко друго, но не и добро, затова отговорих:

— Без майтап?

— О, много беше впечатлен от вас. Каза, че не си поплювате. Джейсън високо цени честността и силния характер.

— Разбирам.

В действителност не разбирах. Но твърдо бях решил да бъда любезен, защото исках мис Алисън да види, че съм съвършен джентълмен.

— Кабинетът на Джейсън е само три етажа по-горе — каза тя. — Стълбището ли предпочитате или асансьора?

— Стълбището. Поддържа във форма, нали?

Тя се усмихна.

— И аз предпочитам стълбището.

Отворих вратата и като истински джентълмен казах:

— След вас, моля.

Всъщност предпочитам асансьорите. Но страшно ми се искаше да ѝ огледам дупето, а в асансьор няма начин.

Тя подхвърли през рамо:

— „Свеж“ беше думата, с която ви обрисова Джейсън. Помълча и сподели: — Позволете да ви разкрия една тайна. Проклятието в живота на Джейсън е, че хората винаги му казват онова, което смятат, че иска да чуе.

— Тоест целуват му задника, защото струва три-четири милиарда долара?

— Да, и така би могло да се каже.

Освен по-очевидните си достойнства Тифани се оказа високо образована, притежаваше разкошна изразителност и страхотно произношение, беше впечатляващо благовъзпитана и знаеше как да се държи. Досуц като френски пудел в човешки образ. Впрочем дупето ѝ определено си заслужаваше три етажа катерене по стъпалата. Тя добави:

— В действителност Джейсън Морис е съвсем нормален. Хората не си представят милиардера като най-обикновен човек, но той е точно такъв.

— Ех, колко е тежък животът, а? — Аз поклатих глава и тя последва примера ми. — Хей, кой е любимият футболен отбор на Джейсън?

— Аз... ами, не съм сигурна дали... Всъщност Джейсън не гледа спорт по телевизията.

— Любимата му бира?

— Джейсън много държи на здравето си и се въздържа от бира. — Тифани се озърна през рамо и каза: — Но ако намеквате, че е сухар, няма такова нещо.

— Тъй ли?

— И дори е известен познавач на изисканите вина. Наскоро във „Вина и Сирена“ имаше голяма статия за колекцията му. Може би сте я чели?

— Не. Но благодаря, че ми напомнихте да си подновя абонамента.

Тя поклати глава и тихичко се разсмя. Напуснахме стълбището и тръгнахме по коридор. После прекосихме комплекс от седем-осем бюра, обслужвани от секретарки, повечето с по два-три компютъра пред себе си, и всичките говореха по телефони или яростно тракаха по клавиатурите. Направо си е за смайване що за човек може да намери работа на цяла армия секретарки и двайсет-трийсет компютъра. Аз имам само една сътрудничка и тя през половината време бърби по телефона с приятелки. Нямам представа какво прави през другото време.

Продължихме по къс коридор, водещ към лъскава черна врата. Тифани разтвори двете крила и ме въведе.

Помещението бе огромно. Джейсън Морис седеше безкрайно далече в дъното зад гигантско кръгло бяло бюро, отрупано с десетина монитора. Той се озърна към мен, стрелна пръст във въздуха, после продължи да пише и същевременно да говори забързано по секретарската уредба нещо за завишени цени на деривативи, спадащи пазарни показатели и тъй нататък. Само като го гледах, и ми се завиваше свят. Всичко в кабинета беше високотехнологично. Креслата приличаха на гравирани купи. Няколкото големи картини по стените създаваха впечатлението, че някой слон е повръщал боя по платната. Килимът беше на усукани черни и бели ивици, хармонизиращи с цветовете на мебелировката, сякаш някаква чудовищна зебра бе дошла да издъхне тук.

Моите лични вкусове клонят към традиционното, но този кабинет демонстрираше агресивен свръхмодернизъм, който навярно бе подходящ за една компания, работеща в областта на авангардните технологии. Джейсън изключи уредбата и пъргаво скокна иззад бюрото. Беше облечен с джинси, пуловер и бяла тениска. Аз бях с чисто новия си тъмносин костюм от „Брукс Брадърс“. Чувствах се като идиот. Отново.

— Шон, радвам се да те видя пак — каза той и протегна ръка. — Радвам се, че успя да се откъснеш от работата заради мен.

— Е, изборът никак не беше лек. Страшно се изкушавах да хапна поредния сандвич в зала, пълна със счетоводители.

— Наистина ли?

— Бяха ми обещали да си поговорим за митническите тарифи и валутните индекси.

Той се разсмя.

— Тежко се живее там долу, а?

Докато си бърбяхме, той бързо ме насочи към стъклена маса в другия край на помещението. Меката седалка едва бе изсъскала под задника ми, когато черните врати стремително се разтвориха и дотичаха двама сервитьори с количка. Изумително.

— Надявам се да не възразиш, че поръчах и за теб — каза Джейсън. — Струваш ми се класически тип „месо и картофи“.

Не бях сигурен как да тълкувам последното.

Така или иначе, седнахме и се спогледахме, докато сервитьорите бързо подреждаха покривчици, прибори, чинии и солници. Хрумна ми, че Джейсън е бързак — един от ония типове, дето се раждат с амфетамин в задника. Хрумна ми още, че съм тук не защото Джейсън ме смята за симпатяга, когото иска да опознае. Неговите представи за дълбоко и дълготрайно приятелство сигурно се изчерпваха с размяната на визитни картички.

Преди още сервитьорите да се отдръпнат от масата, Джейсън вече режеше месото си. Трак-трак, прецизно като в японски ресторант. Невероятно.

Той вдигна очи и каза:

— Между другото, допадна ми твоята идея за подход към онази история с Наш. „Спринт“ и „Ей Ти енд Ти“ ще се побъркат.

— Да се надяваме.

— Дано. Залогът е много голям. — Той ме посочи с вилницата си и добави: — Странно, че никой друг не се сети. Сигурно е заради опита ти в наказателното право.

— Как така?

— Накарай обвинителя да докаже всичко... нали така разсъждавате там?

— Понякога... освен ако подозираме, че наистина може да го докаже.

Той се вгледа за миг в мен, после се изкиска и каза:

— Наш беше изцяло вън от играта. Но отрицателно твърдение не може да се докаже, нали? — Преди да отговоря, добави: — Всъщност не те повиках да си говорим за Наш.

— В такъв случай какво ще обсъждаме?

— Теб. — Той помълча, после каза: — Впечатляваш ме.

— Тогава не би било зле да кажеш една-две добри думи на моя шеф. Той ме мрази.

Джейсън пак се изкиска.

— Ще сторя нещо повече.

— Какво?

Той пъкна между устните си две резенчета пържола и трябва да ви кажа, че съм виждал питони да дъвчат по-дълго. После каза:

— Бихме искали да обмислиш едно предложение. Да работиш за нас.

— За нас?

— Да, за нас... За „Морис Нетуъркс“. Джесика вече цяла година търси свестен юрист. Смята, че си съвършен.

— Продължавай.

— Всичко е много просто. Джесика открай време не е доволна от своята фирма. Понякога се справят добре, но според нея липсата им на опит с наказателното законодателство ги прави късогледни.

— Който живее в тропиците, не си купува зимно палто. Какво те кара да мислиш, че ти трябва специалист по наказателно право?

Джейсън остави ножа и вилицата. Чинията му беше напълно празна. Аз едва дъвчех третата хапка.

— Не е ли вярно, че адвокатите по криминални дела имат по-различно мислене? — попита той.

— Сигурно.

Преди Джейсън да продължи, черната врата пак се разтвори и дотича сервитьор с нова количка. Върху нея се извисяваше грамадна шоколадова торта.

Джейсън посочи тортата.

— „Тъмната страна на Луната“. Правят я в една пекарна в Ню Джързи, наречена „Класически десерти“. Собственикът ѝ е гений. Сам произвежда автентичен белгийски шоколад. Опитай. Изяждам по две на седмица.

Както споменах, богатите наистина имат странни навици. Пълна загадка бе как сервитьорът усети да влезе точно в мига, когато Джейсън остави вилицата. Докато човекът светкавично разчистваше масата и слагаше по парче торта пред двама ни, аз се озърнах за скрита камера. В този кабинет светът се въртеше на бързи обороти. Побързах

да посегна към тортата, за да хапна поне малко, преди Джейсън отново да ме остави с празни ръце. Имаше право — тортата беше страхотна.

— Шон, трябва ни твой начин на мислене — каза той. Понякога ни се налага да провеждаме вътрешни разследвания — злоупотреби, дребни кражби и тъй нататък. Ти ще се заемеш с това.

— И за такава работа ви трябва адвокат на пълно работно време?

— Джесика смята, че ще е от полза. — Той метна в устата си още две хапки от тортата и добави: — Всъщност ми трябва твоята гледна точка спрямо корпоративните въпроси и преговорите.

— Нито разбирам нещо от тия работи, нито ме интересуват.

— Дотук се справяш чудесно. Ако твоята идея за отбиване на протестите излезе успешна, значи ще си помогнал на компанията да печели до три милиарда годишно.

Тортата отпадна от дневен ред, Джейсън отдръпна стола си назад и продължи:

— И тъй, ето го предложението. Хиляда акции като премия за постъпването. Според днешните котировки това са около сто и трийсет бона. Заплата петстотин хиляди с възможност за премии до петдесет процента. Тригодишен договор и ако аз го наруша, продължаваш да получаваш пълна заплата до края на срока, но без премиите.

Зави ми се свят. Това беше десет пъти повече отколкото получавях, а с премиите — петнайсет.

Джейсън с усмивка се вгледа в лицето ми.

— След няколко години ще бъдеш богат човек, Шон. Глупаво би било да се откажеш.

— Правото не е само трупане на пари — смънках неубедително аз. — Ще трябва да си помисля.

Той поклати глава и се разсмя.

— Знаеш ли, точно такива ценности и принципи търся. Погледна часовника си и добави: — Хей, трябва да бягам. Имам среща с клиенти, иначе с радост бих си побъбрил още малко за тия неща. Предлагам ти страхотна сделка... помисли си.

Той скочи от стола и се устреми към флотилията от монитори върху бюрото. Обядът — доколкото можеше да се нарече обяд — очевидно бе свършил и аз послушно поех към вратата. Озърнах се през рамо и го видях как тича от екран на екран, вглежда се във всеки и търси... Бог знае какво.

Излязох и заварих Тифани да ме чака пред вратата.

— Брей... пет минути! — възкликна тя. — Май наистина си допаднахте. Обикновено гостите изхвъркват още на третата.

Поклатих глава.

— Да те поканя ли на обяд?

— О, боже. — Тя вдигна съвършената си ръка и се плесна по съвършеното чело. — Забравих да те предупредя да се храниш бързо, нали?

— Не се вълнувай. И без това нямах шанс.

— Както всички останали. — Тя се разсмя, после каза: Джейсън ме помоли да те разведа из компанията. Каза, че може да постъпиш при нас, затова да ти изясня с какво се захващаш.

Ощипах се. Така де — най-напред почти свръхестествената мис Тифани Алисън се появява, полюшвайки изумителното си дупе, после имам възможността за светкавичен обяд с милиардер, получавам потресаващо предложение, а сега и обиколка, водена от тази оживяла двойница на куклата Барби. Точно с надеждата за такива дни Шон Дръмънд става сутрин от леглото.

Докато вървахме обратно към асансьорите, аз я попитах:

— Е, Тифани, за какво са всички онези монитори по бюрото му?

— Нали знаеш с какво се занимаваме?

— В общи линии.

— Три от онези монитори са свързани с агенция „Блумбърг“. Джейсън силно се вълнува от ставащото на Уолстрийт. Нашите сделки и преговори се водят чрез акции, служителите ни масово инвестират в компанията, тъй че Джейсън грижливо държи под око цените.

— Да не би и повечето пари на Джейсън да са в акции?

— Да, така е.

— Много ясно, че е така. А останалите монитори?

— Пет от тях следят комуникационния поток по нашите мрежи. Два са за потока по интернет, а останалите три следят специалните мрежи като тази по договора с Министерството на отбраната, който ключихме миналата година.

— Какво го вълнува това?

— Ние сме като транспортна управа. Трябва да знаем откъде идва движението и накъде отива. Наблюдавайки тези монитори, можем

да отклоняваме по-натоварените потоци към други оптично-влакнести линии, за да избегнем задръстванията.

— Той да не е вълшебникът от Оз?

— О, боже, Джейсън не се занимава с това. — Тя се разсмя. — Всичко се върши чрез маршрутизатори и комутатори. Той просто обича да вижда, че системата функционира ефикасно. Последните два екрана са за конферентна видеовръзка. Оттам най-вече си изкарваме хляба, там е и бъдещето на нашата корпорация, затова той ги използва за всички вътрешни дела.

Бяхме слезли десет етажа по-долу и вратата на асансьора се отвори към огромна сумрачна зала. Температурата спадна с десетина градуса. Стотина души седяха на пост зад контролни пултове. На стените имаше три големи екрана, по които примигваха потоци от данни. На четвъртата стена нямаше нищо освен сиви метални кутии с излизащи от тях дебели снопове проводници. Очаквах всеки момент да пристигне с валсова стъпка самият Дарт Вейдър и да даде заповед за унищожаване на вселената.

— Оперативна зала номер шест — обясни Тифани, — където работим по договорите с авиацията. Девет от най-големите авиокомпании ни използват като основен доставчик на интернет и бази данни. — Тя посочи машините до стената. Хвърлиш ли бомба тук, цялата американска въздушна индустрия ще спре да работи.

Изведнъж ми се прииска да носех бомба.

Тифани пристъпи до един от пултовете.

— Тук седи Марк, представител на отдел „Клиенти“. Ако от „Америкън Еърлайнс“ искат да знаят например защо тяхно послание до търговец на резервни части не е получило отговор, Марк изяснява проблема.

— Значи можете да четете информацията на всекиго?

— Разбира се. Всеки клиент и всяко известие се кодира, затова Марк го извлича обратно от сървъра. Обикновено излиза, че е било пратено на погрешен адрес или пък операторът в авиолинията го е кодирал неправилно.

— Какъв е обемът на бизнеса? — попитах аз.

— Три милиарда за последното тримесечие. През същия период на миналата година бяха два милиарда и шестстотин милиона. Не е

зле, като се има предвид скапаната икономика. Разполагаме с най-добрата технология на планетата и най-мотивираните сътрудници.

— Защо са най-мотивирани?

— Защото вярваме в Джейсън.

— Ясно — кимнах аз и попитах: — А ти защо вярваш в Джейсън?

— Ами... той просто е... изключителен. През последните четири години цялата телекомуникационна сфера се сгромолясваше. Десетки компании не издържаха и фалираха. Оцелява най-приспособеният, а ние сме не само най-приспособените, а дори носим печалба и се разрастваме. Джейсън е гений. — Тя се вгледа в изражението ми и каза: — Но ти си скептично настроен, нали?

— Засега се въздържам от преценки.

— Нямам нищо против. Ще поръчам да ти доставят пакет сведения с годишния ни финансов отчет и информации за компанията. Прочети ги. Ако още се „въздържаш от преценка“ или имаш въпроси, позвъни ми. Ще си поговорим... да речем, утре на обяд?

Би било неучтиво да не измисля поне няколко въпроса за обсъждане с мис Тифани.

Продължихме обиколката, посетихме още няколко оперативни зали и накрая стигнахме до изложбата на продукт, за който Тифани ми обясни, че представлявал революционна система за компресия и декомпресия на видеосигнали. Милиардите битове информация — гласове, изображения или каквото и да било — се смачкваха в нещо като дигитална машина за пресоване на отпадъци, после се превръщаха в светлина и прелитали по оптичната линия, а в другия край системата измъквала от компютъра всички тия пресовани битове и ги възстановявала в предишната им безупречна свежест.

Поне аз така разбрах лекцията, но обикновено такива беседи ме отегчават до сълзи. Цялата тази дигитална епоха е пълен боклук... искам да кажа, великолепна, нали? Без нея нямаше да гледам футболни мачове по телевизията в неделя следобед. Само ми спестете скапаните подробности, ако обичате. Но онова предложение за седемстотин и петдесет бона годишно в заплата и премии определено повдигна интереса ми към технологичната тема. Присъствието на Тифани пък ми повдигаше нещо съвсем различно.

Но всичко хубаво си има край и ето че тя отново ме върна в заседателната зала. Обещаният пакет сведения пристигна след малко и ми осигури с какво да се забавлявам, докато наоколо всички счетоводители дрънкаха безспир.

В четири следобед вратата пак се отвори и аз надигнах глава с надеждата да видя новата си приятелка. Но не беше Тифани, а момичето от приемната на партера, придружаващо грозен дребосък, който удивително приличаше на Даниъл Спинели в много лошо настроение.

Около една дълга и лъскава черна лимузина сякаш се провеждаше полицейски събор. Цял взвод вирджински полицаи плюс отряди униформени и цивилни местни ченгета покорно търпяха командите на късо подстригани типове със сиви и сини костюми, за които и слепец би разбрал, че са от ФБР. Петнайсет телевизионни коли и цяла армия репортери, оператори и фотографи оформяха безредна тълпа, слушаща информацията на симпатичен агент с безупречен костюм. Горе в небето кръжаха няколко новинарски хеликоптера.

Само две неща привличат толкова много журналисти безплатно пиене или особено гнусна смърт.

Двамата със Спинели стояхме на малкия паркинг до паметника на „Иво Джима“ и ми хрумна, че статуята не е виждала такова стълпотворение от деня на откриването си. Пет минути след нашето пристигане горе на пътя спря такси и от него излезе Джанет Мороу. Бях последвал Спинели с фирмения ягуар, което ми се видя много практично, тъй като ми осигуряваше начин за бягство.

Както и да е, гледах Джанет да слиза по склона и изражението ѝ ми подсказа, че споделяме обща догадка — в лимузината лежеше вкочаненият труп на някоя извънредно известна личност. В края на краищата мухите не подбират над коя мърша да се съберат. Репортерите са по-придирчиви.

Спинели бе забил мрачен поглед в земята, а мускулите на челюстите му се стягаха и отпускаха. Имах чувството, че е ядосан на мен, страшно ядосан на нея, а задникът му се пече на бавен огън заради онази лимузина. Но не му досаждах с въпроси. Когато стоиш до човек, който изглежда вбесен и има пистолет, търпението се превръща в особено ценно достойнство.

Джанет ми кимна любезно и каза на Спинели:

— Кой е умрял, Дани?

Без да обръща внимание на въпроса, той отсечено ни заповяда:

— Последвайте ме.

Поведе ни право към лимузината, като размахваше значката си и ругаеше наивните местни ченгета, които се опитаха да го спрат пред жълтата лента. Предните и задните врати на лимузината бяха широко разтворени. Първо минахме отпред, където зърнах едър мургав мъж с черен костюм, свит на пода до волана. На челото му се тъмнееше струйка засъхнала кръв, а самата рана изглеждаше закрыта с парче черна лепенка.

После надникнахме през задните врати, където на седалката беше подпряно голо женско тяло. Позата ми се стори нагласена, също като на Джулия Кътбърт, с широко разперени ръце и крака — странна демонстрация на пълна уязвимост и може би ново послание до полицията. Глезените и китките бяха прежулени до кръв, а на пода се валяха огледалце и червило. Както споменах, жената беше гола, а дрехите ѝ лежаха на пода до нея, но грижливо сгънати и подредени — от убиеца, както подсказваха обстоятелствата. Личеше, че е била вързана и удушена жестоко, но никъде не зърнах въжета, ремъци или нещо подобно. Убиецът отново се бе постарал да не остави улики. Всъщност подозирах, че е оставил колата на асфалта, за да не намерят криминалистите следи от стъпки.

Приведох се напред и огледах жертвата по-внимателно. По гърдите, ръцете и краката личаха многобройни синини. Освен това забелязах по ръцете и гърдите изгаряния, причинени от нещо малко и нажежено, може би цигара или запалка. Кожата ѝ имаше восъчен цвят, а в колата миришеше непоносимо — напълно разбираемо, тъй като тялото вече започваше да подпухва от газове. Според тия признаци жената и шофьорът трябваше да са мъртви поне от дванайсет часа. Тя беше брюнетка, доста хубава и смътно позната, но не се сещах откъде. Като край на описанието, а явно и на живота ѝ, ще спомена, че главата беше извита надясно под безумно неестествен ъгъл. Посмъртната ѝ маска представляваше озъбена гримаса на ужас.

— Познаваш ли я? — обърна се Спинели към Джанет.

Тя не отговори.

Всъщност все още надничаше в колата, оглеждайки сцената на убийството. Мина ми през ума, че Спинели ни е уредил това посещение и грозната гледка, за да предизвика потрес или смайване. Лицето му подсказваше, че сега е ядосан и разочарован.

— Попитах те дали я познаваш — повтори той.

Джанет се озърна през рамо и отговори спокойно:

— Всички я познават, Дани. Каролайн Фиорио.

Вече съвсем ядосан, той настоя:

— Ти познаваш ли я?

— Виждала съм я по телевизията и съм чела за нея в списанията.

Това е всичко.

— А ти, майоре?

— Чувал съм за нея. Мацката с предаването, нали?

Той пак се обърна към Джанет.

— Сестра ти познаваше ли я?

— Аз поне не съм чувала.

Спинели задържа нещо, може би езика си.

— Елате с мен — нареди той.

Последвахме го към групичка дъбове на петдесетина метра от трупове в колата. Спинели се озърна, за да е сигурен, че никой няма да чуе.

Избърса нещо от връхчето на носа си и погледна заплашително Джанет.

— Снощи в седем и петнайсет Фиорио трябвало да бъде на някакво голямо събитие. Лимузината била поръчана от сътрудник на телевизията и дошла да я вземе от студиото около седем и пет. Мъртвецът на пода е Мигел Мартинес... съпруга, три малки деца. Истинският шофьор. Когато не се явила на сбирката, оттам позвънили в студиото, студиото потърсило службата за лимузини, а службата опитала да се свърже с Мартинес по радиостанцията. Към полунощ студиото съобщило на столичната полиция за изчезването на Фиорио и лимузината. Преди три часа вашингтонските централи на Ен Би Си и Си Би Ес получили анонимно обаждане къде е колата.

Докато описваше всичко това, тонът му подсказваше, че ни е взел на мушка или че сме му станали страшно антипатични, макар че в случая нямаше разлика между двете.

Джанет понечи да каже:

— Аз...

Той стрелна пръст към лицето ѝ.

— Слушай, госпожице.

— Слушам.

— Ти знаеш нещо... надушвам го.

— Нямам представа за какво говориш.

— Яйце ми се пече на задника. Като следовател по първото убийство аз съм включен в ударната група и ме правят на нищо. Тъй че недей да се правиш на ударена.

— Какво знам според теб, Дани? — попита невинно Джанет.

— Недей да ми играеш игрички.

— Игрички?

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, обясни ми.

Той ритна буца пръст. В юридическите факултети наистина ни учат на много неща — например как да вбесяваме хората. Подозирах, че мис Мороу е имала много добри оценки.

Разярен и отчаян, Спинели каза:

— Не схващаш ли? След убийството на сестра ти имаше още две. Ако не отървем улиците от онзи мръсник, ще има и други. — Изгледа я изпитателно и добави: — Хайде де. Знаеш нещо, нали? Каж ми.

— Какво например?

— Ах, мамка му.

Още трийсет секунди стояхме така — Спинели, Джанет и аз — и никой не обелваше дума. От едно дърво се отрони жълд и падна в краката ни. Високо в небето един самолет оставяше дълга бяла следа.

— Същият тип, нали? — обади се най-сетне Джанет.

— Да, да, същият шибан тип. — Спинели помълча и добави: — Определихме, че смъртта е настъпила снощи около девет. Както смъртта на сестра ти и Кътбърт.

— И смятате, че убиецът се е обадил на Ен Би Си и Си Би Ес? — попитах аз.

— Така смятаме.

— Значи нарочно подклажда огъня — констатира Джанет. Избрал е Фиорио, защото е знаменита. Привлича вниманието към себе си, за да ви принуди публично да признаете, че по улиците броди чудовище.

Въпросът не се нуждаеше от отговор и Спинели премълча.

— Но защо? — зачуди се Джанет. Погледна черната лимузина и си отговори сама: — Защото иска да всее паника.

Спинели посочи с пръст тълпата журналисти.

— И ще успее.

— Какво още? — попита Джанет, докато аз я гледах смаян. Беше принудила Спинели да отговаря на нейните въпроси. Хайде, Дани, какво не си ни казал?

— Мръсникът разкри на пресата всякакви гадости, тъй че така или иначе ще го чуете. Върху дланите на жертвите са изписани номера. Сестра ти беше 1/10. Кътбърт беше 2/10, а Фиорио е 3/10.

Тя скръсти ръце и попита:

— Защо не ни каза преди?

Спинели сви рамене, но за да изясня всичко докрай, аз попитах:

— Значи ги номерира?

— Да. И лъска бастуна над тях.

Джанет го изгледа строго и попита:

— И над Лайза ли?

— Открихме сперма върху крачола на сестра ти. Но имаме голям проблем... и за него няма да чуете по новините.

— Продължавай.

— ДНК е различна.

— Различна... в какъв смисъл различна?

— Хей, знам, знам. Смахната работа. — Той се позамисли и добави: — Спермата върху капитан Мороу не съвпада с онази от Кътбърт. А върху крака на Фиорио също има сперма. До утре ще разберем дали съвпада с тази по сестра ти или Кътбърт. Но засега предполагаме, че си имаме работа с двама идиоти.

Джанет обмисли отговора, после каза:

— Няма никаква логика, Дани. Психологическите портрети на серийните убийци разкриват самотници, неуспели да се нагодят към обществото. Те смятат престъпленията си за много интимни събития.

— Чел съм наръчниците. Но това е положението.

Тя попита:

— Открити ли са на някое местопрестъпление следи от полово окосмяване? — попита тя.

— Само от жертвите.

Джанет поклати глава.

— И това не е логично.

— На мен ли го казваш.

Аз подхвърлих:

— Освен ако убийците... нали разбирате... се бръснат.

Спинели ме погледна изненадано.

— Да. Не бяхме се сетили — мъж да се бръсне отдолу. Така де, що за мъж...

Закрачих напред-назад, опитвайки се да обмисля новите разкрития, после казах:

— И тъй, убиецът е знаел, че снощи на Фиорио ѝ предстои онова голямо събитие. Може би са го разгласили предварително? — Спинели потвърди с кимване и аз продължих: — Вероятно е следил Фиорио няколко дни и е разбрал, че използва служба за лимузини под наем. Изчакал е пред студиото, докато дойде колата.

Спинели посочи точката между очите си и ни осведоми:

— Мартинес пристигнал там около трийсет минути преди графика, обадил се на диспечера и изчакал на една-две пресечки от студиото. Предполагаме, че убиецът се е приближил до прозореца на колата, например да попита за пътя или да поиска огънче, и глупакът Мартинес е свалил стъклото. Пистолетът вероятно е бил със заглушител. Барутните изгаряния по челото на Мартинес подсказват, че е стреляно от около осем сантиметра. Цевта е сочила надолу, сякаш Мартинес е гледал нагоре, а убиецът е искал куршумът да слезе през гърлото и да заседне в гръдната кухня — нали разбирате, за да няма кръвави петна, които Фиорио би забелязала, когато се качва. Дори е сложил на раната лепенка да не изтича кръвта.

— От какъв тип е пистолетът?

— Според дупката под лепенката — четирийсет и пети калибър.

— Изстрел от упор, право надолу?

— Точно така.

— Прецизно изпълнение и прецизен избор на оръжие. Ниската скорост и големият калибър на куршума гарантират смъртоносни увреждания. Вероятно е използвал куршум с мек връх, та да не отскочи от някоя кост, да излезе от тялото и да направи голяма каша. — Спинели кимна и аз добавих: Вероятно ѝ е държал вратата, за да се качи в лимузината. Време на смъртта около девет, нали?

— Аха.

— И видяхме какво са правили през двата часа заедно.

Джанет обмисли това, после предположи:

— Той явно държи да опознае жертвите си. Или жертвите да го опознаят.

— Това са различни неща — каза Спинели.

— Да, така е... и съм склонна да приема второто — отговори Джанет. — А това, че еякулира после, сочи... какво? — Тя обмисли собствения си въпрос и продължи: — Кътбърт и Фиорио са били вързани и измъчвани. Бог знае какво е предвиждал за Лайза, вероятно някакъв вариант на същото. Строшава им вратовете, защото е непосредствено, лично... окончателен знак за надмощие. Върхът трябва да дойде веднага след като ги убие. Не е стигнал до измъчване на Лайза, но все пак е еякулирал.

— Непрекъснато говориш в единствено число — отбеляза Спинели. — Не вярваш ли, че са двама?

— Категорично не вярвам.

— Обясни тогава разликата в ДНК.

— Не мога. Но цялото изпълнение съвпада с навиците и психологическия профил на убиец, който действа сам. Стремежът към власт, времето насаме с жертвата, сексуалното облекчение след това, всичко.

Спинели каза:

— Може би двама мръсници са сключили нещо като съюз. Координират престъпленията, но действат поотделно.

Тя поклати глава.

— Какви са шансовете двама подобни маниаци да се съберат?

— Е, в момента двама психолози от ФБР проучват въпроса — каза Спинели. — Довечера ще имаме професионалната им преценка.

— Нещо друго? — попитах аз.

Спинели ни изгледа втренчено, явно реши, че сме загубена кауза, но не устоя на изкушението за един последен опит и отговори:

— Да. Ако някой от двама ви крие нещо, кълна се, че ще ви изпържа топките.

Кимнах, после придружих Джанет обратно до колата си. Странно, уважението ми към Спинели растеше. Уважение, не симпатия. Ченгетата са обучени да анализират фактите и да правят изводи. Но най-добрите имат нюх за невидимото и своеобразна интуиция спрямо хората. Спинели беше прав Джанет премълчаваше нещо.

Но не само от него. А на мен вече почваше да ми писва.

Той опиташе снимката на Ан Елизабет Каръл и в същото време усърдно следеше телевизионните репортажи за чудовищното убийство на Каролайн Фиорио.

За негова радост новината привличаше всеобщо внимание: непрекъснато дърдорене по новинарските канали; трескава поредица от ония досадни специални съобщения по всички останали. Цялата общественост беше потресена. Всички радио и телевизионни канали отбелязваха, че по ужасна ирония на съдбата само минути преди трагичната си гибел Фиорио е заела дръзка позиция срещу смъртното наказание. Две телевизии обещаваха още довечера да излъчат спешно подготвени документални филми за живота и многобройните впечатляващи постижения на загиналата. Онзи от девет вечерта изглеждаше по-интригуващ и той си отбеляза мислено да не го пропуска. Превключваше с дистанционното от канал на канал. Накрая палецът му се измори дотолкова, че спря на Си Ен Ен да следи последните новини на всеки петнайсет минути.

Директорът на ФБР изглеждаше зачервен и подпийнал, докато препускаше из местопрестъплението, пъчеше се пред камерите и полагаше големи усилия да създаде впечатлението, че той и неговите агенти ще отстранят тази заплаха още в зародиш.

Изображението на онази дълга черна лимузина се показваше от всички възможни ъгли и посоки. След като зрителят знаеше какво има вътре, колата изглеждаше мрачна и зловеща като катафалка. Беше готов да се обзаложи, че в бизнеса на местните компании за лимузини предстои жесток спад. Новинарските хеликоптери кръжяха отгоре като механични лешояди и улавяха всяка кадър местните полицаи, които се щураха насам-натам, драскаха нещо в бележниците си, търсеха следи от стъпки, надничаха в лимузината и се мъчеха да не изглеждат толкова безнадеждно объркани, колкото несъмнено бяха.

Работите още повече се объркаха, когато ФБР прати онзи сладкодумен дявол да прави изявления. Голям майтап беше да го

гледаш как се гърчи и усуква. Изглеждаше като ритнат в ребрата, когато репортери от Ен Би Си и Си Би Ес го обсадиха с въпроси за подробности, които просто не им се полагаше да знаят. Накрая говорителят на ФБР видя, че каузата е загубена, и избяга от техните неумолими камери и пронизителни гласове.

Журналистите беснееха. Фиорио беше една от тях и снощи бе умряла по най-жесток начин. Очистят ли журналист, наставка същински апокалипсис. Ама че лицемери. Мнозина звъняха на агентите си и умоляваха за шанс да заемат нейното място, мечтаейки за шестте милиона долара. Дявол да го вземе, ужасно е онова, дето се случи с горката Каролайн Фиорио, но какво пък толкова, светът продължава да се върти.

Лицето, което търсеше, изникна на екрана и той рязко засили звука. Специалният пратеник на Си Ен Ен Джери Роузън гледаше право в камерата, мрачно мръщеше вежди и говореше:

— ... и полицията едва сега призна връзката между трите убийства. Осведомени източници ни съобщиха, че Каролайн Фиорио е била брутално измъчвана и изнасилена, преди убиецът да ѝ строши врата. По всичко личи, че първата жертва, Лайза Мороу, е избегнала инквизициите, може би защото убиецът се е боял да не бъде забелязан. Но втората жертва, мис Джулия Кътбърт, също е била измъчвана и изнасилена.

Роузън кимна, докато водещият от студиото започваше да му задава въпроси.

— Да, Харви — отговори той, — убиецът е записвал номера върху китките им. Едно, две, три и до всеки номер има наклонена черта с цифрата десет.

— Това звучи зловещо, Джери — каза водещият. — Има ли някакви хипотези относно значението на тези номера?

— Е, има теории, че престъпникът възнамерява да убие десет млади жени и сега... сега ги отмята в движение. Това обаче може и да не е вярно. Говорителят на ФБР предупреди да не прибързваме с изводите. Той твърди, че номерата може да са някакъв код, талисман, или например пасажки от Библията.

— Наистина ли?... — попита водещият.

— Има и нещо странно, Харви. Високопоставен източник от следствения екип на ФБР ни уведоми, че преди три години в Лос

Анджелис е извършена серия от зловещи убийства. Те удивително напомнят това, което виждаме тук. Онзи убиец също номерирал жертвите си — едно от пет, две от пет и тъй нататък.

— И заловен ли е? — попита водещият, умишлено насочвайки репортера към отговор.

— Не, Харви. — Лицето на Роузън стана печално. — Убил пет млади жени и се изплъзнал от всички опити на ФБР да го залови. Досега се надявали да е умрял или просто да е решил, че му стига толкова. Сега обаче изглежда вероятно просто да си е дал временен отдых. — Роузън помълча и погледна мелодраматично към камерата. — Изглежда, че е дошъл да гостува във Вашингтон.

Си Ен Ен премина към следващата новина и той изключи звука. От този момент нататък всяка грешка щеше да бъде пагубна. Не биваше да подценява ФБР. Не случайно Бюрото носеше славата на номер едно сред правозащитните органи.

Той обмисли набързо досегашния си напредък и остана доволен. Убийствата се стоварваха светкавично и жестоко. Преди ченгетата да приключат със събирането и анализа на уликите от едното, вече ги заливаше нова вълна улики от следващото. Те бяха хора. Всяко ново убийство откъсваше вниманието им от предишните. Бяха ги обучавали да търсят прилики и особености, да подреждат всичко в спретната схема, да се мъчат да разберат извращения ум, който я създава, и в хода на този процес все повече се отдалечаваха от истинските връзки.

Той пак обърна поглед към снимката на Ан Каръл и отново се изненада от безумното несъответствие на носа ѝ с другите черти на физиономията. Беше огромен и безформен, явно в резултат на някакво нараняване, и биеше на очи сред дългото тясно лице. Озадачаваше го защо не е направила нещо по въпроса. Собствената му неотдавнашна операция на носа бе струвала само три бона, и то при човек, смятан за един от най-добрите в бранша. За една хилядарка по-малко можеше да ѝ изрежат част от костта, да свият ноздрите и мъжете щяха да се обръщат след нея по улиците. Прекрасна руса коса. Изумителни сини очи. Устните бяха малко тънки и строги за неговия вкус, но все пак след една операция на носа би я сметнал за хубава.

Тя представляваше сериозно, но според него преодолимо предизвикателство. Гарантирана шестлица — единствените съмнения идваха от оскъдния ѝ опит в полицейската работа и от лесбийските ѝ наклонности. Без тия подробности спокойно би могъл да ѝ отнеме една точка. Внезапно му хрумна, че лесбийството най-вероятно обяснява тъпоумния ѝ отказ да коригира онзи проклет нос. Мразеше да обобщава, но всички тия обратни кобили сякаш се чувстваха длъжни да захвърлят товара на нормалната женственост.

Досега не бе имал работа с лесбийка. Това можеше да създаде затруднения. Твърдо вярваше, че разбирането на жертвите е неговата запазена марка и ключ към успеха.

Дебелият наръчник, който бе изчел набързо предната нощ, обясняваше, че жени с нейните наклонности обикновено спадат към две категории — властни мъжкарани или плахи кошути. Той инстинктивно не се доверяваше на каквито и да било стереотипи, макар че наръчникът беше написан от експерт в тази област и заслужаваше внимание.

Ан Каръл бе играла успешно американски футбол както в гимназията, така и в колежа — и то като нападател. Караше вишневочервен джип „Ранглер“ с гюрук, сребристи калници по поръчка и предизвикателно големи гуми. Увлечаше се от алпинизъм, миналата година бе летяла до Тибет на курс по хималайски високопланински техники. В извънработно време обикновено носеше панталони, фланелени ризи и тежки ботуши от „Сиърс“. Редовно посещаваше местния фитнес клуб, където помпаше мускули не на шега. Застанал дискретно в ъгъла, той я бе наблюдавал как си подготвя тежест от седемдесет килограма и искрено се изуми, когато успя да я вдигне, макар на вид да изглеждаше костелива и крехка като птичка.

Тя не пародираше с начина си на живот, но и не правеше опити да го прикрие. Преди два месеца бе скъсала с приятелката си и оттогава наемаше сама малка квартира в Кристъл Сити, Вирджиния. Не пиеше, а наркотиците бе зарязала още откакто завърши право и постъпи на държавна служба.

Преди това бе получила бакалавърска степен по бизнес администрация, имаше вродени аналитични способности и минаваше за истинско чудо в шестетажното централно управление на

Комисията по ценните книжа и борсите, където работеше по четиринайсет часа дневно. Беше регистрирана привърженичка на Демократическата партия, даваше пари за либерални каузи, а корпоративните измами бяха нейна страст и специалност. За жалост бе също така нетърпелива, спривава и саркастична — от онези, които често се спречкват с хората. КЦКБ не ѝ позволяваше да припари до съдебни спорове. След един час в нейна компания всеки съдебен заседател би отсъдил в полза на ответника, затова началството мъдро я бе отпратило в глуха линия да преглежда прехвърляния на акции и годишни отчети, подбирайки и разработвайки цели за по-високопоставените служители.

Той захвърли снимката и се загледа през прозореца към двора на „Директорски апартаменти“. Наетото жилище представляваше апартамент от хол, кухничка и голяма спалня. Кухнята беше необходимост — там можеше да се укрие в пълно усамотение, когато не изпълняваше мисия. Колкото по-малко следи оставяше, толкова по-добре. Плащаше за покупките в брой и сам ги пренасяше в стаята. И трите използвани коли бяха наети от фирми извън града. Последният му самолетен билет беше от Вашингтон до Филадельфия, където нае третата кола и се върна обратно. Всъщност в момента негов човек използваше истинската му кредитна карта и шофьорската му книжка, за да остави отчетливи следи из северната част на Ню Джърси и Ню Йорк. Нямаше да има никакви електронни доказателства, че някога е бил във Вашингтон или околностите.

По стените на спалнята висяха снимки, отчети и записки от наблюдения, описващи най-подробно навиците на жертвите му. Но не задълго — скоро стените щяха пак да останат голи и всяка улика да се превърне в пепел. Щеше да мине през всяка стая с препарати за почистване и да изтърка всичко, до последния отпечатък, до най-дребната пращинка. Беше наел апартамента за цял месец и възнамеряваше да напусне една седмица предварително.

Той мина в банята, свали дрехите и се огледа в огледалото. Главата му беше напълно гола, избръсната до корен, но въпреки това той намести едрата си фигура във ваната и започна да маже с крем за бръснене всеки сантиметър от тялото и главата си. От последното му бръснене бе минал само ден, ала не биваше да оставя нищо на случайността. Не бръснеше само веждите и ресниците си,

тъй като липсата им би привлякла внимание, а не можеше да си го позволи. Ченгетата можеха да претърсват местопрестъпленията с прахосмукачка, но нямаше да открият и следа от неговата ДНК или отпечатъците му.

Полицейските лаборатории щяха да установят, че нито една проба от спермата не съвпада с онези, взети в Лос Анджелис преди няколко години, но пък и сегашните проби не съвпадаха помежду си.

Щяха да прибавят към сметката убийствата в Лос Анджелис, да предположат, че Каролайн Фиорио е жертва номер осем, а не номер три, и да си скубят косите в напразни опити да разберат логиката му.

Във ФБР щяха да си припомнят, че убиецът от Лос Анджелис също имаше досадния навик да звъни на журналисти и да им предлага неразгласени сведения, което вбесяваше следователите. Сякаш всичко е една голяма игра и той притежава дъската. Именно затова бе позвънил на Ен Би Си и Си Би Ес, за да им съобщи къде се намира лимузината, като добави няколко много сочни подробности, за да подразни говорителя на ФБР. Жалко, че нямаше как да е там, за да види потресените физиономии на ченгетата, когато са пристигнали на мястото на убийството, където вече ги чакаха снимачните екипи.

Към полунощ цяла армия федерални агенти щяха да хванат последния полет за Лос Анджелис, бързайки да изровят подробностите за онзи случай.

Той плъзна самообръсначката по гърдите си и се изкиска. Смешното беше, че много преди да изтекат двата часа, Каролайн Фиорио напълно промени мнението си за смъртната присъда. Към края навярно бе станала най-кръвожадната привърженичка на екзекуциите в цялата проклетата страна.

21

Слънцето кротко залязваше, когато двамата с Джанет напуснахме паркинга и подкарахме към Вашингтон по широките булеварди на Рослин, оставяйки зад гърба си тълпите около мястото, където беше убита Каролайн Фиорио. На първия червен светофар завъртях глава към нея и попитах:

— Нямах ли чувството, че Спинели нещо ни е сърдит?

Тя предпочете да не отговори.

— Всъщност се сърди на теб — уточних аз. — Мен сигурно ме харесва, но си мисли, че ти го разиграваш.

— Никой не те харесва. — Тя се усмихна широко. — И не забравяй, че не го търся аз. Все той ми звъни.

За минута се загледахме в пътя, после аз казах:

— Какво криеш и защо?

Тя отвърна на въпроса с въпрос:

— Видя ли изгарянията по ръцете и краката й?

— И синините, и охлузванията от въжета, и строшения врат. Беше отвратително. Накъде биеш?

— Преценяват, че е бил с Кътбърт около трийсет минути и почти два часа с Фиорио. Разликата в жестокостта беше огромна.

— Може убиецът да си пада по знаменитости. Може да му е повлиял различният цвят на косата. Може точно в четвъртък да го хващат дяволите. Аз самият не съм почитател на четвъртъците.

— Не искаш ли да знаеш как разсъждава онзи тип? Да влезеш в главата му?

— Не. Смахнатите живеят в свят на мрачна извратеност и изопачени импулси. Това пътешествие го оставям на професионалистите. И теб съветвам да сториш същото.

Тя се загледа през стъклото и каза:

— Просто си мисля... Не довърши.

— Какво?

— Нещо... нещо не се връзва. Следи от ДНК, които не съвпадат. Лайза е само убита, Кътбърт убита след побой, а сега Фиорио. — Тя помълча и добави: — Горката жена е изтърпяла невъобразими жестокости, сякаш убиецът иска да докаже нещо чрез нея.

— Например?

— Например да предизвика широка публичност и вълнение. С нея е прехвърлил всякаква мярка — не убийство, а цирк.

— Защо му е да го прави?

Без да обръща внимание на въпроса, тя продължи:

— С Джулия Кътбърт налага власт и унижение. Кучешкият намордник, синините по задника, дори безсрамната поза, в която я е оставил. Фиорио е била инквизирана методично. Виждаш ли разликата?

— Да.

— Липсата на последователност би трябвало да ни подсказва нещо. Мисля, че убиецът разиграва роля.

— Роля?

— Не действа импулсивно... прави постановка.

— Защо?

— Не знам защо. — Тя се загледа право напред и попита: Смяташ ли, че са двама различни убийци?

— Това би обяснило разликите, нали? Съвпадат по общи характеристики на убийството, но после изплуват индивидуалните им патологии и онова, което вършат с жертвата преди смъртта, изглежда различно. — Обърнах се и попитах: — Да? Не?

— Ами темпото? Той е умен и трябва да знае, че колкото по-бързо убива, толкова по-вероятно е да допусне грешка.

— Не подсказва ли и това наличието на двама убийци? В такъв случай убиват веднъж на четири до шест дни.

— И как подбира жертвите си?

Диалогът явно не се получава — мъчех се да изкопча нещо от нея, а тя съзнателно ме отклоняваше с тия непрестанни загадки. Стара адвокатска хитрост. Поддържаш контрол, като задаваш въпроси.

И също като Спинели усетих, че ми е дошло до гуша. Завих към паркинга пред ресторант „Орлиънс Хаус“ на Уилсън Булевард, намерих празно място и спрях.

— Какво правиш? — попита Джанет.

Бръкнах в кюфарчето си, извадих няколко разпечатки и ги подхвърлих на коленете ѝ. Тя се вгледа в купчинката и попита:

— Какво е това?

— Делата за сексуални престъпления, по които е работила Лайза. Млъкнах и тя разгърна хартиите в скута си.

След малко Джанет посочи с пръст един ред.

— Ето. Това изглежда интересно. Лейтенант Джон Сингълтън. Изнасил жената и я накълцал с нож. Секс и насилие, същите елементи, които търсим, нали? Освен това е бил офицер. Навярно умен и изобретателен като нашия убиец.

— Нещо друго? — попитах аз.

След още малко тя спря пръст върху друга страница и отговори:

— Тук. Ефрейтор Хари Гойнс, изнасилване и опит за убийство. Отново секс и насилие.

Тя изчете останалите разпечатки, но явно нито един друг случай не ѝ направи впечатление.

Сътрудникът на Клапър бе инструктирал бившите служби на Лайза да пратят без подбор всички нейни дела, свързани със секс под каквато и да било форма или разновидност. Резултатът се оказа странна смес от чудатости и куриози. Сексът извлича на повърхността най-доброто и най-лошото у хората, но адвокатите виждат само лошото.

Накрая Джанет вдигна глава и каза:

— Сингълтън и Гойнс... само тия два случая могат да имат някаква връзка.

— Сигурна ли си?

— Ако списъците са пълни, да.

— Пълни са и аз избрах същите двама.

— А провери ли ги?

Кимнах.

— Да започнем с лейтенант Уилям Сингълтън. Лайза го е защитавала. Всъщност това е било второто ѝ дело.

— Продължавай.

— Млада жена от Файетвил близо до Форт Браг тичала по редовния си маршрут. Някой я дръпнал в храстите, нарязал я с нож, после я изнасилвал. Пред полицаите дала добро описание на нападателя: чернокож, висок около метър и осемдесет, щръкнали зъби

и грозна рана на дясната ръка. Около две седмици по-късно лейтенант Уилямс бил спрян в същия град за превишена скорост. Докато подавал шофьорската си книжка, полицаят забелязал белег на дясната му ръка. Видял също, че е чернокож, с леко изпъкнали зъби, висок около метър и осемдесет, и го арестувал.

— И какво станало?

— Лайза го оправдала.

— Как?

— Недостиг на доказателства. Тампонът със сперма, взета от жертвата, се затрил някъде. На процеса жертвата признала, че било тъмно, изпитвала ужас, не си носела очилата и не можела да твърди категорично, че е бил Уилямс.

— Но може и да е бил, нали?

— Така изглежда.

— Значи още е на свобода.

— Не съвсем.

— Защо?

— Загинал при тренировъчна злополука преди две години.

Тя поклати глава.

— Задраскваме го.

— Точно така. Сега Хари Гойнс. Той нахълтал в жилището на мисис Клеър Уедъроу, чийто съпруг, сержант от специалните части, изпълнявал мисия в Босна. Гойнс изнасиллил мисис Уедъроу, прострелял я в главата и си тръгнал, предполагайки, че е мъртва. Но сгрешил. Балистичният тест съвпадал с оръжието, което носел, ДНК също съвпадала, жертвата го разпознала — ясно като бял ден. Лайза сторила всичко, за да го защити, но бил признат за виновен и осъден на трийсет години във военния затвор „Левънуърт“ без шанс за помилване.

— Значи още е там?

— В сектор С.

Изкарах на заден ход от паркинга и казах:

— Получи каквото искаше, нали?

— Да. Благодаря.

— Добре. Радвам се, че си щастлива. Беше ми много приятно да работим заедно.

— Какво означава това? — попита тя.

— Напускам. Или, да речем, уволнена си. Което предпочетеш.

— О, престани.

Не отговорих.

— Не искаш ли да откриеш убиеца на Лайза?

Продължих да мълча.

— Защо го правиш?

Понякога най-доброто общуване между двама души е да не си общуват. Отново се въздържах от отговор.

Е, тишината трая наистина много дълго, преди тя накрая да проговори:

— Шон, престани. Не мога да се справя без теб.

— Продължавай.

— Необходим си ми.

— Защо?

— Защото... защото съм почти сигурна, че Лайза е била убита по някаква друга причина.

Вече бях минавал оттук, бях чувал същото и се навъсих, за да подсказва, че обикаляме в кръг.

— Лайза ми се обади два дни преди убийството — призна тя.

— И какво каза?

— Боеше се. Смяташе, че някой наблюдава къщата ѝ.

— Продължавай.

— Една вечер видяла пред къщата спряла кола. Няколко вечери преди това имала странното чувство, че някой я гледа през прозореца на втория етаж.

— Чувство?

— Да. Но Лайза беше много уравновесена. Познавал си я.

Да, познавах я, затова попитах:

— Нямала ли е представа кой я гледа?

Тя поклати глава.

— Попитах я дали има от какво да се бои. Тя каза, че няма нищо конкретно. Попитах за зложелатели от някое старо дело. Тя не се сети. Каза, че ако имала време да прегледа архивите, може би...

Джанет сви рамене.

— Което току-що направихме заедно с теб.

— Именно. — Тя помълча и добави: — Лайза спомена също, че нещо във фирмата я тревожело. Попитах какво. Тя каза, че все още

проверявала, имала нужда поне от няколко дни.

— И какво?

— Това е всичко.

— Никакви намеци... никакви идеи?

— Усетих, че не ѝ се говори за това. Или защото е адвокатска тайна, или все още беше твърде мъгляво. Но според нея то нямаше нищо общо с усещането, че я следят.

— Било е само нейно предположение.

— Да. Но ми се стори уверена. — Джанет леко се изчерви и добави: — Трябваше да настоявам.

А аз трябваше да бъда на паркинга в девет, паркингът трябваше да е по-добре осветен и в един идеален свят всички биха живели щастливи и дружелюбни и не би имало смахнати гадове, дето убиват млади жени.

Но светът изобщо не беше идеален, затова се замислих над казаното от Джанет. За една година в „Кълпърт, Хъч енд Уестин“ Лайза бе работила за мнозина съдружници по много дела. Основната идея на тая шантава програма за работа с индустрията беше да опознаем цялата палитра на корпоративното право; затова всеки месец са прехвърляли Лайза към ново дело и нов клиент. Последният ѝ месец бе минал в екипа на Сай, работещ изцяло за „Морис Нетуъркс“. Ако допуснех, че фирмата е свързана по някакъв начин — а аз не допусках подобно нещо, — оставаха цял куп дела, с които е била свързана.

Спомних си как при последния ни разговор Лайза спомена, че иска да сподели с мен нещо за фирмата. Но не бях усетил в гласа ѝ нетърпение, нито нотки на страх или тревога. Тогава, както и сега, предполагах, че е възнамерявала да ме посъветва пред кои пирани и акули да не си подлагам задника.

— Нищо не виждам — казах аз на Джанет.

— Може и Лайза да не е виждала.

— Слушай, току-що напуснахме мястото, където една жена е била убита почти по същия начин. Сестра ти беше номерирана и опръскана със сперма.

— Благодаря, знам.

— Тогава какъв е смисълът?

След ново кратко мълчание тя каза:

— Спомни си вечерта, когато убиха Лайза. Какво насочи Спинели към извода, че е било грабеж?

— Чантата ѝ беше открадната.

— Откраднато ли е нещо от Кътбърт и Фиорио?

— Аз... не съм чул да споменават.

— Чантата на Фиорио беше на пода в колата. Видях я.

— Продължавай.

— А сега помисли за още нещо. Лайза беше адвокат. Винаги носеше куфарче. Къде е куфарчето?

— Откъде да знам?

— Претърсих апартамента ѝ. Не беше там. Позвъних на службата ѝ в Пентагона; там също го няма. Мисля, че куфарчето ѝ също е било откраднато. — Тя помълча. — А и компютърът беше откраднат от жилището ѝ, нали?

— Има редица възможни обяснения за кражбите, ако изобщо допуснем, че куфарчето е откраднато. — Замислих се и попитах: — Защо не съобщи всичко това на Спинели?

— Защото ако съм права, полицията ще издъни цялата работа.

— Как?... Защо?

— Какво ще предприеме полицията?

— Стандартната процедура. Ще почнат да разпитват във фирмата с какви дела е била свързана Лайза.

— И как ще реагира твоята фирма?

Вече виждах накъде бие.

— Като всяка адвокатска фирма. Ще кажат на ченгетата, че всичко е под закрилата на закона, служебна тайна, поверителна информация, тъй че да го духат.

— А ако някой от фирмата е замесен?

— Схванах. През следващите дни доста хартия ще иде в огъня.

Тя явно бе обмислила всичко и довърши с прецизен извод:

— Няма да остане и помен от доказателства.

— И затова ти трябва моята помощ — досетих се аз. Тъй като не получих отговор, сам запълних пропуснатото: — Искаш да шпионирам фирмата.

— „Шпионаж“ е много грозна дума. — Тя приглади косата си и добави: — Може би да се послушаш тук-там. Но само ако желаеш.

— Ако желая? Извинявай, нямаше ли някъде в юридическите книги забрана за тия работи. — Бързо добавих: — Това не беше въпрос.

— И убийствата са забранени.

— Джанет, имаш само изчезнал компютър, може би изчезнало куфарче и десетки възможни обяснения, а си въобразяваш, че това доказва съществуването на сериен убиец в една от най-престижните адвокатски фирми в страната.

— Казах ли, че убиецът е във фирмата?

— Намекна го.

— Не съм. Предположих, че може да има връзка.

— Не — натъртих аз. — Сериозно говоря. Не!

— Е, уважавам решението ти. — След кратка пауза тя продължи: — Откраднатият компютър подсказва, че убиецът се е тревожил за някакво електронно съобщение или файл. Вкарай ме във фирмата да огледам компютъра на Лайза.

— Да, бе. Влизаме заедно и казвам: „Извинявайте, но моята приятелка иска да провери кой е убил сестра й. Та ако не възразявате, ще се включи в нашите защитени компютри, ще се порови из поверителната информация и, току-виж, открила кой от вас го е сторил, негодници мръсни.“

— Мисля, че ще е по-умно да ме придружиш до кабинета си и да излезеш за минутка.

— Ами ако те спипат?

— Ще кажа, че ми трябват адресите от електронната й поща, за да поканя нейните приятели на погребението. Така добре ли е?

Определено не беше добре. Всички улики направо крещяха, че Лайза е станала жертва на безумен убиец, който я е избрал само защото демоните в главата му са я харесали точно през този ден. Погледнах я право в очите и казах:

— Твърдо не.

И тъй, когато въведох Джанет, Елизабет от приемната вдигна глава и каза:

— Майор Дръмънд, през последните дни ви нямаше.

— Бях в ареста.

— В ареста?

— Аха. Доколкото разбрах, някакъв тип с моето описание ограбил банка на три пресечки оттук.

— Банка?

— Дребен квартален клон. Задигнал само десет бона. Адвокатът ми ме измъкна.

Тя залитна в креслото.

Аз бързо допълних:

— Но през онзи ден бях в Кливланд. Имам свидетели... десетки.

Тя се изкиска и заяви с превзетия си британски акцент:

— О... просто си правите глупава шега.

Без да отвърщам на усмивката, аз поясних:

— Елизабет, това е Джанет Мороу. Влиза на моя отговорност.

Елизабет измънка нещо, а ние поехме по коридора към кабинета ми. Минах зад бюрото, включих компютъра и докато машината зареждаше, не си казахме нито дума. Чудех се как бях позволил да ме уговори. И дали има тренировки за изграждане на характер.

Екранът светна и аз отбелязах:

— Не знам паролата на Лайза.

Джанет посочи стола ми и попита:

— Може ли?

Настани се и огледа екрана. Насочи вълшебната стрелка, чукна лекичко и изникнаха две правоъгълничета, едното за името на потребителя, другото за паролата му. Тя изписа името на Лайза, после опита парола. В правоъгълника изникнаха звездички, но каквото и да пробваше, върху екрана почваше да мига надпис „Невярна парола“.

Джанет се облегна назад, помисли няколко секунди, опита пак и пак, после още шест пъти, но без успех.

— Дай да опитам — казах аз и се наведох през рамото ѝ.

Натраках ГВП — съкратено от Главна военна прокуратура — и бинго! Готови за старт.

— Твърде очевидно — каза Джанет.

— Не, беше гениално. Просто гениално.

Тя се разсмя. Но екранът показва само три имейла в електронната поща на Лайза. Джанет ги отвори — административни съобщения от фирмата. Лайза беше методична и изглеждаше съвсем естествено да е изтрила личните си имейли, преди да се върне в армията. Нејде в

търбуха на сървъра вероятно имаше електронни отпечатьци от всичко, което бе писала някога на компютъра, но възстановяването на тия файлове надхвърляше нашата компетентност.

Джанет завъртя мишката насам-натам и накрая извади списък с електронни адреси. Ако случайно не съм споменал, Лайза Мороу беше много популярно момиче. Джанет прелисти до края и според мен трябва да имаше към двеста адреса.

— Ще прехвърля всички тия адреси в личния си компютър — каза Джанет. — Когато уточним погребението, просто ще им пратя типова покана.

За да стори това, ѝ трябваха няколко минути, после я откарах до „Четири сезона“.

Още един ден в ада.

По-точно късен неделен следобед, чудесен ден, повторно циганско лято, слънчевите лъчи струят през прозорците, калкулаторите тракат, а в края на масата трима счетоводители обсъждат разпалено подробностите по някакво партньорство с тайнствена фирма на Бермудите.

Отвъд стените целият град и предградията преживяваха колективен епилептичен пристъп. Убиецът от Лос Анджелис, както го кръстиха, бе прескочил две вечери без убийства. Избуяваха всевъзможни теории. Може би се е наситил. Може би тепърва ще открият труп със строшен врат. Може би следващата му жертва е сред множеството жени, решили в пристъп на паника да си вземат внезапна почивка, и сега е принуден да дебне подходяща заместничка.

Вашингтонските телефони бяха претоварени от обаждания на родители до дъщери и от приятелки, които си звъняха взаимно, за се уверят, че още са живи. В полицейските управления се сипеше порой от молби да проверят дали всичко е наред с разни млади жени, пропуснали да вдигнат слушалката. Беше открита гореща линия и по нея идваха стотици фалшиви тревоги и съобщения за съмнителни типове.

По принцип серийните убийци са явление на запада. В Калифорния и северозападните градове изникват като по часовник. Една седмица е вампирът от Сиатъл, който сече ръце, следващата — изродът от Сан Бернардино, който подпалва проститутки. Откакто Чарли Менсън вся страх в сърцата, обединеното гражданство реагира с примирен ужас и постепенно привиква.

От време на време изниква по някое чудовище във Филадельфия, Чикаго или Ню Йорк. Но ако не броим онзи случай със смахнатия снайперист, Вашингтон остава почти незасегнат. Смятаме се за столица на хероиновите войни, терористичните самолети, Уотъргейт и

Моникагейт. Имаме си проблеми колкото щеш — серийните убийци не са добре дошли.

Градът беше изпаднал в истерия и медиите забиваха пирони в сърцето му. Новинарските канали бясно търсеха пенсионирани психолози от ФБР. Предната вечер по „Нощна линия“ пуснаха цял час специално предаване с един, който заяви, че преди три години работил по случая в Лос Анджелис, че сега категорично виждал почерка на същия тип, че онзи бил най-коравият убиец, с когото някога се е сблъсквал, че променял схемите и подходите си в зависимост от жертвата, че се възбуждал от чуждия ужас и че най-вероятно е неженен, необщителен и неуверен. Добави, че при едно от отвличанията двама свидетели зърнали убиеца от Лос Анджелис; според описанията им бил нисък, някъде към метър и шейсет и пет, мускулест като бивш борец или гимнастик, широкоплещест, с масивен врат и дълга черна коса, вързана на опашка.

Но всички тия шумотевици и вълнения ставаха извън залата. Вътре дори мухите мряха от скука.

Аз си седях като вцепенен на стола в ъгъла и сънливо обмислях възможностите. Седемстотин и трийсет бона годишно. Сто и трийсет бона премия при постъпването. Почти милион само през първата година, а Тифани вече два пъти ме води на обяд, за да превъзнася „страховитите“ преимущества на компанията — здравна осигуровка, варианти за ежегодно придобиване на акции, безплатна храна, с две думи, най-доброто, което може да предложи частният сектор. На втория обяд тя сложи ръка върху моята, запърха с ресници като плаха кошута и лукаво намекна, че може да има и други странични плюсове.

Е, това вече е приказка.

Откровено казано, в мислите си бях отминал въпроса „дали“ и се отдавах на фантазии, свързани с думичката „какво“ — какво ще правя с парите и какво точно ще сторя на Тифани.

— Извинявай.

Вдигнах глава. Една счетоводителка на име Марта, същинска мелница за числа, протягаше към мен някаква папка и се взираше в лицето ми. Имаше механичен глас — отсечен, безизразен и метален, какъвто може да се очаква от робот в женска форма.

— Доколко си запознат със задграничните ни партньори? — попита тя.

Шегуваше ли се? Дотук счетоводителите ми бяха поискали правно решение по три въпроса. Моят принос беше да съставя кратко резюме на всяко питане и да го пратя по факса във фирмата, където все на някого щеше да му пука повече, отколкото на мен. Тия прояви на обезпокоително невежество и пълна апатия не бяха останали незабелязани. Никой в залата не ме взимаше на сериозно и това ме устройваше идеално.

— Ами срещал съм се с няколко германки.

От гърлото ѝ избликна бълбукащ звук.

— Не, глупчо. Не това имах предвид.

— А какво имаше предвид, Марта?

Тя отговори:

— Много фирми сключват външни партньорства, за да получат общ достъп до дадена област, да споделят маркетинговите усилия или да инвестират съвместно.

— Продължавай.

— „Морис Нетуъркс“ има партньорство с една фирма от Бермудите, наречена „Гранд Вистас“. Договорът е сключен преди две години.

— Бил съм на Бермудите — услужливо подсказах аз.

— Тогава сигурно знаеш, че са много популярно място за подобни партньорства. — Развълнувана от темата, тя намести очилата си. — Либерална финансова политика, приятелски настроени банки и никакви данъци — идеална среда за бизнеса.

— Точно затова бях на почивка там.

Тя поклати глава.

— Твоята фирма е извършила правната подготовка за партньорството с „Гранд Вистас“. Обединение с цел инвестиции.

— Много ясно. Сега знаеш защо ги свързахме. — Тя май доста се впечатли от моя отговор, докато не попитах: — Какво означава това, по дяволите?

— Означава, че между „Морис Нетуъркс“ и „Гранд Вистас“ протича обмен.

— О... вярно. И аз опитах да заменя малко слюнка с ония германки. Нали разбираш, оттам може да се премине към даряване на органи... но всъщност това не те интересува, нали?

Тя извъртя очи към тавана.

— Говоря за замяна на акционерни дялове и мрежови капацитети. Според Общоприетите счетоводни принципи замяната на капацитет позволява на двете компании да разглеждат сделката като продажба и да отчетат незабавни приходи.

— И законно ли е?

— Да... Точно това казах.

— О...

— Доколкото знаем, „Гранд Вистас“ е холдингова компания с участие в няколко задгранични телекомуникационни компании. При замяна на капацитет компаниите се задължават да си осигурят взаимен достъп до комуникационните мрежи на всяка от тях.

— И това е важно, защото...?

— Тия взаимоотношения са от огромно значение за „Морис Нетуъркс“. Миналата година компанията е отчетала триста милиона приходи от „Гранд Вистас“.

Добре де, всичко това беше много увлекателно, но умът ми вече се рееше назад към догадките как би изглеждала Тифани без ония нелепи дрехи, които я караха да носи на работа.

— Още дълго ли ще трае беседата?

Марта пристъпи от крак на крак.

— За първото тримесечие на настоящия данъчен период „Морис Нетуъркс“ отчита суап операции с „Гранд Вистас“ за около осемдесет милиона. Предполагаме, че партньорството остава в сила.

— Да?

— Трябва да знаем колко ще трае. Твоята адвокатска фирма е подготвила договорите.

Ама че досада. Тъй като беше неделя, другите служители от фирмата вероятно играеха голф или тайничко се промъкваха да зяпат стриптийз — кой каквото си харесва.

— Не може ли да изчака до утре? — попитах аз.

— Само ако ни дадеш два дни отсрочка. Очевидно не можем да приключим с прогнозата за приходите, ако не знаем колко ще трае договорът.

Да, очевидно. Тръснах глава и отидох до батареята телефони в ъгъла. В куфарчето си имах списък с домашните номера на всички от фирмата и сега се свързах с лъскавата къща на Бари в лъскавото предградие.

Отговори ми женски глас:

— Джесика Босуърт. С какво мога да ви услужа?

Имаше североизточен прогимназиален акцент, според мен леко хленчещ, което подсказваше, че страда от самоубийствена депресия заради скапания си брак, а съпругът ѝ е с малка патка и нощем се напикава. Понякога прекалявам с догадките. Някъде в къщата ревяха хлапета. Не ги упреквах, като знаех кой е баща им.

Представих се и я уведомих, че трябва да разговарям със съпруга ѝ. Минаха почти две минути, преди Бари да се обади. Той обясни, че двамата с жена му посрещали гости за рождения ден на детето, избрал съм страшно неподходящ момент и дали няма начин да приключим побързо. Дадено, казах аз, после обясних какво искат счетоводителите и той отговори:

— Няма проблеми. Лично подготвих тия договори и преговарях по сделката. Запознат съм с цялата работа до най-малки подробности.

— Знаех си, че теб трябва да търся, Бари — казах аз и попитах: — Е, каква е същността на договора?

— Кръстосани инвестиции и суап в използването на мрежите.

— Срок на договора?

— Четири години с възможност за подновяване. Договорът е подписан преди две години, тъй че остава в сила поне още две.

— При какви условия могат да се оттеглят партньорите?

— Няма условия. Не е предвидено в договора.

— Няма условия... не е ли малко необичайно?

Детският глас продължаваше да реве. Бари ми напомни:

— Дръмънд, нямам време. — Чух нетърпелива въздишка. Сега да не си станал експерт по търговски договори?

Обожавам да ми изтъкват колко съм некадърен.

— Попитах те не е ли малко необичайно — повторих аз.

— И двете... — Хлапетото запищя толкова силно, че Бари трябваше да повиши глас. — Тъъ... и двете компании са много доволни от споразумението. Недей да се тревожиш, става ли?

Не се тревожих. Всъщност пет пари не давах за договора. Но беше неделя следобед, а аз киснех в тази зала и с тия хора, защото Бари ме прати тук. Колкото до хлапетото, сигурно беше напълнило гащите до пръсване и трескаво дърпаше крачола на баща си. С леко усилие мога да стана голям досадник. Дори без усилие.

— Добре, значи нареждам на всички да си вървят по домовете до утре, когато ще ти е по-удобно да отговориш на въпросите ми.

— Майната ти.

Леле, колко забавно ставаше. Женски глас крещеше отнякъде с нарастващо възмущение:

— Бари... Бари!...

— Хей, знаеш ли какво? — започнах аз. — Току-що ми хрумна цял куп въпроси, на които трябва да отговориш веднага. За начало...

— Мътните да те вземат, Дръмънд! Не се бързай с онзи договор. Разбра ли? Не знаеш в какво се забъркваш, по дяволите.

— Тъй ли?

— Във...

Хлапето вече виеше пронизително, а жена му крещеше с всичка сила. Бари се помъчи да ги надвика.

— Всичко е напълно законно. Дого... Млъквай веднага! — изрева той и продължи: — Договарящите страни одобриха условията. Това е всичко, което трябва да знаете и ти, и счетоводителите.

— Защо казваш, че договорът е законен?

— Не. Аз... във... просто исках да кажа, че партньорството е... ах, майната му... — Той дълбоко си пое дъх, после се изкиска. — Хей, Шон... приятел, старая се да ти помогна.

Той пак млъкна, а гласът на хлапето скочи с две октави нагоре и Бари сигурно закри слушалката с длан, но не много успешно, защото ясно чух силен плясък и неговия приглушен вик:

— Млъквай, че ще те вземат дяволите, малко чудовище!

Олеле! Бях планирал да връча на Бари наградата „Образцов татко“, но май се налагаше да размисля. Изведнъж се разля женски глас и чух как Бари лае на свой ред със същата злоба. Отчетливо различих думите „кучка“ и „мръсник“, сетне някъде се затръшна врата.

Тишина.

След малко Бари каза:

— Никой никого не е карал насила, Дръмънд. Всичко е съвършено законно, разбра ли, по дяволите? „Морис Нетуъркс“ отчита приходите по договора с приложение към годишната декларация за КЦКБ. Схвана ли? А сега кажи на счетоводителите да попълнят скапаните прогнози.

Не бях изразил ни най-малко съмнение в законността на партньорството. Бари сам повдигна въпроса.

— Хей, приятен ден — казах аз.

Връзката се прекъсна.

Интересно... Всъщност Бари не бе признал нищо. Напротив, отричаше категорично. Проблемът беше, че никой не го караше да отрича каквото и да било.

Сигурно се питате защо. И покрай това не забравяйте, че кристално чистото име на Шон Дръмънд щеше да бъде лепнато най-отгоре в списъка на отговорните за ревизията. Ако по-късно някоя част от нея се окажеше фалшифицирана или недостоверна, КЦКБ и Американската адвокатска асоциация щяха дружно да ме скалпират. Дали пък Бари не искаше да надзиравам ревизията точно защото бях некомпетентен?

Е, засега подобна догадка изглеждаше пресилена. В момента Бари беше подложен на натиск и стрес, а както вече казах, понякога прекалявам с догадките.

Или може би не.

Отидох при Марта и я светнах, че заедно с приятелчетата си може смело да прогнозира поне още две години живот на бермудското партньорство.

Тя кимна, а аз се върнах в ъгъла да размишлявам.

Ан Каръл яростно въртеше педалите, а той я следваше на двеста метра дистанция. Температурата беше идеална — около шест-седем градуса, ниска влажност, никакъв вятър. Двайсет и пет километра, а той едва започваше да се изпотява. Великолепна вечер за дълъг пробег с велосипед, поне според него. Тя караше с не повече от двајсет и пет километра в час, тъй че спокойно можеше да я догони когато си иска.

Трийсет минути по-рано Ан бе паркирала на една странична уличка до Джорджтаунския университет, където свали сребристия си „Канъндейл“ с осемнайсет скорости от стойката върху задницата на джипа и отдели десетина минути за разкъриване. След като загрея, тя подкара на запад по старата пътека за впрегатни животни край кафявата река Потомак. Каналът и пътеката бяха столични забележителности вече почти двеста години — от времето, когато доставките на храна и провизии пристигали в града с плитки шлепове, теглени от коне и мулета. Сега на същото място имаше маришут за бегачи и велосипедисти, който се отдалечаваше почти на трийсет километра западно от Вашингтон.

Движението по пътеката беше по-рядко от обичайното, навярно в резултат на разрастващата се параноя заради убиеца от Лос Анджелис. Няколкото млади жени, които зърна досега, тичаха и караха велосипеди в мъжка компания или на групички. Не поемаха рискове. Знаеха, че убиецът дебне наоколо и е гладен.

Както бе предвидил, Ан Каръл не обърна внимание на предупрежденията. Беше прекалено спривава и упорита, за да позволи на някакъв си убиец да промени живота ѝ по какъвто и да е начин. Сигурно вярваше, че сексуалните манаици няма да проявят интерес към жена с нейната външност и склонности. Нормалните момичета си имаха купища неприятности — нежелана бременност, венерически болести и извратени типове. Лесбийките стояха над всичко това.

Тя караше велосипед всяка неделя вечер от март до декември, докато станеше твърде студено и хлъзгаво. Миналата неделя той я проследи, измери темпото ѝ на каране, проучи терена и планира удара си. Днес, също като предната седмица, тя измина, без да бърза, около двайсет и пет километра, стигна до обичайната си точка за връщане и подкара назад.

Вече бяха изминали около километър и половина обратно. Време за действие.

Той се озърна през рамо, не видя никого и увеличи скоростта на трийсет километра. След три минути бе скъсил дистанцията до сто метра. Вгледа се в гърба на Ан и натисна педалите още по-силно. Когато оставаха към трийсет метра, тя го чу да приближава. Кратък поглед през рамо, без следа от тревога по лицето и без промяна на позата или ритъма. Тя любезно свърна наляво, за да му даде повече място да я задмине отдясно.

Изравниха се. Тя го погледна, той се усмихна, вдигна ръка за приятелски поздрав и прелетя покрай нея. Продължи яростно да върти педалите, докато се откъсна на около триста метра пред нея. Отмина остър завой на пътеката, после с всичка сила натисна спирачките. Задната гума плъзна наляво и той протегна десен крак, за да предотврати падането.

След броени секунди Ан Каръл изскочи иззад завоя и трябваше да завие рязко, за да избегне сблъсък. Падналият му велосипед преграждаше пътеката и колелата още се въртяха. Самият той лежеше на пет метра встрани, омекнал и неподвижен.

Ан плавно натисна спирачките. Слезе от колелото и се озърна към него. Той здраво стисна очи и остана да лежи.

Чу я как промърмори: „Ах, мамка му“, после тръгна към него, бутайки велосипеда си.

— Хей — извика тя. — Добре ли си?

Никакъв отговор.

— Хей, чуваш ли ме?

Тя приближаваше и той остана съвършено неподвижен. Щеше да изчака, докато останат метър-два, после да действа. Иначе би могла да скочи отново на колелото и да изчезне.

Чуваше стъпките и тежкото ѝ дишане. Явно не беше далече. Той нададе тих стон, за да даде знак, че е жив. Че е ранен и отчаяно

се нуждае от бърза помощ, но е жив.

Минаха двайсетина секунди и той изстена отново. Беше ѝ дал предостатъчно време. Вече трябваше да се наведе над него, да провери пулса му или нещо подобно.

Отвори очи, вдигна глава и направи болезнена гримаса. Застанала на два метра от него, тя го гледаше отвисоко и бъркаше с дясната ръка в чантичката отзад на колана си.

— Ранен съм — измънка той.

— Какво стана?

— Велосипедът... велосипедът ми се хлъзна. Моля ви. Няма ли да ми помогнете?

— Не. Изправяй си се сам.

— Не знам дали...

— Можеш ли да си мърдаш краката?

— Аз... не знам.

Тя отстъпи още метър назад и каза:

— Действай. Защото аз няма да ти помогна да станеш.

Дотук с инстинкта на милосърдие, дето уж бил вроден у жените. Хрумна му, че може да е подценил обекта. Беше очаквал някои изненади заради лесбийството, но тази студена липса на състрадание направо го стряскаше.

С няколко боязливи охкания и пъшкания той се надигна на ръце и придърпа крака под себе си. Тя стоеше на три метра, но той беше бърз и силен. Ако си осигуреше равновесие и стабилна опора, щеше да връхлети върху нея, преди да е мигнала.

Преди да се втурне напред, той хвърли крадешком още един поглед към Ан... и замръзна. Дясната ѝ ръка вече не беше в чантичката отзад. Висеше отпред до слабините и стискаше къс револвер трийсет и осми калибър. Не се целеше в него, просто държеше оръжието небрежно, с цевта надолу.

Той се изправи и изтупа пръстта от ризата и панталона си.

— Не може да е толкова зле, мой човек — каза тя. — Няма кръв.

Той вдигна глава.

— Аз... ъъ... си ударих главата. Мисля, че загубих съзнание за минута-две. — Помълча и добави: — Слушай, това там да не е пистолет?

— Може и да е. Как се чувстваш сега?

— Кофти. — Той раздвижи ръце и крака, като въртеше ставите, сякаш проверяваше дали всичко е наред. — За пръв път падам.

— Плащаш си за тъпотията. — Тя помълча. — Караше прекалено бързо. На такива пътеки не се кара с повече от двайсет и пет. Бас държа, че като профуча покрай мен, надхвърляше трийсет.

Господи, тая беше отвратителна досадница. Нищо чудно, че не я пускаха до съдебните заседатели. Той каза:

— Да, май си права. — Направи уплашена физиономия и попита отново: — Това... тъъ... в ръката ти пистолет ли е?

— Да, пистолет е. И то не от пластмаса.

— Не се каниш да ме застреляш, нали?

— Зависи. — Тя се изкиска. — Кротуваш ли, няма да имаме никакви проблеми.

— Без майтап?

— Сума ти смахнати гадове се навъртат наоколо. Не си ли чувал?

Той поклати глава.

— Не, но да знаеш, че от мен няма защо да се боиш.

Видя как очите ѝ плъзнаха по него от глава до пети, но в погледа нямаше и помен от сексуален интерес — просто оценяваше физиката му. Беше облечен с прилепнали къси панталони и фланелка без ръкави, тъй че видяното нямаше да я успокои. Приличаше на тежкоатлет — ръст почти сто и деветдесет сантиметра, масивни ръце и крака, издути от мускули.

Тя направи още крачка назад и попита:

— Откъде да знам, че няма защо да се боя?

— Защото... ами защото съм гей. Извинявай, просто не си мой тип.

— Гей, а?

— Не е престъпление.

Ан кимна.

— Да, не е престъпление. — Тя леко въртна глава към велосипеда му. — Иди да видиш дали не е счупен.

— Добра идея. — Той пристъпи натам и го вдигна. — Падала ли си някога?

— Един-два пъти. — Тя помълча. — Но не и откакто навърших четири години.

Кучка. Той вдигна велосипеда във въздуха, опря гумите в земята и се престори, че оглежда рамката.

— Май се държах доста глупаво, а?

— Така излиза.

Той се озърна. Имаше голям късмет, че все още край тях не бе минал нито един велосипедист. Иначе тая студенокръвна кучка щеше да се отърве. Не можеше да си позволи някой свидетел да се сети покъсно, че я е видял на пътеката с едър мускулест тип. Би се наложило да я размести в графика, а това щеше да е крайно неудобно. Но дали късметът му щеше да продължи? Едва ли задълго.

— Велосипедът изглежда наред — каза той. — Не и аз обаче. Много съм замаян.

— Жалко. — Тя кимна към Вашингтон и добави съчувствено. — Много път има до града. Сигурно около двацет километра.

Хрумна му идея и той попита:

— Случайно да имаш мобилен телефон в онази чантичка? Мога да повикам моя приятел Дан да ме прибере.

— Не, нямам телефон.

По дяволите — губеше и този повод да се приближи до нея. Ако някак успееше да намали разстоянието поне до метър и половина, щеше да я сграбчи за мършавото гърло. Господи, с какво нетърпение чакаше да ѝ строши врата.

— Може ли поне да повървиш с мен? Само няколко минути, колкото да се уверя, че нищо ми няма.

— Виждаш ми се съвсем наред.

— Моля те. — Той протегна ръце и се усмихна. — Стига де... не се занасяй. Аз съм гей, а ти имаш пистолет. Ама че комбинация. Само няколко минути, бива ли?

Тя го изгледа хладно.

— Как ти е името?

— Майк... Майк Нелсън.

— Добре, Майк, ето как се разбираме. Ти вървиш от едната страна на пътеката, аз от другата. Чу ли ме? — Той кимна и тя добави: — Три минути, после си тръгвам. Пистолетът остава в

ръката ми. Адски ме бива с него, да знаеш. Ти си ужасно лепкав и това не ми харесва.

— Хей, нали вече казах, че не си мой тип.

Защо не се хващаше на въдицата с непрестанното повтаряне, че е гей? Нали уж между всички обратни имало топли чувства и солидарност? Той се наруга мислено, задето не бе проучил въпроса позадълбочено.

Мина от дясната страна на пътеката, като държеше велосипеда откъм дърветата, за да не е между тях. Ан мина отляво и демонстративно нагласи колелото си отдясно — между двамата. Деляха ги около два метра и половина, а тя държеше револвера на нивото на кръста си, тъй че само с едно завъртане на ръката можеше да го надупчи. Без съмнение знаеше как се борави с оръжие. Проклетата лесбийка сигурно носеше бандаж под шортите.

Тръгнаха напред и той попита много дружелюбно:

— Е, как ти е името?

— Ан.

— Само Ан? Нямах ли си фамилия?

— Може и да имам, но няма да я чуеш.

— Не разбирам. Защо си толкова подозрителна?

Тя погледна право напред и каза:

— Веднъж ме изнасилиха. Беше много неприятно и няма да се повтори.

— О... съжалявам.

— За какво съжаляваш? Не си ме изнасилител ти. — Тя помълча и подхвърли съвсем небрежно: — Всъщност, Майк, двамата с теб сме съвсем сами на тая колоездачна пътека. Не те знам кой си и що си. Нямах вид да си паднал сериозно, нито кръв, нито драскотини, и твърдиш, че си гей, но откъде да знам, че не лъжеш?

— Ами, аз...

— Освен това — прекъсна го тя — миналата седмица един тип караше подир мен и изглеждаше досущ като теб. Ти беше, нали, Майк?

По дяволите, това обясняваше всичко. Той бе поддържал дистанция, за да не го забележи. Сигурно го беше зърнала при разминаването на връщане. Едва ли би могла да си позволи нещо повече от кратък поглед, докато се носеха един срещу друг. Хората

рядко са толкова зорки и наблюдателни. По дяволите, по дяволите. Той трескаво се замисли как да оправи нещата. Да отрече? Не, нямаше да стане. По очите ѝ виждаше, че си го спомня съвсем ясно.

— Да — отвърна той, — аз бях. И какво?

— Това, че идвам тук всяка неделя привечер, но не съм те виждала досега. Странно съвпадение, нали? Едната неделя ме следваш, а другата... ето ни тук.

— Мога да обясня.

— Обзалагам се.

— Преселих се във Вашингтон само преди три седмици.

— Тъй ли?

— От Сан Франциско. Живеех с един приятел, Пол, но скъсахме.

— Той помълча и продължи с фалшива болка в гласа: — Всъщност... Пол ме заряза. Тръгна с някакъв кинокритик. Аз... тъъ... просто трябваше да напусна града, разбираш ли? Където и да отидех, всичко ми напомняше за него.

Тя понечи да каже нещо, но той продължи да говори жално:

— И отгоре на всичко онзи, заради когото ме заряза, беше травестит. Отявлен женчо. Никога не бях смятал, че Пол си пада по травестити, разбираш ли?

Това би трябвало да помогне, помисли си той. Просто някакъв си едър и много оклюмал тип, страдащ от разбито сърце. Важното беше да подхвърля тук-там по някоя думичка от жаргона на обратните и да говори като същински педал. Да се представи убедително и да чака, докато бдителността ѝ отслабне. Всеки момент по пътеката можеше да се зададе колоездач и да провали целия план.

Тя сви рамене. Погледна часовника си, явно нямаше търпение да изтекат трите минути.

— Ами ти? — попита той.

— Какво аз?

— С какво се занимаваш? — Почеса се по главата, сякаш опитваше да си припомни, после подхвърли колебливо: — Кати беше, нали?

— Ан.

— Извинявай.

— Знаеш ли, Майк, просто не е твоя работа с какво се занимавам.

Ех, ако можеше да я накара да прибере този проклет пистолет в чантичката. Господи, как му усложняваше работата. Той каза:

— Божичко, ама ти си страшно недружелюбна.

— Е, ще търпиш. Не си налетял на добрата самарянка.

— Напротив. Постъпи много великодушно и съм ти искрено благодарен.

— Дръпни се, тъпако — нареди тя, забелязвайки, че е минал заедно с велосипеда си в средата на пътеката.

— Извинявай. — Той послушно отстъпи встрани. — Леле, колко съм замаян. Май наистина много лошо си ударих главата. Едва успявам да вървя по права линия.

— Постарай се малко повече, Майк. — Тя го изгледа свирепо. — След първия ми изстрел ще пикаеш през задника. Пак ще можеш да ходиш по срещи, но краят на вечерта ще е голямо разочарование... защото няма да имаш мъжки атрибути.

Той зяпна.

— Чакай мая...

— Чудех се дали ще дойдеш да ме нападнеш, скапан изрод.

Револверът вече сочеше право към слабините му.

— Ан, аз не...

— Мислиш си, че не слушам новините? Мислиш си, че съм твърде тъпа, за да събера две и две? Издъни се, Майк. — Тя плъзна ръка през косата си. — Макар че всъщност не се казваш Майк, нали?

На по-малко от километър се появи велосипед, идващ бързо право към тях. Колоездачът се бе привел над кормилото, за да намали съпротивлението на въздуха, и яростно въртеше педалите. Ан кимна нататък и каза:

— Здравата си закъсал, гадино. Ще си имаме компания.

Той спря и я погледна. Едва сега осъзнаваше, че го е залъгвала, докато дойде още някой.

Беше я подценил жестоко.

Той се усмихна.

— С нетърпение чакам да ти строша врата, кучко.

— Има да чакаш.

— Как беше изнасилването? Приятно ли е, като си с обратна резба?

Лицето ѝ пламна.

— Да ти го начукам.

— Ако знаеш какво съм ти предвидил, ще ме молиш да ти строша врата.

— Господи, отворителен си.

В гласа ѝ се прокрадна гняв.

Стояха мълчаливо и се гледаха с взаимна ненавист, а колоездачът идваше все по-близо и по-близо. Цевта на револвера продължаваше да сочи към слабините му.

Новодошлият удари спирачки, велосипедът му се плъзна и спря на два-три метра от тях. Беше млад, на двайсет и една или двайсет и две, може би студент от Джорджтаунския университет или от „Джордж Уошингтън“, рус, с къдрава козя брадичка, защитни очила и дебели, масивни бедра на усърден колоездач. Той погледна въпросително оръжсието в ръката на Ан и попита:

— Какво става? Трябва ли ви помощ?

Ан едва отваряше уста, когато Майк размаха високо ръце и заяви:

— И още как! Толкова се радвам, че дойде, мой човек. Тая смахната кучка си въобразява, че съм убиецът от Лос Анджелис.

— Какво?

— Превъртяла е. Както си карах и исках да я задмина, тя взе, че ме ритна. Можеше да ме убие. Адски боли.

— Млъквай — каза Ан, после се обърна към непознатия. Лъже. Престори се, че е паднал. Той е убиецът от Лос Анджелис.

Новодошлият се вгледа в него. Майк вдигна широките си рамене и поклати глава пред явната нелепост на обвинението.

— Глупости. Пълни глупости. Нали знаеш какви са жените в момента. Хванала я е параноята.

Ан поклати глава, сякаш да каже, че не се хваща на въдицата.

— Добре ги редиш, гаден убиец. Но сега ще се пържиш на електрическия стол.

— Видя ли за какво ти говоря, мой човек? — възкликна Майк. — Съвсем е откачила. За бога, моля те, опитай се да ѝ налееш малко ум в главата. Нали си чувал описанието на убиеца от Лос Анджелис?

Непрекъснато го повтарят по телевизията и радиото. Нисък и набит, с дълга коса, стегната на опашка, прав ли съм? Е, виждам ли ти се нисък и набит? Къде ми е опашката?

Младежът се обърна към Ан и каза:

— Вярно. Непрекъснато повтарят описанието по новините. Както каза той.

Тя се завъртя към него.

— Не ми пука за описанието. Този е.

— Нападна ли ви? — попита младежът, без изобццо да крие скептицизма си.

— Още не. Но само защото не му дадох възможност.

Майк стисна по-здраво кормилото на велосипеда си.

Младежът каза на Ан:

— Е, щом не ви е нападнал, как може да сте толкова сигурна?

Ан започваше да се ядосва.

— Просто знам. Очаквах да избере мен и ето го тук.

— Очаквахте да избере вас?

Сега младежът и Ан стояха един срещу друг.

Ан тъкмо отваряше уста да обясни, когато изведнъж велосипедът на Майк полетя във въздуха като безформено копие. Носеше се право към нея. Тя се завъртя и вдигна ръце, но десеткилограмовият снаряд с трясък улучи гърдите и лицето ѝ.

Подир него връхлиташе Майк. С един скок прекоси пътеката и се хвърли право към пистолета. Ръката на Ан беше заклещена под велосипеда и той изтръгна оръжието от юмрука ѝ, после жестоко я удари с дръжката по челото.

Новодошлият крещеше:

— Хей, човече, по-кротко! Недей така!

Майк захвърли револвера настрани. Зашеметената Ан стенеше и той се надигна от нея. Тръгна срещу колоездача, говорейки в движение:

— Виж какво, мой човек, нямах друг избор. Мацката щеше да ме застреля.

— Да, но...

— Никакво „но“. — Майк поклати глава. — Тя е луда. Божичко, умирах от страх.

Беше на половин метър от колоездача. Можеше просто да го застреля, но имаше опасност шумът да привлече нови досадни гости. Той плъзна длан по челото си и каза:

— Ти видя как беше, нали? Не можех да рискувам.

Изведнъж юмрукът му излетя напред и улучи колоездача в носа. Бликна кървав фонтан и младежът отхвъркна зад велосипеда си. Майк спокойно се приближи и без усилие го вдигна от земята. Смъкна каската от главата му и я захвърли. Младежът тежеше над седемдесет килограма, но Майк беше ужасяващо силен. Сграбчи крещящата жертва под мишница и с всички сила се втурна срещу един голям дъб край пътеката. Главата на колоездача се връза в кората като таран и се разцепи като презряла диня. Тялото му омекна напълно и Майк го пусна до дървото. Наведе се и провери пулса — човекът определено беше мъртъв.

Когато се върна, Ан тъкмо се опитваше да махне колелото от себе си. От дълбока рана върху челото ѝ и още една на рамото течеше кръв. Тя го погледна и понечи да изпищи, но той се хвърли напред, запуши устата ѝ с едната ръка, а с другата я вдигна във въздуха.

После прошепна в ухото ѝ:

— Хей, Ан, започнахме малко зле. Вече никакви лъжи помежду ни. Сега ще боли, наистина ще боли.

Очите ѝ изхвъркнаха от разбираем ужас, когато, без да я пуска, той сграбчи захвърлените велосипеди и ги помъкна към храсталака.

Понеделник сутрин — точно седем часът. Циганското лято си бе отишло, а аз седях зад бюрото си във фирмата и включвах компютъра. Счетоводителите бяха направили всички числа на пух и прах, сега пишеха окончателния вариант на доклада и аз трябваше да убия няколко часа.

Затова реших да използвам случая и да огледам по-подробно файловете на Лайза. Не споделях подозренията на Джанет, но евентуалната кражба на компютъра и куфарчето не беше за пренебрегване. Имах избор — или това, или да прекарам утрото в компанията на счетоводителите. Предпочетох първото.

Появиха се двете правоъгълничета. Натраках името на Лайза, после ГВП и изникна онова досадно съобщение: „Невярна парола“. Чудна работа.

Както се чудех, телефонът ми иззвъня. Вдигнах слушалката, казах „Дръмънд“ и отсреща някой грубо заповяда:

— Изключете компютъра и елате при мен. Веднага.

— Кой...

— Хал Мериуедър. Девети етаж. Три минути, иначе пращам човек от охраната да ви доведе.

И той затвори. Много мразя да ми затварят.

Тръгнах по коридора към Елизабет, която плахо примига, когато се приближих. Но мисля, че започваше да очаква с нетърпение нашите срещи. Както се казва, в страната на слепите и едноокият е цар.

Усмихнах се.

— Добро утро, Елизабет. Днес изглеждаш зашеметяващо.

Тя се изкиска.

— Ама че сте палавник, майор Дръмънд. Да сте обрели някоя банка напоследък?

— Отказах се. Прекалено много охрана и камери.

— А ново хоби намерихте ли си?

— Все още не. Но обмислям дали да не се заема с превишени сметки и корпоративни сливания. Момчетата от горните етажи се кълнат, че там били големите пари.

Тя се разсмя.

Приведох се над бюрото и попитах:

— Хал Мериуедър?

— Хал значи? — Тя опипа нещо върху бюрото си. — Не сте успели и с него да се спречкате, нали?

— Кой е той?

— Нашият административен директор. На ваше място не бих се закачала с него.

— Защо?

— Има много голяма власт, наистина. Мой пряк началник. Отговаря за охраната, администрацията и персонала.

Тия англичани имат навика да разговарят със странни накъсани изречения, сякаш само идиотите се нуждаят от напълно изразена мисъл. Е, аз съм идиот.

Почуках с пръст по бюрото.

— О, чакайте да видя. Млад е, малко над трийсетте, струва ми се. Много способен и компетентен, но бих казала, че има труден характер.

Изтънчените намеци също са типично английска черта и аз заключих от думите ѝ, че Хал е абсолютен мръсник. Вече и сам бях стигнал до този извод.

— Трябва ми ключът да се кача горе при него.

— Привика ви, а?

— Чул, че съм страхотно момче, и иска да се запознаем.

Тя се разсмя.

— Бъдете нащрек, майор Дръмънд. Маниерите на Хал не са от най-изисканите.

И тъй, тя ми подаде ключа за стълбището, а кабинетът на Хал не беше чак толкова труден за откриване. Името му бе изписано на вратата със златни букви, също като тези на съдружниците, а самата врата се намираше в свързващия коридор между младшите и старшите съдружници. Като знаех как долу хората с университетски дипломи се скъсват от работа, за да докопат кабинет тук, а останалата администрация е забутана на седмия етаж, неволно си помислих, че

положението на Хал във фирмата май надхвърля полагащото му се по служба.

Вратата беше заключена, затова почуках, чух бръмчене и влязох. Попаднах в пуста и тясна приемна с две празни бюра. Пристъпих до следващата врата и отново почуках. Може би ми разиграваха онзи детски номер с кутиите една в друга и сега щях да минавам във все по-малки стаи, докато накрая се окаже, че Хал всъщност е някаква буболечка, работеща в чекмедже.

Но след още едно бръмчене влязох в светая светих, където зад широко бюро седеше някакъв тип, който напълно си заслужаваше името Хал. Както ме предупреди Елизабет, той беше на около трийсет и пет години, нисък и шишков, с оредяваща тъмна коса, черни свински очички и дебел, властен нос.

Не беше сам. Точно зад него стояха управляващият съдружник Харолд Бронсън и прекият ми шеф Сай. Сай се преструваше на смутен и избягваше да ме гледа в очите. Бронсън пък разиграваше ролята на жизнерадостен веселяк, който в момента не е твърде весел.

Хал се намръщи и заповяда:

— Сядай.

Дотук с любезностите. Останах прав.

— Както искаш — отсече той.

— Винаги правя каквото си искам, приятел.

Няколко думи за кабинета на Хал. Бюрото, папките и етажерките изглеждаха закупени на разпродажба. Нямаше нито килими, нито картини с кораби. Не се виждаше и типичният за един работен кабинет безпорядък, което подсказваше, че или Хал няма кой знае каква работа, или е от ония манияци на тема ред. Интерес представляваха и мониторите, монтирани върху скоби, закрепени за стената. Единият показваше приемната, където Елизабет усърдно си лакираше ноктите. На другия видях пусто стълбище, навярно същото, което водеше към етажа на съдружниците. А третият наблюдаваше кабината на асансьора.

Покрай другите си способности и задължения Хал очевидно беше копоят на съдружниците. Сигурно държеше в някое чекмедже пистолет и изгаряше от желание да гръмне някого за непозволен достъп или задето е пръднал в асансьора.

Както и да е, аз се усмихнах и му напомних:

— Ти ме повика, Хал. — Погледнах часовника си. — Времето ми се хонорува. Разполагаш с трийсет секунди, после се връщам на работа.

Изглеждаше ясно, че ни предстои гадна схватка за надмощие, и исках да нанеса поне първия удар.

Той леко помръдна вежди, рязко отвори някаква папка и с подчертан интерес се загледа в съдържанието. После заговори направо:

— В пет часа и четирийсет и шест минути в събота вечер ти си въвел тук мис Джанет Мороу. Вярно ли е?

— Пише ли го на бланката за посетители?

— Пише го.

— Тогава защо питаш?

— В пет и петдесет и пет си се включил към служебния сървър. Вярно ли е?

— Това къде го пише?

— Централният сървър води отчет на всяко включване. Аз получавам компютърна разпечатка два пъти дневно. — Той повиши глас. — В пет и петдесет и пет, вярно ли е?

— Сигурен ли си, че не е било в пет и петдесет и седем?

Свинските очички станаха още по-свински.

— На всеки четири секунди сървърът се сверява с часовника в Гринуич. Точен е до три микросекунди. Не допуска грешки.

— Но ти допускаш. Нали, Хал?

Вече почвах да си мисля, че току-що съм се пренесъл в калпав епизод от „Героите на Хоган“, където сержант Шулц казва: „Ахтунг, хер полковник Хоган, дер комендант е бесен, че някой нарисувал пъпки върху портрета на Фюрера.“

И сякаш за да не ме разочарова, Хал продължи:

— В пет и петдесет и осем започват многобройни опити за проникване от твоя терминал в електронната поща на Лайза Мороу. По-точно седем неуспешни опита и накрая един успешен.

— В колко часа е успешният опит?

Той сведе очи към папката.

— В шест часа и четири минути.

— И колко микросекунди?

Лицето му почервения.

— Публична тайна е, че имаш проблеми с поведението. Не се опитвай да въртиш същите номера и тук. — Той остави папката и ме уведоми. — Проникването във файлове на колега е нарушение на фирмената ни политика. Тази политика бе част от изпита, който ти държа и премина успешно. Би трябвало също да знаеш, че е и федерално престъпление.

Подозирах, че двамата съдружници, надвиснали над главата му, силно спъват стила на Хал. Механичният, строго законен разпит беше твърде сух и сдържан за този ситен, бузест смешник. Дори заподозрях, че може да го води по предварителен сценарий.

Хал подпря лакти на масата, приведе се към мен и продължи:

— Какво търсеше в онзи файл?

— Питай всезнаещия си сървър.

Хал отново надникна в папката и — ха така! — явно сървърът наистина можеше да му каже.

— Изтеглил си информация и си пратил електронно съобщение. Знаем, че Джанет Мороу е присъствала. — Той ме погледна в очите и попита: — Наистина ли си разрешил на външно лице достъп до поверителните ни бази данни?

— Това ли съм направил?

Бронсън избра този момент, за да се намеси.

— Отговори му, Дръмънд. — Той скръсти ръце и добави: Както научихме, мис Мороу е окръжен прокурор в Бостън и в момента нейната служба води дела срещу двама от клиентите на фирмата.

Изведнъж осъзнах, че Хал спада към ония параноични бюрократи, които обичат да мачкат хората, а присъствието на двама старши съдружници подсказваше, че фирмата взема съвсем на сериозно неговия маниакален идиотизъм.

Затова се обърнах към съдружниците и казах:

— Търсехме адресите от електронната поща на Лайза, за да може сестра ѝ да уведоми нейните приятели за погребението.

Хал възрази:

— Но си се включил с името и паролата на Лайза Мороу?

— Има ли друг начин, Хал?

— И Джанет Мороу присъстваше, нали?

— Тя е сестра на Лайза Мороу и видя само електронни адреси. — Отново погледнах съдружниците и добавих: — Случаят приключи,

досието отива към архив, време е пак да гоним хонорари.

Бронсън ми се стори раздразнен. Но Хал явно не бе приключил, защото пак вдигна папката, извади компютърна разпечатка и я хвърли върху бюрото.

— Обясни това, Дръмънд.

„Това“ се оказа дълга колона от електронни драскулки с две фрази, отбелязани допълнително с жълто — „ЮД: Бос с/у Парагон“ и „ЮД: Бос с/у Мъри“.

Свих рамене и той каза:

— Недей да ми се правиш на тъп. Знаеш, че „ЮД“ е съкратено от „юридическо досие“. И знаеш, че цялостните названия означават Град Бостън срещу „Парагон Венчърс“ и Град Бостън срещу Уилям Мъри.

— Тъй ли? — отвърнах аз.

— Знаеш още, че Бостънската окръжна прокуратура води дело срещу „Парагон Венчърс“ за измама и надписване на разходи по общественото здравеопазване. А Уилям Мъри бе обвинен в заговор и измама с поръчки на стоки по пощата. Те са клиенти на тази фирма и двете досиета са били изтеглени чрез електронната поща на Лайза Мороу.

Той се облегна назад и самодоволно взе да се люшка на стола. Неволно се зачудих защо ли една толкова реномирана фирма наема подобно нищожество.

По изражението му усетих, че не е свършил, и той наистина продължи:

— Голяма загадка е как тия файлове са попаднали в електронната поща на Лайза Мороу. Но тя вече не е жива, за да обясни, нали?

— Ум като твоя обаче сто на сто е измислил обяснение, Хал.

— Да, измислих. Предполагам, че Лайза Мороу е възнамерявала да помогне на сестра си. Ти си бил неин приятел, може би и съучастник. Може и да си вмъкнал тия файлове в електронната поща на капитан Мороу, предполагайки най-глупаво, че няма да забележим електронната активност на една покойница. Така или иначе, двата файла съдържат поверителна информация, която ще облагодетелства бостънската прокуратура.

Раменете на Сай бяха провиснали от разочарование. Бронсън изобщо не изглеждаше разочарован; имаше злобно-щастливото

изражение на гимназиален заместник-директор, който току-що е спипал училищния хулиган да пробива дупки в стената на дамската тоалетна.

— Защо, Шон? — попита Сай. — Знаех, че не си доволен от назначението... но защо?

Защо, наистина? Дали бях пропуснал да забележа тия два файла в електронната поща на Лайза? От друга страна... Джанет толкова напираше да види файловете на сестра си. Но тази теория можеше да е вярна само ако и Лайза се окажеше замесена в измамата.

Можеше също така сървърът да е получил електронен инфаркт и да е регистрирал погрешни файлове на погрешно място. Но не ми се вярваше.

Естествено, оставаше и възможността за постановка — високотехнологично накисване. Но от кого? И защо? Спомних си вчерашния разговор с Бари. Имаше ли връзка? Ако да, значи имаше защо... а може би и кой. Но как?

Законът за всемирната гадост предупреждава, че когато ти се случат две много хубави неща наведнъж, това вероятно е съвпадение. Но когато ти се случат две много гадни неща, между тях има пряка връзка — само трябва да я намериш.

— И сега какво? — попитах аз.

Бронсън отговори:

— Комисията по етика ще се събере във вторник вечерта да реши съдбата ти и дали да се обърнем към съдебната система. — Той неохотно добави: — Разбира се, ще имаш възможността да се защитиш.

— Разбира се.

Той продължи да ме информира:

— Дотогава електронните ти права са замразени. Ако влизаш в помещенията на фирмата, трябва да имаш придружител от службата на мистър Мериуедър. Разбрахме ли се?

— Напълно.

Той ми отправи злобен поглед (или поне така се надяваше) и заповяда с малко по-тих глас:

— А сега се връщай в „Морис Нетуъркс“ да довършиш ревизията.

Шегуваше ли се? Не ми се доверяват да включа компютър, не ме пускат да припаря до фирмата без ескорт, но продължавам да трупам хонорари от клиентите.

От друга страна обаче, ревизията сигурно бе струвала на „Морис Нетуъркс“ някой и друг милион долара; би било много гадно да уведомя клиента, че наблюдаващият адвокат е морално възпрепятстван да изпълнява задълженията си и ще трябва да я повторят. Клиентът би изтъкнал съвсем логично, че щом фирмата е избрала мен, сега трябва сама да си сърба кашата. И ето го пак закона за всемирната гадост — по график ревизията трябваше да завърши във вторник и точно същата вечер се подготвяше дисциплинарната екзекуция.

Виждате ли какво имам предвид? Тия юнаци от частния сектор си мислят, че ние в обществения пасем трева.

Докато карах към „Морис Нетуъркс“, използвах вградения телефон на ягуара, за да се свържа с мобилния на Джанет. След пет сигнала механичен женски глас ми предложи няколко възможности — да набера едно за гласовата поща и тъй нататък. Натиснах единицата и казах:

— Говори Дръмънд. Обади ми се. Незабавно.

Изкачих се с асансьора и отидох в заседателната зала, където заварих Марта седнала в ъгъла да оглежда озадачено дълга разпечатка. Разменихме си няколко кратки шеги и ми хрумна безумната мисъл, че може би точно тя записва ония съобщения за телефонните компании. Имаше същия глух монотонен глас и... ама на кого му пука?

— Вчера — напомних ѝ аз — ти ме попита за една компания на име „Гранд Вистас“.

— Да?

— С каква информация разполагаш за нея?

— Проблем ли има?

— Никакъв. Трябва да ги уведомя, че са включени във финансовия отчет. Обичайна адвокатска любезност.

Тя кимна, отиде към средата на залата и се върна с тънка папка.

— Информацията за връзка е вътре. Става дума за чуждестранна частна компания. Вероятно счетоводната фирма, с която обикновено работи „Морис“, знае повече, но ние бяхме наети само за ревизията и не сме чували нищо за „Гранд Вистас“.

Благодарих ѝ и се върнах в колата.

Джанет ми позвъни, докато карах към апартамента си. Обясних ѝ къде живея и си уговорихме среща за обяд.

Само преди две седмици животът ми беше прост, спретнат и до голяма степен приятен. Имах работа, която харесвах и разбирах, в организация, която мнозина обичат, но никой не я разбира. Вярно, с шефа имахме малко конфликтни отношения, но доколкото армията

позволява подобни индивидуални волности, бях господар на съдбата си.

И ето че изведнъж се озовах в лапите на множество враждуващи страни. Джанет например — манипулираше ме, за да провери подозренията си. Спинели ме викаше по тревога при всеки изникнал нов труп. Бари може би кроеше как да ми лепне вината за нещо в ревизията. А сега някой непознат, или може би познат, ме накисваше за нещо далеч по-лошо. Съдбата сякаш разпродаваше на парче задника на Шон Дръмънд и исках да знам защо.

Влязох в апартамента, стартирах компютъра, включих се в Google.com и натраках: „Джанет Мороу — Бостън Глоуб“.

Три преки и дълъг списък от частични попадения. Първото пряко попадение описваше присъда за убийство, издадена благодарение на Джанет срещу участник в бандата „Крипс“, който застрелял трима тиквеници от конкурентна банда. Цитираха се думите на Джанет: „Правдата възтържествува“, а защитникът, естествено, се кълнеше, че процесът бил отвратително несправедлив, и даваше обет да обжалва. Следваше почти същото — доживотна присъда за двуженец, който очистил двете си съпруги заради застраховките, а по-нататък имаше присъда за някакъв сводник, който убил две от момичетата си в пристъп на ярост.

Беше колкото интересно, толкова и поучително — три дела за убийства в интервал от седем месеца. Окръжните прокурори по принцип пращат най-борбените си хора, когато обвинението е убийство, или, както казваме в занаята, магнит за пресата. Това подсказваше, че Джанет е любимка на големите клечки.

Набързо прегледах останалите материали, докато открих един, озаглавен „Джанет Мороу получава наградата «Патриот»“ — част от бюлетин на някаква организация, наречена „Патриотичен съюз и отговорно гражданство, посветено на опазването и усъвършенстването на реда и законността във великия град Бостън и неговите околности“. Сигурно беше достойна кауза, каквото и да означаваше. В материала се посочваше датата на официалната вечеря, кой е присъствал и тъй нататък — важните особи четат само колкото да видят дали са ги споменали. В словото си председателят на „Патриотичната лига“ Джак някой си възхваляваше многобройните професионални постижения на

Джанет, нейния несравним процент на ефективни присъди и я обявяваше за ангел-отмъстител на Бостън. Много мило.

След това се захванах с „Гранд Вистас“ и изскочиха множество информации. Названието се оказа еластично и подходящо за какво ли не — от порно сайт „за любители на латиноамериканки с големи задници“ до туристическа агенция. Накрая открих уебсайт на компания със същото име.

Върху екрана изникна стандартна корпоративна емблема — грамадно Z като на Зоро с цял куп портали за всичко, от официална информация до предлагане на работни места. Помислих си, че не е зле да започна от работните места. Скоро можеше да ми потрябват.

„Гранд Вистас“ се описваше като международна холдингова компания, регистрирана на Бермудите, със солидни инвестиции и интереси в телекомуникациите, цинка, диамантените мини, златните мини, корабоплаването и даването под наем на тежко машинно оборудване. Звучеше ми като компания, която сама не знае накъде да се насочи. За собственици и инвеститори — нито дума. Нито пък за административната структура и ръководството. Няколко снимки на кораби и мини илюстрираха разностранните делови интереси на компанията.

Божичко. Троянските коне предлагат повече информация.

Изрових от папката телефонния номер за връзка. Огледах дългата поредица цифри, която започваше с 011 — връзки с чужбина, — но кодът на държавата ми бе непознат.

Свързаха ме с един от онези металически гласове, който изреди десет варианта, но с нито един нямах желание да разговарям. Вероятно защото сам нямах представа кого или какво търся. Накрая ми бе позволено да натисна девет, за да разговарям с живо човешко същество.

— „Гранд Вистас“, с какво мога да ви услужа? — изрече женски глас на английски, но с някакъв неопределен европейски примес.

Отговорих, че искам да разговарям с човек, който познава функционирането на корпорацията. Жената изтъкна, че редица отдели познават функционирането на корпорацията, и ме помоли да бъда по-конкретен. Може би счетоводството? В никакъв случай, отвърнах аз. Правен отдел? Не, адвокатите са мръсници. Финансови операции? Да, чудесно.

След малко чух мъжки глас:

— Филип Жардо слуша.

— Здравсти, Филип — казах аз. — Говориш ли английски?

— Малко. Може ли-и да ви помогне с нещо?

— Надявам се. Името ми е Бил... Бил Клинтън, и работя за „Морис Нетуъркс“.

— Кли-ин-тон? — попита той с онзи типичен навик на французите да объркват нашите гласни.

— Знаменито име, нали?

— Да, предполагам.

— Винаги казвам на хората, че наистина пуша пури.

— Извинявайте, аз...

— И представи си, жена ми се казва Моника. Скъсват я от майтапи. — Добре, стига толкова с объркването относно моята самоличност. Попитах Филип: — Хей, какъв пост заемаш в компанията?

— Аз заместник-ди-иректор по финансови операции.

— Хей, значи намерих когото трябва. Работата е, че ме натовариха с ревизия на компанията и изскочи името на вашата групировка. Разбираш ли, заради онази ежегодна замяна.

— Замяна?

— Да, замяна на акции и съвместно използване на мрежите.

— А... да, аз запознат.

— Ревизията е изключително важна. Без нея няма да вземем една голяма поръчка от Министерството на отбраната.

— Добре. Разбирам.

— И сме отчели големи печалби от вас. Осемдесет милиона само за миналото тримесечие.

— Да?

— Оказа се, че в Министерството на отбраната не са и чували за вас.

— И защо това проблем?

— Обикновена проверка. Бюрократи, какво да ги правиш.

След дълго мълчание човекът отсреща каза:

— Боя се, че не може да ви помогне.

— Хей, приятел, няма нищо трудно. Само кажи кои телекомуникационни компании извършват суап с „Морис“.

— Аз... тъъ... един момент.

Филип сигурно бе закрил слушалката с длан, защото чух приглушени гласове. Езикът не беше нито английски, нито френски.

След малко той ме уведоми:

— Ние частна компания, да? Ние не разкрива партньорите си пред външни лица.

— Знаеш ли, винаги казвам на Джейсън, че се издъни, дето не останахме частна компания. Сега се налага да носим белъто върху панталоните си.

— Това ваш проблем, мистър Кли-интон... не наш.

— Добре казано — съгласих се аз и попитах: — Ще ти бъде ли по-удобно да обсъдим темата, ако долетя да се срещнем лично? Само кажи къде и излитам още довечера.

— Не, това...

— Филип, тоя договор струва два милиарда. Джейсън ще пощурее, ако го изтървем само защото вие там сте се спекли на тема поверителна информация.

Ново дълго мълчание. Вероятно Филип пак разговаряше с някого. Накрая той каза:

— Как да се свържем с вас в „Морис Нетуъркс“?

— В момента съм при ревизорите. Работя с Бари Босуърт. Познаваш ли го?

— Тъъ... не. Момент. — Когато пак заговори, гласът му бе променен: — По всички въпроси се обръщайте към мистър Босуърт. Повече не се обаждайте и не ни безпокойте.

Рязък тон, шумно щракване и край на връзката.

Ония там здравата се бяха заели да заличат следите.

Така де, във всяко едно отношение знаех точно толкова, колкото и преди разговора. Но като разбирах това, вече знаех много повече.

Някои компании си остават частни и отбягват обществените пари, защото са семейни фирми и не искат чужди ръце да пипат семейните скъпоценности. Други, защото работата опира до самолюбие, а трети, защото ги притежават манияци на тема контрол като Хауард Хюс, които смятат акционерите за болестотворни микроби. Но дори и тези компании не отказват да посочат партньорите си. Нали разбирате, в известен смисъл цялата капиталистическа игра е

да си мерим оная работа — защо са ти няколко сантиметра в повече, ако няма да ги показваш?

И тъй, ето ви я тайнствената холдингова компания „Гранд Вистас“, разположена на един остров, известен с липсата на данъци и абсолютната либералност по отношение на бизнеса. Двамата служители, с които разговарях, бяха чужденци. Основният език на компанията обаче не бе нито английски, нито френски. Не ми звучеше и като испански или азиатски. Оставаха още стотина-двеста възможни езика, но добрата детективска работа често се свежда до постепенното елиминиране на вероятностите.

По-интригуващо беше, че Филип непрестанно закриваше слушалката с длан, за да разговаря с някого, който диктуваше разговора. Нали разбирате, толкова предпазливи са само три вида хора — военните, шпионските централи и мошениците.

Отидох в кухнята, измъкнах две пържоли от фризера, намерих в шкафа два картофа и се заех да готвя обяд.

Ан Каръл все още не се бе появила в новините. Но той не се съмняваше, че след час името ѝ ще стане гореща тема из селските магазини, старческите кръжоци по ръкоделие и полицейските участъци в цялата страна. Невероятно, какво ѝ е сторил онзи звяр, щяха да казват хората, кършейки ръце с нескрит ужас.

Ако Фиорио бе привлякла вниманието заради своята слава и популярност, то болката, причинена на жестоко обезобразеното тяло на Ан Каръл, щеше да принуди цялата нация да скръцне със зъби и да ревне: заловете мръсния убиец.

Много противно, но трябваше да го стори точно по този начин. Той пръсна още една доза препарат върху огледалото и енергично затърка, за да изчисти всяка следа от слюнка или паста за зъби, плиснала някога върху стъклото. Това беше шестото почистване. Но в края на краищата той бе прекарвал толкова време пред огледалото, че не си струваше да допусне грешка точно сега. При нивото на съвременните технологии ДНК можеше да се събере дори от връхчето на карфица. Холът беше приключен — изстърган неколккратно до последния сантиметър с най-добрите разтворители, продавани на пазара. Гардеробът — безупречен. Кухнята искреше от чистота. Дори бе наел голяма прахосмукачка и четири часа обикаля с нея насам-натам, за да събере и най-дребната прашина. Торбите с боклука изхвърли в кофите за смет до един търговски център на пет километра оттук. Дрехите, които бе носил през последните три седмици, чаршафите, на които бе спал, всичко бе отнесено и изгорено. Велосипедът беше заровен на два метра дълбочина сред гората.

На безупречно чистата маса в хола лежеше новичко куфарче и вътре бяха последните две досиета. Следващото убийство обаче нямаше да бъде извършено в този град. Беше планирал да подгрее тук напрежението по всички възможни начини, а после да я очисти другаде. Смъртта ѝ щеше да бъде различна и никой нямаше дори да

допусне някаква връзка със страховития убиец във Вашингтон. Пък и това не беше нейният град, нали? Идването ѝ тук не влизаше в плановете му и той го приемаше като ужасно неудобство. Е, просто трябваше да намери начин да я привлече другаде.

По сутрешните новини бе чул, че на двайсетина километра от Вашингтон край стария път до канала са открили трупа на Джон Негропонте, студент от университета „Джордж Уошингтън“. По окаяното състояние на велосипеда и смъртоносната дупка в главата му полицаите съдеха, че е карал твърде бързо, загубил е контрол и се е блъснал в дърво. Нещастна случайност; вероятно е налетял на дупка и шлемът му някак е паднал. В университетския параклис бе планирана траурна церемония; поканваха се всички желаещи.

Две от трите коли под наем бяха оставени на паркинга до хотела, старателно изчистени, с отключени врати и ключове под килимчето пред волана. След три часа двама сътрудници щяха да ги откарат обратно на агенциите във Филаделфия. По това време той вече отдавна щеше да е изчезнал отвъд Болтимор и да кара последната кола към Бостън за следващото убийство.

Още два-три дни столицата щеше да се пита със затаих дъх къде ще е следващият му удар. След седмица ФБР и ченгетата щяха да почнат да се чешат по главите. Върху дланите на жертвите бяха надраскани цифри, обещаващи десет жертви. Убиецът от Лос Анджелис бе обещал пет и устоя на думата си. Психолозите им бяха казали, че той възприема това като извратена борба на умове и ще заложил всичко, за да спечели.

Те сами се залъгваха със собствените си процедури и методи, затова винаги оставаха изумени, когато убиецът не играеше по правилата, които му приписваха.

Джанет пристигна по пладне. Влезе, пушна палтото си до вратата и веднага тръгна да разузнава. Защо ли го правят жените? Когато ние отиваме в техните жилища, най-много да се зачудим каква бира имат. Обикновено е от тъй наречената „лека“, която всъщност представлява газирана чешмяна вода, затова винаги си нося по няколко бири. А те биха се разровили и из чекмеджетата ни за бельо, ако знаят, че няма да ги засечем. Засечем ли ги, казват някоя глупост от рода на „Ама тук няма салфетки. Къде ги държиш?“.

Както и да е, аз живея в съвсем малък апартамент — миниатюрен хол, кухненски бокс, спалня и тясна баня. Много съм подреден и спретнат, макар да са ми намеквали, че един вътрешен дизайнер би направил две-три дребни промени. Не съм специалист, но мисля, че обзавеждането е в стил „Тая кочина се нуждае от доста работа“, тъй като някои гостенки мърморят точно това. На мен обаче ми подхожда напълно.

Знам например, че основното правило на вътрешния дизайн повелява всеки хол да има притегателен център. Моят център е шейсетинчовият телевизионен екран, захранван от кабел. Няколко очукани рафта с книги и две удобни кресла, разположени стратегически на два метра от екрана, довършват обстановката. Маниак съм на тема голи стени и не понасям килимчета, саксии, ъглови масички, лампиони и прочие. С помощта на приятел се нанесох за четиридесет и пет минути, а за напускане сигурно ще ми трябва по-малко. Малкото багаж е предимство, когато си в армията, и задължително условие, когато трудно намиращ шефове, които да те харесват.

Джанет поклати глава.

— Наистина ли живееш тук? — Тя бързо добави: — О... извинявай. Сигурно си се нанесъл наскоро.

— Много смешно.

Тя се разсмя и каза:

— Тая кочина се нуждае от доста работа.

Да, бе.

Както и да е, аз се оттеглих към малкия балкон до хола, където на скарата димяха две пържолки. Джанет огледа грамадния телевизор, взе дистанционното, щракна го и попита:

— Видя ли какво показват по телевизията?

— А трябваше ли?

— Много е зле, Шон.

Е, телевизорът беше настроен на спортния канал, тъй че й се наложи доста да щрака, докато откри „Фокс Нюз“. Застанала с микрофон до устните пред висока сива сграда и очукан зелен контейнер за смет, изумително красива репортерка говореше:

— ... когато в нашето вашингтонско студио, чиято сграда виждате зад мен, се получи обаждане, че в контейнера отвън има труп. Управителят на студиото Леели Джаксън и един служител от охраната отидоха да проверят, после уведомиха полицията. Макар местните власти да не разкриват подробности, от описанието на Джаксън знаем, че последната жертва е ужасно обезобразена. Тялото й е голо, крайниците са натрошени от многобройни удари с тъп тежък предмет. И което изглежда особено зловещо, носът е бил отрязан.

Репортерката изслуша въпрос от водещия в студиото и отговори:

— Не, Марк, жертвата не е идентифицирана, но ФБР се надява още днес да установи нейната самоличност. По-твърдиха, че вратът й е бил строшен също като на другите жер...

Джанет рязко натисна бутона за изключване и ме осведоми:

— В предния бюлетин съобщиха, че на дланта й е изписано 4/10.

Преобърнах пържолите и тя дойде при мен. Стоеше и гледаше в далечината. Денят беше студен и навъсен. Тъмни облаци препускаха и се вихреха из небето; явно приближаваше буря с проливен дъжд — типичен декемврийски ден във Вашингтон и още една жена, която нямаше да види края му.

Метнах пържолите на чиния и Джанет ме последва, докато ги внасях в кухнята. Измъкнах картофите от фурната. Бях отворил бутилка червено вино — да диша, както казват, макар че не горях от желание да си изясня загадката как точно диша умрялото грозде. Налях чаша вино на Джанет, а за себе си отворих бира. Кухнята имаше плот за хранене и двамата се настанихме удобно.

— Между другото, какви са шансовете Уилям Мъри да бъде осъден? — попитах аз.

— Какво?

— Уилям Мъри. — С въпроса исках да я изкарам от равновесие, но получих в отговор само недоумяваща физиономия. — Заговор и измама с поръчки на стоки по пощата.

— Не знам за какво говориш.

И наистина ми се стори озадачена.

— Ами „Парагон Венчърс“?

— Компанията, обвинена в онази голяма измама с разходи по общественото здравеопазване?

— Знаеш ли за случая?

— Да... всички знаят. От седмици насам пишат за тая история в „Бостън Глоуб“. Окръжната прокуратура води разследването.

— Свързана ли си с обвинението?

— Защо питаш?

— Свързана ли си?

Тя поклати глава.

— „Парагон Венчърс“ се обвинява в корпоративно престъпление. Аз съм по криминалната част и имам работа предимно с убийци. Защо питаш?

— Тази сутрин ме викнаха пред двама от големите шефове във фирмата. Сървърът, в който се включихме онзи ден, сочи, че сме изтеглили две юридически досиета. Оказа се, че „Кълпър, Хъч енд Уестин“ води защитата и по двата случая.

— О... и ти...

— Да. Здравата съм загазил. Обвиняват ме в съучастие при кражба на поверителна фирмена информация, която е много опасна за двама от техните скъпоценни клиенти.

— Наистина си загазил.

— Тогава си обуй гумени ботуши. С теб сме съучастници.

Тя се замисли, после попита:

— И твърдят, че тия файлове са били в електронната поща на Лайза?

— Така казва сървърът — отвърнах аз и добавих: — А ме увериха, че той не лъже. Знаеш ли, бил свързан с някакъв шантав часовник в Гринуич, дето го поддържал точен до три... как беше?

— Какво? — попита тя, леко объркана. — Това е смешно. Ти видя каквото видях и аз.

— Така си мислех.

— Видя го. Значи... някой е подправил файловете впоследствие. Друго обяснение няма.

— Има и други, но не са правдоподобни: — добавих аз, после попитах: — Споменава ли ти е някога Лайза за Бари Босуърт?

— Защо? Смяташ ли, че е замесен?

— Нямам причини да смятам.

Тя се вгледа в мен за няколко секунди, сетне каза:

— През изминалата година Лайза ми е разказвала за доста хора, с които работеше във фирмата. Останах с чувството, че е много... враждебна среда. — Тя добави: — Босуърт заемаше едно от първите места сред хората, които ѝ вдъхваха неприязън и недоверие.

— Жена му и децата изпитват същото. По-подробно, ако обичаш.

— Лайза на няколко пъти ми се оплака от него. Тормозел я, приписвал си заслугата за най-добрите ѝ постижения, всячески се опитвал да ѝ подлее вода. Виждал в нея заплаха и правел всичко възможно, за да ѝ навреди.

— Скъпото ми приятелче Бари. А Сали Уестин?

— По точки изпреварваше Бари.

— Дали говорим за една и съща Сали?

Тя кимна.

— Лайза спомена на няколко пъти, че долавяла нещо странно и... Не, всъщност каза, че в нея има нещо фалшиво. Стори ми се, че нейната неприязън към Уестин е по-лична от чувствата ѝ към Босуърт. Според мен смяташе Сали за по-опасна. — Тя добави: — Не знам защо.

Почувствах се леко объркан.

Така де, Сали ми се стори безнадежден случай — не твърде умна, недолялана в отношенията с клиентите, просто една от ония нещастници, които изнемогват от усърдие, без да постигнат нищо. Във всяка фирма ги има — момчето или момичето, което се облива в пот, прекалено често остава до полунощ в службата и протрива колене, лижейки задника на началството. Мислят си, че ще бъдат справедливо възнаградени за положените усилия. Не е така. Просто не е така. В жестоката конкуренция на юридическия свят само талантът и мозъкът

водят до голямата печалба. Не бях забелязал у мис Сали Уестин нито едното, нито другото.

Но като стана дума за Сали, както вече споменах, аз също усещах нещо странно, потиснато почти до границата на избухването. След като знаех трагичната ѝ биография, предполагах, че таи в себе си противоречиви емоции, горчиви съжаления, гняв, вина и бог знае още какви отровни атрибути. Децата на родители самоубийци често са принудени да носят тежкия кръст на пустотата, посърналите надежди и обърканата съдба. Но тепърва трябваше да съобразя по какъв начин всичко това превръща Сали в заплаха.

Попитах Джанет:

— Има ли още някой, от когото да се пазя, да го държа под око или нещо такова?

Тя вдигна чашата и се загледа във виното.

— Ами... Сай Бъргър.

Сега объркването се изписа и върху физиономията ми, затова тя попита:

— Искаш да кажеш, че още не знаеш?

— Какво да знам?

— Мислех, че ти... добре де, мислех, че знаеш. — Тя остави чашата. — Помниш ли, че почти през цялата изминала година Лайза се срещаше с някого?

След като не отговорих, тя продължи:

— Ако не греша, споменах също, че у дома всички бяхме силно разстроени от това. Първо, той е много по-стар. Освен това, също като всички останали, знаехме за репутацията му, а тя не е твърде приемлива.

— Какво намери в него Лайза?

— Той е чаровен и пробивен. — Но като се замисли малко повече над въпроса ми, Джанет предположи: — Смятам, че е отчасти заради образа му на лошо момче. Звучи ли логично?

— Не.

— Целият живот на Лайза беше много... как е точната дума? Каквото и да си наумеше, винаги преуспяваше — първа в класа по всичко, звезда на отбора по бягане, момчетата тичаха подир нея. Това може да направи една жена уязвима.

— Уязвима?

— Да, уяз... ти не разбираш много от жени, нали?

Разбирах поне дотолкова, че да не отговоря.

Тя обясни:

— Някои жени... може би и Лайза в това число... са много самоуверени, а това поражда силен стремеж към превъзпитание на околните. — Тя небрежно плъзна поглед из апартамента ми и добави: — Може би затова е харесвала и теб.

Хммм.

— Продължавай.

— Повечето жени имат такава жилка. Според теб защо Ричард Гиър и Вин Дизел са кинозвезди? Жените ги гледат на екрана и си мечтаят как ще ги спасят от самите тях.

Ама че смахната работа. Животът наистина е пълен с подобни щуротии от сорта „мъжете са от Марс, жените са от Венера“. Когато един мъж види лошо момиче, помисля ли си изобщо да я превъзпита? Не, казва си: „Имам ли шанс да докопам това маце и да изчезна през задната врата, преди да ми е научила телефона и истинското име?“ Ако някога имам дъщеря, ще си поговорим надълго и нашироко за мъжете. Свине. Същински свине.

Но да се върнем на темата.

— И как свърши? — попитах аз.

— Става дума за Сай.

— Лайза го е спипала да ѝ изневерява?

— Точно така.

— С кого?

— Не каза. Разбрах само, че започнал връзка с друга жена. — Тя добави: — Когато Лайза го притиснала до стената, Сай имал нахалството да ѝ предложи тройка.

— Бас държа, че е станало интересно.

— Нямах представа.

Нещо не се връзваше и аз подхвърлих:

— Сай каза, че Лайза е получила предложение за място на съдружник в бостънския клон. Тя приела и се готвела да напусне армията.

— Така ли е казал?

— Да.

— Е... нищо не знам за това.

— А би трябвало да знаеш, нали?

— Не е задължително.

— Но аз си мислех...

— За пръв път го чувам.

Погледнах я слисано. Така де, Лайза значи обсъжда къде си вади сенаторското пишле (или по-точно бившото сенаторско пишле) нейният интимен приятел, но пропуска да спомене за бъдещо назначение, при което и двете ще живеят в един и същ град. Шантава работа. Напълно шантава.

Но имаше по-неотложна тема и аз попитах:

— Чувала ли си някога за компания на име „Гранд Вистас“?

— А трябва ли да съм чувала? — отвърна с въпрос тя и продължи: — И те ли са клиенти на бостънската прокуратура?

— Не, доколкото знам. Но е възможно. Става дума за международна компания с дялове в какво ли не — от корабоплаване и благородни метали до телекомуникации.

— Защо да съм я чувала?

— Няма конкретна причина. — Налях й още вино. — Чудех се дали Лайза не я е споменавала.

— Не.

— Имаш ли познат, който може да я проучи?

Тя се замисли и след малко пак ме погледна.

— В бостънската окръжна прокуратура има отдел за корпоративни измами. Често работи с данъчните. С шефа Джон Андрюс сме приятели.

— Добри ли?

— Би искал да сме нещо повече от приятели.

— Значи можеш да го помолиш и...

— И той ще поиска да знае защо. Не случайно е на такъв пост. Не нарушава правилата за никого... било то мъж или жена.

— Това може да създаде затруднения.

— Ясно. — Тя отпи глътка вино и попита: — Обществена или частна компания?

— Частна. И регистрирана на Бермудите.

Тя тъкмо се канеше да зададе следващия въпрос, когато телефонът иззвъня. Даниъл Спинели се представи и ми заръча час по-скоро да си замъкна задника до полицейския участък в Александрия,

където щял да ме чака. После попита дали случайно не знам как да намеря красивата мис Джанет Мороу. Случайно знаех.

Не беше трудно да се досетя какво ни чака.

В детективския отдел на александрийското полицейско управление нямаше нито едно празно бюро. Целият екипаж беше свикан на палубата, ако ми позволите да ползвам морския термин, което подсказваше, че лейтенант Мартин и неговите мрачни ченгета са вдигнати на бойна нога. Звъняха телефони, детективи разпитваха куп свидетели, търчаха от бюро на бюро, разменяха сведения и бележки по случая, а може би и се обзалагаха за резултата от неделния мач на „Редскинс“ срещу ненавистните „Каубоис“ от Далас. С две думи — всички характеристики на една зала, пълна със самоотвержени професионалисти, работещи усърдно, за да хванат злодея преди следващия му удар.

Както и да е, лейтенант Мартин седеше в стъклената си клетка и изглеждаше изтощен и смачкан; разкопчана яка, разхлабена вратовръзка, навити ръкави, подпухнали торбички под кръвясалите очи — човек с безкрайно неприятен товар на плещите. Освен него забелязах до стената в дъното да седят Спинели и някакъв непознат. Навсякъде имаше черно-бели снимки на трупове в зловещи пози — залепени по стъклените стени, пръснати по бюрото, натрупани на камари по пода.

От опит знам, че колкото повече се изнервят ченгетата, толкова по-усърдно компенсират липсата на напредък с имитация на трескава дейност. Много ги бива в това отношение. Снимките на убити момичета бяха своеобразен живописен камуфлаж или пък напомняне за вина. При всяко положение из града все още се скиташе на свобода един тип, който би оценил тази картинна галерия като чудесно свидетелство за неговите умения и способности.

Джанет кимна на лейтенант Мартин, после се завъртя към Спинели и седналия до него... и застина.

Човекът стана от стола, усмихна се и каза:

— Здравей, Джанет.

— Джордж.

Охо... май и друг път бях чувал това име.

Той прекоси кабинета, целуна я по бузата и каза:

— Искрено съжалявам за Лайза. Откакто чух, исках да поема случая. Разбира се, трябваше да изчакам, докато стане федерален.

Тя го гледаше като труп, изскочил току-що от ковчега.

— Ти работиш по случая?

— От снощи. Но директорът реши, че след като две от жертвите са живели в Александрия, а третата беше изхвърлена тук, общото ръководство остава в ръцете на местните. Бях назначен за СОА на групата от Бюрото.

Ако не знаете, СОА е съкращение от „старши оперативен агент“. Така добрите момчета произнасят ССГ, тоест „старши скапан гадняр“, което е по-подходящо звание, тъй като ФБР има навика да третира местните ченгета като идиоти и оставя след себе си широка диря от накърнени чувства.

Специален агент Джордж Мийни — човекът, прецакал годеницата си заради повишение — беше висок и добре сложен, чистичък и спретнат като пораснало момченце от църковния хор, със свеж симпатичен вид и походка в стил Джон Уейн. Освен това удивително приличаше на Елиът Нес, тоест на младия Робърт Стак, включително по трапчинката на брадичката и високото изпъкнало чело, създаващо впечатление за вечна замисленост и целенасоченост. Или пък просто страдаше от газове.

Така или иначе, той ме погледна и протегна ръка, а аз я поех.

— Специален агент Джордж Мийни. Предполагам, че вие сте майор Дръмънд.

— Ами... все някой трябва да бъде.

Той ме изгледа малко по-втрещено и каза:

— С Джанет сме стари приятели.

— Браво на вас.

— Много близки стари приятели.

Усмигнах му се и според мен в този миг едновременно стигнахме до извода, че няма да си допаднем. При мъжете, също като при кучетата, нещата често опират до едно бързо инстинктивно подушване — и край, пази си задника, когато пикаеш по дърветата на противника. Но аз знаех защо не го харесвам. Той беше изучаващ и после прецакал моя приятелка, а това е гнусно. А и не ми допаднаше

тонът, с който нарече Мартин и Спинели „местните“. В гласа му звучеше отвратително снизхождение, сякаш си имаше работа с неграмотни селяни и всички бяхме длъжни да му целуваме миропомазания задник.

Но далеч по-интригуващ беше въпросът защо той ме намрази от пръв поглед. Мисля, че отговорът, така да се каже, стоеше само на крачка от нас и все още гледаше Джордж със зяпнала уста.

За да съм сигурен, че започваме както трябва, аз понечих да изтърся нещо много сочно и гадно, но в този момент Джанет се намеси:

— Джордж, радвам се, че си тук. Случаят е много тежък, а за мен, очевидно и личен. Благодаря, че си помолил да те назначат. — Тя ме погледна и добави: — Джордж е един от най-добрите оперативни агенти на ФБР. Работили сме заедно в Бостън.

Вече ми бе казала, разбира се. Затова го изтълкувах в смисъл: не си пъхай носа, Дръмънд. Е, аз съм джентълмен и не ми влизаше в работа, тъй че реших да изпълня желанията им. Щях да се държа с Джордж безупречно, докато не измисля удобен начин да му бия жесток шут по задника.

Освен това лейтенант Мартин изведнъж бе почнал да се извинява, задето отново ни безпокои, после размаха снимки на последната жертва. Както съобщиха по телевизията, носът ѝ беше отсечен, опръсквайки цялото лице с кръв. Разпознаването по тия снимки би затруднило дори собствената ѝ майка. Все пак и двамата с Джанет заявихме, че не я познаваме.

Веднага пред лицата ни се размаха черно-бяла снимка — на същата жена, но приживе, ако мога така да се изразя, взета от служебно досие или паспортна служба. Би изглеждала доста привлекателна, ако не беше големият топчест нос, който засенчваше всички останали черти. Двамата с Джанет отново признахме, че не я познаваме.

— Името ѝ е Ан Каръл — мрачно събщи лейтенант Мартин. — Неомъжена, лесбийка и много способна юристка от Комисията по ценните книжа и борсите.

Интересно... две юристки, счетоводителка и клюкарка от телевизията. Приблизително на една възраст, външност от умерено до много красива, образовани, преуспели, неомъжени и добри

професионалист™. Общи черти, както казваме в занаята. Но имаше ли някаква по-особена обща нишка, някаква определяща човешка същност, която да привлича убиеца? Преуспели жени? Красиви жени? Жени десничарки?

Е, за мен хипотезите бяха чиста загуба на време, защото ФБР и местните ченгета вероятно правеха същите сравнения, продължавайки да преобръщат всеки камък, ако се съдеше по масовото присъствие в участъка. Нали разбирате, вече трето убийство след онова на Лайза, а при всеки нов труп пак търчахме към участъка в Александрия.

Както и да е, за всеки случай Спинели попита Джанет:

— Може ли сестра ти да я е познавала?

— Възможно е. — Тя се позамисли, след това каза: — Никога не е споменавала за нея.

— Каръл е убита снощи около девет — обясни Спинели. Малко след десет тази сутрин изродът позвънил на „Фокс“ и им казал да надникнат в контейнера за боклук зад сградата. Все още не знаем къде я е обработил.

— Сигурен ли си, че е звънял убиецът? — попитах аз.

— Рекъл, че се е опитал да ѝ оправи носа.

— А... разбирам.

Джанет се обърна към Спинели.

— Според пресата полицията подозира, че има работа с убиеца от Лос Анджелис.

— Такова е преобладаващото мнение — потвърди Мартин. После се озърна към Спинели и ни съобщи: — Той обаче не е съгласен.

— Защо, Дани? — попита Джанет.

Въпросът не беше насочен към Мийни, но той побърза да се намеси:

— Джанет, деветдесет и девет на сто сме уверени, че е той.

— Но не сто на сто?

— Знаеш, че подобна увереност е невъзможна. Но аз проверих всичко — той е.

Джанет се озърна към Спинели и попита:

— Съвпада ли ДНК от спермата върху Фиорио с тази по другите жертви?

— Спермата по бедрото ѝ не съвпада с нито един от другите образци — отговори Спинели.

— Не е ли странно? — подхвърли Джанет. Така и не разбрах дали задава въпрос или подсказва нещо. — Три различни вида сперма.

— Наистина е загадка — каза Мийни. — Но не търси прекалено дълбок смисъл.

— Не търся, Джордж. Просто съм любопитна. Според новините убиецът от Лос Анджелис е оставял собствената си сперма.

— Да. Така смятахме тогава. Вероятно е осъзнал грешката и сега прикрива следите си по-добре.

Джанет му се усмихна странно.

— Объркана съм.

— За кое?

— Спермата по трупове... чия е?

— Чия? Нямаме представа чия. Очевидно не негова. Всъщност смятаме, че опръсква трупове си с образци.

— Образци?

— Да... образци. Смятаме, че носи епруветки, най-вероятно взети от клиника по безплодие или лекарски кабинет. Убийството на Кътбърт подсказва, че е специалист по влизане с взлом, а въпросните заведения не могат да се похвалят с добри предпазни мерки.

— Но нали убиецът от Лос Анджелис е еякулирал собствената си сперма?

— Както казах, така смятахме тогава. Но той не бе заловен, тъй че нямаше как да направим сравнение на ДНК. Може и тогава да е плискал.

— Но намекваш, че сега излива върху трупове сперма от други хора. Каква е целта на тази промяна?

Мийни пристъпи напред и сложи ръка на рамото ѝ.

— Слушай, спомни си онзи пръв случай, по който работихме заедно. Или който и да било случай от твоята кариера. Винаги има несъответствия.

Канех се да го попитам дали под „несъответствия“ разбира побой на свидетели, незаконно подслушване и тъй нататък. Но преди да дам този ценен принос в разговора, Джанет отвърна:

— Нека допуснем теоретично, че вече имате ДНК на убиеца от жертвите преди три години. Защо му е да я крие сега?

— Ти сама признаваш, че това е само предположение — отговори Мийни. — При всяко положение знаем, че човекът е луд. Кой

може да каже каква изопачена логика го ръководи сега? Истината е, че няма да разберем, докато не го заловим. — Без да отдръпва ръка от рамото ѝ, той я уведоми: Но непременно ще го заловим, Джанет. Не се съмнявай.

Джанет се обърна към Спинели и попита:

— Дани, ти как смяташ?

— Аз ли? — Той изгледа втренчено Мийни и каза: — Имаме работа с някакъв тип, опитващ се да действа като убиеца от Лос Анджелис.

— Имитатор?

Той кимна.

— Онзи от Лос Анджелис обичаше да се хвали по местните новини за най-фините тънкости на занаята си, нали?

— Значи намекваш, че един имитатор би разполагал с психологически портрет, на когото да подражава?

— Дори с цял наръчник, мамка му.

— И какво те кара да мислиш, че не е същият?

— Историята със спермата. Смахнатият от Лос Анджелис не пръскаше чужда сперма. Този тип ни води за носа.

Мийни, който все още държеше Джанет за рамото, каза:

— Разбира се, ние обмислихме и варианта, който излага Спинели. Вижте, директорът пряко участва, включени са най-добрите ни специалисти. Ние много внимателно...

Нататък започнаха безконечни дрънканици как любимото и вездесъщо ФБР проучва всичко, както приликите, така и разликите, а после прави обобщена компютърна оценка. Престанах да слушам.

Не че не се възхищавам на ФБР; дори смятам, че са великолепна тайфа и тъй нататък, но ако са чак такива майстори, защо не хванаха семейство Роузънбърг преди да предадат на комунистите чертежите на атомната бомба? Така де, за какво ни е да пращаме тия двамата на електрическия стол, след като вече са обяснили на руснаците как да изпепелят стотина милиона души? Чувал съм за преждевременна еякулация, но ако имаше и следвременна, тия приятели щяха да страдат точно от нея.

Джанет обаче не откъсваше очи от лицето му, а и той не отлепваше ръка от рамото ѝ. Кой знае защо, това ме дразнеше. Същият тип, дето някога ѝ беше забил нож в гърба, сега изникваше с широката

си усмивка и трапчинката на брадичката като рицар на бял кон да съсече злия дърт дракон. Я стига — мръсникът беше надянал наколенките да моли началството си за случая само защото се надяваше пак да й бръкне в гащите. Ясно като бял ден. Нали?

Най-сетне Мийни приключи поучителната беседа за ФБР и всички седяхме, дълбоко замислени над думите му. Или пък и другите като мен бяха изключили за толкова дълго, че им трябваше време да рестартират двигателите.

Накрая Джанет каза:

— Благодаря ти, Джордж. — След ново мълчание тя подхвърли: — Според предишната теория убиецът от Лос Анджелис е стигал до еякулация. Възбуждал се е от мъченията или от самото убийство, нали така?

— До такъв извод стигнаха повечето ни психолози — отговори Мийни. — Мъченията и убийството на жертвата са негови сексуални фантазии. Смятаме, че при мъченията по някое време е изпитвал оргазъм, после им е строшавал вратовете. — Той бързо добави: — В общи линии изглежда, че и сегашният случай следва същия модел.

— Тогава не би ли трябвало да има следи и от неговата сперма?

— Знам, че ще прозвучи смешно — осведоми я Мийни. Нашите психолози смятат, че сега убиецът си слага презерватив.

Смешно? Мисля, че промърморих:

— Как не се сетихме! Ами че то си е очевидно, след като го спомена.

Мийни ме изгледа свирепо — три черни точки.

Джанет пак се обърна към него.

— Ами нарастващата жестокост към жертвите?

— Не е рядкост — отвърна той. — Успехът ги главомайва. Непрестанно се сблъскваме с това. Започват от някои задръжки. Колкото повече им се разминава, толкова по-слаби стават задръжките. И същевременно става по-трудно да постигнат сексуална възбуда. Тогава прекрачват нагоре и подхващат нови експерименти.

Джанет сякаш се позамисли над чутото, сетне каза:

— И смяташ, че това обяснява всичко?

— Работим и над друга теория. Може би вижда деянията си като състезание... като игра. Жените са пионки. Предизвикателните пози на жертвите, обажданията до медиите, разлятата сперма като визитна

картичка, целият процес на физическа ескалация може да означава, че за него това е премерване на силите. Той създава правилата, може би дори ги променя, а ние сме длъжни да играем.

Забелязах, че Спинели се е прегърбил, гледа пода, потропва с крак и лицето му е застинало в подигравателна гримаса. Изведнъж ми хрумна, че двамата с него имаме някои общи черти. Единодушно смятахме Джордж Мийни за досаден тъпак. Тая подробна лекция относно спермата и ДНК вършеше чудесна работа като тема за разговор на коктейл, или може би не — но нищо повече. Нямах да хванем онзи вампир с дебати за странните му навици. Може би така всички се чувстваха по-добре, но празните приказки бяха само заместител на истинското му залавяне. Резултатът беше четири на нула за Убиеца; ченгетата нямаха веществени доказателства, които да го свържат с престъпленията, нямаха представа кой е и как да го хванат, а всички се чудеха само дали лъска бастуна над жертвите, или не.

Накрая дори те стигнаха до извода, че темата е изчерпана, и след още няколко заключителни коментари групата започна да се разпада. Ръкостискания, сърдечни думи за сбогом, после аз и Джанет, придружени от Мийни, прекосихме лабиринта от детективски бюра и излязохме на паркинга.

Всъщност вече стояхме до моята кола, когато Мийни ми каза:

— Извинявай, Дръмънд, с Джанет трябва да си поговорим за едно-друго. Насаме.

После я отведе на десет метра встрани. Застанаха далече един от друг и се спогледаха. Нямах намерение да подслушвам, защото абсолютно не ме засягаше. Вярвам, че да уважаваш чуждото уединение е почти божествено. По една случайност обаче с лявото ухо чувам по-добре, отколкото с дясното, и ако леко извиех глава, ушната ми кухина неволно възприемаше части от разговора.

Така например чух Мийни да хленчи жално:

— ... и ти просто изчезна от моя живот, тръгна си... без да ми дадеш шанс да обясня.

А Джанет отговори:

— Ти какво очакваше, Джордж? Не биваше да ме топиш пред шефа. Ти ме предаде.

— Не е вярно. Кълна се. Началството от Вашингтон му се обади. Кълна ти се, че е самата...

Е, вятърът изведнъж духна в друга посока и пропуснах значителна част от разговора. Но умея доста добре да тълкувам езика на жестовете. А Мийни се привеждаше към нея безкрайно искрен на вид, изпъкналото чело се бръчкаше в знак на откровеност, ръцете му шареха нагоре-надолу покрай нейните. Той явно спадаше към ония типове, дето не уважават личното пространство на събеседника, и бе скъсил дистанцията на по-малко от педя.

После вятърът стихна и чух Мийни да казва:

— ... и все още те обичам.

А Джанет му отговори:

— Ами... аз... не съм наясно какво изпитвам към теб.

Недей така, Джанет. Моля те, събуди се. Тоя тип лъжеше.

От петнайсет метра видях — устните му се мърдаха.

Както и да е, вятърът пак духна, те побъбриха още няколко минути и си личеше, че разговорът става все по-сърдечен, накрая приключиха и тръгнаха обратно към мен. Не бих казал, че изгаряха от любов един към друг. Но по израженията им и спокойната, бавна походка можех да съдя, че Джордж я е забаламосал и отново си е възвърнал нейното благоразположение.

Дори я беше прегърнал през рамо и шепнеше нещо.

Божичко, някой трябваше да се намеси. Поех тази задача и заявих:

— Хей, Джордж, ти спомена, че непременно ще хванеш онзи тип. Как?

Както вече казах, ченгетата мразят да ги притискаш в ъгъла. Но все някой трябваше да накара Джанет да се опомни и да ѝ покаже, че тоя тип е въздух под налягане.

Специален агент Мийни явно наистина не се зарадва на моето питане, защото леко присви очи и отговори:

— С добра детективска работа, великолепна техника и могъщ ум.

— После добави: — Защо? Какво те засяга?

— Ами... нали разбираш... любопитен съм.

— Страхотно. Много обичам любопитни свидетели. Седемдесет и пет агенти работят денонощно, медиите, хората от връзки с обществеността и шефовете ме мачкат час по час, тъй че имам колкото щеш свободно време да отговарям на клоуни като теб.

Мили боже! Джанет го изгледа странно и каза:

— Мисля, че въпросът беше съвсем уместен.

Той ме стрелна с очи и пак се обърна към нея.

— Извинявай. Права си. Откакто поех следствието, почти не съм мигнал. — После се подпря на колата и ми обясни: Добре. Щом питаш, ще ти обясня какво открих. Извърших възстановка на местопрестъпленията и проучих уликите и докладите до най-малка подробност. Това е задължително, нали?

— Вярно.

— Защото понякога... да, понякога забелязваш нещо, което другите са пропуснали. Не че са некадърни, но в разгара на битката, както се изразявате вие, някои дреболии могат да ти се изплъзнат.

Не исках този досадник да ми чете нова безкрайна лекция, затова го прекъснах:

— Е, много интересно, но...

— И — натърти той — при повторен оглед откриваш някои от тия неща. Ето ти един пример. Според дневника на лейтенант Мартин вечерта, когато е убита Лайза, ти си пристигнал на паркинга пред Пентагона в девет и двамайсет и седем. Казал си на Мартин, че е трябвало да се срещнете около трийсет минути по-рано. Виждаш ли проблема?

Тъкмо отварях уста да обясня къде е проблемът, когато той добави с гадна усмивка:

— Не те упреквам, естествено, но се зачудих защо Лайза е стояла на голям пуст паркинг късно вечерта, уязвима за онова чудовище. Всички знаеха, че е предпазлива, експедитивна и точна. После събрах две и две. Само предполагам, разбира се... но стигнах до извода, че човекът, с когото е имала среща, не е проявил елементарната любезност да дойде навреме. — Той добави: — Всъщност ако не беше закъснял, нищо нямаше да се случи.

Джанет ме гледаше много странно.

Обърнах се към нея и обясних:

— Закъснях, защото ченгетата ме глобиха за превишена скорост.

Джордж ме потупа по рамото.

— Недей да съчиняваш оправдания заради мен, приятел. Казах ти... никой не те упреква. — Той се обърна към Джанет. — Искаш ли да те откарам до хотела. Така ще можем да си побърбим и да решим къде ще вечеряме.

Докато ги гледах как потеглят, внезапно ми хрумна, че може би съм подценил мистър Джордж Мийни.

Въпрос: беше ли ми натрил носа, или не?

Големият счетоводителски купон вървеше към края си, когато отново надникнах в заседателната зала. Двайсетината писарушки, върлували доскоро из нея, бяха изчезнали като хобита в незначайните дупки, откъдето идваха. Трима души със сиви работни гащеризони пускаха в резачките купища вече безполезна хартия, а един шумно разглобяваше телефоните в ъгъла.

Краят на една ревизия е печална и грозна гледка. По бузата ми плъзна сълза на съжаление.

Да, бе.

Повелителката на сметките Марта се беше сгушила в отсрещния ъгъл заедно с дебелия Джесика Монър — юристката на „Морис“ и може би моя бъдеща шефка. С изненада зърнах до нея сегашния си началник и вероломен приятел Бари.

Те ме забелязаха и разговорът замлъкна. Да знаете, ако Брут и тайфата му бяха демонстрирали съзакланието си тъй нелепо като тях, никой нямаше да намушка Цезар в гърба, вестготите щяха да се превърнат в забравено племе и всички щяхме да говорим италиански. Адвокатите обаче са изпечени в изкуството на интригите и реагираха инстинктивно усмихнаха се и най-невинно размахаха ръце. Марта заби поглед в земята и взе да пристъпва от крак на крак като олицетворение на нечистата съвест.

— Проверяваш ли ме? — обърнах се аз към Бари.

— Какво?... Не, аз... ъъ... Просто наминах да видя как върви. — Той ме потупа по рамото и добави: — Всичко е страхотно. Поздравления за спазения срок.

— Е, нали знаеш, Бари, всичко се дължи на великолепната работа в екип. Вярно, правните ми съвета бяха гениални и съдбоносни, но Марта и нейните хора също имат някаква заслуга.

Намигнах на Марта.

— Ами... както кажеш. — Той се обърна към Марта. — Ще отидеш ли да вземеш ревизионния акт?

С видимо облекчение Марта побърза да напусне залата.

Продължавайки да се усмихва, Джесика ми каза:

— Радваме се, че дойде. Избра чудесен момент. Работата върви идеално.

— Защо?

— Твоята стратегия по въпроса за Наш излезе успешна.

— Много ясно. Аз герой ли съм или какво?

Тя обясни:

— Тази сутрин в Министерството на отбраната имаше съвещание за възраженията. Сайлъс Джакълър от „Фийлдс, Джейсън енд Морганто“ водеше обединен екип, представляващ интересите на „Спринт“ и „Ей Ти енд Ти“. От наша страна присъствахме аз и Бари.

Бари се изкиска и отбеляза:

— Тази сутрин беше историческа, Дръмънд. Сайлъс Джакълър изведнъж онемя.

Джесика също се изкиска и поясни:

— Юристите от Министерството на отбраната помолиха Джакълър да уточни какво го тревожи.

— И уточни ли? — попитах аз.

— Настоя, че просто изглеждало подозрително. Явно и той, и неговите хора разбираха много добре правните рискове.

Както винаги Бари не пропусна да каже последната дума:

— Опита се да подхвърли няколко тънки намека за Наш, а ние седяхме и се правехме на ударени.

— Сигурно ви е било много трудно — подметнах лукаво аз.

— И тъй — обобщи Джесика, — добра работа и всички страшно се гордеем с теб.

— Много благодаря.

— А най-добрата новина е — добави Бари, — че убедихме юристите от министерството да вземат до петък решение по жалбата.

— Ехааа... петък... невероятно.

Той добави:

— Но трябваше да гарантираме, че незабавно ще предадем пълен протокол от ревизията. А Джакълър има време до четвъртък да представи допълнителна документация. Не го ли стори, въпросът за Наш отпада.

Джесика се ухили.

— Схващаш ли, Дръмънд? Ти подписваш протокола, ние го предаваме и край на скапаната история.

Вратата се отвори и Марта дотича с тънка черна папка в ръката. Подаде я на Бари, който отгърна корицата, погледна титулната страница и обяви:

— Превъзходно. Всичко изглежда наред.

После подхвърли папката към мен, измъкна от джоба си автоматична писалка „Монблан“ и я пъкна под носа ми.

— Надраскай си името най-отдолу на трета страница и приключваме.

Разгърнах папката и изчетох трите страници на ревизионния акт. Джесика и Бари се усмигнаха, скръстиха ръце и търпеливо зачакаха.

Знаех какво е написано, но в подобни моменти човек, така или иначе, върши каквото се полага. Всичко беше чиста формалност. Потвърждавах законността на ревизията — височайшо уверение, което можеше да се тълкува едва ли не по всякакъв начин. Простичко казано, ако беше извършено нещо незаконно или нередно, работите моментално опираха до моя задник.

Затворих папката и констатирах:

— Ей... ама аз гарантирам много неща, а?

Бари и Джесика се спогледаха тревожно.

— Няма страшно — увери ме Бари и бързо добави: —
Подписвай.

— Не.

— Не? — Усмивката му изчезна. — Дявол да те вземе, Дръмънд, прави каквото ти казвам.

Джесика сложи ръка на рамото му.

— Дръмънд, какъв ти е скапаният проблем?

— Не съм сигурен, че има проблем. — Тя направи объркана физиономия и аз добавих: — Още дори не съм видял резултатите от ревизията. Когато си тръгнах снощи, не бяха готови.

— О... искаш да видиш окончателните резултати?

— Ами... за тях гарантирам, нали така? Няма да отнеме много време... може би ден... или два.

Джесика кимаше, но гледаше втренчено Бари, сякаш искаше да му каже: „Хей, тъпак, не беше ли твоя идея да накиснем това говедо?“

Ритай му топките, прави каквото си искаш, но го накарай да подпише. Веднага“.

И Бари каза много любезно:

— Джесика, би ли ни извинила за момент? Трябва да си поговорим с колегата.

— Майната му, няма проблем.

Грешка, Джесика. Майната му, има много голям проблем. Двамата с Бари излязохме в коридора. Движението наоколо бе оживено, затова той посочи вратата на мъжката тоалетна и нареди:

— Откарай си задника там. Веднага, Дръмънд.

Влязохме вътре и щом вратата хлопна, Бари ме притисна до стената.

— Какво става тук, по дяволите?

— Не знам за какво говориш.

— Ти ли не знаеш? Неприятностите ти във фирмата нямат нищо общо с работата ти тук.

— Неприят... Хей, значи се е разчуло, а?

— Ти си в моя екип, идиот. Много ясно, че ще ми съобщят.

— Непременно ли трябваше да ти кажат?

— Какво означава това?

— Какво означава?

— Скапаняк нещастен. — Той ме удари с юмрук по гърдите. — Ще правиш каквото ти наредя. И не се опитвай да ме шантажираш, Дръмънд.

Нямах подобни намерения. Опитвах се да го изнудвам. Но корпоративните адвокати едва ли разбират тънкостите на наказателното право. Затова отговорих простиичко:

— Ами ако се опитам?

Той пак ме блъсна и отсече:

— Не се задявай с мен, недоносче. Ще те... оуууу!

Чудна работа, Бари изведнъж спря да говори. Сигурно внезапно го бе обзело чувство на срам и вина за досегашните му постъпки. А освен това може би забеляза, че лявата ми ръка го е стиснала здраво за тестисите.

С валсова стъпка го избутах назад, докато опря задник в стената. После за малко се спогледахме мълчаливо, привиквайки, тъй да се

каже, с ужасната ситуация, в която бяхме попаднали. За да съм сигурен, че Бари разбира ситуацията напълно, аз го уведомих:

— Казват, че за откъсване на ушите и топките усилието е по-малко от двайсет кила. Представяш ли си?

Той трескаво закима. Лично аз не вярвах, но важното беше какво вярва той.

С едно рязко дръпване го вдигнах на пръсти.

— Трябва да те предупредя, че досега с ушите не съм си имал проблеми. Но тая работа с топките... малко е обърквана... Разбираш ли, веднъж се опитах и не знам... сигурно съм стиснал, вместо да дръпна и... Бога ми, знаеш ли, че са като грозде? Много меки.

Бари отвори уста и аз прошепнах:

— Шшшт.

Е, за разнообразие този път той наистина млъкна. Държеше се много разумно. Може би го бях подценил.

— Ти ли вмъкна онези юридически досиета в електронната поща на Лайза Мороу? — попитах го аз.

Той поклати глава, но при подобни ситуации е много важно да сте на една вълна, затова пак дръпнах рязко. Той избъбри:

— Оу, оу... Кълна се... Кълна се... Отговорът изглеждаше искрен.

— Добре. „Гранд Вистас“. Каква е историята?

— Не ти трябва... искам да кажа... моля те...

— Как мислиш, дали наистина ще ти изтънее гласът?

— Вече ти казах... Холдингова компания...

— Кой е собственикът?

— Не... не знам.

Бари изведнъж се повдигна още два сантиметра нагоре. Дано да владееше левитацията.

— Аз... кълна се, не знам. Господи, оу... боли... моля те, недей.

— Параван ли е? А?

— Не... истинска... компания. Както се опитах да ти кажа, партньорството... оууу... е законно.

Трябваша ми няколко секунди за размисъл. Най-вероятно Бари казваше искрено каквото знаеше. Така де, човек като него си има граници. Но същевременно бях сигурен, че умира от страх. Интересният въпрос обаче бе откъде идва този страх.

За това попитах:

— От какво се боиш?

Той се вгледа в лицето ми, може би преценяваше кое ще е по-лошо: да обяснява на госпожата защо из предградията вече няма да подскачат мънички бари-босуъртчета или да изложи каквото му е известно за „Гранд Вистас“. Според мен изборът не беше труден. Но това си е мое лично мнение.

— Не знам кои са. Срецнах се с техните адвокати и взех споразумението. Това ми поръчаха... и това направих.

— Кой ти поръча?

— Сай. И Джейсън.

— Не провери ли финансовото им състояние?

— Не.

— Защо?

— Увериха ме, че всичко е наред.

— Какво криеш, Бари?

— Аз... мамка му... аз просто... моля те, недей... оууу.

Е, Бари успя някак да се издигне с още половин сантиметър, но вероятно и двамата разбихме, че вече не му остава дори милиметър.

— Оу... ох, боже, боли... оууу... — После той каза: — Добре... моля те... оу...

Отпуснах го пет сантиметра надолу. Той дълбоко си пое дъх, после изтърси:

— Кълна се, не знам кои са. Но с тях шега не бива.

— Мошеници? Шпиони? Или какво?

Той поклати глава.

— Не знам... нямам представа. Срецнахме се на тайно място в Локарно, Италия. Дойдоха с охрана.

— Сума ти богати копелета си имат частна охрана.

— Не и такава, Дръмънд. Онези пазачи бяха много печени. Различни бяха, разбираш ли?

Подозирах, че разбирам.

— Националност?

— Разговарях само с техните адвокати. Единият е французин, другият германец. Срещата трая по-малко от трийсет минути. Дадох ми договора и наредиха да го занеса за подпис. Никакви промени, никакви преговори.

Пуснах семейните скъпоценности на Бари и той незабавно се просна на пода. Разтриваше се между краката и по всичко личеше, че през идните няколко седмици мисис Босуърт ще може да си спести имитациите на оргазъм. Пристъпих до мивката да си изплакна ръцете и казах на Бари:

— Отиваш да съобщиш на Джесика, че съмненията ми относно ревизията са основателни и ще бъдат разсеяни след ден-два. Ясно?

— Не ми казвай...

Направих крачка към него и той се хвана с две ръце за чатала. Добавих:

— Кажи на Сай и Бронсън, че напълно съм превъртял. Обясни, че съм много ядосан. Впрегни цялото си адвокатско умение, за да ги убедиш, че ако предприемат нещо срещу мен, няма да подпиша ревизионния акт. Ясно?

Той вдигна очи към мен.

— Не можеш... Има опасност сделката да иде по дяволите.

— Да... определено има такава опасност.

— Не ставай глупак. Ако провалим сделката, Морис ще ни зареже. Това ще ни унищожи.

— Добре казано. — Избърсах си ръцете и добавих: — Постарай се да обясниш и това на Сай и Бронсън.

Оставих го да бръцолевя на пода в мъжката тоалетна. Намерих Марта, взех копие от протокола и напуснах.

Добре де, признавам, бях много, много груб към Бари и топките му. Понякога сам не зная какво ме прихваща. В главата ми обаче бе почнала да танцува върволица от грозни мисли. В момента приличаше на някоя от онези свръхмодерни импресионистични картини с разплискани по платното бои, преливащи една в друга.

Но с малко повече натиск щеше да се проясни.

В наказателното право адвокатът дължи вяност на клиента. Точка. Няма значение, че повечето клиенти са виновни — дори когато знаеш, че са виновни. Ако клиентът не реши сам да си признае, етиката и всички правила в занаята изискват да твърдиш, че е невинен, да лъжеш, да мажеш и да възпрепятстваш по всякакъв начин търсенето на истина и справедливост.

В корпоративното право е същото... но не съвсем. Корпорацията „Морис Нетуъркс“ бе мой клиент, следователно ѝ дължах лоялност и вярна служба. В определени граници. Но и до ден-днешен не е разчепкан въпросът къде точно минава границата на лоялността.

Както вече обясних, корпоративните адвокати могат да станат съучастници в престъпление. Затова ако например някой сътрудник знае, че клиентът е нагазил до уши в незаконна мръсотия, полага се да докладва нагоре. Началството от своя страна се обръща към клиента, предупреждава служителите му да зарежат лошите навици и ако клиентът откаже, прекратява деловите отношения и всеки си тръгва, без да се губи повече време.

По-деликатен е въпросът какво става, когато сътрудникът само подозира, че има нещо нередно. Очевидно най-удобното е да си подновиш застраховката „Злоупотреба“ и да скубеш хонорари, додето си скъсаш задника... или за да бъдем точни, додето им скъсаш задника. Проучването на собствения клиент изобщо не се споменава в адвокатските канони. А като адвокати всички ние очевидно сме длъжни да пазим тайните на клиента с нокти и зъби.

Точно тази дилема ме тормозеше, докато се отдалечавах от грамадната, приличаща на бутилка за уиски кула, приютила „Морис Нетуъркс“ — мой клиент, евентуален бъдещ работодател и партньор на международна компания, която изглеждаше съмнителна — натъртвам на думата „изглеждаше“.

И което още повече усложняваше работите, нямах грам вяра на Бари, Сали, Сай или Бронсън. И четиримата можеха да са хлътнали до

ушите в тия далавери.

Тъй. Нямах да е лесно. Как да стигна до същината?

Трябваше ми човек, на когото мога да се доверя. Както казват, кръвта вода не става, а моите родители си имаха две отрочета: единият симпатичен, добродушен юнак с телосложение на носорог, а другият — брат ми Джон, с една година по-голям, хиляда пъти по-умен, но, повярвайте ми за тази изключително важна подробност, доста по-къс там, където размерът уж нямал значение.

Ако ви интересува, баща ми беше офицер от кариерата и бе стигнал до чин полковник до деня, когато повел бригадата си на прочистване из виетнамските джунгли, изтървал картата, навел се да я вдигне и някакъв виетнамец, въоръжен с античен арбалет и гадно чувство за хумор, му пуснал една стрела в задника. Полковник Дръмънд обаче беше костелив орех и оцеля, макар че отделителната му система трябваше да бъде преоборудвана по начин, налагащ час по час да тича до тоалетната, което пък го принуди да зареже армейската униформа и да се пенсионира по болест. Кариерата му буквално се прецака.

Но да се върна на Джон. Между него и баща ми съществуваше онази особена връзка, която често възниква между сурови, амбициозни, взискателни бащи офицери и първородните им синове. Баща ми искаше да извае от Джон най-образцовия си войник; Джон пък мечтаеше да го превърне в баща на сирак. Но бедата на Джон бе добре дошла за мен, защото можех да се укрива в сянката му.

Беше досущ като да гледаш някой от онези старогръцки митове и да знаеш, че трагедията вече се мерзелее на хоризонта. Свикнахме военните полицаи да мъкнат Джон у дома пиян, надрусан, пребит, същинска заплаха за обществото и за самия себе си. И разбира се, сполетя го очакваният лош край. Основа интернет компания, продаде я точно по времето на големия бум през 1999-та, гушна сто и петдесет милиона и сега живее в къща като грамаден супник с изглед към един залив на Тихия океан. Ако бе имал по-своято детство, кой знае какво щеше да излезе от него.

За Коледа си разменяме картички. Той ми праща изгледи от екзотични места, които знае, че не са ми по джоба, и ако някога се ожения, ще го покания за кум. Иначе пътищата ни се разминават.

Ако Джон има нещо повече от мен — без да броя парите, голямата къща и професионалният успех, — то е умението да разчита финансови отчети. Обадах му се от колата, налетях на телефонния секретар и го предупредих да чака дълъг факс. После отбих до един интернет клуб, задрасках с флуоресциращ маркер името на „Морис Нетуъркс“ и му пратих резултатите от ревизията. Да се разкрива поверителна корпоративна информация пред външен човек е нарушение на закона и етиката, но премахването на името на компанията беше стъпка в правилната посока.

Но да се върна към миналото. Когато с Джон бяхме хлапета, между нас съществуваше нещо, което психолозите биха нарекли злокачествено братско съперничество. На млади години тия въпроси се решават по най-простия начин — кой кого може да напердаши. Аз бях по-бърз и по-силен, той по-лукав и коварен. Обикновено печелеше Джон, но моите победи причиняваха повече болка. Братството е първобитна епоха и винаги съм се чудил как изобщо го преживяваме. Когато пораснем, всичко остава в миналото; не съперничеството, разбира се, но поне начините за измерване на победата. На дадения етап от живота например Джон ми водеше със сто и петдесет милиона точки.

Както и да е, час по-късно седях в апартамента си, когато любимият ми брат позвъни.

След задължителните встъпителни приказки за мама, татко, новото му ферари, новия водопад в басейна му той каза:

— Много интересни документи си ми изпратил. На „Морис Нетуъркс“, нали?

— Не мога да ти кажа — уверих го аз. — Но определено не са на „Морис Нетуъркс“.

Той се засмя.

— Познавам компанията, Шон. Вложил съм пари в „Морис“.

— О.

Той пак се засмя.

— Всъщност брокерът ми се отърва от последната акция преди петнайсет минути.

— Толкова ли е зле?

— Напротив, сметките изглеждат страхотно.

— Тогава какъв е проблемът?

— Онова, което не виждаш в годишните отчети, но при ревизия лъсва наяве.

— Тоест?

— Не мога да повярвам, че имаме общи гени. Наистина ли трябва да ти обяснявам? — Очевидно трябваше, затова той продължи: — Погледни най-долу на втора страница... сложи си десния пръст на реда, където пише „приходи от дейността“.

Изпълних нареждането и видях числото 42 630 323,00. Джон обясни:

— Това печели „Морис“ след като се приспаднат разходи, амортизация и разни други неща, дето не ти трябва да знаеш. А сега страница осемнайста, слез на дваисти ред.

И това изпълних. Той каза:

— Сложи си пак десния пръст. Това отчита „Морис“ от суап операции за последното тримесечие. Осемдесет милиона... схващаш ли смисъла?

— Не.

— „Морис Нетуърк“ се държи над водата и реализира прогнозите за растеж благодарение на суап операции. И миналата година е било същото. Щяха да излязат на червено, ако не бяха отчели замени за триста милиона.

— Не те разбирам.

Джон обясни:

— Суапът е нещо като бартерна сделка. „Морис“ и отсрещният партньор си уговарят нереална стойност на оказаните взаимни услуги и после отчитат това като приходи. Той ме остави да проумея, после каза: — Само че не е вярно.

— А законно ли е?

— Законно?... Да. Почти всички телекоми го правят.

— Тогава къде е проблемът?

— Първо, това невинаги са реални пари. Второ, има възможност за злоупотреба.

— Как?

— Да речем, че „Морис“ има излишен капацитет, защото не постига набелязаните темпове на растеж. Примерно, построили са магистрала, която може да обслужва милион коли дневно, но получават такса само от петстотин хиляди. Схващаш ли?

— Продължавай.

— Тогава казват на друга компания: „Хей, ще ви дадем място за двеста и петдесет хиляди коли в замяна на сто хиляди наши коли по вашите пътища“. Стойността и на двете услуги ще е осемдесет милиона.

— Това ли наричат суап?

— Така го тълкуват глупаците. — Той помълча, после попита: — Мислиш ли, че ти е ясно?

— Дотук — напълно.

Гадина.

Джон продължи:

— Те купуват услуги един от друг, но няма начин да разбереш дали услугите имат някаква стойност.

— Защо?

— Може да е само замяна на хартия. В действителност нито едната, нито другата компания праща коли, значи само разменят празно шосе срещу празно шосе и шосетата пак си остават празни.

— Тоест всичко е химера?

— Възможно. И става още по-лошо, ако надписват.

— Надписват?

— Точно така. Обикновено това става чрез допълнително тайно споразумение. Тъй като обменят услуги, едната или другата страна почва да раздува стойността на предлагания продукт. Например „Морис“ може да има капацитет само за двайсет милиона, но пише сметка за осемдесет и останалите шейсет отчита като печалба. Или обратното. — Той добави: Като инвеститор щях да се чувствам по-спокоен, ако знаех с кого работи „Морис“.

Колко грешиш, братко!

— Познаваш ли Джейсън Морис? — попитах аз.

— Да, но не много добре. Запознахме се, когато той все още работеше в една предприемаческа фирма, а аз обикалях да търся инвеститори за онова начинание по интернет.

— Какво мислиш за него?

— Мечтател... голям мозък, кипяща енергия и бих дал всичките си богатства за списъка му с креватни победи. Спи само по три часа на нощ. През другото време приказва за пари или се чука. — Помълча, после обобщи: — Горещо-долу както го описва пресата.

— Почтен ли е?

Джон се разсмя.

— В бизнеса няма почитеност. Има закон и придържане към него.

— Пак помълча и добави: — И най-важното... има печалба.

— Харесваш ли го?

— Купих негови акции. Защо?

— Просто питам.

Той пак се разсмя. После каза:

— Щом те интересува Морис, слушай внимателно.

— Слушам.

— В тоя бизнес влизат три вида хора. Първо, техничарят, който обича творението си и страстно желае всички други да го обикнат. Второ, сребролюбецът, който влиза, за да види колко ще припечели.

Той млъкна.

— Каза три вида — напомних му аз.

— Джейсън... хората като него. Цялата му личност е вградена в компанията. Тя е негово продължение. Негова същност.

Пропуснах да кажа, че когато в разгара на бума продаде компанията, прибра си паричките в банката и се оттегли, брат ми бе навършил преклонната възраст от трийсет и шест години. Компанията му банкрутира една година по-късно. Е, към коя категория спадаше?

Така или иначе, аз попитах:

— Добра ли е компанията?

Той отговори:

— Виж, някой ден телефоните ще събират прах из музеите. Посетителите ще ги сочат с пръст и ще се смеят... ще им се струва нелепо, че някога хората само са си говорили, без да се виждат. Видеофони, мой човек... това ще е следващият голям удар.

— Сериозно, Джон. Свястна ли е компанията?

— Не ме слушаш.

— Слушам те.

— Джейсън смята да въведе точно това. Не се занимава само с оптични влакна. Разработва системи за компресия и декомпресия, които ще позволят по телефонните линии да се предават подвижни изображения. Напълно е възможно „Морис Нетуъркс“ да се превърне в „Ей Ти енд Ти“ на дваисет и първи век. Джейсън ще може десет пъти да купи и продаде Бил Гейтс.

— Стига си преувеличавал.

— Двайсет пъти.

— Щом е подпрял със задник такава златна мина, защо му трябват разни замени?

Джон отговори:

— Обърни на страница шест, пети ред от горе на долу. Направих го и той продължи: — Разходи за изследователска и развойна дейност — четирийсет процента от приходите. Джейсън препуска. Трябва да получи преди конкуренцията всички изобретения и патенти, които ще му осигурят видеофона. Усещаш ли проблема му?

— Трябва да се задържи в бизнеса достатъчно дълго.

— А телекомуникационните компании капят като круши. „Глобал Кросинг“, „Уърлдком“, „Куест“, и това са само големите. Пропускат набелязаните нива на растеж, акциите им падат, банките понижават кредитния им рейтинг и накрая изникват адвокати да заведат дела от името на акционерите.

— Значи само тази замяна държи „Морис“ над водата?

— Поздравления, вече си дипломиран бизнесмен. Слушай, трябва да бягам. Купих си нова яхта и изгарям от нетърпение да я изпробвам.

Голяма работа е да си имаш преуспял брат. Наистина.

И тъй, с какво разполагах? За оцеляването на бизнеса си Джейсън Морис зависеше от някаква съмнителна компания, която посреща адвокатите на закътани, тайни местенца, наема неприятни на вид биячи и диктува условията на договора. А чиновниците на същото дружество изведнъж онемяват, когато ги моля да посочат другите си партньори.

До какво води всичко това?

В главата ми изникна сцена от „Кръстника“. Стар престъпник е опрял пръст като кинжал в гърдите на Джейсън Морис и обяснява със скучен глас, че подобна сделка не се отказва, а Джейсън си мечтае за деня, когато ще може да купи и продаде най-богатите хора на планетата.

Пари, пари, пари — корен на всяко зло. Пари плюс самолюбие — корен на безграничното зло.

31

На телефонния ми секретар имаше три обаждания от Сай Бъргър. Все повтаряше да му се обадя при първа възможност и предположих, че има предвид възможност от моя страна. Пет пари не давах какво има предвид; щях да му се обадя, когато бъда готов. А не бях. Засега.

Освен другите ми нарастващи проблеми, фирмата заплашваше мен и Джанет с обвинения, които можеха да ни докарат лишаване от адвокатски права и дори затвор. Но фирмата се нуждаеше от моя подпис върху ревизионния акт, което представляваше средство за натиск, макар и ограничен. Сигурно имаха резервен план — да накарат някой послушен сътрудник да се подпише. Но цяла тумба счетоводители бяха видели всекидневното ми участие в ревизията, а правните тънкости трябва да се спазват, тъй че се налагаше послушният сътрудник да повтори цялата процедура стъпка по стъпка, а крайният срок едва ли щеше да мръдне по-далеч от петък. За момента аз представлявах далеч по-удобно, почти незаменимо решение.

Позвъних на Сай, разменихме си няколко измъчени любезности и накрая той попита почти безгрижно:

— Е, Шон, тежко утро имахме, а?

Искаше ми се да отговоря: „Не, вие имахте тежко утро“, но беше тъй очевидно, че предпочетох да премълча.

Дългото мълчание подсказа на Сай, че по тоя път няма да стигне доникъде. Накрая той каза:

— Мисля, че топката е в твоята половина.

— Тоест питаш на каква цена ще подпиша акта?

— Няма да го усуквам. Точно това се питахме.

— Невинен съм и искам да изчистя името си.

— Добре. Харолд ти каза, че ще имаш тази възможност.

— А Хал намекна, че ще ми видят сметката по бързата процедура.

След миг мълчание Сай каза:

— Хал страшно милее за фирмата. Понякога има склонност към мелодраматизъм.

— Това да не е някакъв нов синоним на „задник“?

Сай се изкиска.

— Всичко ще бъде честно, Шон. — И обеща: — Имаш думата ми.

— Но проблемът си остава, нали?

— Какъв проблем?

— За да докажа невинността си, трябва да вляза в сървъра.

— О... Разбирам какво имаш предвид.

— И ще ми трябва някой от компютърните специалисти, за да ме ориентира из базата данни.

— Дори ако можех да го позволя, вече е късно. Утре трябва да представим ревизионния акт в Министерството на отбраната.

— Няма страшно. Ще работя цяла нощ.

След дълга пауза той каза:

— Добре. Но трябва да присъства и Хал.

— Не. Хал ще си получи на сутринта разпечатка от сървъра. Не забравяй, сървърът вижда и помни всичко.

Той осъзна, че цената е съвсем ниска, и каза:

— Бива.

И тъй, един час по-късно излязох от луксозния асансьор на седмия етаж, където в лабиринта от тесни килийки беше натъпкана цялата фирмена администрация, с изключение на мистър Свинско око. Сай бе казал, че ще ме чака компютърна специалистка на име Черил, и наистина до автомата за вода седеше мършава негърка на около четирийсет години, забила нос в най-новия брой на „Гламър“. Изобщо не приличаше на компютърен плъх, а на изтерзана и грохнала многодетна майка от предградията, но сигурно в занаята ги има всякакви.

Представих се и тя веднага заяви възмутено:

— Оставила съм детето при майка си и не искам да вися тук цяла нощ.

— Ако си знаеш работата, няма да висиш.

— Знам я. — Тя ме огледа от глава до пети и попита: — Е... какво искаш да видиш?

Обясних, че файловете на Лайза Мороу са били изтрети и трябва да проверя дали има запазени копия някъде из тръбуха на сървъра.

— Много ясно, че има — уведоми ме тя, после тръгнахме заедно през лабиринта и накрая криво-ляво се сместихме в нейната килийка.

Черил се тръшна на стола, натрака няколко команди, после посочи съседния стол и нареди:

— Сядай. И си дръж устата затворена. Мразя да ми досаждат, когато работя.

Нямах нищо против. Вдигнах от стола куп наръчници, сложих ги на пода и седнах. Черил усърдно тракаше и по екрана непрестанно примигваха дълги колони с неразбираем кодиран текст. Личеше, че е много ядосана.

— Как ѝ беше името? — попита тя.

— Мороу... Лайза Мороу.

Черил кимна.

— Русата мацка от армията, дето работеше горе?

— Аха.

— Чух, че умряла.

— Всъщност беше убита.

— Ааа. Казват, че била свестен човек. — Тя огледа екрана и попита: — Какво те интересува?

— Електронната поща на Лайза, да речем, за последните три месеца.

Тя продължи да трака.

— Всичко се съхранява две години.

Гледах какво прави. Донякъде завиждам на хората, разбиращи как работят тия коварни машинарии, но категорично не бих желал да съм на тяхно място. Повечето програмисти са смахнати. Когато бях малък, ни предупреждаваха да не стоим много близо до телевизора, иначе щели да ни пораснат косми по дланите... но може и да бъркам нещо. Днешните майки пък предупреждават хлапетата, че от много седене пред компютъра ще затъпеят.

Най-сетне Черил каза:

— Мамка му! Виж каква стана тя.

— Каква?

— Барикадирали са я отвсякъде. — Сигурно съм изглеждал малко объркан, защото тя поясни: — Защитено е с парола. Еднослойна

защита, но добра, много сложна.

— Какво означава това?

— Че някой не иска да надникнем вътре.

Вгледах се в екрана.

— Няма ли начин да го отворим?

— Да го хакнем.

— Тъй ли му казвате? И как ще го направим?

— Нищо няма да правим. — Тя завъртя стола и ме погледна. —

Администраторът на сървъра ще оправи нещата... утре.

Някакво тъничко гласче от дълбините на мозъка ми попита:

— И кой е той?

— Мистър Мериуедър.

Ама че изненада! Всъщност изобщо не бях изненадан, затова реших да рискувам и попитах:

— Приятели ли сте с него?

— С онзи дебелогъз тъпак? На тоя етаж няма негови приятели.

И тази новина не ме изненада.

— Черил — казах аз, — много е вероятно нещо от тази база данни да докара неприятности на мистър Мериуедър. Може дори да го уволнят. Но утре сутрин той ще разбере от разпечатките, че сме се опитвали да влезем във файловете на Лайза, и може би ще намери начин да ги блокира завинаги.

— Това си е твой проблем. Искаш ли да чуеш какъв е моят? Оставила съм детето при майка си.

— Ще му купя чисто ново колело, бейзболна ръкавица, каквото кажеш.

Тя задълго се вгледа в монитора. Накрая каза:

— Въздушна пушка. Това иска.

— Дадено.

Качих се по стълбището на горния етаж, опитах се да направя две чаши еспreso, но машината пак ме обърка и трябваше да се примиря с две нормални кафета. После слязох долу и кротко седнах да гледам Черил в действие. На всеки десетина минути от гърлото ѝ изригваше наниз сочни ругатни. Не вярвах да са израз на оптимизъм.

Работата започна в десет, а към единайсет ми се стори, че зърнах по устните ѝ едва доловима усмивка. Вече приближаваше полунощ, когато тя промърмори:

— Еее, най-сетне. — Облегна се назад, зарови пръсти в косата си и заяви: — Мамка му, страхотна съм.

На екрана изникна дълъг списък с имейли.

— Може ли? — попитах аз.

Тя стана от стола и каза:

— Отивам да пишкам. Гледай да не объркаш нещо.

Започнах от най-старите текстове и тръгнах напред. Проверях дали са влизали материали по двете дела и дали е пращано нещо до бостънската прокуратура. Съвременните млади служители като Лайза вършат голяма част от работата си по електронен път. Аз съм по-старомоден, с други думи, технологичен невежа. Но дори ако уменията ми се простираха отвъд натискането на копчето за включване и изключване, пак бих предпочел личния контакт или разговора по телефона, защото едно трепване на лицето или една натъртена дума позволява да се досетиш за премълчаното, което често е по-важно от казаното. Лайза бе пращала и получавала до сто съобщения дневно.

Чувствах се разстроен и дори малко печален, докато ровех из пощата на една скъпа, но мъртва приятелка. Късчета от нея — умът, топлината, възискателността и остроумието на Лайза — излитаха към мен от екрана. С мъка потиснах едно-две дълбоки вдишвания.

Половината имейли бяха до други сътрудници и засягаха фирмени дела — от текущата работа до елементарни административни въпроси. Аз познавах едва неколцина от адвокатите във фирмата. Повечето имена не ми говореха нищо.

По двайсетина и повече пъти дневно Лайза бе пращала имейли на приятели, съдружници и клиенти извън фирмата. Разпознах имената на неколцина офицери от военната прокуратура. Тя имаше много приятели и държеше да запази връзката с тях — разменяха си шеги и забавни случки, но най-често се ограничаваха с кратки весели бележки, модерният вариант на въздушна целувка.

Черил се върна от дамската тоалетна с две чаши еспreso. Седяхме, отпихахме по малко и бъбрехме, докато отварях съобщенията едно след друго, търсейки нещо странно или подозрително. Към много от тях имаше приложения; усърдно отварях и тях в случай, че досиетата са вмъкнати по този начин.

Забелязах няколко съобщения до Джанет и, разбира се, отворих и тях. Нямаше нищо особено лично, макар по сърдечния, топъл тон да си

личеше, че Лайза и Джанет са сестри в пълния смисъл на думата. Лайза описваше на Джанет как е минал денят, Джанет пък ѝ разказваше за роднините и за няколкото общи приятели, а в едно от последните съобщения Лайза обещаваеше някаква пратка да пристигне в най-скоро време. Проверих датата — две седмици преди смъртта на Лайза. Мислено си отбелязах да питам Джанет за пратката.

След още трийсетина минути разните му там Джак, Хари, Барбара, Мери и прочие почнаха да се сливат в една огромна, размазана мозайка от приятели. Веднъж-дваж усетих в главата си някакво странно прещракване, докато четях поредния текст. Но си оставах само с прещракването.

Към един и половина Черил похъркваше, свита на стола. Бях стигнал до съобщение от Лайза до ANCAR@SEC.GOV със следния текст:

„Скъпа А., утре в седем сутринта те чакам в «Старбъкс» за пратката.

Твоя Лайза“.

Следваше вест до DCOULTER@AOL.COM за някаква клетвена декларация... и изведнъж в главата ми задрънча тревожен сигнал.

Върнах се на предното съобщение и се зачудих какво ме смуцава. Обмислих едно... друго... и нищо.

Продължих напред и след още сто двацет и две съобщения видях едно, изпратено до JCUTH@JOHNSMATH.ORG, което гласеше:

„Скъпа Дж., благодаря от сърце за идеите и преценката. Утре вечер ще доставя пратката в апартамента ти.

Твоя Лайза“.

Бим-бам, бим-бам! Какво? Отново огледах текста. При всички останали съобщения Лайза използваше пълното име на получателя, без съкращения. Всъщност не, имаше още едно съкращение — А. Върнах

се на А., после пак прескочих на Дж., повторих още няколко пъти... и готово!

Плеснах се по челото с такава сила, че Черил подскочи на стола.

Нямах представа какво означават посланията на Лайза, всъщност пет пари не давах какво означават — важна бе само връзката.

Дж. е Дж. Беше Джулия Кътбърт от „Джонсън енд Смитърс“. Колкото до А. — тя беше Ан Каръл от Комисията по ценните книжа и борсите.

Просто като две и две. Пред мен бяха втората и четвъртата жертва на убиеца от Лос Анджелис.

Наближаваше два след полунощ. Джанет не отговаряше на мобилния си телефон, а аз седях зад бюрото на Черил и с грандиозно раздражение се питах защо. Опитах отново, пак чух три сигнала, после гърленият ѝ глас изрече на запис:

— Джанет Мороу. Моля, оставете съобщение и ще ви се обадя.

Казах:

— Хей, аз съм. Открих връзката. Слушай... Джулия, Ан и Лайза... те са се познавали. Страхотно, нали? Обади ми се. Незабавно.

Но не останах доволен. Къде може да бъде по това време една красива двайсет и девет годишна неомъжена жена, освен в леглото си? Е, нямаше как да си затворя очите пред отвратителната възможност двамата с гадния Джордж да са се сдобрили напълно и сега мобилният ѝ телефон да е изключен, за да не се стигне до прекъснат полов акт. Кой знае защо, това подозрение много ме разстрои.

Разрових се из телефонния указател, открих номера на хотел „Четири сезона“, набрах централата и помолих да ме свържат с Джанет Мороу.

Телефонистката отговори с глух, безличен глас, подсказващ, че е подрямвала на работното място:

— Съжалявам, търсеното от вас лице напусна хотела.

— Какво?

— Сър... казах, че напусна хотела.

— Но тя... кога?

— Днес.

— Защо?

— Определено не разполагам с тази информация, сър.

— По кое време?

— И с тази информация не разполагам.

— Но...

— Ще ви свържа с рецепцията.

Така и направи. Дежурният администратор се оказа по-услужлив и човечен. Уведоми ме, че Джанет е напуснала в шест вечерта.

Странно.

Не, повече от странно. Тя така и не ми събщи, че си тръгва. Освен това чух с ушите си как онзи от ФБР я покани на вечеря.

— Късно става — уведоми ме сънено Черил. — Трябва да се прибирам да дремна.

— Тръгвай. И, Черил... благодаря ти.

— Добре де. Няма защо. Намери ли каквото търсеше?

Станах и я целунах по бузата.

— Повече. Много повече. — Измъкнах портфейла и й подадох банкнота от сто долара. — Утре да купиш на сина си въздушна пушка.

— Не е толкова скъпа — отбеляза тя.

— Тогава купи една и на майка му. Да си правите престрелки.

Тя се усмихна.

— Добър човек си.

Взе си чантата и излезе.

Поседях още пет минути зад бюрото на Черил, опитвайки се да сглобя мозайката. Между Лайза, Джулия Кътбърт и Ан Каръл имаше връзка. Нямах представа каква, но трите жени се познаваха и фактът, че бяха убити, подсказваше недвусмислено, че не са избрани напосоки от сериен убиец. Това не елиминираше докрай съществуването на сериен убиец, но подсказваше — не, направо доказваше, че убиецът ги е избрал заради тази връзка.

И тъй — къде беше Джанет?

Втурнах се надолу към гаража. Куфарчето ми лежеше в колата. Разрових се, докато намерих папката с материали за кризисния офицер. Открих вътре телефонния номер на мистър Мороу и го набрах веднага.

След първата среща бях разговарял с бащата на Лайза още няколко пъти по различни въпроси и знаех, че номерът е валиден. Изчаках петнайсет-двайсет сигнала и си припомних, че при предишните обаждания след шестия сигнал се включваше телефонен секретар. Опитах отново. Добре де, беше късно, мистър Мороу беше стар и може би вече не чуваше много добре, но най-малката му дъщеря Елизабет живееше с него и... Господи, все някой от двамата щеше да чуе проклетия телефон.

Положението ставаше все по-смахнато. Първо Джанет внезапно изчезва, после бащата и малката ѝ сестра не са си в леглата, където трябва да бъдат по това време.

Съвпадение? Може би.

А може би не.

Обадих се в бостънската телефонна централа, дадох адреса на мистър Мороу и помолих телефонистката да ме свърже с най-близкия полицейски участък.

След малко отсреща прозвуча женски глас:

— Полицай Даян Марино, с какво мога да ви услужа?

— На телефона майор Шон Дръмънд от вашингтонското подразделение на армейския Отдел за криминално разследване.

Колкото до тази невинна и благородна лъжа, пояснявам: ченгетата възприемат сериозно само свои колеги, а в момента се нуждаех от цялото ѝ съдействие.

— Тук работим по случаите с убиеца от Лос Анджелис уведомих я аз. — Може би сте чували за това, полицай Марино?

— Шегувате ли се? Оная вечер гледах специалното предаване по „Нощна линия“. Божичко, какво мръсно копеле, а?

— Думи нямам. Въпросът е, че попаднахме в извънредна ситуация и се нуждаем от вашата помощ.

— Бостънските полицаи са на ваше разположение, майоре.

Е, как да не ги обичаш?

— Роднина на една от жертвите може да разполага с изключително важни сведения. Проблемът е, че не успяваме да се свържем.

— Нищо чудно, минава два и половина след полунощ. Всичко живо спи, освен нас, идиотите от нощната смяна.

— Полицай Марино, убиецът от Лос Анджелис не подбира часа.

— Тъж... да, вярно. Съжалявам.

— Дайте да си гледаме работата, става ли?

— Съжалявам, сър. Няма да се повтори.

Бих си спестил резкия официален тон, но хората незнайно защо си въобразяват, че на офицерите лесно им избива парата и трябва да поддържаш това впечатление, иначе може да те помислят за измамник.

Продиктувах адреса и я попитах дали може да прати патрул до къщата да събуди мистър Мороу и да го замъкне при телефона.

Тъй вярно, отвърна тя, явно вече настроена на моя вълна. Казах ѝ, че ще почакам, докато получи потвърждение от патрула. Тя ме включи на изчакване. Минаха десет минути, през които се мъчех да проумея за какво служат всичките копчета и ръчки в лъскавия ми ягуар, като в същото време преценявах възможните връзки между Лайза и другите жертви. Сетих се, че не видях нито едно съобщение до или от най-знаменитата жертва, Каролайн Фиорио. Но три от четирите жертви се познавах, кореспондирах сравнително редовно и Лайза подписваше посланията си с думите „Твоя“. Евтините чувства не бяха в неин стил, затова ми се струваше разумно да предположа, че отношенията им не са били мимолетни.

— Майоре... имаме проблем — прекъсна размислите ми полицаи Марино.

— Уточнете.

— Нещастен случай.

— Продължавайте.

— Снощи къщата на мистър Мороу е изгоряла.

Докато се мъчех да проумея това, както и потресаващото ѝ хладнокръвие, тя добави:

— Съжалявам, че не се сетих, когато ми съобщихте адреса. Смяната ми започна едва в полунощ. Пожарът е бил по-рано.

— Колко по-рано?

— Един момент... чакайте да погледна в компютъра. След няколко секунди тя отговори: — Съсед съобщил за пожара около пет следобед. Пожарна тревога втора степен. Тия стари къщи на Бийкън Хил изглеждат разкошно, но са същински факли. Дървена конструкция, без използване на съвременните огнеупорни материали. Направо...

— Пострадал ли е някой?

— Изчакайте. — Тя зачете от рапорта. — Една установена жертва, Джон Мороу с тежки изгаряния. Бил на горния етаж, наложило се пожарникарите да го изнесат и...

— А по-млада жена? Елизабет Мороу?

— Не е отбелязана. — Полицаи Марино се поколеба. — Но инспекторите още не са влезли да търсят трупове в развалините. Трябва да поизстине. Утре, след...

— Знаете ли причината?

— Не... засега. Разбира се, утре сутрин ще пратим с комисията и специалист по палезите. Смятате ли, че е...

— Благодаря — казах аз и затворих.

Пожарът започва около пет, а Джанет напуска хотела в шест. Какво ставаше?

Включих двигателя и напуснах гаража. Нямах представа накъде отивам, просто не можех повече да седя със скръстени ръце.

Студеният чист въздух сигурно поизбистри ума ми, защото изведнъж взех да се чудя за онази барикада около файловете на Лайза. Сигурно трябваше да попитам Черил дали има такава процедура за всички починали адвокати. Адвокатските фирми държат на сигурността много повече от другите работодатели и би било съвсем логично да запечатват досиетата на покойниците. Но да речем, че не е така. Отговор: някой във фирмата знаеше, че в сървърта има доказателство за връзката между трите убити жени — доказателство, което технически просто не може да се премахне, затова най-доброто решение е да бъде укрито и заградено с бодлива тел. Следователно някой от фирмата трябваше да е замесен в убийствата.

Което повлече след себе си ново откровение. Лайза споменаваше в имейлите си до Джулия и Ан за някакви пратки, в едно от писмата до Джанет също ставаше дума за пратка. Джанет беше сигурна, че не е чувала за Ан и Джулия. Но и трите бяха получили пратки от Лайза. Това ли беше връзката?

Бостън... трябваше незабавно да стигна до Бостън. С кола? Твърде бавно. А националното летище „Роналд Рейган“ пускаше първия полет едва в шест сутринта.

Обмислях останалите възможности и карах покрай Белия дом, когато ме осени прозрение. Отбих до тротоара, разрових се из куфарчето и измъкнах визитна картичка. Набрах номера и след три сигнала ми отговори замаян глас:

— Спинели.

— Обажда се Дръмънд. Събуди се.

— Не ти ли стига, че вдигнах скапания телефон?

Бих казал, че е сърдит, но досега не го бях виждал в друго настроение.

— Давам ти шанс да станеш герой — казах аз.

— Само това ми лисваше!

— Слушай сега. Как ще реагираш, ако ти кажа, че Лайза Мороу, Джулия Кътбърт и Ан Каръл са се познавали?

— Откъде знаеш?

— Просто знам — отвърнах аз и добавих: — А Джанет Мороу може да знае защо.

— Без майтап?

— Само че е изчезнала.

— Тъй ли?

— Сега още нещо — снощи пламнала къщата на баща й. Човекът може да е мъртъв. Един час по-късно тя напуснала хотела и можем да предположим, че е излетяла за Бостън.

Спинели се замисли и предложи:

— Тогава я потърси на мобилния телефон.

— Брей, как не се сетих!

— Не отговаря, а?

— И не ми се иска да мисля защо. Разбра ли? Сега да те видим имаш ли яко дупе.

— Какви ги дрънкаш?

— Във военновъздушната база „Андрюс“ и базата на морската пехота в Куонтико винаги има дежурни хеликоптери, само на петнайсет минути полет от Белия дом и Пентагона. Кажи на началството, че ти трябва един — незабавно.

— Искаш да летим до Бостън?

— Не, мислех си да вървим пеш и да влачим хеликоптера. Но твоята идея май ще излезе по-добра.

— Майната ти.

— Искаш ли да загубиш най-важната си свидетелка?

— За какво говориш, по дя...

— Знаем, че онзи убиец е много хитър и изобретателен, нали? — Оставих му време да обмисли това, после казах: — Хей, зарежи. Извинявай за безпокойството. Ще звънна на Мийни, та ФБР да...

— Не си го и помисляй. — Той помълча, сетне отсече: Ето как се разбираме. Аз водя случая, моя ще е заслугата.

— Не ми пука чия ще е заслугата.

— На мен пък ми пука. Чакам ред за повишение.

— Ако тя умре, ще ти го пиша в досието.

— След трийсет минути на хеликоптерната площадка до Пентагона. И не се будалкай с мен, инак...

— Какво ли е това в ръката ми? Я, то било визитната картичка на Джордж Мийни.

— Трийсет минути.

Пак потърсих Джанет и оставих ново съобщение да ми позвъни незабавно. Точно тогава ми хрумна, че са възможни и други обяснения. Може би „Дж.“ означаваше Джийни, а „А“ — Алис. Може би горкият стар мистър Мороу се е прибрал от работа, метнал замразена пица във фурната, забравил да махне кутията и ето ти пожарна тревога втора степен. Всички знаем колко разсеяни стават старите хора.

Но както обичат да казват французите, „L’audace, l’audace“, което в груб превод означава „Атакувай, забрави риска, заложи всичко на карта и спечели“. А най-вече гледай да забравиш факта, че французите не са спечелили нито една война от два века насам.

В шест и двацет сутринта кацнахме върху покрива на медицинския център към Харвардския университет, където бяха откарали с линейка мистър Мороу след пожара.

През целия полет Спинели бе разговарял по радиото. Уреждаше с бостънската полиция полицейска охрана, уточняваше местонахождението и състоянието на мистър Джон Мороу — петдесет процента изгаряния трета степен, критично състояние, настанен в интензивното отделение — и се бореше да обясни на недоверчивото си началство защо е необходимо всичко това.

Аз се гуших на една седалка отзад в хеликоптера, гледах през прозореца светлините долу и отново се мъчех да сглобя всички факти. Какво общо имаше между Джанет, Ан Каръл и Джулия Кътбърт? Дълго си блъсках главата и не стигнах доникъде.

Както и да е, на площадката чакаше отегчен полицай, който ни въведе в сградата и слязохме няколко етажа до интензивното. Озовахме се в стая без прозорци. На леглото имаше тяло, омотано в превръзки и с кислородна маска на лицето. Венозни системи вливаха течности в двете му ръце, а наблизо две сестри и един млад лекар си шушукаха нещо.

Лекарят ни забеляза и се приближи.

— С какво мога да ви услужа?

Представихме се набързо и аз попитах:

— Как е пациентът?

— На косъм. — Той се озърна през рамо. — Изгарянията бяха много тежки. Особено по краката и долната част на тялото.

— Какви са шансовете? — попита Спинели.

— Изгаряния... сложна работа. — Докторът се навъси и посочи с пръст пациента. — Засега е стабилен. Но стар. И както казах, изгарянията са сложна работа.

С други думи, шансовете на Джон Мороу бяха доста добри. Ако трябва да преведа, младият лекар каза горе-долу следното: „Плащам

убийствена застраховка «Лекарска немарливост», а един от вас май спомена, че е адвокат.“

— Търсим дъщеря му Джанет Мороу — обясних аз. — Тъмнокоса, стройна, много красива.

Той кимна.

— Беше тук. И двете й сестри също. Всъщност стояха цяла нощ. Тръгнаха си — докторът погледна часовника — преди около час, след като го стабилизирахме. — За всеки случай добави: — Разбира се, с изгарянията човек никога не знае. Сложна работа.

Отскочих до стаята на сестрите и използвах телефона, за да уведомя записващото устройство на Джанет, че съм в Бостън, после продиктувах номера на Спинели.

Върнах се при Спинели и казах:

— Добре, тя е в града. Но къде?

Той отговори, че вече се е разбрал с бостънските колеги да пратят кола до къщата на Джанет в центъра и още една до апартамента на сестра й Каръл някъде в Белмонт. Ако се мярнала някоя от двете, щели веднага да му позвънят.

Добре, дотук знаехме къде ги няма. Но не и къде са. Джанет си изкарваше хляба с преследване на убийци и може би след новината за пожара в бащиния й дом бе заподозряла, че има нещо нередно. Но тя още не знаеше за връзката на сестра й с другите две жертви, тъй че можеше и да не е заподозряла. Нещо повече, точно в този момент можеше да лежи със строшен врат.

От всички тия догадки ме заболя глава.

Предложих на Спинели да убедим бостънската полиция да издаде заповед за всеобщо издирване на трите сестри. Той пък предложи да проумея, че идеята е тъпа и неосъществима, че за всеобщо издирване се иска съдебно решение, което едва ли ще получим с толкова слаби аргументи, че сестрите са били на крак цяла нощ и трябва да си идат по домовете, за да се изкъпят, да хапнат, да се преоблекат и тъй нататък. Аз отговорих, че има право, но ако Джанет наистина подозира нещо, навярно ще прояви здрав разум да избягва собственото си жилище, тъй като убиецът очевидно ще я причаква точно там. Той отбеляза, че и аз имам право, само че бостънската полиция е разположила пред нейната къща дежурна кола. Добре де, отговорих аз, но Джанет и сестрите й може да не знаят това.

Задънена улица. И двамата бяхме уморени, с обтегнати нерви. Освен това бяхме гладни и жадни, затова слязохме няколко етажа по-долу и открихме кафенето. Взехме си по чаша кафе и пълнозърнеста кифла и седнахме на една масичка.

Имайки предвид, че вече сме нещо като партньори, реших да опозная Спинели и го попитах:

— Е, Дани, какво те доведе в армията?

— Беднотията. А тебе?

— Нямах какво друго да правя.

Той се изсмя. Май започваше да ме харесва. Аз още не бях сигурен дали започвам да го харесвам.

— Като военен полицай ли започна? — попитах отново.

Той кимна.

— Стигнах до сержант, после отидох на курса за ОКР.

— Хареса ли ти?

— Отдавна беше.

Добре, стига с тия задълбочени въпроси. Вече се познавахме отблизо, знаехме кой какво гони и тъй нататък.

— Ти си специалистът — казах аз. — Според теб какво става?

— Де да знам.

— Онзи ден намекна, че убиецът е имитатор. Още ли смяташ така?

— Аха. Защо?

— Просто питам — отвърнах аз и добавих: — Между другото, не видях никакъв признак Лайза да е познавала Каролайн Фиорио.

— Може да не са се познавали. Може при Фиорио да има някаква друга връзка или мотив.

Замислих се. Звучеше логично — можеше онзи тип да е очистил Лайза, Кътбърт и Каръл по една причина, а Фиорио по съвсем друга. Задълбах още малко в идеята за имитатора.

Почвах да усещам, че Спинели е точно мой тип ченге. Другите служители на реда толкова интелектуализираха и усложняваха проблема, измисляха толкова засукани теории и тромави хипотези, че накрая търчаха като куче подир опашката си. Спинели стоеше на земята и с двата крака.

Отпих глътка кафе и си повторих последната мисъл: стой на земята и с двата крака, недей да му мислиш много, най-често

отговорът е под носа ти. И изведнъж ми просветна. Тръшнах чашата на масата.

— Последвай ме.

Следван плътно от Спинели, хукнах нагоре по стълбището чак до интензивното отделение и нахълтах в стаята на сестрите. Едра чернокожа сестра гледаше напрегнато мониторите пред себе си, но се озърна, когато я попитах:

— Извинете, бяхте ли тук, когато си тръгнаха дъщерите на мистър Мороу?

— Да.

— Оставиха ли ви номер за връзка?

— Оставиха.

Обясних, че изпълняваме полицейска задача, Спинели размаха значката и сестрата ни даде номера. Усмихнах ѝ се.

— Ще разрешите ли да ползвам телефона? — попитах я аз.

— Говорете. Само да не е много дълго.

Набрах номера и чух женски глас:

— Ало.

— Обажда се Шон Дръмънд. Може ли да попитам с кого разговарям?

— Етел Мороу.

— Опитвам се да се свържа с Джанет Мороу. Случайно да знаете къде мога да я намеря?

— Аз съм ѝ леля. Естествено, че знам къде да я намерите.

— Чудесно. Ще ми кажете ли къде да я намеря?

— Ами в момента е тук, младежо. Но сега не ѝ е до приказки.

Спомних си как веднъж Лайза спомена, че имала неомъжена леля, сестра на баща ѝ — желязната лейди на рода, която помогнала в отглеждането на момичетата след смъртта на майка им. Била любопитна, ексцентрична и цапната в устата стара мома, но доколкото можех да преценя, беше им станала като майка. И изглеждаше съвсем нормално в подобен момент момичетата да идат при нея.

— Вижте, стоя пред болничната стая на брат ви — обясних ѝ аз.

— Долетях с военен хеликоптер. Трябва на всяка цена да говоря незабавно с нея.

— А, добре. Но по-кратко. Много е разстроена.

След миг Джанет пое слушалката.

— Обажда се Дръмънд — казах аз. — В болницата съм. Ти къде си?

— У леля ми. Какво търсиш в Бостън... в болницата?

— После ще ти обясня. Дай ми адреса.

Записах адреса и подадох листчето на Спинели, а той хукна да търси полицая, който ни беше посрещнал на покрива.

— Слушай внимателно — казах на Джанет. — Лайза е познавала Джулия Кътбърт и Ан Каръл. Пратила им е няколко съобщения по електронната поща, преди и трите да бъдат убити.

— О, боже.

— И Спинели е тук. Не напускай къщата. След малко пристигаме.

Скочихме в полицейската кола: зад волана ченге, до него Спинели, Дръмънд отзад. Полицаят включи лампите и сирената, след това даде газ и изхвъркна от паркинга. Изведнъж ми хрумна, че прави голяма грешка.

Наредих му да отбие и да изключи сирената, после казах на Спинели:

— Какво прави в момента онзи тип?

— Де да знам, по дяволите? Сигурно наблюдава апартамента й. — Той се почеса по носа, за миг направи озадачена физиономия и отбеляза: — Неее. Вмъква се в къщата, докато старецът е на работа, слага бензин и подпалки, изчаква го да се прибере и след малко драсва кибрита. Нали? — Кимнах и той продължи: — Намира удобно място и наблюдава пожара. Вижда как пожарникарите измъкват тялото, после подкарва подир линейката, тъй че знае коя е болницата.

— Откъдето хваща дирята на Джанет — допълних аз. Проследява я на излизане.

— Вероятно в момента наблюдава къщата на леля й довърши Спинели.

Заехме се да обсъдим този сценарий. Разбира се, имаше голяма вероятност убиецът да не е свързан с пожара, да сме хукнали за зелен хайвер и на Шон Дръмънд да му се готвят дълги сеанси на кушетката пред много мил и много любопитен психоаналитик. Но инстинктът ми подсказваше, че онзи е тук. Спинели смяташе същото.

Ако нахлуехме в квартала с мигащи лампи и вой на сирени, щяхме да издъним цялата работа. По всичко личеше, че насреща ни стои много печен тип; нямахме представа как изглежда; той щеше да ни види, ние него — не и край на приказката.

— Да се промъкнем незабелязано — реши Спинели.

— Отлично.

— Трябва ни кола без отличителни знаци и някаква маскировка. Обсъдихме и този въпрос.

Обичайните маскировки бяха на водопроводчици или техници по климатичните инсталации, но за това не можеше да става и дума в толкова кратък срок. Тогава ми хрумна идея и потеглихме.

Трийсет минути по-късно отец Шон Дръмънд и отец Даниъл Спинели спряха пред дома на леля Етел в Кеймбридж с раздрънканата хонда, която ни бе дал назаем отец Брайън Мълрейни от енорийската църква „Дева Мария“. За щастие мястото беше съвсем невзрачно: дъсчена двуетажна къщурка, порутена и занемарена, без преден двор, само с пет стъпала, слизащи към напукания тротоар.

Отвори ни леля Етел. Беше някъде към осемдесетте, съсухрена до височина под метър и половина, с рядка бяла косица, навъсено костеливо лице и пронизващи очи, които ни гледаха строго.

Нервно опипах якичката си и обясних:

— Аз съм Дръмънд. Разговаряхме преди малко. Това е старши следовател Спинели, служител от военната полиция. Моля ви... поканете ни вътре.

— Защо сте облечени така?

— Моля ви — настоях аз. — Вътре ще обясним.

Тя изгледа свирепо Спинели и каза:

— Предполагам, че имате значка или нещо такова.

Той показа значката. След миг бяхме вътре и вървахме по къс коридор към кухнята. Както в повечето старчески къщи, навсякъде миришеше на мухъл и застояло; наоколо се трупаха всевъзможни вехтории: изтърбушени кресла, плетени покривчици, порцеланови статуетки и тъй нататък. Кухнята се оказа малка, задръстена и приличаше на мавзолей за антични домакински прибори. Леля Етел беше много странна птица.

Джанет остави чашата чай и спокойно се зае да ни представя, което при дадените обстоятелства прозвуча някак неестествено. Трите сестри се гушеха една до друга край масата, изтощени и мрачни.

След миг неловко мълчание Джанет попита:

— Защо сте облечени като свещеници?

Обясних маскировката, разказах какво съм узнал от файловете на Лайза и привърших с нашите подозрения, че убиецът може да дебне из квартала, според нас прави точно това и няма намерение да се отказва.

Обяснението ми прозвуча малко задъхано и както можеше да се очаква, след него в кухнята настана пълна тишина. Нали разбирате,

сестри Мороу току-що бяха научили, че изгарянето на баща им не е нещастен случай, че едната от тях вероятно е набелязана за убийство и че жътварят на злото може да дебне зад кофите за боклук в задния двор на леля Етел. Бяха корави жени и не изпаднаха в паника, но сънливостта им отлетя като по магия.

— Защо му е да подпалва нашата къща? — попита след малко Джанет. — Защо му е да убива баща ми?

— За да те доведе тук — отвърна Спинели. — Твоят старец е сиренцето в капана.

— Защо? Ако иска да ме убие, защо не го стори във Вашингтон?

Защо наистина? Точно над същия въпрос си блъсках главата през целия полет насам. Не бях сигурен, но в болницата Спинели ми бе подхвърлил идея, която си струваше да проучим и аз казах:

— Спинели все още смята, че убиецът е имитатор. — После попитах: — Защо се имитират убийства?

Джанет се позамисли над този интересен въпрос и отговори:

— Обикновено мотивите са завист, симпатия или извратено чувство на духовна близост. Някои искат да се погреят в славата и деянията на други убийци, някои пък искат да надминат прочутите престъпници, като използват същите схеми и методи, но по-успешно от тях. Подражание и болезнено самолюбие.

Кимнах. Преподавателите по право от Харвард биха се гордели с нея. Отговаряше като по учебник, почти дума по дума. Но аз бях имал малко повече време за размисли и ми бе хрумнало, че точно там се крие част от проблема — всички стискаха здраво учебниците.

— Ами като прикритие? — подхвърлих аз. — Ако иска да обвинят другия? Да? Не?

— Може би има смисъл — отговори Джанет.

— А досега никой не е открил връзка между жертвите, затова преобладава мнението, че връзка няма — продължих аз. — Твоето убийство би накарало всички да преосмислят досегашните си теории и предположения.

— Да. Но и да ме убие тук, пак поема същия риск.

— Той може да смята другояче. Бостън е извън задачите и кръгзора на ударната група във Вашингтон. Освен това убиецът не е в течение на твоята... връзка с шефа на оперативния екип от ФБР. Нито пък знае за участието ти в разследването. — Всичко това бе очевидно.

Тя кимна и аз продължих: В такъв случай може би възнамерява да те убие не както Лайза и другите. Да уреди смъртта ти без явни прилики.

Джанет се замисли над това, после изтъкна:

— Правиш доста предположения.

— Виж, знам, че звучи странно, но... — Потърсих най-точните думи. — Започвам да го разбирам как действа.

— Прав си. Не просто странно, а изсмукано от пръстите.

— Потрай още малко. А сега да се обадим на полицията и да изчезваме.

— Да изчезваме? — повтори Джанет.

— Точно така. Да бягаме от онзи тип.

Джанет се спогледа със сестрите си, после погледна мен и Спинели.

— Бихте ли излезли от кухнята? Трябва да обсъдим положението.

Погледнах Спинели и отговорих:

— Няма какво да обсъждаме. Обади се на полицията.

Тя посочи с пръст.

— Мисля, че в хола ще ви бъде удобно.

Какво можехме да сторим? Къщата беше тяхна, тъй че двамата със Спинели минахме в хола, където се заехме да разглеждаме богатата колекция на леля Етел от порцеланови и кристални фигурки. Много интересно, ако си падаш по тия неща. Имаше няколко ръчно боядисани балерини, сума ти крехки мънички кончета, няколко удивителни еднорога и... Всъщност на кого ли му пука?

— Трябваше ние да позвъним в полицията — казах аз на Спинели.

— Може би.

Никакво „може би“, мой човек. Четирите жени в онази кухня скърбяха за убийството на сестра си и опита за убийство на баща им. Шокът от тия събития едва ли щеше да ги тласне към ясна мисъл и логични изводи. Обзе ме тревога, когато осъзнах, че зле съм разиграл ситуацията. От все сърце се надявах да не се навиват взаимно за онова, което знаех, че са си наумили. По някое време Джанет най-сетне ни викна обратно в кухнята. Четирите жени седяха около масата и никак не ми допаднаха свирепите им решителни изражения.

— Седнете — каза Джанет.

Е, в кухнята имаше само четири стола и всичките бяха заети, тъй че ние със Спинели поразчистихме разни боклуци и се настанихме на кухненския плот, което ни докара кръвнишкия поглед на леля Етел.

— Имаме план — каза Джанет.

— Планът е само един — възразих аз. — Да викнем ченгетата. Веднага.

Каръл, която беше втора по възраст след Джанет, каза:

— Първо ще поговорим за нашия план.

А най-малката, Елизабет, допълни:

— Този човек уби сестра ни и вкара баща ни в болницата. Платили сме си за правото да решим какво ще предприемем.

— Това не е... — започнах аз.

— Освен това — намеси се Джанет — той уби още три жени и един шофьор. И по всичко личи, че не смята да спира. Ако си прав... ако е тук, имаме шанс да отървем света от него.

— И тъй — кимна Елизабет, — той смята, че е хванал Джанет в капан. Това ни дава шанс да обърнем играта и да заложим капан за него.

Отдавна бях наясно какво мислят. Но Спинели кимна. Кимнаха и трите сестри заедно с леля Етел.

Дълбоко си поех дъх и казах:

— Благодаря. Много благородна постъпка. И очевидно глупава идея. Шансовете са изцяло в негова полза. — Втренчих се в Джанет и добавих: — Не си и помисляй да играеш ролята на примамка. Онзи тип ще те глътне на един залък.

Като си помисля, нещата може би щяха да тръгнат по-добре, ако бях избрал не тъй предизвикателен начин да изразя възраженията си.

Ноздрите на Джанет трепнаха. С леко раздражен глас тя заяви:

— Аз... По дяволите, не ме подценявай. Знам да се грижа за себе си. И да не си посмял още веднъж да ме наречеш глупава. — Тя добави: — Естествено, че възнамерявам да използвам бостънската полиция.

— Добра идея... залагаме кордон и го спипваме за топките — побърза да се намеси Спинели. — Но непременно им кажи да ползват само цивилни, и то поне на три пресечки оттук. Онзи е много печен и ще ги разпознае.

Ако имах пистолет, бих гръмнал Спинели на място. Изведнъж ми хрумна, че мотивите му да хукне насам се различават от моите. Много ясно, че искаше да хване убиеца и да стане герой на деня, но не случайно в девиза „Да защитавам и служа“ първа е думата „защитавам“. Освен това операции с примамка не се скърпват на бегом. Отделяш време, за да обмислиш всички възможни варианти и рискове, подбиращ най-добрите си хора, планираш, после пак планираш, след това репетираш, а дори тогава от време на време се случва примамката да попадне в тебеширени очертания.

Още веднъж се помъчих да обясня тия съвсем разумни възражения, но по всичко личеше, че съм малцинство.

Накрая Джанет загуби търпение и заяви:

— Виж, недей да си мислиш, че не сме ти благодарни, задето съобрази как стоят нещата и побърза да ни предупредиш. Но нека ти напомня, че съм местен прокурор и тукашната полиция ще ми се подчинява. — После насочи пръст срещу мен и отсече: — Можеш да бъдеш част от решението или да си затваряш устата.

Всъщност случаят спадаше към онези, когато да бъдеш част от решението означава да бъдеш и част от самия проблем. Затова си затворих устата, а те се захванаха да кроят план. След малко Джанет мина в хола и позвъни на централното полицейско управление. Точно този момент чаках. Без съмнение ченгетата щяха да ѝ благодарят за смелостта, а след това да кажат, че не е подходяща за работата, и точка.

Когато най-сетне се върна в кухнята, Джанет каза:

— Току-що разговарях с полицейски комисар Хари О’Мали.

— Да, и какво? — нетърпеливо попита Спинели.

— Хари страшно хареса идеята. Каза да му дадем трийсет минути за разполагане на кордона и предложи през това време да си разработим план.

Мамка му.

След трийсет минути щяхме да стегнем както убиеца, така и жертвата му в плътен кордон. Първият проблем беше, че не го знаехме как изглежда. Вторият — че отлично владееше смъртоносната си игра. В ума ми неволно изплува старата басня за двата скорпиона в една кутия и аз потръпнах, като си спомних как свършваше — двата скорпиона се жилият един друг до смърт.

И тъй, всички седяха около масата и си подхвърляха идеи, аз се цупех в ъгъла, а навън нашият убиец обикаляше и сигурно ставаше все по-нетърпелив и напрегнат. Накрая можеше да му писне от чакане и или да си тръгне, или да превърне тази къща в касапница. Ако си тръгнаше, целият шантав замисъл щеше да се разпадне. Нека го наречем най-добрия вариант. Ако нападнеше, трябваше да убие четири жени вместо една, да не говорим за гостуващите свещеници. Можехме да му видим сметката и това щеше да е добре. Той също можеше да очисти някого от нас и това щеше да е зле.

Елизабет и Каръл упорито предлагаша варианти, при които трите сестри напускат заедно къщата на леля Етел и споделят всички рискове и заплахи.

Идеята беше толкова лоша, че накрая дори Джанет го разбра и заяви на сестрите си:

— Той е тук заради мен. Никой друг няма да рискува.

Елизабет и Каръл тръснаха глави и енергично почнаха да я убеждават в обратното. Затова наруших обета си за мълчание и ги прекъснах:

— Джанет е права.

— Естествено, че съм права — отвърна Джанет. — Той чака да ви напусна. Предпочита да избегне рисковете и да ме издебне сама.

— Изглежда, че такъв му е стилът на действие — отбеляза Спинели.

— Тъй ли? — възразих аз. — В случая с Фиорио гръмна шофьора, за да вземе лимузината. Изобщо не го е страх да премахне странични хора, за да получи каквото иска.

Да изложим на риск и трите сестри представляваше глупост, граничеща с идиотизъм. Естествено, три мишени се охраняват по-трудно, отколкото една. Охраната е игра на рискове и шансове, тъй че колкото повече мишени вкарваш в играта, толкова по-сериозно изместваш шансовете в нежелана посока.

Докато те се препираха, аз стоях и пресмятах шансовете. Откъм добрата страна беше, че както повечето служители от ОКР, Спинели владееше принципите на охраната. Покрай многобройните си други задачи именно хората от ОКР охраняват високопоставени служители от министерството и се гордеят с факта, че досега не са загубили нито един. Много обнадеждаващо, нали? Но само докато разбереш, че

никога не е имало покушение. Все пак служителите от ОКР получаваха първокласно обучение, а по времето, когато се занимавах със секретни операции, и аз бях минал през нещо подобно. Вярно, уменията ми бяха закърнели и не бях чак такъв звяр като на двайсет и пет години, но помнех всичко научено. Спомнях си например Първи урок — срещу умел атентатор нямаш почти никакъв шанс да опазиш Пратката.

Най-сетне Елизабет и Каръл отстъпиха, а Джанет и Спинели се споразумяха за плана в най-общи линии. После Джанет пак се обади в кабинета на комисаря, откъдето я свързаха с полицейския капитан, който бе назначен за шеф на цялата дандания. Заговориха си като стари приятелчета, размениха няколко топли дружески закачки, сетне Джанет подаде слушалката на Спинели, който отдели двайсетина минути за съгласуване на плана с бостънската полиция, определяне на маршрут, предпазни мерки и тъй нататък. Аз слушах и неволно признавах, че с оглед на обстоятелствата избират най-добрия вариант. Но за протокола държа да отбележа, че „най-добър“ невинаги означава и „най-успешен“. Затова, докато Спинели бърбеше по телефона, аз придръпах Джанет във всекидневната.

Щом останахме насаме, казах:

— Сигурно смяташ, че знаеш какво вършиш, но поемаш много голям риск.

— Разбирам — кимна тя. — Но трябва да го направя. Сам знаеш.

Вече нямаше ни най-малко значение дали трябва или не трябва.

Отговорих:

— Щом се захващаш, чуй няколко съвета.

— Стига да са конструктивни.

Посочих краката ѝ.

— Струва ми се, че с Каръл носите един размер. Дай ѝ тия обувки с високи токчета и вземи нейните маратонки.

— Добра идея. Ще го направя.

— Той обича да убива с голи ръце. Не позволявай на никого да се приближи.

— Ясно... никой да не се приближава.

— Първият ти избор е да бягаш.

— Да бягам... да, точно това ще направя.

— Ако не можеш, свий се на топка и падай долу. Това ще ни даде време да стигнем до теб.

Тя кимна.

— Вземи нож от кухнята на леля Етел — казах аз.

— Добре.

— Дръж го в джоба на палтото си.

Тя пак кимна и аз я посъветвах:

— Острието да не е по-дълго от десетина сантиметра. Къс нож се отбива по-трудно.

— Десет сантиметра... да... добра идея.

— Стискай го през цялото време. Изпробвай на няколко пъти как ще го извадиш. Ако се наложи, удрай нагоре и се цели в корема, не надолу. Само любители замахват надолу и отиват право в гробищата.

Тя пак кимна и ме уведоми:

— Готова съм.

— Не... не си готова. Ти си една бодро настроена дилетантка, тръгваща срещу безмилостен убиец.

— Стига си се мъчил да ме уплашиш. Накрая ще ме хване параноята и ще проваля всичко.

Точно това исках. Страхът беше единствената ѝ надежда да оцелее. Исках я тъй напласена, че при пръв признак на заплаха да изпищи с пълно гърло и да побегне.

— Струва си да помислиш за още нещо — отбелязах аз.

— Какво?

— Този тип, тези убийства, всичко е свързано по някакъв начин с адвокатската фирма.

Тъй като бе подозирала това от самото начало, тя не се изненада, но все пак ѝ трябваша няколко секунди, за да осмисли разкритието.

— Как? Защо?

— Още не знам. Може да има нещо общо с компанията, за която ти споменах. Може и да няма. Все пак си мисля, че е замесен някой от фирмата.

— Знаеш ли кой?

— Ако знаех, нямаше да рискуваш сега. — Сетне ми хрумна нова мисъл. — В три от съобщенията на Лайза до теб, Ан Каръл и Джулия Кътбърт се споменаваха за пратки. Ти получи ли нещо?

— Кога е било?

— Около... — Не помнех точната дата, но в общи линии се ориентирах и казах: — Може би преди три седмици.

— Да, получих.

— И...?

— Беше подарък за рождения ден на татко. Лайза искаше да му го дам заедно с моя. — Тя погледна часовника си. — Виж, сега не бива да се разсейвам. Нека го обсъдим по-късно.

— Ако има „по късно“ — казах аз и добавих: — Запомни: бягай; не можеш ли, падай.

Тя кимна и се върна в кухнята.

Отец Спинели и отец Дръмънд излязоха пред къщата на леля Етел, качиха се в раздрънканата хонда и потеглиха. Минахме четири пресечки, паркирахме до едно кръстовище и се върнахме пеш две пресечки назад.

Спинели ме поведе към две невзрачни коли и трима бостънски детективи, които стояха пред една бръснарница и се правеха на разсеяни, но според мен си личаха от сто километра.

Приблжихме се и единият от детективите — червенокос луничав младок — се ухили широко.

— Добро утро, отчета.

— Да ти го начукам, тъпако — отвърна с усмивка Спинели.

Ако не греша, вече споменах, че Спинели имаше проблеми с общуването. Както и да е, той показва значката си и обясни:

— Ако аз бях убиецът, вече щяхте да сте на оня свят. Къде ви е скапаното радио?

Младият детектив го отведе до колата и двамата седнаха вътре. Спинели се свърза с капитана, който ръководеше операцията, и няколко минути обсъждаха последните подробности.

Подпрях се на един уличен стълб. След като вече бях подплашил до смърт сестрите Мороу, въвличах цялата бостънска полиция в мащабна операция. Ако грешах за убиеца и намеренията му или ако той надушеше капана и изчезнеше, лошият поначало ден можеше да стане страшно скапан. Но стига с тия жизнерадостни мисли; превключих на разсъждения върху плана. В битката се учиш да разсъждаваш като противника, после използваш това, за да си с една крачка пред него, а в това време и той се мъчи да разсъждава като теб. С присъщия си евфемизъм армията нарича това „навлизане в поведенческия цикъл на врага“. Който изпревари с няколко нервни импулса, марширува по паради и го засипват с конфети; другият се прибира у дома в найлонов чувал.

Най-голямото ни предимство беше във факта, че ние наистина се мъчехме да разсъждаваме като него. Защото той не подозираше, че е разкрит и не се опитваше да разсъждава като нас.

Както и да е, докато Спинели приключваше с обясненията по радиото, аз осъзнах, че нямам оръжие. Опитах се да предумам дружелюбния луничав детектив да ми услужи с пистолет. Той отвърна с метални нотки в гласа, че според устава е строго забранено да се дава служебно имущество на частни лица. С оръжие бих се чувствал по-сигурен, но истината е, че открай време хич не ме бива в стрелбата. Всъщност това дори леко повишаваше шансовете на Джанет.

Няколко минути по-късно до тротоара спря цивилен пикап и отвътре излезе още един свещеник. Новодошлият се оказа сержант Джак Пилчър, определен от местните да придружава старши следовател Спинели, който нямаше никакви правомощия в този град.

Всъщност встъпителните му слова към Спинели бяха:

— Слушай, фуражка такава, тук си в скапания ми град. Пускаме те да гледаш, и толкоз. Не си помисляй да вадиш оръжие или да арестуваш оная гадина. Разбрахме ли се?

Въпреки собствените си проблеми с общуването, Спинели очевидно знаеше кога да кротува и отговори:

— Ти командваш.

Тогава Пилчър забеляза как си стоя кротко, облечен също като свещеник, и кипна:

— Това тук да не е някакъв шибан конгрес? Кой си ти, мътните да те вземат?

— Дръмънд.

— И ти ли си от ОКР?

Пренебрегнах оскърблението и казах:

— Аз съм военен адвокат.

— Страхотно. Какво търсиш тук?

— Участвам в играта.

— Само така си мислиш.

Озърнах се към Спинели, който ненадейно бе отстъпил няколко крачки назад и с напълно невинна физиономия зяпаше нещо на отсрещния тротоар. Нима моят партньор случайно бе забравил да уведоми бостънската полиция, че съм неразделна част от екипа? Ако да, то несъмнено ставаше дума за най-обикновена разсеяност.

Уведомих сержант Пилчър:

— Мис Мороу изрично каза, че няма да направи и крачка извън къщата, ако лично аз не ѝ пазя задника. — Повиших глас. — Мистър Спинели я чу. Нали така?

Спинели явно се беше задълбочил в нещо друго и пропусна да отговори. За да му помогна да се съсредоточи, аз го хванах за ръката и повторих:

— Нали така, Спинели?

Той неохотно отвори уста.

— Ъъ... — Тогава го стиснах по-силно, докато измънка: Да. Така каза.

— Видя ли? — обърнах се към Пилчър. — Хей, та аз дори не съм въоръжен.

Сержант Пилчър пак не остана доволен и дори ме опипа, за да се увери, че съм невъоръжен и безвреден. После отдели две минути да ми обясни моята роля, която можеше да се обобщи съвсем простичко: стой настрани и не се пречкай.

Изчакахме още пет минути. Бяхме прекалено напрегнати, за да говорим, и само се взирахме в далечината. Пилчър носеше под расото миниатюрна радиостанция с микрофон на гърдите и малка слушалка в ухото. Той използва чакането, за да провери връзката с оперативния център. Или всичко беше наред, или просто имаше навика да си говори сам с наведена глава. Най-сетне мобилният телефон на Спинели иззвъня и той отговори:

— Да... аха... да, добре. — Кратка пауза. — Добре, тръгваме.

Обаждаше се Джанет и той не изключи телефона, защото от този момент нататък двамата с нея щяха да поддържат постоянна телефонна връзка. Импровизираните операции винаги са ме изнервяли и за миг се зачудих какво ли ще стане, ако нечия батерия се изтощи или минем през някоя зона без покритие. Така или иначе, тръгнахме. Спинели и Пилчър бяха пъхнали ръце под расата си, вероятно стискаха пистолетите. Пилчър вървеше по единия тротоар, ние със Спинели по другия и накрая си избрахме удобни укрития във входове, откъдето се виждаше къщата на леля Етел.

Пилчър сигурно бе уведомил оперативния център, че сме на позиция, докато Спинели съобщаваше на Джанет, че е време за танци, защото изведнъж предната врата на леля Етел рязко се отвори и

Джанет излезе навън. Тя прегърна лелята, целуна сестрите си и всички някак успяха да преглътнат тревогата и да разиграят съвсем нормално сбогуване.

После Джанет тръгна към нас. С едната ръка държеше мобилния телефон до ухото си, другата бе пъхнала в джоба на палтото и се надявах, че стиска нож. Затаих дъх. Денят беше студен и ветровит, развятата назад коса обрамчваше лицето ѝ и тя изглеждаше невероятно красива. Стиснах зъби и се сгълчах наум за сладострастните мисли.

Без да поглежда настрани, тя мина покрай Пилчър и продължи напред. Озърнах се дали някой я следва. Къщата на леля Етел беше на три пресечки от Харвард Скуеър и Джанет тръгна натам, после зави надясно към Чарлс Ривър, която делеше неприлично богатия Харвардски университет от отвратително богатия Бизнес университет.

Ние се влачехме на една пресечка зад нея, докато улиците изведнъж загъмжаха от харвардски студенти, пешеходци и зяпачи по витрините. За няколко ужасяващи секунди изтървахме Джанет от поглед, втурнахме се напред и съкратихме дистанцията на половин пресечка.

Това беше най-рисковата част от маршрута. Убиецът можеше да се смеси с пешеходците и мимоходом да ѝ забие нож в ребрата. Бяхме обсъдили надълго и нашироко тази подробност, но накрая предположихме, че няма да я нападне тук, защото улицата беше прекалено оживена. Другите убийства бяха извършени без свидетели, от което можехме да допуснем, че той полага големи усилия да остане незабелязан. Но с предположенията и теориите има един проблем верни са, докато не се окажат погрешни.

Джанет мина с бърза крачка покрай голяма тухлена сграда. Табелата край пътя уведомяваше, че това е колежът „Джон Ф. Кенеди“, където разни умници се учеха как да лъжат правителството по най-хитрия начин. После свърна наляво по пешеходната алея покрай реката.

Бързо стигнахме до алеята и тръгнахме рамо до рамо трима замислени свещеници, съзерцаващи безметежната прелест на райската река, сътворена от Господ или нещо подобно. Отляво беше юридическият факултет на Харвардския университет. Спомних си, че Джанет и Лайза са учили тук, а сега преследваме убиеца им в сянката на неговите стени.

Не вярвам в съдбата, късмета или космическите съвпадения, но ускорих крачка и напрегнах още повече сетивата си. Беше ме обзело странното усещане, че онзи тип има чувство за ирония или поетична симетрия и иска да очисти Джанет точно тук. Основната ни идея беше следната: Масачузетският технологичен институт е на около три километра от Харвард надолу по течението, тоест в посоката, накъдето вървеше Джанет. Мост над реката свързва университетското градче на института със самия Бостън и откъм бостънската му страна има спирка на метрото. На идване Джанет бе долетяла със самолет. Каръл чакала на аерогарата и я откарала право в болницата. Изглеждаше съвсем нормално Джанет да остави сестрите при леля си и да хване метрото до своя апартамент. Ако оцелееше дотам, бостънската полиция подготвяше още по-сигурен капан около жилището ѝ. Елементарно правило е, че неподвижен обект се пази по-лесно. Можехме само да се надяваме, че ще стигнем до следващия етап без произшествия.

Очевидно изборът не беше наш. Затова бостънската полиция бе пръснала ченгета под прикритие от отдел „Наркотици“ навсякъде около маршрута. Наркоченгетата правят какво ли не, за да изглеждат като последни отрепки и макар да знаех, че са наблизко, досега не бях забелязал нито един, което трябваше да е добър знак. Стига да не означаваше, че поради дребно неразбирателство всички са отгатък реката. Случват се и такива неща.

Както и да е, беше чудесен ден за разходка — прохладен, ясен и слънчев, с лек ветрец, който гонеше по водата искрящи вълнички. От време на време минаваха гребни лодки. Край нас профуча колоездач. После още неколцина; подир тях подтичваше дебелак на средна възраст. След минута ни задминаха две запъхтени пълнички девойки с еластични клинове. Идеята беше ние да пазим гърба на Джанет, а тя да оглежда напред. Още държеше мобилния телефон до ухото си и непрестанно разговаряше със Спинели. Всеки би я помислил за съвременна млада служителка, сляпа за красотата наоколо, свързана с офиса дори тук, твърде целенасочена и амбициозна, за да спре, да помирише розите или нещо подобно.

Задминаха ни още двама бегачи, момче и момиче. Младежът беше висок около метър и осемдесет, с черна коса и страхотна мускулатура. Спътничката му беше стройна, с гъста руса коса и имаше

пружиниращата походка и гъвкавото тяло на бивше момиче от спортната агитка. Двата се смееха и бърбеха в движение — съвременен вариант на предварителната любовна игра. Ах, да бъдеш млад, жизнен и изпълнен със сладострастие...

Спинели се завъртя към мен и попита.

— Видя ли какъв задник има онова парче?

— А?... О, да. Ама не смяташ ли, че човекът е малко височък за теб?

— Майната ти — изкиска се той.

— Но на Пилчър му пасва идеално — добавих аз.

— Майната ти — рече и Пилчър.

Явно и двамата много се радваха, че съм с тях.

Отново извърнах очи към Джанет. Докато клакьорката и нейният едър спътник я задминаваха, край нас минаха още трима бегачи.

Огледах ги. За миг сърцето ми спря, когато видях, че онзи в средата е нисък и много добре сложен, с масивни рамене и изпъкнали мускули по ръцете. Но най-много ме стресна дългата конска опашка, подскачаща зад тила му. Идеално съвпаднаше с описанието на убиеца от Лос Анджелис и изведнъж ми хрумна, че теорията на Спинели за имитатора може да се окаже погрешна. Така де, нито едно от досегашните ми разкрития не отхвърляше възможността да си имаме работа с онзи убиец. Спинели ме сръга в ребрата — той също бе забелязал мистър Конска опашка и си даваше сметка за възможностите. Докато тримата мъже догонваха Джанет, Спинели й каза по телефона:

— Зад теб се задават трима. Хвърли един поглед назад към онзи в средата, с конската опашка.

Джанет някак успя да запази самообладание и небрежно се озърна през рамо. Дясната ръка на Пилчър беше излязла наполовина изпод расото, готова да надупчи мистър Конска опашка при първото съмнително движение.

Когато онези задминаха Джанет, аз продължих да следя човека в средата. Спинели и Пилчър също, затова и тримата не забелязахме, че едрият тип, който бягаше с клакьорката, е зарязал спътничката си и сега тича обратно, право към Джанет.

А когато най-сетне забелязах, вече бе късно. Оставаха му не повече от два метра. Без да мисля, аз изкрещях:

— Джанет!

Тя завъртя глава, огледа се, но фаталната грешка беше допусната и вече можеше да разчита само на себе си. Джанет се намираще между нас и идващия убиец, тъй че при стрелба имаше по-голяма вероятност да надупчим нея, отколкото него.

Тя беше висока около метър и седемдесет, нападателят стърчеше с две глави над нея. Той отметна ръка и зърнах сребрист проблясък, навярно нож. Спряла с гръб към нас, Джанет изтърва мобилния телефон и сякаш се вцепени, твърде стресната, за да бяга или да реагира по какъвто и да било начин.

Точно когато ръката му почна да замахва надолу, нападателят прекрачи към нея, отскочи настрани, извъртя се и аз чух тих пукот. После отново се извъртя и пак чух пукот. Все още бях на четирийсет метра от тях и тичах с всичка сила, но го видях как отпусна ръка, приведе рамо и блъсна Джанет с такава сила, че тя отхвъркна на два метра, падна по задник и се преметна.

Онзи се озърна към мен, после без следа от объркване или колебание хукна към широката магистрала над алеята. Беше невероятно бърз и отскачаше насам-натам като топче за пинг-понг. Пилчър бе паднал на коляно и стреляше. Спинели стреляше прав. Доколкото можех да преценя, и двамата не го улучиха.

Продължих да тичам след него, макар да знаех, че е безнадеждно. Тоя тип имаше крака като локомотивни бутала. Прекоси магистралата и изчезна из уличките на Кеймбридж още преди да съм стигнал до Джанет. Пилчър крещеше нещо в микрофона. Двама дрипави скитници, които се мотаеха край следващия мост, бягаха с всичка сила към нас. Сигурно бяха от обещаните ченгета под прикритие.

Джанет лежеше съвършено неподвижно. Когато се приближих, забелязах, че бледосините ѝ очи ме следят, и приех това за добър знак.

— Ранена ли си? — попитах.

Отначало тя не отговори и аз осъзнах, че отчаяно се мъчи да поеме дъх с натъртените си дробове. Коленичих до нея и я огледах набързо. Нямаше кръв. Нямаше прободни рани. Убиецът не беше успял да я намушка. Видях в палтото ѝ дупка от куршум, но не изглеждаше ранена. Най-сетне тя събра сили да седне и изтърси няколко ругатни. Това ме успокои окончателно.

— Избяга — казах аз.

— Как? — Тя помълча и добави: — Аз го прострелях. Два пъти.

Това обясняваше дупките в палтото ѝ. Явно имаше пистолет и беше стреляла направо през джоба. Но след като видях как пъргаво избяга онзи тип, бях почти сигурен, че не го е улучила и много добре знаех защо. После Спинели дотича и каза:

— Бостънската полиция го преследва. Знаем накъде избяга и няма да се измъкне от кордона.

Кимнах, после наведох очи към Джанет.

— Ранена ли си?

— Не, ядосана съм. Чух те да викаш... и стрелях. — Тя поклати глава. — От един метър? Как можах да не улуча?

— Откъде взе пистолета? — попита Спинели.

Помогнах ѝ да се изправи. Тя изтръска пръстта и листата от дрехите си. После отговори:

— Редовно получавам смъртни заплахи, тъй че имам специално разрешение за пистолета. Мога дори да го нося в самолет.

— Какъв модел? — попитах аз.

Тя извади от джоба си мъничък пистолет двацет и втори калибър. Огледа го и каза:

— Добре де, малък е, но съм точна с него и няма откат.

Звучеше съвсем разумно. Освен това обясняваше защо, ако все пак е улучила убиеца — в което силно се съмнявах, той успя да избяга. Не бях видял лицето му, но видях колко е едър. Метър и деветдесет, около сто и петнайсет килограма масивни мускули. Ако не е улучен важен орган, за подобен тип два куршума двацет и втори калибър са като ужилване на оса.

— Огледа ли го добре? — попитах аз.

— Да... прекалено добре. Дълга черна коса, мустаци, козя брадичка и зелени очи. Дайте ми добър полицейски художник и ще имате портрет.

Пилчър говореше задъхано в микрофона. Млъкна, заслуша се и каза:

— Да... не, добре е. — Пак се заслуша. — Казва, че му теглила два куршума... аха... ах, мамка му! Добре, дръжте ме в течение.

Той се навъси.

— Какво? — попита Джанет.

— Току-що е убил двама от нашите на пет пресечки оттук. Изскочил в гръб, прерязал гърлото на единия и намушкал другия. Проклета гадина.

— И се е измъкнал? — попитах аз.

— Още не. Но е извън кордона. Пуснахме заповед за всеобщо издирване и от целия град прииждат ченгета. Ще спипаме копелето.

Спинели бе навел глава и безучастно подхвърли:

— Друг път.

В бостънския отдел на ФБР не ни чакаха добри новини.

След убийството на детективи Филип Джансън и Хорас О'Донъл извършителят бе изчезнал. След напрегната работа по алеята криминалистите разкриха, че убиецът носи обувки четирийсет и четвърти номер и е избрал за сутрешния си крос маратонки „Ню Баланс 715“. Нямаше следи от кръв, косми или други телесни течности, което беше много неприятно, защото една проба от ДНК би била безценна за установяване на връзка с две други убийства и един опит за убийство.

Водеше се масово издирване из целия щат. По границите на щата пътищата бяха блокирани. Летищата и автогарите разполагаха с копие от портрета, съставен по описанието на Джанет, и имаха заповед да задържат всеки пътник дори при най-леко съмнение за прилика. Болниците в радиус от триста километра чакаха да се появи едър бял мъж с една или две рани от малокалибрен куршум.

И все пак навярно всички разбирахме, че той е прекалено хитър, за да го хванем по този начин. Разбира се, полицията и ФБР трябваше да свършат каквото се полага — ако ми позволите футболно сравнение, също както човек се чувства длъжен да вкара гол в деветдесетата минута, дори ако губи с три на нула. Освен това онзи тип вече беше прибавил към сметката си две убити ченгета, а униформеното братство приема подобни неща много болезнено.

От провала край реката бяха минали четири часа. Цял самолет озъбени и настръхнали феберейци долетяха от Вашингтон да разпитат всички замесени. Имайте предвид, че щом поемат един случай, тия хора го смятат за нещо като феодално владение, където за тях са всички замъци и забавления, а от останалите очакват да прекопават картофите и да им целуват задниците. Чувстваха се прелъстени и изоставени. Бяха вкиснати до немайкъде.

И тъй като точно техният отдел за връзки с обществеността издаваше съобщенията за пресата, всички усетиха, че е време за играта

„прикрий си задника“.

Евентуалните неприятности за бостънската полиция идваха от това, че бяха изтървали най-гадното копеле в страната. Доколкото разбрах от подслушани разговори из коридорите, смятаха да заявят, че са загубили двама храбри мъже в гонитбата на злодея, който изобщо не бил техен проблем, но онези от Вашингтон им го подхвърлили. Казано с други думи: „Вече дадохме милостиня, не идвайте повече.“ Но разбира се, това беше Бостън и в случай, че никой не вземе претенциите им на сериозно, неколцина зализани хитреци дотърчаха от кметството да кръстосват из управлението и дискретно да напомнят на ФБР, че двама много влиятелни сенатори от Масачусетс заседават в Съдебната комисия и Комисията по бюджета; и ако приятелите от ФБР искат бюджетната им заявка да мине и догодина, или пък поредната им издънка да мине тихомълком, сигурно ще е най-добре да заметат сегашната история под килима. И несъмнено би било проява на колегиалност да вмъкнат в съобщенията си за печата по няколко добри думи за бостънската полиция. Да се чуди и мае човек колко гладко минават тия истории.

Отбраната на Спинели вървеше по линията, че аз съм потърсил него, а той взел всички необходими мерки за залавяне на престъпника, включително и като предоставил случая на местните власти. Желязно оправдание. И отгоре на всичкото беше вярно.

А Джанет? Е, всички истории, особено трагичните, се нуждаят от изкусителна героиня, а тя бе направо родена за тази роля — фаталната жена, юристката от Бостън, която раздава ритници, опечалената сестра на жертвата, която рискува душа и тяло, за да премахне заплахата за обществото. А после... е, после тя бе имала храбростта да застане в мрачната сянка на озъбеното чудовище и да напълни с олово гнусния му търбух. Очаквайте книга и филм.

И тъй, всички си имаха добра защита, алиби или претенции за слава.

По-точно... не съвсем всички.

Всяка правителствена приказка се нуждае от виновник за назидание и след като всички си разпределиха ролите, стрелката изведнъж някак се завъртя назад към човека, лишен както от красота, така и от институция, зад която да си прикрие задника. Започнах да проумявам това, когато в моята стая за разпити взеха да се точат нови и

нови агенти с кисели физиономии. След като станаха двайсет, вече имаше само места за правостоящи и на вратата сложиха човек да продава билетчета. Между другото, Джордж Мийни стоеше начело и забелязах, че се усмихва злорадо, когато си мисли, че не го гледам. Честна дума, видях го.

Точно в този момент специален агент Арнолд, който водеше разпита, продължаваше да ми говори:

— ... и тъй като вдигна по тревога всичко живо, изтървахме единствения си шанс да хванем убиеца, Дръмънд. Аматорска работа. Един господ знае колко назад си ни върнал...

И прочие, и прочие.

Слушах тази лекция вече за трети път и от това определено не ставаше по-добра, но все пак демонстрирах внимание и засрамено клатех глава. Освен това мисля, че неволно потропвах с пръсти по масата в такта на популярна песничка и докарвах ритъма много добре. Усетих го чак когато Арнолд изведнъж се пресегна и притисна дланите ми към масата.

— Да ти щракна ли белезниците? — попита той.

— На жена ти харесва ли й?

— Недей да замесваш...

— С мен й хареса.

Аз се усмигнах. Той не.

Както и да е, при разпита никога не бива да изпускаш ситуацията, а публиката беше голяма, затова той въздъхна дълбоко и каза:

— Майор Дръмънд, би ли ни обяснил отново как реши, че убиецът е напуснал Вашингтон и идва насам?

За четвърти път отговорих:

— Когато видях имената на две от жертвите в електронната поща на Лайза Мороу, изводът ми се стори ясен. Лайза, Кътбърт и Каръл са били приятелки или познати.

— Става дума за съкращенията „Дж.“ и „А.“. Това ли твърдиш?

— Не твърдя. Такива са фактите. — Помълчах и добавих: После се опитах да се свържа с мис Мороу, узнах за пожара и си направих неизбежните изводи.

— Значи ти... Май се повтарям, но това си е чиста фантазия. Със сигурност има неща, които не ни казваш. — Той се облегна назад и

придърпа реверите си. — Какво премълчаваш?

— Имах предчувствие.

— Обади ли ти се убиецът? Бележка ли ти остави? Свърза ли се с теб по някакъв начин?

ФБР е претъпкано с адвокати и счетоводители, има най-добрите научни лаборатории в целия свят и, естествено, смята предчувствията и инстинктите за пълна глупост. Публиката замърмори. Тук-там прозвуча презрителен смях. Ядосах се.

Арнолд се наведе напред.

— Фантазиите в стил Шерлок Холмс не минават, Дръмънд. Ние тук сме добрите.

— О'кей... прав си.

— Тъй ли?

— Ехааа... ама вас човек не може да ви излъже, нали?

— Радвам се, че най-сетне го проумя.

— Истината е... — Той се приведе към мен. — Когато бях с жена ти, тя каза... каза, че имаш малка патка.

Той изрева и стовари юмрук върху масата. Аз обаче съвсем ясно чух как се захлиха момчетата от задните редици. Повярвайте ми, не е лесно да го постигнеш пред чужда публика.

— Яд те е, че не ви се обадох — казах аз. — Съжалявам. Бях изпаднал в паника.

— Защо не ни се обади?

— Военните адвокати се свързват с ОКР.

— Глупости. Специален агент Мийни ни уведоми, че ти е дал визитната си картичка. — Арнолд си пое дъх и добави: Ако ни беше потърсил, целият този провал нямаше да се случи. Помисли над това, умнико.

Добре, замислих се. Значи ми приписваха вината за двамата мъртви бостънски детективи и избягалия злодей, защото не бях позвънил на когото трябва? Ама че тъпотия!

Честно казано, след два часа слушане на глупости твърдо вярвах, че ако вместо Спинели бях потърсил ФБР, сега Джанет Мороу щеше да лежи в тебеширено очертание близо до Чарлс Ривър. Те просто нямаше да повярват. Въпреки аргументите ми и съвпадащите описания на четирима очевидци, все още настоявах, че си имаме работа с убиеца от Лос Анджелис.

Макар да бях предвидил неговата поява в Бостън, те упорито твърдяха, че съм стигнал до верния извод въз основа на идиотски предположения. Със същото упорство щяха да отхвърлят и нашата теория за имитатора, защото тя би срутила успокояващите им изявления пред широката публика. Разбира се, това би било крайно неприятно и никой в тази стая, особено мистър Мийни, не искаше да стане за смях, като признае, че е сбъркал човека. Но, от друга страна, в една голяма бюрократична система като тяхната всичко трябваше да мине по каналния ред, преди да стане ясно какво точно мислят.

Още един тип със сив костюм се вмъкна тайнствено в стаята, пристъпи до Арнолд, прошепна му нещо на ухо и се отдръпна. Мнозина от присъстващите носеха скрити радиостанции и изведнъж гора от ръце се вдигнаха да засилят звука или да наместят слушалките по-удобно. Приличаше на онези детски игри, в които група хлапета имитират жестовете на водещия.

Специален агент Арнолд стана и приглади костюма си. После ме уведоми:

— Разпитът приключи. Смяташ да се върнеш във Вашингтон, нали?

Потвърдих.

— Знаем къде да те намерим. По-късно пак ще си поприказваме.

И след тази зловеща закана цялата група се устреми към вратата. Какво ставаше? Така де, както си бях знаменитост и отвън спекулантите с билети трупаха куп пари от мен, ето ме изведнъж в празна стая. Накрая станах и си излязох.

Джанет и Дани Спинели чакаха в коридора, пиеха кафе от картонени чашки и изглеждаха леко разтревожени.

Джанет се отлепи от стената и каза:

— Държаха те вътре почти два часа. Станало ли е нещо?

— Нищо особено. Просто им трябваше повече време, за да изразят... нали разбираш, колко се възхищават от замисъла и изпълнението на блестящия план и колко доволни са останали всички.

Тя потърка слепоочията си и изстена.

— Съжалявам. Знам, че ти беше прав. — После добави: Те... намерили са още един труп.

— Чий? Къде?

— На десет пресечки от убитите полицаи. Някой си Харолд Ботичър. Бил с прерязано гърло, а портфейлът и ключовете от колата му липсвали. Захвърлен в контейнер за смет, също като Ан Каръл.

Изводът бе очевиден.

— Знаят ли марката на колата?

— Марката, модела и номерата.

Това обясняваше защо стаята се изпразни толкова бързо.

— Само си губят времето, по дяволите — сприхаво отбеляза Спинели. — Той вече си е намерил друга.

Имаше право, разбира се. Странно, но и двамата сваляхме шапка на онзи тип. Разиграваше ФБР както си иска.

Като по сигнал точно в този момент специален агент Мийни шумно дотърча иззад ъгъла, следван от трима свои подчинени. Размахваше ръце и сипеше отсечени команди, а тримата драскаха в бележниците си и послушно кимаха. Мен ако питате, и за слепите беше ясно, че той нещастник се мъчеше да впечатли бившото си гадже, като ѝ покаже колко е делови, отговорен и възхитителен.

По някое време внезапно се озърна към нас, сякаш ни забелязваше чак сега, и отпрати тримата си помощници. Приблужи се, демонстративно тръсна глава да прогони тревогите и каза на Джанет:

— Боже мой, скъпа, каква глупост си направила. Имаш късмет, че си жива.

Скъпа? Изтървал ли бях нещо?

— Тогава изглеждаше другояче — отвърна Джанет. — Бяхме го спипали, Джордж. Стоеше само на метър от мен. Пуснах му два куршума.

Той отново плъзна длани покрай ръцете ѝ.

— Разбирам. И ти се възхищавам за смелостта. Наистина... Не те упреквам. — Озърна се към мен и каза: — Упреквам идиотите, които позволиха да се изложиш на риск. Ти се поддаде на скръбта... — Без да откъсва поглед от мен, той продължи: — Защо не ми се обади? Трябваше да се посъветваш с човек, на когото имаш доверие. Вече не предприемай нищо, без да ми кажеш. Това е заповед, скъпа.

Майната ти, Джордж.

— Нямахме време — каза Джанет. — Имахме изключителен шанс и не искахме да го изтървем.

— Разбирам. — Той плъзна ръце нагоре към раменете ѝ, погледна я в очите и добави: — Но аз пък не искам да изтърва теб. Не сега... не отново. След като вече преодоляхме дребните разногласия. Аз... е, радвам се, че нищо ти няма.

Гадост. По улиците броди смахнат убиец, а този тъпак ми разиграва епизод от някаква сапунена опера. Сменете канала, моля ви.

Но Джанет сякаш се хвана на въдицата и отговори:

— Наистина съм добре, Джордж. — После попита: — Какви са шансовете да го заловите?

— Трудно е да се каже. Вдигнах по тревога околните щати. Ще ръководя издирването от бостънската централа. Освен това разпратих навсякъде описанието, което получихме с твоя помощ... в това отношение наистина ни помогна. — Той замълча и лицето му изведнъж стана сантиментално-сладникаво. — Знаеш ли, не мога да повярвам, че си имала присъствие на духа да го огледаш тъй внимателно. Невероятна си, малката.

Божичко. Случвало ми се е да късам с приятелки и, разбира се, човек трябва да положи усилия, ако иска да си върне предишното им благоразположение плюс някои други неща. Но има моменти, когато не бива да излагаш мъжката общност. Мийни прекаляваше с усилията. И почвах да се чудя защо.

Сякаш това не му стигаше, той направи сериозна физиономия и добави:

— Скъпа, не искам да те тревожа, но има вероятност да те нападне отново. Смятаме, че е избягал от града, но не се знае... Ти си единствената жива свидетелка, която може да го разпознае в съда. — Той помълча, като че страдаше най-искрено, после каза: — Знаеш каква е стандартната процедура в такива случаи.

— Няма да приема охрана, Джордж — поклати глава Джанет.

— Но...

— Не. Не си го и помисляй.

За момент той се вгледа в лицето ѝ.

— Стига де. Така ще е по-лесно за всички ни.

Тя го гледаше втренчено.

Колкото и да ми беше неприятно да подкрепя Джордж в каквото и да било, аз се обадох:

— Послушай го. Прав е.

Тя заяви и на двама ни:

— Всички знаем, че не могат да ме охраняват насила. Няма да се крия в миша дупка заради онзи нещастник.

Отворих уста, но тя ме прекъсна.

— Не. Точка.

Гледах я и се мъчех да разбера какво ѝ минава през главата. Да играе един-два месеца домино с агенти от ФБР в някоя хотелска стая изглеждаше неприятна перспектива, но смъртта е още по-неприятна. Освен ако Джанет искаше онзи да я нападне отново. А за да го подмами, трябваше да остане достъпна и уязвима.

Както и да е, Мийни печално поклати глава.

— Знаех си, че така ще кажеш.

— Много си прозорлив.

— Но ще бъдеш под наблюдение и охрана докато картината се проясни. Не приемам отказ.

Тя не се съгласи, но и не възрази.

Той продължи:

— Помниш ли Боб Андерсън от предишната ми служба? Той ще остане с теб, докато успея да отделя още агенти. Но при това масово издирване в момента просто не мога.

— Благодаря, Джордж, ще се справя — каза Джанет. — Шон и Дани също са тук.

Той се усмихна многозначително.

— Да, бе. Ще заръчам на Боб да поиска подкрепления от бостънската полиция.

Леле, колко червени точки успя да натрупа.

После пейджърът му записука, той го смъкна от колана си, погледна екрана, сбръчка чело и каза:

— Господи, пак тревога, малката. Нюйоркската щатска полиция смята, че е засякла откраднатата кола на магистралата. Започват преследване.

И той изтича по коридора.

Нещо в Джордж силно ме тревожеше. Всъщност много неща ме тревожеха, но имаше нещо — сам не знаех какво, — което истински ме безпокоеше. Сигурен бях, че е много умен и всички тия награди и повишения не са заради сините му очи, нали така? Но защо мистър Мийни и хората му не проумяваха потресаващата гениалност на

детективската работа, която свършихме двамата със Спинели? Без излишна скромност бих казал, че сигурно не отстъпваше, само защото ми имаше зъб.

Или пък отговорът беше по-прост. ФБР е бюрократична машина — което е както сила, така и ахилесова пета — и когато властниците публично заявяват, че гонят същия онзи дребосък с конска опашка, дете извърши пет убийства в Лос Анджелис, амбициозните момчета като Мийни знаят, че ще е зле за кариерата им да възразяват на едрите риби. Обикновено изчакват началството да размисли и чак тогава се завъртат на сто и осемдесет градуса.

Така или иначе, тримата си тръгнахме заедно и ето че пред сградата ни посрещна недодялан младок с омачкан сив костюм.

Вероятно позна Джанет, защото се приближи към нея с широка усмивка и каза:

— Не знам дали ме помниш... Специален агент Боб Андерсън. Работех по случая „Шелтън“ преди няколко години. Ти водеше обвинението.

Джанет също се усмихна.

— Разбира се. Призовах те за свидетел, нали?

— Да, аз бях. — Той се позамисли, сетне каза: — Искрено съжалявам.

— Не се безпокой.

— Ами, аз... божичко, онзи защитник...

— Помня — каза Джанет. — Случва се.

Боб наведе глава.

— Обсипваше ме с въпроси и тълкуваше както му е изгодно.

— Минали работи, Боб. — Тя се озърна към мен и добави: — Понякога просто стават съдебни грешки.

— Така си е — кимна Боб.

Спинели повдигна вежди едва доловимо. Двата гледахме Боб и си мислехме едно и също.

Допускам, че беше възможно Мийни да е пуснал след убиеца най-опитните си хора с мисълта, че най-добре ще опази Джанет, като премахне заплахата. Имаше и не толкова ласкаво обяснение — че иска да спипа най-знаменития негодник в страната, да стане знаменит и да прескочи още едно стъпало по служебната стълбица. А ако при това заколеха бившата му приятелка, защото е пратил за нейна охрана най-

големия некадърник в бостънската централа... е, какво пък, успехът изисква жертви. Нали?

— Наричайте ме Боб — обърна се хлапакът към мен и Спинели.
— Не си падам по формалностите. Но не се заблуждавайте. Аз командвам. Правете каквото ви кажа и всичко ще бъде наред.

Спинели извъртя очи към небето.

Както и да е, Джанет упъти Боб към къщата на леля Етел. Движението ставаше оживено, а Боб беше прекалено предпазлив шофьор, което е гадна работа, когато возиш охраняван свидетел, да не говорим, че се влачихме дотам почти четирийсет минути. Но докато слизахме от колата пред къщата, аз се огледах в двете посоки. Нещо ме смущаваше. Какво? Джанет и Спинели вече бяха изкачили стъпалата и отваряха, Боб стоеше с ръка под сакото, а аз не можех да прогоня смътното чувство.

Джанет се завъртя.

— Какво има, Шон?

— Ами... нищо.

Но имаше нещо.

И така, влязохме в къщата на леля Етел, където Елизабет, Каръл и лелята наградиха Джанет и последваха неизбежните прегръдки и целувки по добрата стара схема „мъжете са от Марс, жените от Венера“. После придърпаха Джанет в кухнята да разказва как е минало. Нямах желание да го чувам отново.

Последвах Спинели и Боб към всекидневната, но през цялото време се мъчех да разбера какво ме безпокои. Освен това трябваше да намеря начин да поговоря с Джанет за фирмата „Кълпър, Хъч енд Уестин“, без Боб да ни чуе.

Впрочем Боб незабавно отиде до прозореца и се изтипоса на показ с изпъната челюст и ръце на кръста. Сигурно се надяваше убиецът да види какво страшилище го чака тук и да хване първия влак за Бразилия. Аз пък се надявах Боб да носи бронирана жилетка.

Обърнах се към Спинели.

— Хей, Дани, видя ли порцелановата колекция на леля Етел? Като колекционер сигурно много ще се впечатлиш.

— Какво? Пет пари не давам за скапаните боклуци на дъртата.

Дръпнах го.

— Виж, еднорогът си има всичко между краката.

Намекът беше доста тънък, но той схвана и ме последва към най-далечния ъгъл, където му прошепнах:

— Баламосвай хлапето. Трябва да поговоря с Джанет.

Той ме изгледа с интерес.

— Защо?

— По-късно.

— Неее. Обясни ми сега.

Забелязах, че Боб се озърта през рамо, и изсъсках:

— Не ме прецаквай.

Той се почеса по брадата.

— Знаеш нещо. Надушвам те. И си траеш.

— Слушай, Спинели... помогни ми да се измъкна.

— Задължен си ми. Обеща аз да спипам онзи тип. Искам да знам всичко.

Е, какво можех да сторя?

— Ще ти кажа всичко — обещах аз.

Но тайничко си кръстосах пръстите.

Той ме изгледа втренчено, после пристъпи до Боб и попита:

— Е, момче, отдавна ли си в занаята?

Уверен, че Спинели ще разсейва Боб с полицейски приказки, аз се вмъкнах в кухнята. Помолих Елизабет и Каръл да продължават да бърбят, после дръпнах Джанет към задната врата.

Озовахме се на миниатюрна веранда.

— Какво правиш? — попита Джанет.

— Време е да си поговорим.

Но за по-сигурно се огледах, видях паркираните коли по улицата и изведнъж осъзнах какво ме тормозеше досега.

— Убиецът... е откраднал кола, нали?

— Така изглежда — потвърди Джанет.

— А как изобщо е стигнал до Бостън?

— Със самолет, влак, кола, плуване, автостоп или парашут.

Пропуснах ли нещо? — Аз поклатих глава и тя продължи: — В момента портретът му е разпратен по всички летища, гари и автогари.

— Както е редно.

Джанет обаче беше умна и веднага отсече:

— Намекваш, че е пристигнал с кола под наем?

— И би трябвало да я остави наблизо... за да избяга.

Тя довърши мисълта:

— Но след станалото край реката нямаше как да се върне тук.

Прекосихме задния двор, излязохме на улицата и почнахме да оглеждаме номерата на автомобилите. Колите под наем обикновено са нови, добре поддържани, чисти и лъскави. А ако убиецът беше дошъл от Вашингтон, номерът трябваше да е от друг щат.

Джанет остана на единия тротоар, аз минах на другия. Бързо стигнахме до кръстовището, после свърнахме по страничната улица. Пак завихме, след това още веднъж. Кварталът беше жилищен, до вечерта оставаше още време и по улиците нямаше много коли. Освен това Джанет ми напомни, че поради зачестилите кражби умните бостънски граждани напоследък купуват евтини таратайки, които се застраховат по-лесно и не привличат крадците. И наистина, повечето коли бяха същински купчини ламарина.

Движехме се бързо и набелязахме няколко съмнителни коли, но всички бяха с местни номера. Най-сетне на три пресечки от къщата зърнах сравнително нов тъмнозелен ффорд таурус с номер от Пенсилвания. Бих сметнал за по-логично номерът да е от Вашингтон или Вирджиния, но колата беше паркирана точно на шест метра от ъгъла — на границата на разрешеното. Ако беше предвидена за бягство, ходът бе хитър, защото никой друг не можеше да паркира отпред и да я заклеци. Но в Америка за всяка привилегия се плаща — например с квитанция за глоба върху предното стъкло. Дръпнах бележката и видях, че е издадена преди пет часа.

И тъй, подходяща кола на подходящо място, а освен това беше стояла тук точно колкото трябва. Махнах с ръка на Джанет и тя веднага дотича. Един бърз оглед разкри, че колата е празна, само на пода до задната седалка лежеше тънко куфарче.

Най-редното и разумното при това положение беше да се обадим на бостънската полиция да прати патрулна кола. Да изчакаме ченгетата, после те да се свържат с прокуратурата, да се установят законни основания за обиск, после да бъде намерен съдия, който да подпише заповед и тъй нататък, и тъй нататък.

Малокалибреният пистолет в джоба на Джанет обаче имаше свое мнение по въпроса. Взе, че изскочи от джоба ѝ, подхвъркна из въздуха и сам-самичък се удари в лявото странично стъкло, което стана на сол. Чудеса, какво да правиш?

Джанет изглеждаше потресена.

— Дявол да те вземе, Шон, та аз съм прокурор! Бива ли да нарушаваш закона пред мен?

И докато ми се караше тъй строго, тя трескаво отключи вратите и пролази на задната седалка.

Аз се вмъкнах след нея. Тя вече беше отворила куфарчето и внимателно вадеше отвътре две папки, като ги хващаше с ръкавите си, за да не остави отпечата̀ци. Пусна първата на седалката и съдържанието се изсипа.

— Това съм аз — каза тя, сочейки една голяма черно-бяла фотография.

— Много хубава снимка — отвърнах аз.

И наистина беше хубава, както и следващите три, направени под различен ъгъл, с различен фон и различно осветление. Дрехите ѝ също бяха различни. Убиецът явно бе наблюдавал Джанет поне няколко дни.

— Помниш ли кога си носила тези дрехи?

Тя огледа снимките и посочи едната.

— Невероятно, облякох този костюм с панталона точно преди да потегля за Вашингтон. — Тя помълча. — В деня, когато загина Лайза.

Този път и двамата се замислихме.

Под снимките имаше три-четири печатни страници и ние ги подредихме една до друга, като използвахме лактите и ръкавите си. Бяха грижливо отпечатани и номерирани, с безупречен стил, без правописни грешки и тъй нататък. Убиецът явно беше един от ония дрисльовци, дето още в училище пишат по три листа повече, отколкото е поръчал учителят. Никога не съм имал вяра в такива. Бъдещи серийни убийци всичките до един.

Две страници бяха запълнени с грижливо систематизирани лични данни за Джанет: домашен адрес, телефонен номер, марка и номер на личния автомобил, роднини, кратка биография и прочие. Почти всичко на тия страници можеше да се получи от обществени източници, макар самото количество сведения да подсказваше, че имаме работа с човек, който знае къде да търси и какво точно може да получи.

Но следващата страница едва ли беше взета от обществени източници. Посочих списъка с имена и попитах:

— Кой са тези?

— Близки приятели. — Тя изглеждаше ужасена. Посочи няколко имена в долния край на списъка. — Момичето от химическото чистене... инструкторът по гимнастика... личният ми лекар... магазинчето, откъдето често си взимам обяд.

Джанет бутна листовете настрани и остави съдържанието на втората папка да се изсипе върху седалката.

Най-напред изскочи снимка на извънредно чаровен мъж със сив раиран костюм от „Брукс Брадърс“, посягащ да отвори вратата на зелен ягуар.

Няколко безкрайни секунди двамата с Джанет мълчахме и не смеехме да се погледнем. Донякъде бях неприятно изненадан да откроя името си в деловия списък на онзи негодник. Първо, защото не очаквах такова нещо. Освен това го бях виждал в действие и макар да бих искал да кажа, че приех новината с обичайния си апломб, всъщност усетих в гърдите си ледената ръка на страха.

Но ако оставим настрана изненадата, всички късчета от мозайката изведнъж си дойдоха на мястото. И двамата се нуждаехме от малко време за размисъл.

Тя огледа още две-три снимки и любезно ме остави да обмисля на спокойствие кога трябваше да си подновя застраховката. На тях носех същия сив костюм, значи можеше да се предположи, че са правени в един и същ ден. Личните данни заемаха едва половин страничка: адрес, телефон, модел и номер на колата, месторабота и тъй нататък. Информацията за мен беше значително по-оскъдна от нейната — нито дума за семейство, навици или любими кръчми.

— Бях облякъл този костюм само преди два дни — споменах аз, след като си възвърнах емоционалното равновесие.

— Ти си нов проект. Още работи по досието ти.

— Ясно, но защо изобщо съм в списъка?

— Преди да стигнем дотам, ще ти кажа какво потвърждава това — той не е убиецът от Лос Анджелис. Не е сексуален маниак. Или поне не само сексуален маниак.

— Правилно. А защо аз?

Тя съвсем правилно бе разбрала, че въпросът ми не е риторичен, че сме попаднали на нещо много важно, оставаше само да проумеем какво. Облегна се назад и замислено каза:

— Шон, аз си изкарвам хляба, като вкарвам в затвора убийци. Има ги всякакви, тласкани от безброй мотиви. Понякога сами не знаят защо убиват. Някакъв глас в главите им заповядва да го направят. Може

да е изпитание за влизане в улична банда или в мафията. Понякога убиват от скука или неудържим гняв.

— Тук не важи нищо от изброеното. Ти си специалист по убийствата... добре, кой убиец съставя списъци, досиета, методично организира ударите и отгоре на всичко приписва заслугата другиму?

— Да, забелязах неговата... уникалност.

Всъщност бях сигурен, че е забелязала много повече и вероятно знае накъде точно бия. Но като опитен прокурор искаше да го чуе от мен. Дори попита:

— Смяташ ли, че ти знаеш мотивите му?

— Мисля, че да.

Джанет вече прибираше материалите в куфарчето. Кимна и попита:

— Какво да правим с това?

— Добър въпрос.

Като юристи и двамата знаехме, че сме забъркали голяма каша. Добре де, аз я забърках, но Джанет тактично избягваше да го изтъква. Впрочем мразя жени, дето вечно натякват. Беше много мила. Спогледахме се с усмивка.

Но незаконно получени доказателства — например при обиск на автомобил без съдебна заповед — не се допускат в съда. Колкото и нелепо да звучи, можеха да ни обвинят за влизане с взлом и унищожаване на чуждо имущество, а най-важните улики да обявят за негодни. Не биваше да допуснем това.

— Пъхни го под предната седалка — казах аз. — Ще съобщим за кола с разбито стъкло, нека ченгетата я откарат на служебния паркинг. Така убиецът поне няма да може да я прибере. Ако някой ден се стигне до съд, все ще измислим някакъв хитър начин да открием веществените доказателства.

Тя кимна.

— Ще се обадя от мобилния си телефон. Няма да се представям... само ще кажа, че съм видяла някакъв тип да чупи стъклото и ще обясня къде е колата.

— Добра идея.

Тя се обади, после тръгнахме обратно към леля Етел. По пътя казах на Джанет:

— Слушай, онзи тип... Там, край реката, някои неща ми направиха впечатление.

— Слушам те.

— Преди да стана юрист, работех в отдел за специални операции. Човек придобива усет за определени способности и определен вид хора.

— От кой вид е той?

Още не бях готов да разисквам темата, затова казах:

— Припомни си какво стана тази сутрин. Той си избра партньорка за бягане, много красива млада жена, която да привлича вниманието и да го прави по-незабележим.

— Вече се сетих за това.

— Помниш ли как двамата минаха покрай теб първия път?

— Да... и какво?

— Разузнаване. Той оценяваше обекта, проверяваше за наблюдение, планираше къде да те нападне, откъде и как да избяга. Мислена репетиция.

— Ясно.

— Избра такъв подход, че да попаднеш между него и нас. Беше ни видял и те използваше като параван, за да не ставаме за свидетели.

Тя се замисли, после попита:

— Нима смяташ, че е толкова пресметлив?

— Има и още. Какво правеше той, когато стреля по него?

Тя притвори за миг очи и каза:

— Аз... да, беше някакво странно движение насам-натам.

— Пристъпи ли по-близо?

— Да. Пристъпи. После почна да подскача.

— Защото си му дала да разбере, че имаш пистолет. Може да е разбрал по очите, но се обзалагам, че е забелязал как надигаш цевта под палтото. Някои курсове по самоотбрана учат, че при близък бой трябва да пристъпиш срещу човека с пистолета, после бързо да изместваш краката и кръста, за да затрудниш прицелването.

— Мислиш ли, че не съм го улучила?

— Да. — Тя явно се разочарова, затова добавих: — А сега си спомни как прекъсна мисията си, връхлетя срещу теб и те блъсна. И как след това подскачаше наляво-надясно като топче за пинг-понг. Това е друга система, изучавана в някои специални курсове.

Тя обмисли това и попита:

— Значи смяташ, че е бивш военен?

— Може би. Такива умения не се усвояват на улицата. И действия инстинктивно — никакво объркване, никакво колебание, просто реагира безпогрешно и автоматично. Разбираш ли какво ти казвам? Подобна координация между око, мозък, нерви и мускули е извънредно рядка. Той е роден талант. И непрестанно тренира, за да бъде в такава форма.

Джанет помълча, сетне каза:

— Шон, той не е машина. Човек е и следователно допуска грешки. Хвана се в нашия капан.

— Това няма да се повтори.

— Но ще опита пак, нали?

— Човек постига такова ниво само ако вложи в работата си огромна доза самолюбие. За такива хора провалът не е провал, а предупреждение следващия път да се постараят повече.

Джанет се усмихна измъчено, потвърждавайки подозренията ми. Определено искаше да си опита късмета още веднъж. По всичко личеше, че и тя като мен чува само каквото ѝ се иска. Ако имахме малко ум, трябваше да хванем първия самолет за Монголия.

Но знаех, че с приказки няма да я разубедея, затова попитах:

— Е, до какъв извод стигна?

— Той е наемник. Нает от някого в твоята фирма.

— Да, замесен е човек от фирмата.

— Очевидно човек, с когото е работила Лайза.

— Да. А сега знаем, че и аз работя с него.

Отделих няколко минути, за да изложа на Джанет всичко, което бях узнал за „Морис Нетуъркс“ и „Гранд Вистас“. Внимавах да бъда точен: това знам, това само го подозирам, а това са смахнатите фантазии на един параноичен ум. За жалост последната категория натежаваше, но в нашия занаят често трябва да се задоволиш с косвени доказателства.

Когато свърших, тя каза:

— Логично. Пари и скандал — това са мотивите.

— Може би.

— Имаш ли друга идея?

— Готов съм да споделя една безпочвена теория. „Морис Нетуъркс“ има стабилни връзки в Министерството на отбраната и се кани да сключи договор със САИМО — организацията, работеща по най-секретните ни проекти.

— Продължавай.

— „Морис Нетуъркс“ може да чете всички електронни съобщения на клиентите и да подслушва техните разговори.

— Наистина ли?

— И тъй, една голяма компания продава душата си на тайнствен чуждестранен концерн. А по нейната мрежа минават някои от най-секретните сведения в страната. Военни планове, строго поверителни технологии, какво ли не. Ами ако чуждестранният концерн е параван? Ако в действителност принадлежи на чуждо разузнаване?

— И подслушва нашата поверителна информация? — Тя се замисли. — Възможно ли е?

— По време на Студената война открихме, че руснаците са прокарали подводни кабели през някои свои военни пристанища. Както разбрахме, съветските военни специалисти предавали по тях най-секретните сведения. Пращахме подводници да се включват към тези кабели. Години наред подводниците сновяха напред-назад и черпехме информация под носа им. Истинска златна мина.

— И не ни усетиха?

— Чак до края. Намеквам, че не е изключено „Гранд Вистас“ да се окаже параван за разузнавателна операция. Може да имат някаква сделка с „Морис Нетуъркс“ — пари срещу военни тайни.

— Шон, натъкнахме се на нещо много голямо.

— Знаем.

— Ако това е залогът, убийствата изглеждат още по-логични.

— Именно. Но това не е факт, а само теория.

— Най-добре да се обадя на Джордж — каза тя.

— Не още.

— Усещам, че с него си имате... разногласия. Но не го подценявай.

След като не отговорих, тя настоя:

— Знае си работата.

— Твърдиш, че човекът, който ни прати Боб, си знае работата?

— Аз... виж какво, в момента му е пламнала главата. Виждала съм го в действие. Повярвай ми, много го бива.

— Не оспорвам неговите способности. Но какво ще направи, като му кажем?

Тя се замисли и скоро стигна до верния извод. Предишните ни проблеми оставаха в сила — нямахме доказателства, свързващи фирмата с убиеца. Щом Мийни и неговите юнаци почнеха да размахват значки, незабавно следваше катастрофа: фирмата млъква като риба, виновните са подплашени, компютрите гърмят един подир друг и купища хартия отиват в резачките.

— А и не мога да разкрия каквото знам за „Гранд Вистас“, без да наруша адвокатската тайна, нали? — казах аз. — Това ще е колкото неетично, толкова и недопустимо пред съда, прав ли съм?

— Добре де, имаш право.

Оставих я да поразсъждава, после продължих:

— Законът обаче ми позволява да уведомя адвоката си за тия неща. Значи те наемам за адвокат.

— Не съм ти по джоба. — Джанет ме изгледа любопитно. Сериозно ли? — Кимнах и тя попита: — Защо ти е адвокат?

— За да заплаша „Кълпър, Хъч енд Уестин“ със съдебен процес.

— Съдебен процес ли?

— Срецу закона се излиза със закон.

— Не искам да ти подливам вода, но ако не греша, за процес са необходими основания.

Погледнах часовника си.

— Имам основания. Ще ги обсъдим по пътя за Вашингтон.

— В какво се забърквам?

— Тази вечер ме чака тежко заседание във фирмата. Ти ще ме представляваш. Влез вътре и кажи на Боб да си стяга багажа.

Преди Джанет да се вмъкне през задната врата, аз казах:

— Между другото, ще ми дадеш ли мобилния си телефон да се обадя до фирмата?

— Разбира се.

Изчаках да влезе, свързах се с информационната служба на Северна Вирджиния и попитах кой номер има бюрото на Асошиейтед Прес в Рослин, след това го набрах. Помолих телефонистката да ме

свърже с Джейкъб Стайновиц, чието име бях срещал под няколко статии за серийния убиец. Всъщност пишеше много добре.

Когато той вдигна слушалката, аз казах:

— Мистър Стайновиц, обажда се майор Дръмънд, адвокат и служител на военния съд. Следя вашите материали за убиеца от Лос Анджелис. Хей... превъзходни са.

— Благодаря. Старая се.

— Личи си. Хващат човек за душата. — Не исках да прекалявам с ласкателствата, затова продължих: — Чухте ли за двете ченгета, убити тази сутрин в Бостън?

— Да, разбира се. В момента по Си Ен Ен говорят за тях.

— Аз бях там.

— Там ли бяхте?

— Само на няколко метра. Видях всичко. Как онзи се опита да убие момичето на алеята... как полицията се втурна от всички страни.

— Това е интересно. Имате ли причина да се обадите?

— Да. Разбирате ли, мислех си... ако ще пускате нещо за бостънската история... Мога да ви услужа с няколко колоритни приказки. Знаем как стават тия неща, ФБР контролира какво да излезе наяве и ви казват само каквото искат да знаете.

За момент отсреща настана тишина.

— Има ли начин да потвърдите, че сте очевидец? — попита той.

— Цяла сутрин висях в бостънската централа на ФБР. Питайте тях.

— Ще ги питам. А сега, мистър... искам да кажа майор...

— Дръмънд.

— Точно така. По закон съм длъжен да ви уведомя, че записвам този разговор.

— Чудесно.

Той започна да задава въпроси, всичките до един доста общи, а аз отговарях искрено, макар и не съвсем пълно, както би могло да се очаква. Искаше малко местен колорит, общо описание на събитието и тъй нататък.

След няколко минути прехвърляне на топката той се поизчерпи и каза:

— Желаете ли да добавите още нещо?

— Ами... не ме помолихте да го опиша.

— Искате да кажете, че го видяхте?

— Видях го отлично.

— Аха... Нисък с конска опашка, нали?

— Не.

— Не?

— Около метър и деветдесет, може би малко повече, тегло към сто и петнайсет килограма. Нямах конска опашка.

Пак настана тишина. Накрая Стайновиц каза:

— Тъж... това не съвпада с разпространеното от ФБР описание на убиеца от Лос Анджелис.

— Да, забелязах — съгласих се аз и подметнах: — Направете си изводите.

— Искате да кажете... че преследват не когото трябва?

— Смятайте го за правилен извод — отвърнах аз и бързо добавих: — И още нещо. — Помълчах. — Всъщност... не, няма смисъл.

— Какво? Кажете.

— Много хора изпитват ужас от онзи тип, нали така?

— Би могло да се каже.

— И според мен... ами, като го видях в действие, бих казал, че репутацията му е силно раздута.

— Как така?

— Беше много глупаво да нападне онази жена на открито, когато наоколо гъмжеше от полиция. А мис Мороу определено го надхитри. Ако можехте да видите как онзи грамаден идиот бяга от една дребна женица.

Гласът на мистър Стайновиц почваше да звучи много развълнувано.

— Искате да кажете, че той не само не е убиецът от Лос Анджелис, но и не е много кадърен?

Без да му придирям за двойното отрицание, аз отговорих:

— Точно това казвам. — Помълчах. — Вижте, знам, че звучи много грубо, но онова, което видях тази сутрин, говори за потресаваща глупост. Имаме работа с болен, извратен идиот, който успя да убие няколко жени само защото ги издебна в гръб. Но изправят ли се лице в лице, плюе си на петите. Всъщност онзи нещастник е жалък страхливец.

Поиграхме си още малко на въпроси и отговори, но аз вече бях пуснал каквото исках да се разчуе и накрая Стайновиц ме попита изрично дали не възразявам да спомене името ми, което беше много етично от негова страна, тъй като повечето му колеги не го правят, после обеща да ме цитира едно към едно и се сбогувахме.

Трябва да знаете, че хората в Асошиейтед Прес са рожби на съвременната журналистика, обучени светкавично да съчиняват и предават материалите си, които след това се разпращат до редица новинарски агенции. При огромния обществен интерес към случая, нямаше съмнение, че до довечера по всички канали ще гръмне коментарът на Шон Дръмънд за най-знаменития убиец в Америка.

Според папките от колата Джанет стоеше преди мен в списъка на убиеца. Ако беше приела благоразумния съвет на Мийни да бъде отведена в тайна квартира, шансовете ѝ за дълъг и плодотворен живот щяха да бъдат превъзходни, но дори и президентската охрана не би я опазила на открито — срещу онзи тип никой нямаше да се справи.

В разговора си с Джанет бях премълчал едно-друго. Нали разбирате, от едната страна е каквото виждаш — каквото видяхме всички, — но за да влезеш в ума на подобен тип, не е зле някога да си бил в кожата му.

И тъй, да се върна на онова, което видяхме всички — неговото телосложение. Такова тяло се създава с хиляди часове в гимнастическия салон, грижлива диета, вероятно стероиди и колосална воля. Сигурно имаше малка пишка и компенсираше, но тия въпроси ги оставям на психолозите. Освен това никой не става такъв експерт в играта на убийства без луда целеустременост, дисциплина и жесток състезателен дух.

Но ненормалните умове са различни, всеки със свои уникални идоли и мании. Та дори и до характерния стил на действие. Той бе искал да уреди убийството на Джанет без видима връзка с другите жертви, нали така? Тогава защо не я гръмна от минаваща кола? Защо не я простреля със снайперистка пушка от разстояние? Защо не ѝ заложи бомба? Всички тези варианти предлагаха по-малък риск от случайни свидетели и провал. Освен това, като се знаеше, че тя е заместник окръжен прокурор и често работи по престъпления на мафията, палежът и убийството лесно можеха да се припишат на лошите момчета. Не — той си избра нож и тук неминуемо изниква

въпросът защо. Според мен защото искаше тя да го види, а той да зърне страха в очите ѝ. За него убийството трябваше да е лично; трябваше да е състезание, в което триумфът изисква жертвата да има някакъв шанс за победа, но в крайна сметка да загуби.

Всичко това подсказваше колосално самолюбие, подхранвано от безумен нарцисизъм.

Представях си как онзи тип вдига тежките щанги над главата си и с обожание зяпа в огледалото изваяната си фигура. Бях готов да се обзаложа, че следи в захлас какво се говори и пише за него. Той жадуваше за страха и възмущението на хората. Това го караше да се чувства страхотно хитър и могъщ — как иначе, щом бе надхитрил ФБР и целокупното американско общество. С риск да нагазя прекалено дълбоко в метафизиката, бих казал, че за него общественият му образ, начинът, по който оформяше и манипулираше този образ, представляваше своеобразно огледало.

А сега да се върна на моя мотив. Той щеше да разбере защо съм се раздрънкарал. Предупреждавах го, че знам за мястото си в списъка и по чисто мъжкарски, първичен, просташки начин плюех върху огледалото му. Беше хвърлил за имитацията толкова време, старание и усилия, а аз смъквах маската, свалях му гащите и обявявах на всеослушание, че има малка пишка. Образно казано. Три на нула за Дръмънд. Сега той щеше да се чувства длъжен да изравни резултата. Освен това щеше да предположи, че Джанет е под охрана, докато аз не съм, а всеки професионален убиец знае правилото: първо се бере най-ниският клон.

Откровено казано, не горях от желание онзи тип да ме подгони. И мен ме биваше в тази игра, но то беше преди доста време, преди да получа няколко тежки рани и да ям прекалено много тестени храни. Той обаче явно все още беше във върховна форма — същество, създадено и излъскано като смъртоносно острие. Но още по-малко исках да подгони Джанет. Всъщност с най-голяма радост бих казал на Джордж Мийни, че не възразявам ФБР да ме настани в тайна квартира, особено ако е на Бермудите. За да не натоварвам държавния бюджет, бих се съгласил дори да спя в една стая с Джанет.

Но Джанет не искаше, значи и аз оставах. Шансовете ѝ да спре онова чудовище бяха по-малки от моите. Освен това все повече

хлътвах по нея въпреки факта, че някога е била сгодена за говедото Джордж.

Извадих портфейла си и измъкнах отвътре снимката на Лайза.

Сметките се променяха. Онзи тип бе прекършил един красив живот, всъщност няколко красиви живота, и докато си мислех, че това е дело на престъпен безумец, все някак търпях идеята да бъде наказан както решат дванайсет граждани в съдебната зала. Но сега, след като знаех, че е убил моята • красива и талантлива приятелка заради някакви си мръсни пари, исках да го удуша със собствените му черва.

Както можеше да се очаква, Джордж Мийни едва не изпадна в истерия, когато Джанет уведоми Боб, а той пък унило съобщи на своя шеф, че тя държи да се върне във Вашингтон. След като стоически изтърпя няколко минути да му трийт сол на главата, посърналият Боб подаде телефона на Джанет.

— Джордж, дай да не влизаме в спорове — заяви тя.

Той каза нещо, а тя кимна и отговори:

— Точно така. Решила съм. Чака ме работа и ще я свърша.

После почнаха да се препират като престаряла семейна двойка.

Но явно опитът го бе научил, че с въпросната дама не се излиза на глава. Накрая стигнаха до компромис: той праща двама специални агенти да се качат с нас в самолета, а още двама ще ни чакат на летище „Роналд Рейгън“.

Джанет, лелята и сестрите отделиха известно време за емоционално сбогуване, а аз използвах възможността да придърпам Спинели на задната веранда. Имахме споразумение и за да покажа, че моята дума на две не става, набързо го информирах за нашите подозрения спрямо фирмата, какво сме открили в колата и тъй нататък. Естествено, използвах съкращения вариант. Даниъл Спинели си гонеше интереса, а за да опазя моя интерес, грижливо пропуснах няколко ключови подробности, които можех по-късно да разменя срещу бъдещи услуги. Той обаче изглеждаше искрено благодарен за разкритията, затова използвах доброто му настроение, за да уредя още една уговорка.

Когато пристигнахме с черната кола на Боб пред аерогарата, по тротоара наистина се разтъпкваха двама невзрачно облечени мъже. Ако се съдеше по вида им, Мийни сигурно бе решил, че гонитбата на убиеца е навлязла в задънена улица; или пък началството му бе наредило да засили малко охраната на Джанет, защото тия двамата явно спадаха към елитната група. Мрачни, мускулести и заплашителни, те вече си бяха уредили разрешителни да летят

въоръжени и дори бяха убедили служителите на Делта Еърлайнс да прескочат формалностите с билетите и да ни оставят да си почиваме във ВИЛ чакалнята докато останат три минути до излитането.

Обичам хората, които не поемат рискове, когато става дума за моята сигурност. Освен това бях много гладен и си натъпках джобовете с безплатни фъстъци.

Но очевидно ги бяха предупредили, че сме капризен товар, защото почти не възразиха, когато Джанет настоя да седнат поне на шест реда пред нас или зад нас, за да обсъдим на спокойствие някои поверителни адвокатски въпроси. Онзи тип едва ли щеше да дотърчи между седалките да ни заколи, затова агентите приеха предложението ни и сега разполагахме с два часа за съвместно обсъждане на положението и плана.

Положението беше сравнително ясно — във фирмата имаше съучастник на убиеца. Джанет отбеляза, че случаят много прилича на онези загадки в затворена стая, по които толкова си падат англичаните; някой е убил домакина, но кой точно? Списъкът включваше Харолд Бронсън, Сай Бъргър, Бари Босуърт, Сали Уестин и Хал Мериуедър. Много исках да е Хал, Бари или Харолд. А най-весело щеше да стане, ако бяха замесени и тримата. Ако не греша, вече споменах, че имам отмъстителна жилка и тя жадуваше за кръв. Бих понесъл, ако виновна излезеше Сали, но щях много да се изненадам. Ако беше Сай, щях да бъда много разочарован, но нямаше да се изненадам особено.

Както и да е, уведомих новата си адвокатка на каква основа смятам да заведа дело и се захванахме най-усърдно да обсъдим как точно ще представим претенциите си. Юридическите тънкости и доказателствата нямаха значение — всичко беше блъф и въздух под налягане.

В нашия занаят има една поговорка: ако законът е на твоя страна, размахвай закона; ако фактите са на твоя страна, размахвай фактите; ако и двете не са на твоя страна, блъскай с юмрук по масата. Не разполагахме нито със закон, нито с факти, а проклетата маса беше тяхна, което означаваше, че трябва да блъскаме тях. Основната ни идея бе да вбесим, оскърбим и заплашим всички наред, а после да гледаме кой ще се изпоти. Някой в залата имаше нещо за криене. Време беше да разберем кой и какво точно.

Между другото, на летище „Роналд Рейгън“ ни чакаха не двама, а четирима агенти. На Спинели му омръзна и си хвана такси. Няколко минути по-късно ние с Джанет потеглихме съвсем незабележимо в колона от три лъскави черни автомобили — пилотна кола, ние в средата и резервна кола отзад. С максимална скорост поехме право към Кънетикът Авеню 1616. Джанет уведоми нашите телохранители, че отиваме на поверително адвокатско съвещание, затова ще се наложи да чакат долу във фоайето.

Точно в седем и половина вечерта асансьорът спря на осмия етаж. Хал Мериуедър стоеше като препариран до дългото бюро на Елизабет. Приличаше на яйце върху кокили.

— Драги Хал, представям ти моята адвокатка мис Джанет Мороу — казах аз. — Джанет, това е идиотът, който твърди, че сме крали информация от фирмата.

Високомерната усмивка изчезна от лицето на Хал.

— Джанет Мор... Ти да не си глупак, Дръмънд? Какво става, по дяволите?

— Не се заблуждавай по външния вид — казах аз на Джанет. — Хал е още по-глупав, отколкото изглежда.

Тя се разсмя.

Лицето му придоби приятен керемиден оттенък.

— Дръж си езика зад зъбите, тъпако. Малко ли ти беше? Не се бързай с мен.

Езикът и маниерите на Хал явно се влошаваха, когато господарите му ги нямаше.

Аз се разсмях.

— Джанет... спаси ме от този тип... моля те.

— Умните хора не пренебрегват предупрежденията ми, Дръмънд.

— Умните хора пренебрегват теб, Хал.

— Майната ти.

— Размърдай си слугинския задник — казах аз. — Началството чака.

— Ще видим кой ще се смее след час, тъпако.

— Смя се всеки път щом те видя, мой човек.

Той отключи вратата на стълбището и ни поведе към следващия етаж. Не устоях на изкушението да осведомя Джанет:

— Онова там не е дирижабъл, а задникът на Хал.

Ха-ха. Страшно ме биваше. Бях накарал Хал да се разпени от гняв, точно както желяхме.

Озовахме се в коридора на деветия етаж, където Хал ни поведе към голямата заседателна зала в центъра. Той шумно отвори вратата и влезе с тежка стъпка. Залата беше просторна, може би десет на петнайсет метра, обзаведена със скъпи кожени столове около дълга, ръчно резбована маса.

Сай, Харолд Бронсън и още двама души бяха седнали един до друг в отсрещния край — истинско олицетворение на възмездието. Като презрян наемен служител, Бари не беше допуснат до масата и седеше самотен на стол край стената. Хал отиде да му прави компания. Оформил се идеална двойка идиоти.

Сай поясни на двамата непознати.

— Майор Шон Дръмънд, ако не го познавате. — Той се обърна към мен. — Шон, налага се приятелката ти да напусне. Заседанието е поверително.

— Грешка. Тя е мой адвокат... мис Джанет Мороу.

Другите трима съдружници я огледаха с любопитство.

Сай смутено се размърда на стола. Аз му подхвърлих:

— Ти добре познаваше сестра й Лайза, нали?

Сай разбра тънкия намек.

— Бяхме приятели — отвърна невинно той.

Забелязах обаче, че моят коментар привлече втренчените погледи на другите трима, които неминуемо бяха чували за креватните подвизи на Сай, макар че явно не знаеха нищо за конкретния случай.

Естествено, целта на тази малка закачка беше да пусна предупредителен изстрел над главата на Сай, като му покажа, че знам за неговата малка забегка — сериозно нарушение на професионалната етика. И тъй като сега щеше да се разглежда етиката на моето поведение, не би било зле да съчетае взаимните ни потребности. Бива ли да си разваляме дружбата заради едно дребно изнудване? Не че помежду ни имаше някаква дружба. А и онова, което за един е изнудване, често за друг е обикновена осигуровка.

Сай си възвърна самообладанието и каза на Джанет:

— Мис Мороу, моите съболезнования за смъртта на Лайза. Ние я ценяхме много високо. И аз... възнамерявах да пратя съболезнователна

картичка, но съм затънал в работа.

Джанет кимна с хладна любезност.

— Ще чакаме с нетърпение да я получим.

Личеше си, че Сай е схванал урока, затова аз казах:

— Боя се, че не познавам останалите съдружници.

Единият беше на средна възраст — рядка черна коса, започваща да се прошарва, очила със златна рамка и месесто, свадливо лице, надупчено с белези от пъпки. Приличаше на главорез от мафията със сив вълнен костюм.

— Аз съм Маркър Белкнап, управител на нюйоркския клон.

Другият беше по-стар, побелял, с патрицианско лице и тежки клепачи. Реших, че сигурно е завършил Харвард, оженил се е за милионерска щерка, обича да играе ракетбол, кара спортно порше и пие по три мартинита на вечеря. Той каза:

— Хари Уедърхил от клона във Филадельфия.

Имената и титлите им не ме интересуваха; те бяха външни хора, доведени, за да придадат на екзекуцията ореол на почтеност и безпристрастност, какъвто очевидно не заслужаваше. Щяха обаче да гласуват както им кажат Сай и Бронсън — ако изобщо се стигнеше до гласуване. Важното беше, че отсреща седяха корпоративни адвокати, свикнали да си протриват лактите в луксозни заседателни зали и часове наред да спорят къде точно се слага точката в един или друг раздел от договора. Ние с Джанет бяхме врели и кипели юристи от криминалния бранш, свикнали да ритат противника по кокалчето.

Известно време се оценявахме на око. Най-сетне Бронсън откри наддаването с думите:

— Ще започнем съвещанието с кратко изложение и представяне на доказателства от мистър Хал Мериуедър. После ще преминем към по-тревожната тема за ужасяващо неприемливо поведение, за което също ще бъдат представени доказателства. — Той направи театрална пауза, сякаш искаше да подчертае сериозността на съвещанието. — Мистър Мериуедър.

Хал скочи от стола и цели десет минути описва с огромно удоволствие гнусната кражба на поверителна фирмена информация, нарушените от мен закони и фирмени правила, неоспоримите доказателства и тъй нататък. Аз се облегнах назад, затворих очи и го оставих да дрънка.

Но сигурно най-сетне беше приключил, защото усетих как Джанет ме сръчка в ребрата и чух гласа на Бронсън:

— Е, Дръмънд?

— Какво?

— Повтарям, какво можеш да кажеш в своя защита?

Погледнах Джанет. Тя също ме погледна и отговори:

— Ще изчакаме да бъде изложено и второто обвинение.

Сай погледна изненадано Бронсън и попита:

— Какво второ обвинение, Харолд?

Наслаждавайки се на всеобщото внимание, Бронсън обясни:

— В офиса на клиент Дръмънд е нападнал своя шеф.

Другите съдружници зяпнаха от праведно възмущение.

— Кой съм нападнал? — попитах аз.

— Кого, Дръмънд. И знаеш много добре, по дяволите. Но все пак Бронсън обясни за останалите: — Бари Босуърт.

— Как?

— Сграбчил си го... е, сам знаеш къде си го сграбчил.

— За топките, господа — поясни Джанет.

Аз се изкисках. Падам си по такива приказки.

— Шон, въпросът е много сериозен — каза Сай. — Дръж се подобаващо.

— Предлагаме ти шанс да се оправдаеш, което лично аз смятам за чиста загуба на време — повиши глас Бронсън.

— Много ясно, че тъй смяташ, Харолд.

Усещайки, че препирнята излиза извън границите на благоприличието, Сай каза:

— Бари, тъй като колегите не са в течение, би ли им описал какво стана?

Бари се изкашля, вирна глава и обясни:

— Инцидентът се случи преди три дни в централата на „Морис Нетуъркс“. Ревизията беше приключила и аз отидох да се погрижа за окончателното ѝ оформяне. Обясних на Дръмънд колко е важно незабавно да представим резултатите в Министерството на отбраната, помолих го да подпише ревизионния акт, а той ми каза, че трябва да поговорим. Отведе ме в мъжката тоалетна. Мислех си, че е за да останем насаме. Щом влязохме, той ме блъсна до стената, хвана ме за... за тестисите и заплаши да ги откъсне.

— Без причина? — попита Сай.

— Ами... да. Бях напълно изненадан, Сай.

След като се увери, че няма въпроси, Бари продължи:

— Каза ми, че няма да подпише, ако фирмата не оттегли всички обвинения срещу него. Аз отговорих, че няма да приемем изнудване. Той ми каза колко мрази фирмата. Харолд, нарече те неграмотно надуто магаре. — Бари ме погледна и добави: — Обърнете внимание, точно това бяха думите му... каза, че съдружниците в тази фирма са кекави тъпаци, на които не им стига кураж да се мерят с него.

Сай ме погледна.

— Вярно ли е?

— Отчасти.

Например това, че съдружниците са тъпаци.

— А кое не е вярно? — попита Сай.

— Приключихте ли с предполагаемите нарушения и престъпления на моя клиент? — попита на свой ред Джанет.

Всички съдружници се спогледаха. Сай отговори:

— Мисля, че приключихме.

Бронсън уведоми Джанет:

— Ако разполагате със съществени факти, ще ви изслушаме.

Джанет се усмихна на покровителствения му тон.

— Съществени?

— Вие сте адвокат, млада госпожице. Би трябвало да знаете дефиницията.

— Ще бъде ли съществено, ако моят клиент е открил голяма измама, засягаща вашата фирма?

— Не, няма да бъде. Не ви позволявам да превръщате това заседание в цирк.

— Както искате — отговори Джанет. — Утре сутрин завеждам гражданско дело за жестокото и безпричинно нападение на Бари Босуърт срещу моя клиент.

— Какво? — избухна Бронсън.

— Ако обичаш, покажи раните си на господата — обърна се към мен Джанет.

Аз послушно разкопчах ризата и посочих грамадна синина отляво върху гърдите си. Изглеждаше ужасно. Трябваше да изглежда ужасно. В самолета на връщане от Бостън бях вложил много време и

болезнени усилия да разширя с помощта на обувката си едва забележимата синина, оставена от Бари.

— Тези ужасни рани са били нанесени от мистър Босуърт при опита му да принуди моя клиент да подпише един незаконен ревизионен акт — обясни Джанет. — Тя се обърна към мен. — Обясни им подробно как си пострадал.

Адвокатите имат навика непременно да разнообразяват речта си с емоционални прилагателни и съществителни. Джанет бе изиграла ролята си, сега и аз направих жална физиономия.

— Бари ми нареди да отида с него в мъжката тоалетна. Щом влязохме, той грубо ме блъсна в стената, от което получих сериозно сътресение. После ме нападна с юмруци и ми нанесе тези жестоки рани. Сега страдам от краткотрайна загуба на паметта, замъглено зрение, дихателни затруднения, контузии и тежка душевна травма. Страдам също така от безсъние, липса на апетит, страхова невроза и потиснато самочувствие.

Те не знаеха дали да се смеят или да плачат.

— Раните бяха фотографирани, клиентът ми мина лекарски преглед и разполагаме със заключения от двама известни психиатри — добави Джанет. — Шон ще се нуждае от дългогодишно и скъпо лечение. С безупречната му военна кариера е свършено, както и със способността му да води щастлив, смислен живот, какъвто имаше, преди да постъпи тук.

Е, това не го бяхме репетирали в самолета, но адвокатите имат и навика да преувеличават. Сега всички гледаха Джанет много внимателно, а тя продължи да обяснява:

— Вашата фирма е хвърлила моя клиент под юмруците на един грубиян и садист, а Босуърт е извършил онова отвратително и безпричинно нападение заради долнопробните финансови интереси на фирмата. — Тя ги изчака да осмислят казаното дотук и отсече: — Ще искаме обезщетение от сто милиона долара.

— Това е абсурдно — избухна Бронсън и скочи от стола.

Двамата външни съдружници клатеха глави и се мъчеха да проумеят какъв е този цирк. Сай обаче ни оглеждаше втренчено. Явно само той в тази зала имаше достатъчно ум, за да вземе на сериозно целия фарс и нас самите.

— Твърдите, че Бари е нападнал Дръмънд? — попита той.

— Без капка съмнение. — Тя кимна към Бари. — Всичко се свежда до въпроса кой е имал мотив. Идния месец ще се разглежда въпросът дали да бъде приет за съдружник и отговорът явно зависи от способността му да задържи за клиент „Морис Нетуъркс“. Вашата фирма се слави с жестокото отношение към служителите. Толкова натиск... просто не е издържал. — Джанет погледна Бронсън, който бе пребледнял като платно и нареди: — Седнете и се дръжете като зрял човек.

Тъй като не бе свикнал да му държат такъв тон, той изпухтя и се наежи, докато Сай се мъчеше да въдвори ред, а Бари протестираше:

— Сай, Харолд... това е постановка. С пръст не съм го докоснал.

Джанет се справяше великолепно. Седеше и чакаше търпеливо шумът и вълненията да стихнат, преди да продължи:

— Разбира се, нашето обвинение ще наложи да разкрием мръсната машинация, която Босуърт се е опитвал да потули — заговор с компания на име „Гранд Вистас“, замесена в нечисти сделки с вашия клиент „Морис Нетуъркс“. Ще докажем, че Бари Босуърт е организиран машинацията, че се е срещал със служители на „Гранд Вистас“, че е уредил съответните контакти, че той, а заедно с него и старшите съдружници от вашата фирма са нагазили до уши в измама на хиляди инвеститори.

Сай изглеждаше изненадан.

— Не ставайте смешна — каза той.

— „Морис Нетуъркс“ и „Гранд Вистас“ задължително ще трябва да бъдат включени като страни по делото — отвърна Джанет. — Нападението е станало поради неправомерното настояване на „Морис Нетуъркс“ да бъде прикрита противозаконната дейност на двете компании.

Джанет стана и аз я последвах. Тя изгледа строго съдружниците и ги предупреди:

— Когато в Пентагона чуят за това, поръчките на „Морис Нетуъркс“ най-вероятно ще бъдат отменени. Подозирам, че реакцията на „Морис“ ще бъде да си потърси нова адвокатска фирма.

— Седнете, моля ви. Дайте да си поговорим — отчаяно се примоли Сай.

— Той лъже! — изрева Бари.

— Млада госпожице, много сте глупава, ако си въобразявате, че можете да изнудвате нашата фирма — добави Бронсън.

Е, бяхме стигнали докъдето ни позволяваха фактите и подозренията и преди триумфът да се превърне в провал, аз заявих:

— Утре в десет сутринта завеждаме дело в Арлингтънския съд. Веднага след това ще подадем официално съобщение до „Уолстрийт Джърнъл“ и „Ню Йорк Таймс“. Съветвам ви да предупредите клиентите си.

Щом излязохме от асансьора във фоайето на партера, Джордж Мийни застана на крачка от мен, пъкна пръст под носа ми и каза:

— Дръмънд, писна ми от теб и твоите тъпотии.

Бях леко изненадан от неговата поява и силно раздразнен от пръста му под носа ми. Всъщност тъкмо посягах да му пъкна пръста отзад, когато Джанет пристъпи между нас и каза:

— По-кратко, Джордж. Ако имаш нещо за казване, кажи го на мен.

Той изненадано се отдръпна назад.

— Това не те засяга, Джанет. Засяга мен и Дръмънд.

— Щом е между вас двамата, значи засяга и мен.

— Не, не те засяга — настоя той. Но очевидно не беше прав. Все пак помълча малко, преди да признае: — Никак не ми хареса, че този тъпак те убеди да долетиш тук и да се излагаш на такъв риск. Но не затова дойдох.

— А защо?

Той се вгледа в лицето й.

— Директорът ми се обади преди час. Бесен е. Директорът, по дяволите... — Той помълча. Клетият Джордж изглеждаше леко замаян и аз предположих, че разговорът не е бил твърде приятен. — Само защото твоят приятел най-идиотски се е раздрънкарал пред някакъв репортер от Асошиейтед Прес.

Джанет бързо ме погледна, после пак се обърна към Мийни.

— За какво говориш?

— За новините, Джанет. — Той видя недоумяващата й физиономия и обясни: — Само за това се говори. Тоя идиот Дръмънд казал на някакъв журналист, че убиецът е малоумен, че Бюрото е оплескало случая, защото не сме успели да го спрем. Освен това казал на журналиста, че ФБР се е насочило към погрешен заподозрян и че човекът, който те нападна, очевидно не е убиецът от Лос Анджелис. —

Погледът му се прехвърли на мен. — Трябва ли да обяснявам колко много се радва Бюрото да бъде оплювано от този клоун?

Не си спомнях да съм се изказвал точно по този начин. Виждате ли какво става, когато правиш услуга на журналист?

Джанет също ме гледаше втренчено и попита остро:

— Шон, моля те, кажи ми, че не си говорил такива неща пред журналист.

— Говорих и още как. Представи си всички ония жени, дето се озъртат за нисък набит тип с конска опашка. Може дори да съм спасил нечий живот. Ти помисли ли за това, Джордж? А твоите началници?

— Лъже — възрази Мийни. — Обадил се е на журналиста, за да ме унижи и да ми провали кариерата.

Не беше вярно. Просто не беше вярно. Но неволно ме хвана яд. Ама че съм заплес — трябваше да направя нещо и в това отношение.

Мийни ме изпепели с поглед и добави:

— Знаеш ли какво, умнико? Директорът се обади на твоя шеф. Генерал Томас Клапър, нали? Сега ти ще си имаш проблеми с кариерата.

Надявах се Джанет да разбере колко тъп и отмъстителен злобар е този човек.

Но в същото време ми хрумна, че май здравата съм загазил. Пред очите ми изплува ужасно видение: атолт Джонстън Айланд, а на него Шон Дръмънд се превива от кашлица и гълта остатъци от антракс, иприт или нещо подобно.

Но пък, от друга страна, това ми беше най-малката грижа, след като вече ме гонеше убиец от световна класа, а горе тълпа разярени адвокати се чудеха как да ме спипат за гушата. Всъщност се бях захванал с много неща едновременно и животът ми зависеше от това да помня кои могат да доведат до катастрофа и кои само до бедствие.

Както и да е, Мийни се зае да обяснява на Джанет колко много е направил, за да хване убиеца. Всичко звучеше много впечатляващо, стига да не се вслушваш по-внимателно, защото тогава излизаше, че просто е търчал като куче подир опашката си.

Това трая доста дълго, тъй като Мийни спадаше към хората, които бъркат приказките и действията с резултатите.

— Ето, така беше, скъпа — обобщи той най-сетне.

— Добре. А сега какво? — попита Джанет.

— Сега е твой ред. Трябва да те откараме на някое сигурно място. Директорът разреши да използваме тайна квартира. Освен това увеличихме охраната ти на десет души.

— Джордж, прекаляваш — каза Джанет.

Той се усмихна и я погали по ръката.

— Ако ми бяха разрешили, щях да пратя двайсет. Ти си най-важното нещо в живота ми, малката. Не поемам рискове.

Дори и колегите му се разкашляха или извъртяха очи към тавана. Джордж сигурно забеляза това, защото каза:

— Всъщност директорът изрично нареди да вземем всички необходими мерки за твоята сигурност.

Добре де, Джордж, дай да се разберем защо точно го правиш — от страстна обич или заради заповедите на началството?

Подчертавам обаче, че всъщност не давах пет пари за мотивите му и дори бях много доволен от този вариант. В момента исках — не, нуждаех се — Джанет да бъде прибрана на сигурно и далечно място.

Сбогувахме се и дори получих целувка по бузата, което ме изненада и силно раздразни Джордж Мийни точно преди да отмъкне клетата девица към потайната си планинска крепост.

Но в момента му бях здравата задължен.

И сякаш не ми стигаха другите ядове, изведнъж си припомних, че ягуарът още е паркиран до хеликоптерната площадка на Пентагона, юнаците на Мийни току-що потеглиха с рояк лъскави черни автомобили, а горе със сигурност никой не беше в настроение да откара горкия стар Шон до вкъщи. Много тъжно ми стана. Хванах такси.

Ако щете вярвайте, но почуках на вратата на апартамента си — нещо, което не правя обикновено. Радвам се, че го сторих, защото ми отвори Дани, който носеше бронирана жилетка и сякаш неволно насочи към лицето ми грозната черна цев на автоматична карабина М-16.

— Спокойно, той е — подхвърли Дани през рамо.

Отдръпна се и аз влязох. Видях посред всекидневната си още двама с бронирани жилетки, които тъкмо отпускаха оръжията си. Спинели махна към тях.

— Следователи Бил Белиновски и Чарли Уотърс.

Кимнахме си. Попитах Спинели:

— Проблеми?

— Никакви. Префито ми дължи две-три услуги, а аз му казах, че трябва да охраняваме свидетел по дело за убийство на войник.

Намекваше за полицейския префект на Форт Майър и целия Вашингтонски военен окръг — полковник от военната полиция, натоварен с незавидната задача да опазва реда и закона сред военния персонал в столицата и околностите. Това са трийсетина хиляди души, тъй че човекът по цял ден се тъпче с аспирин от единия край и свещички за хемороиди от другия. А след като бе подписал разрешението, бях готов от все сърце да му дам първородното си чедо или по липса на такова, нечие чуждо.

Имайте предвид, че бях сторил всичко възможно, за да привлека убиеца към себе си. Но мисис Дръмънд не е отгледала идиот; нищо подобно. Макар че в личния двубой има известно благородство — нали знаете, някогашните рицари, яхнали верните си жребци, размахват мечове и препускат един срещу друг да мерят храброст, ум и умение — все пак Наръчникът на пехотинеца недвусмислено заявява, че ако тръгнеш на бой и силите се окажат равни, значи си планирал зло.

Както и да е, обърнах се към тримата и попитах:

— Някой случайно да се е сетил да донесе и за мен жилетка?

Спинели вдигна една жилетка от пода и ми я подхвърли.

— Но без оръжие. Не ни разрешиха. — После попита: — Сигурен ли си, че ще дойде?

— Не знам, но преди малко си направих застраховка за един милион.

Всички се разсмяхме, което е признак за сила и мъжество в подобни ситуации. Всички знаят, че момчетата от армията са непоклатими, корави като желязо и храбри до безумие, тъй че, щем не щем, трябваше да се правим на такива.

Но Били, който между другото беше висок метър и осемдесет и пет, тежеше към сто килограма и се справяше с щангите не по-зле от убиеца, ме попита:

— Какво можеш да ни кажеш за онзи изрод, майоре? Къде му е силата, има ли слабости?

— Радвам се, че попита. Разгледахте ли портрета?

— Дани ни го показва.

— Тогава всички знаем как изглежда... не, знаем как изглеждаше тази сутрин — поправих се аз. — Може да си пада по маскировките. Но за тази вечер съм си уговорил среща с непозната. Тъй че ако се появи висока и много грозна майка с големи цици...

— Да?

— И ако попита за мен...

— Аха.

— Онзи тип е страшно хитър... Нали сте наясно... има само един начин да разберем със сигурност. Сещате се какво намеквам. Това ще е твоя задача, Бил.

Много съм гаден.

Но според мен всички се чувствахме напрегнати и изнервени, а това трябва да се преодолее, единствената ни надежда за успех беше в хладния разум и спокойните нерви.

Смехът стихна и аз продължих по-сериозно:

— Да оставим портрета настрана. Ето какво не може да скрие. На ръст е горе-долу колкото теб, Бил... може би малко по-едър.

— По-едър. Има телосложение като танк, копелето — отбеляза Спинели.

Изкашлях се и продължих:

— Знаем, че е убил осем души, но ако съдим по уменията му, трябва да са повече. Може би доста повече. Всъщност подозираме, че е професионален наемен убиец.

Забелязах, че Чарли пристъпи от крак на крак.

— Предпочита да убива с голи ръце — продължих аз. Умението му с други оръжия си остава под въпрос, но някой го е обучил отлично и предпазливостта налага да приемем, че владее всякакъв вид оръжие. Давам му много добра оценка за рефлексии, бързина и съобразителност. Във всеки случай не бих го нарекъл слабак.

Ама и аз ги дрънках едни...

— Мръсникът е убиец по рождение — обади се Спинели.

Никак не ми помагаше. Очите на Бил леко се разшириха.

Хвърлих успокоителен поглед към него и Чарли, след това продължих:

— Да, така си е... а сега защо да не си поговорим за слабостите му?

Чарли веднага кимна.

— Чудесно. Какви са му слабостите?

— Ами, първо... така да се каже...

— Няма слабости — прекъсна ме Спинели. — Съвършена машина за убиване.

Бил и Чарли преглътнаха на сухо.

— Много сте смешни — успокоих ги аз. — Първо, той не очаква да сме четирима. Освен това може да е изобретателен, хитър и опитен, но досегашните му похвати сочат, че прекалено много залага на изненадата. Досега това му е носило успех; едва ли ще промени тактиката. Премахнем ли елемента на изненада, губи част от силата си. — Оставих ги да осмислят това, после подхвърлих: — Всъщност трябва да очакваме от него някакъв необикновен начин за проникване тук.

Чарли се ухили на забележката. Аз също, но той ме тревожеше много. Изглеждаше на около трийсет години, рано оплешивял, чернокож и строен. Тревожеше ме лицето му прекалено нормално, младежко и невинно. Напомняше ми за кученцето, което имах като хлапе. Един ден изтича пред камион и стана на палачинка. Бил също изглеждаше нормален, защото така изглеждат всички войници, но в очите му имаше хладен, безмилостен блясък. Ако Чарли не беше от онези момчета, които могат да прострелят монета във въздуха, много щях да се безпокоя за него и неволно се питах защо Спинели го е довел на купона.

— Няма проблеми в това отношение. Нека само се появи обади се Чарли.

— Тъй ли?

— Ами да. Затова съм тук, майоре. Моята специалност е охрана на съоръжения.

Това е доста важна дейност в една армия с много танкове, ракети и разни други гърмящи играчки, защото Чичо Сам много би се ядосал на зелените фуражки, ако ислямският воин Абдула задигне боен танк или хеликоптер и направи с него няколко дупки в Белия дом. Затова реших засега да окажа доверие на мистър Уотърс. Поне се надявах да е компетентен. Иначе лошо ни се пишеше — на всички.

Телефонът иззвъня. Извиних се и отидох да говоря от спалнята. Беше нахаканата юристка Джесика Монър, която започна в типичния си нецензурен стил:

— Дръмънд, задник такъв, какви са тия простотии, че утре си щял да завеждаш дело?

— Кой ти съобщи?

— Босуърт ми съобщи. А сега аз ти казвам да прекратиш тия тъпи шеги — незабавно.

— Виждаш ми се ядосана.

— Готова съм да те убия. — Помислих си доколко буквално да приема това твърдение, а тя добави: — Не знам какви ядове си имаш с твоята фирма, но недей и нас да повличаш в блатото.

— Съжалявам, Джесика, моята адвокатка казва, че няма друг начин.

— Мамка му, какви ги дрън...

— Мотивът на Босуърт беше да ви задържи като клиент. Вие сте поводът за сблъсъка.

— Не, заяждаш се с нас, защото имаме дълбоки джобове. Не си познал, мой човек...

— Сърди се на Бари. Той ме смаза от бой. Не подозирах, че е такъв звяр.

— Босуърт едва си повдига оная работа да се изпикае.

— Да, но тренира у дома си с хлапетата.

Тя помълча, защото бе явно, че така няма да стигнем доникъде. После попита:

— С какво мислиш, че разполагаш?

Успешен опит.

— С всичко, Джесика. Ела утре сутрин в съда и ще чуеш всичко за сладката сделка с „Гранд Вистас“. Пазариш ли сее дявола, отиваш в ада.

— Забрави ли за адвокатската тайна, Дръмънд? Не може да разкриваш каквото си научил като наш адвокат. Ще ти скъсам задника от съдебни забрани и ще уредя да си загубиш правата, нещастно лайно.

— Прочети какво пише в раздела за клюките.

— Клюки ли? Ти си адвокат, нещастнико.

— Знаеш ли, моята адвокатка смята, че точно това ще направи делото особено интригуващо. — Помълчах, после казах: — Хей, може и двамата да си оставим имената в знаменит прецедент. Представи си... Дръмънд срещу Монър — чудесно звучи, нали?

След дълго мълчание Джесика изведнъж стана учудващо дружелюбна.

— Слушай, Шон, предложението за работа тук още е в сила. Харесвам стила ти. На теб пък ще ти хареса при нас и ще станеш богат. Дай предложение и ще се опитам да го уредя с Джейсън.

— Чудесно. Два милиона годишно.

— Какво?

— Три милиона годишно.

— Не се опитвай да ме изнудваш, Дръмънд, че...

— Четири милиона годишно.

— Дявол да те вземе, глупако, ще ти...

— Пет милиона.

Раздаде се задавен звук, последван от ново мълчание. Вероятно Джесика обмисляше колко струва една нейна нецензурна дума.

— Размърдай си мозъка, Джесика. Колко бихте дали двамата с Джейсън, за да не допуснете партньорството с „Гранд Вистас“ до съдилищата и новините?

— Аз... добре. Ще поговоря с Джейсън за три милиона. Става ли?

— Грешен отговор. Десет милиона.

— Слушай, говедо безмозъчно. Недей да си правиш гаргара с мен. Давам ти последен шанс за богатство и добро здраве. Ядосаш ли ме, кълна се, че ще те накарам да съжаляваш.

— Ще се видим в съда — казах аз и затворих.

Седнах на леглото и се замислих над разговора. Джесика очевидно беше в играта. Но дали имаше връзка с убиеца? Или просто беше част от измамата?

Преди да довърша тази мисъл, телефонът звънна отново. Беше Сай.

— Шон, трябва да си поговорим.

— Вече си поговорихме.

— Фирмата е готова да оттегли всички обвинения срещу теб и мис Мороу.

— Трябваше да го сторите вчера, Сай. Всъщност изобщо не биваше да повдигате обвинения.

— Може и да си прав. — Сай очевидно беше по-добър от Джесика в пазарлъците, но една кариера на Хълма не се отразява

много добре на умствените способности. Той добави: — Объркан съм, Шон. За каква измама намекваше?

— Успешен опит.

— Ти спомена за партньорството с „Гранд Вистас“. С това се занимаваше Бари.

— Защото ти си му наредил.

— Да. Защото Джейсън ме помоли да пратя него. Какво става?

Сай изглеждаше както винаги откровен, сериозен и обективен. Имаше истинска дарба да говори, без да казва нищо съществено, и в момента се мъчеше да налучка какво точно знам — много или малко, — за да предвидят евентуалните последствия.

В действителност знаех съвсем малко. Както вече обясних, идеята беше да натиснем и да видим кой ще отвърне на натиска, а оттам може би да разберем и защо.

В момента например фирмата беше готова да оттегли обвиненията. Нямахме нищо подобно, когато двамата с Джанет напускахме заседателната зала. Значи А се беше обадил на Б, който му е казал да прекрати тия глупости. Но кой беше А? И кой беше Б?

Освен това вече знаех, че „Морис Нетуърк“ ще ми плати три милиона годишно, за да си затварям човката — вероятно и повече, ако преговарях с някой не толкова сприхав като Джесика Монър.

Така или иначе, казах:

— Става прехвърляне на капитали, Сай. Без „Гранд Вистас“ „Морис Нетуърк“ ще е храна за лешоядите. Ела в съда и ще чуеш всичко.

— Чуй ме, Шон, „Морис“ е много доходна и почтена компания.

Да, а пък Сай хвърляше много труд да докаже своето невежество, следователно и невинността си.

— Докажи го в съда.

— Виж... не предприемай нищо, преди да си поговорим както трябва.

— Утре в десет сутринта — отвърнах аз и затворих.

Не знам защо си спомних стария виц: „Как се нарича адвокат, тръгнал по лош път? Сенатор.“

Отидох в кухнята и направих кафе. Чарли слагаше по прозорците електронни сигнални системи. Вратата ми се бе сдобила с две нови резета и беше подпряна със скрина от спалнята. Другите двама седяха

пред големия телевизор и гледаха повторение на „Нюйоркски полицаи“. Спинели се чешеше по носа с едната ръка, а в другата стискаше пистолет. Поредната весела вечер в дома на Шон Дръмънд.

Тъкмо наливах чаша кафе, когато телефонът пак иззвъня. Изтичах в спалнята и вдигнах на четвъртия сигнал.

— Шон, обажда се Джейсън.

— О, дано да не съм ти попречил за нещо важно.

— Няма такава работа. Кажи ми какво става, по дяволите.

— Става това, че бях жестоко нападнат в твоята сграда от адвокат, представляващ твоята фирма и насъскан от Джесика Монър.

— Възмутително. Ще го уволня.

— Това няма да излекува кошмарите ми.

— Я стига.

Той се изкиска. Аз мълчах.

Той престана да се смее и каза:

— Шон, ти си бизнесмен. Мисли като такъв.

— Не, офицер съм.

— Тогава... опитай се да мислиш като бизнесмен.

— Ама така ще съм като риба на сухо, Джейсън. Вие, бизнесмените, как мислите в такива моменти?

— Задаваш си само един въпрос: кое е най-изгодно за теб в момента?

— А... Добре де, помогни ми. Кое ще е най-изгодно?

— Споразумение. Нали така правите вие, адвокатите?

— Да, ако предложението е щедро.

— Добре. Дай да видим какво означава това.

Съвсем ясно долавях в гласа му самоувереност и приятна тръпка. Този човек си изкарваше хляба от сделки; пред него аз бях като теле на заколение. Беше му забавно, че някакъв си зелен новак се опитва да го преметне. Голям смях щеше да падне.

За да му прехвърля топката, попитах:

— Какво предлагаш, Джейсън?

— Още не съм мислил.

— Ами... предложи нещо.

— Какво ще кажеш за десет милиона?

— А ти какво ще кажеш за трийсет?

— Дръж се сериозно.

— Сериозно? Петдесет милиона.

— Аз... Виж, това са много пари.

— Ха, вече станаха седемдесет. Продължавай да си отваряш устата, Джейсън, и ще стигнем до сто. Всъщност точно за толкова предявяваме иск. Може сумата да е нереална, но пък ме топли мисълта, че ти ще загубиш акции за няколко милиарда. — Не се удържах и добавих: — Ти се опитай да мислиш като бизнесмен, Джейсън.

Последва нова дълга пауза. Този приятел не се колебаеше да хвърли стотина бона за един хубав задник. Провалеше ли тази сделка, хиляди адвокати и акционери щяха да се втурнат да ръфат неговия задник. Освен това сигурно си представяше как върху ръцете на корпоративни величия щракват стоманени гривни.

— Мога да уредя седемдесет милиона — каза той накрая. Ще трябва обаче да измисля как точно. Не мога да напиша чек. Данъчните, финансовите комисии, моят управителен съвет... трябва да се съобразявам с всичко това. Трябва някак да оправдая парите. Може би ако... например ако го оформим като прехвърляне на акции...

Докато Джейсън продължаваше да говори, аз обмислях залозите. Представете си само — седемдесет милиона долара.

Това беше опасна цифра, опияняваща цифра и знаех, че ако се замисля за нея, ако наистина си позволя да се замисля за нея и за всичко, което може да купи... Плеснах се през ръцете и го прекъснах:

— Джейсън, размислих.

— Браво, Шон. Не ми харесва тази история, никак не ми харесва, но трябва да мисля за осем хиляди отрудени служители. Напоследък Уолстрийт е станал опасно място. Не съм сторил нищо нередно, но в днешно време дори един слух за непочтеност... Господи, само да се пошушне и акционерите дърпат спусъка.

Беше ми писнало от този човек и от цялата игра, затова го прекъснах:

— Искях да кажа, че размислих за парите. Ще се видим в съда, мой човек.

Затворих телефона.

Обадих се на Джанет по мобилния. Когато отговори, казах:

— Как е?

— Скапано. Чувствам се извън играта.

— Недей. Ти си изигра ролята и всичко върви идеално.

— Разправяй.

— Обади се Джесика Монър, после Сай, после Джейсън. Стигнахме до седемдесет милиона, за да оттегля иска.

Джанет беше кораво момиче, но чух как хлъцна.

— Сигурно не бива да го казвам, но като мой адвокат щях да ти заделя половината — добавих аз.

— Е... Много си щедър.

— Падам си по адвокатите. Разбира се, нямаше да доживеем да похарчим и цент.

— Това ме утешава. — Тя помълча, сетне попита: — Шон, какво става?

— Още не знам. Но е нещо повече от счетоводни фокуси.

— Прав си. Кой ще си дава толкова труд заради някакво финансово нарушение?

— Тогава да започнем от началото — предложих аз.

— Добре. Какво стана в началото?

— Най-напред Лайза, също като мен, е била пратена да работи по сметките на „Морис Нетуъркс“.

— Вероятно са избрали и двама ви заради липсата на познания по корпоративни финанси.

— Добро предположение.

— Защото са адвокати и защото Бари със сигурност — а освен него може би Сай, Бронсън и други — е знаел, че „Морис“ подправя сметките. Никой не е искал да се замесва. Трябвал им е наивник, който да опере пешкира при необходимост.

Следвайки същата линия, аз продължих:

— А ако нещата излязат на бял свят, фирмата може да прехвърли цялата помия към нас. Съдружниците заявяват, че от патриотични подбуди са подкрепили онази армейска програма, без да подозират колко некадърни и глупави са служителите от военния съд.

— Но също като теб Лайза вероятно е разкрила измамата. Трябвало да я премахнат.

— Точно така.

— Само че как са я усетили?

— Когато започна да ме гризе любопитството, аз пратих по факса ревизията на брат си, който е гений на бизнеса. Той проучи

ведомостите и ми каза за какво трябва да се тревожа.

— Върни се на Лайза, ако обичаш.

— Не съм се откъсвал от нея. Какво са работили другите жертви?

— Водеща на телевизионно предаване, счетоводителка, юристка от Комисията по ценните книжа и борсите... ох, по дяволите.

— Именно. Лайза се натъква на нещо подозрително, вероятно не го разбира и предава финансовите данни на Джулия Кътбърт, счетоводителка, и Ан Каръл, юристка от КЦКБ, за да ѝ ги разтълкуват.

— Но как е разбрала фирмата?

— Според мен чрез Хал Мериуедър.

— Защо?

— Хал получава по два пъти дневно распечатки от сървъра. Предполагам, че след като Лайза е пратила данни по електронната поща на Кътбърт и Каръл, Мериуедър е разпознал адресите на КЦКБ и счетоводната фирма на Кътбърт.

— Ами Фиорио?

— Може би Лайза е искала чрез нея да изкара всичко наяве. Не знам нито каква е нейната роля, нито защо е убита.

И тогава Джанет съвсем логично запитва:

— Ами аз? Лайза не ми е споменала и думичка за това.

— Мислих по въпроса.

— Продължавай.

— В електронните писма на Лайза до теб, Кътбърт и Каръл става дума за пратки. Мисля, че им е пратила данните от ревизията, а Мериуедър е предположил, че и ти си ги получила.

Всъщност изграждах безумни теории. Свързвах невидими точки. Но от тях се получаваше очертание.

След малко Джанет каза:

— Значи са пратили наемен убиец срещу Лайза и другите, за да погребат тайната.

— Да. Впрочем помоли ли твоя приятел от Бостън да провери „Гранд Вистас“?

— Помолих го. Трябва пак да му се обадя, нали?

Да, трябваше. Разбрахме се веднага след това да ми позвъни. Върнах се във всекидневната, където Спинели и неговите приятели седяха на дивана с пушки на коленете и напрегнато зяпаха повторение

на някаква стара серия от „Маями Вайс“. Ченгетата страшно обичат да гледат филми за себе си.

Отделихме няколко минути за проверка на подготовката. Най-напред Чарли изнесе кратка лекция за уязвимите места и входните точки на моя апартамент. Жилищният блок беше строен преди петдесетина години, когато строителната технология предвиждала тежки стоманени греди, масивни тухлени стени и дебели междуетажни плочи. Ако сградата беше по-нова и не тъй масивна, обясни той, нападателите биха могли да проникнат с насочен взрив през стените или тавана, но тук няма начин. Отговорих, че точно това ме е привлякло в обявата за продажба. Стана му много смешно.

После той ми показва електронното устройство, което беше монтирал на пода на мъничкото балконче до хола — черно килимче, действащо като електрическа ограда, само че токът се включваше от допир и вибрация. Чарли ме увери, че ако случайно изляза на балкона, нямало да пострадам особено. Щяло да ми се размине с малко изгорели косми и няколко разклатени зъба, защото напрежението било предвидено за зашеметяване, а не за убийство. Прозорците ми бяха закрити с черна хартия и свързани със сензори за движение. Под вратата минаваше кабелът на миниатюрна камера, наблюдаваща коридора. В хола срещу вратата бяха монтирани четири метални щита, каквито използват антитерористичните екипи за предпазване на стрелците си.

След като обсъдихме всички тия прелести, Бил ме попита:

— Какво те кара да мислиш, че ще дойде скоро?

— Имам предчувствие.

— Откъде изобщо ще знае, че си тук? — обади се Чарли.

— Знае, защото те следят мен и Джанет от няколко дни.

— Те? — попита Спинели. Сигурно бях пропуснал да му спомена за това.

— Да, те — отговорих аз. — В папките от куфарчето имаше много снимки. Джанет например беше заснета в деня, когато загина Лайза. Снимката е направена в Бостън. Размърдай си мозъка.

— Ама че работа!

— Той не действа сам. Има си съучастник, който води разузнаването, вероятно помага и за подготовката на убийствата.

Спинели поклати глава.

— Значи затова мръсникът убива толкова бързо.

— Можем да предположим, че са ме видели да напускам фирмата и да идвам насам.

Телефонът иззвъня и аз се върнах в спалнята.

Беше Джанет, която ми съобщи:

— Свързах се с Джон в дома му. Каза, че в неговата база данни няма нищо за „Гранд Вистас“.

— Не е ли странно?

— Ако става дума за чуждестранна частна компания, която рядко си има работа с Щатите, не е. Затова Джон се свързал с американското консулство на Бермудските острови. Оттам открили адреса и пратили човек да провери. „Гранд Вистас“ са наели малък офис на Хамилтън Стрийт. Човекът от консулството разговарял със собственика и научил, че офисът е нает преди четири години. Рядко се случвало някой да влиза или да излиза.

— Тоест?

— Джон предполага, че вътре може да има автоматична централа. Офисът изпълнява изискването за деклариран адрес; обажданията се прехвърлят другаде.

— Много странно, нали?

— Не и според Джон. Корпорациите, които искат да се възползват от данъчните облаги на бермудската регистрация, често прибъгват до такива трикове. — Тя добави. — После Джон се обадил на свои познати от КЦКБ да пита дали разполагат с нещо за „Гранд Вистас“.

— И какво?

— Не са чували за такава компания.

— Друго?

— Още нещо. От КЦКБ са разпратили питане до всички сродни организации в цяла Европа. Обявили са го за спешно, тъй че отговорите може и да не се забавят много.

Настана дълго мълчание, после Джанет каза:

— Шон, време е да кажем на Джордж.

— Той там ли е? При теб?

— Не. Докара ме и веднага хукна по работа. Остави ми номера на мобилния си телефон.

— Няма да му казваме. Засега.

— Какво те тревожи?

— Споменах ли ти кой движи основната част от обработката на данни и електронната поща на ФБР? „Морис Нетуъркс“.

— Страшно.

Имаше право. Беше си за страх.

Но в същото време се радвах, че късчетата от мозайката най-сетне си идват на място. Всичко се връзваше — убиецът, мотивът, съучастниците, — всички онези „кой“, „какво“ и „как“, разкриващи престъплението. Нали така?

Не, не беше така. Не можех да се отърва от чувството, че пропускам нещо голямо, че докато сглобявам картината, гледам в погрешна посока.

И тъй, седяхме в моята всекидневна с бронирани жилетки, разправяхме си разни истории, гледахме големия телевизор и дъвчехме пуканки — изобщо каквото се прави, когато чакаш да те посети наемен убиец.

Армията хвърля много усилия и средства в опити да разбере неща, за които никой освен войниците не дава пукната пара. Например най-доброто време да атакуваш някого. Според общоприетата теория това е между три и пет сутринта, когато сънят е най-тежък, бдителността най-слаба, лунната светлина най-мътна, и както се убедихме на собствен гръб, програмата на телевизията е най-скапана. След предаването на Джей Лено настава пълна скръб. Понякога и преди него.

Някъде към два след полунощ останахме само на новини и реклами, а аз бях грохнал; Спинели също, тъй като предната нощ си бяхме играли на маскирани кръстоносци и тичахме да спасяваме Джанет.

Чарли не отлепваше нос от екранчето, свързано с миниатюрната камера в коридора.

Към четири сутринта взех да си мисля, че онзи тип ще се опита да ме очисти по пътя към съда. По редица причини подвижни обекти се нападат по-лесно от неподвижните. Но може би просто си търсех оправдание да подремна.

По-тревожна изглеждаше идеята, че никой няма да ме нападне. Бях познал за Бостън, но догадките са като да хвърляш монета — шансът е петдесет на петдесет.

В четири и пет Чарли откъсна нос от монитора, и каза:

— Отвън има някой. Далече е, в края на коридора, и не се вижда ясно. — После добави с надежда: — Може би някой съсед излиза да потича или тръгва на работа.

Да, може би. Но всички грабнаха пушките, оправихме си жилетките и клекнахме зад щитовете. Започвах да съжалявам, че

нямам оръжие.

— Стреляйте на месо — прошепна Спинели на колегите си.

Уместният израз беше „употребявайте сила само при необходимост“ и като адвокат трябваше веднага да го поправа. Но се разсеях. Който цепи косъма на две при такава ситуация, най-често свършва в ковчег.

Минаха няколко минути. Чарли продължаваше да се взира в монитора. Всъщност мина толкова време, че всички започвахме да се отпусваме и успокояваме, когато изневиделица от балкона долетя див вопъл. В същия миг телевизорът и лампите изгаснаха, вероятно от токовия удар на балкона.

Спинели незабавно се завъртя и обсипа балконската врата с дъжд от куршуми. Разхвърчаха се стъкла.

Бил изведнъж се сгъна на две. После Чарли отхвъркна назад и тежко рухна на пода. Спинели изпсува гръмогласно и продължи да стреля с автоматичната карабина към разбитата балконска врата, където внезапно бяха изникнали три черни фигури, увиснали на въжета, които стискаха пистолети със заглушители и гърмяха напосоки из апартамента.

Секунда по-късно страхотен взрив разби вратата на жилището ми и из въздуха се разлетяха трески.

Беше ми дошло до гуша да съм без оръжие. Пролазих по пода, напипах пушката на Бил, търкулнах се назад и насочих цевта към вратата. Нечий тъмен силует се хвърли напред и аз стрелях, но така и не разбрах дали съм улучил. Последва го още един. Пак стрелях, улучих го в корема и той отхвъркна назад към коридора.

Спинели бе изпразнил пълнителя на карабината и сега използваше пистолета. Още гърмеше по балкона, макар че когато се завъртях да погледна, висящите фигури бяха изчезнали.

После настана тишина.

— Презареди и не се надигай — казах аз.

— Мамка му, нещо ми се заби в рамото — промърмори Спинели.

Пипнешком потърсих Бил и Чарли. Докоснах нечие тяло, след това буйна коса — явно беше Бил. Опипах шията му за пулс. Той изстена. Сърцето му още биеше; слабо, но и толкова стига. Продължих да шаря наоколо, докато открих Чарли. Нямахше пулс. По дяволите.

Ушите ми кънтяха, но ми се стори, че чувам сирени. Помъчих се да съобразя какво бе станало — трима висяха с въжета откъм балкона и поне още двама се опитаха да нахлуят през вратата. Какво ставаше?

Стресна ме телефонът. Пропълзях и вдигнах слушалката.

— Дай ми Дръмънд — нареди мъжки глас.

Беше баритон, но някак странно механичен, сякаш човекът е изпусил милион цигари или преобразява гласа си чрез някакво високотехнологично устройство.

— Кой се обажда, по дяволите? — попитах аз.

Така де, може и да не знаех кой звъни, но много добре знаех защо — проверка. Дали съм мъртъв, или тепърва ще трябва пак да ме гърмят. Не съм кръгъл глупак и нямах намерение да потвърждавам каквото и да било.

Онзи отговори с безумен смях:

— Предай на Дръмънд, че го търси тъпакът от Бостън. Викни го и недей да ми губиш повече времето.

— А не може ли да запиша съобщение? — отвърнах аз.

— Хе-хе. Много си смешен, Дръмънд.

По дяволите.

— А ти си жалък некадърник. Вече за втори път се проваляш. Първо с Джанет Мороу, сега и с мен. Началството ти знае ли вече?

— Сегашното не е моя работа. Само наминах да погледам, нали разбираш.

Ама че тъпанар. Самолюбието на този тип бе дори по-голямо, отколкото си представях.

— Вярно, забравих — казах аз. — Ти убиваш само беззащитни жени.

— Убивам когото си искам. — Той добави заплашително: Например теб.

— Преди или след като закача на стената си скапания ти задник?

— Още ли имаш стени? — Той се разсмя. — Чух силен взрив.

— Къщата и без това се нуждаеше от ремонт. Благодарни на приятелчетата си от мое име.

— Ще им предам. Но недей да ремонтираш. Само ще си хвърлиш парите на вятъра.

— Не съм от твоята категория, копеле. Ти си падаш по беззащитни жени.

— Може да те изненадам, Дръмънд. Редовно убивам мъже.

— Прав си... Много съм изненадан. — И двамата помълчахме.

— Сигурно си казваш, че гадостите, които извърши с ония жени, са били необходими, за да подлъжеш ченгетата. Всъщност си жалък ненормалник и дълбоко в душата си изпитваш удоволствие от това.

— На психиатър ли ми се правиш? Гледай си правото.

Разсмях се.

— Честно казано, с нетърпение чакам да те срещна.

— Няма да видиш откъде ти е дошло.

— Вече те видях. Грамаден и тъп чекиджия, дето се е тъпкал с толкова стероиди, че дребната му патка вече не става за нищо. Може би затова ти харесва да трепеш жени.

Той помълча, после каза:

— Свещеникът... ти ли беше онзи, дето извика?

— Изповядай ми се как лъскаш бастуна. Разкажи ми колко те е тормозила майка ти, как си я видял да духа на татко и това ти е разбъркало мозъка.

— Имам по-добро предложение. Ще ти разкажа цялата си биография, докато те режа парче по парче.

— Ще се оглеждам за едър страхливец с дамско бельо.

— Гледай колкото си щеш, Дръмънд. Всеки път съм различен.

— Обсъждай психичните си проблеми с някой, на когото му пука.

Пак помълчахме, после попитах:

— Между другото, кой те е обучавал?

— Сам съм се обучавал, с наръчници и тренировки. А теб?

— Малката ми сестричка. И това стига, за да ти видя сметката.

Двамата се разкискахме като пубери, разменящи цветисти оскърбления и театрални заплахи. Но бяхме свършено сериозни. И отлично разбирахме, че можем да изпълним заплахите си.

— Но в интерес на истината, Дръмънд, ти нямаш сестричка — каза той. — Брат Джон, баща и майка, всичките в Калифорния, но сестричка нямаш. Адресите им са в джоба ми.

Побиха ме тръпки.

— Не си го и помисляй, гадино. Припариш ли до тях, ще умреш в неописуеми мъки.

— Е, беше много забавно — разсмя се той. — Обичам да опознавам жертвите си. Така работата ми става много по-смислена и незабравима.

Но преди да затвори, аз се сетих за още нещо.

— Хей, няма ли да връщаш пари на „Морис Нетуъркс“? Не трябваше ли да ме очистиш, преди да открия и разоблича измамата?

— Не знам за какво говориш.

— „Морис Нетуъркс“, нещастнико. Тъпаците, дето ти плащат за всички глупости и издънки. Знам всичко за Джейсън Морис, за Хал Мериуедър и... и за адвокатите около тях.

— Дръмънд, започваш да ми досаждаш.

— Чакай да ми паднеш в ръцете, приятел. Тогава ще видиш.

— Непременно ще ти дам възможност да кажеш колко съжеляваш за подигравките. — Той помълча. — А... и още нещо. Моля те, предай много поздрави на мис Мороу. Кажи й, че не съм я забравил.

И той затвори.

В същия миг през вратата нахлуха ченгета и настана истински ад.

Те нахълтаха през вратата като ударна група, с див рев и крясъци. Лампите още не светеха, затова се провикнах:

— Тук сме само приятели.

Нечий глас отговори:

— Дръмънд?

Стори ми се познат, но не се сецах откъде. Спинели обаче веднага ревна:

— А ти кого очакваше да намериш, Мартин? Скапаният апартамент си е негов.

Светнаха две-три фенерчета и някой викна:

— Хвърлете оръжията и застанете с ръце зад тила.

Пуснах пушката, събрах ръце зад тила и се изправих.

Всички фенерчета и оръжия се целеха в нас.

— Хей, тъпак, казах ти да вдигнеш ръце — изрева едно от ченгетата.

— Я си затваряй устата. Имам треска в рамото — отвърна сърдито Спинели.

— Успокойте се всички — намесих се аз.

И всички се успокоиха. Донякъде.

След като ченгетата събраха оръжията и установиха, че всички са обезоръжени, мъртви или в безсъзнание, през вратата минаха още две фигури.

Най-напред влезе санитар и го насочиха към Бил — на него повече му трябваше помощ, отколкото на Чарли, който за съжаление беше мъртъв. После с небрежна походка пристигна Джордж Мийни, издокаран както си му е редно: елегантно яке с надпис ФБР, каскетче от ФБР, риза от ФБР, нищо чудно и на задника си да беше татуирал същите букви.

Не пропуснах да си отбележа, че Мийни изчака Мартин да разчисти и обезопаси мястото, преди да се присъедини към нас.

Джордж се оказваше по-умен, отколкото предполагах. Само дето беше малко страхлив.

Но забелязах и още нещо. Погледнах часовника и си спомних, че стрелбата започна малко след четири и пет. Нямах представа колко е траяла и колко съм си бърбил по телефона с онова говедо, но при всяко положение Мартин и хората му пристигнаха страшно бързо. Така де, едва минава четири и петнайсет, а суперченгето Мийни вече е на крак и идва да се прави на герой.

Но преди да обмисля по-задълбочено тия факти, лампите изведнъж светнаха и пред очите ми се разкри касапница. На пода лежаха два трупа, единият близо до прага, другият лепнат на стената в коридора като размазана муха. Здравата щях да се охарча за нови мебели, ремонт на стените, килими и тъй нататък. Онези с въжетата използваша заглушители и до този момент не подозирах колко олово са вкарали през балконската ми врата. Стените приличаха на решето, а от големия телевизор беше останала една голяма развалина. Истинско чудо, че пострадаха само Бил и Чарли.

Чак сега забелязах и друго. Три четвърти от ченгетата бяха облечени като Мийни, тоест с униформи на ФБР.

Лейтенант Мартин също се озърна и възкликна:

— Господи, какво е станало тук, по дяволите?

— Аз съм си виновен — отговорих аз. — Поканих Спинели да пренощува.

Двамата със Спинели се разкискахме, а другите ни гледаха като ненормални.

Но мисля, че просто ни избиваха нервите — още не се бяхме опомнили от потреса да играем ролята на живи мишени. Лейтенант Мартин изглеждаше особено недоволен от чувството ми за хумор. Той посочи щитовете и гилзите по пода.

— Чии са тия неща?

— Мои — заяви Спинели. — Кажи на тъпанарите си да не ги пипат.

Както винаги Дани замазваше положението с финес.

— Не е зле да пратиш хора на покрива — подхвърлих на Мартин. — Трима от нападателите слязоха по въжета.

Докато той крещеше на неколцина полицаи да се качат горе, забелязах, че Джордж Мийни се е оттеглил в ъгъла и тихичко

разговаря по мобилния си телефон. Това никак не ми хареса.

Най-близката пушка лежеше само на метър и половина от мен. Дали имаше начин да я грабна и да му надупча задника, без някой да забележи?

Но Мартин ме обсипваше с въпроси: чии са телата на пода, защо има тела на пода и така нататък. Затова престанах да обръщам внимание на Джордж Мийни и отговорих:

— Преди да кажа и дума, трябва да се посъветвам с адвоката си. Той тръсна глава.

— Та ти самият си адвокат, по дяволите.

Малко го хвана яд, когато посочих Спинели и добавих:

— Да. Негов адвокат съм и той няма какво да каже.

Мийни чу този разговор, изключи мобилния си телефон и тръгна към мен.

— Забрави, Дръмънд.

— Какво да забравя, Джордж?

Мийни очевидно искаше да покаже на тъпите местни ченгета как един истински професионалист укротява непослушен свидетел. Но разговорът още отначало тръгна зле. Ако се съдеше по изражението му, явно не харесваше или самия отговор, или тона, с който беше изречен.

— Имаш много да обясняваш, Дръмънд — заяви той. — Сигурно ме смяташ за глупак, щом вярваш, че ще ви оставя да си уговаряте алиби.

Не смятах, а знаех, че е глупак. Устоях на изкушението да го изтъкна и попитах:

— Случайно да си завършил право?

— Не, завършил съм счетоводство. И какво от това?

— Но като федерален служител сигурно са те учили, че не можеш да ме лишаваш от правна защита.

— Сега... сега е различно.

— Защо?

— Защото си замесен в това, каквото и да е то, по дяволите.

— Престъпление?

— Да... може би.

— Заподозрян ли съм?

— Може би.

— И какво престъпление съм извършил евентуално? Убеден, че умее да играе тази игра, той се усмихна.

— Може би никакво.

— Чу ли го, Дани? Можем да си вървим.

Вече вървах към вратата, когато Мийни изрева:

— Да не си мръднал, мамка ти!

— Но ти сам каза, че не е извършено престъпление. Ще си тръгна когато поискам.

— Възможно е да има престъпление.

— Тъй ли? Тогава си длъжен да ме уведомиш за какво престъпление става дума. Прочети поправката „Миранда“, приятел.

— Може би убийство, стрелба, нарушаване на обществения ред... Няма да знам, преди да те разпитаме както трябва и да изясним положението.

Погледнах Мартин.

— Чу го какво говори. Подозира ме, че съм подозрителен. Подозрението очевидно засяга и моя съучастник, мистър Спинели. Настояваме да говорим с адвокатите си.

Мартин гледаше Мийни и според мен постепенно осъзнаваше, че човекът наистина е идиот. Сърцето ми се обливаше в кръв, че Джанет не е тук да го види колко е жалък. Аз бях коварен и хитър, но не е там работата; просто той беше глупав.

Но да се върна на лейтенант Мартин, когото харесвах най-искрено и малко ми ставаше жал за него. Цялата работа беше страшно объркана.

Той обаче схвана, че Мийни е проиграл всички шансове за непосредствен разпит. Мълчаливо извъртя очи към тавана и кимна.

Между нас казано, държах се гадно поради основното адвокатско правило, че винаги трябва да бъдеш гаден. А и не бях сигурен дали си имам проблем със закона, или не. Които и да бяха, нападателите нахлуха в дома ми. Според законите на Вирджиния всеки има право да вземе необходимите мерки за защита на живота и имуществото си. Когато някой взриви вратата ти и цял взвод почне да сипе куршуми откъм балкона, необходимото става разтегливо понятие.

Спинели и неговите колеги имаха разрешителни за носене на огнестрелно оръжие — по тази линия всичко беше тип-топ. Освен това много щеше да ни помогне и разрешителното от префекта. Но засега

не го споменавах, тъй като все някой щеше да се зачуди защо ни е трябвало. И защо трима въоръжени следователи от американската армия са се разположили със заредени пушки във всекидневната на Шон Дръмънд.

Мартин и неговите момчета не бяха глупаци. След като съставеха опис на въоръжението, щитовете и охранителните системи, щяха да се почешат по сбръчканите чела и да си зададат въпроса какво става тук.

Джордж Мийни беше глупак, но дори и той усети, че нещо не е наред.

Но за щастие изведнъж се възцари хаос. Домъкнаха пет сгъваеми носилки и около телата се струпяха шестима санитарии плюс цяла тайфа ченгета и детективи. Някои от момчетата на Мартин рисуваха тебеширени очертания, откараха Бил на носилка с игла във вената, а един санитар се мъчеше да сложи на носилка и спрехавия Спинели. Между другото, Спинели не лъжеше — от рамото му стърчеше грамадна треска.

Точно тогава на прага изникнаха двама души със сиви костюми. Един полицаи им попречи да влязат, а лейтенант Мартин се озърна към тях и изрева както си му е ред:

— Местопрестъпление, господа. Веднага си разкарайте задниците.

— Нека да влязат — каза Мийни.

Какво?

По-възрастният от двамата самоуверено се приближи до Мартин, размаха някаква служебна карта и каза:

— Може ли да си поговорим в коридора, лейтенант?

Най-много ме смуцаваше, че нарочно застана така, та аз да не видя каква карта извади. Но трябва да бяха едри риби, защото Мартин сви рамене и послушно го последва към коридора. Вторият остана до вратата да ме държи под око. Забелязах обаче, че с Джордж леко си кимнаха. Лоша работа. Много лоша.

Забелязах също така, че двамата костюмирани не се подписаха при полицаия, който пазеше на входа — задължителна процедура за всички посетители на текущо разследване. Още по-лошо.

След около минута Мартин се върна, следван от другите двама, и ми каза:

— Тези господа ще те отведат на подходящо място за доклад.

За ваше сведение една езикова тънкост: полицаите разпитват; другите служби привикват на доклад. Звучи някак по-любезно. Не че има някаква разлика, но така звучи.

— Както кажеш — отвърнах аз, сякаш имах право на избор.

Погледнах към Джордж и се усмихнах.

По изключение и той ми се усмихна.

— Хей, Джордж — подметнах аз, — мисля, че на балкона останаха гилзи. Провери ли ги вече?

— Какво? Не... аз... ей сега...

Той се завъртя, прекрачи на балкона и оттам долетя страшен рев.

Излязох, придружен от двамата костюмирани, които впрочем бяха пропуснали да се представят или да ми покажат някакъв документ. И, разбира се, направи ми впечатление, че те също пристигнаха адски бързо, от което любопитството ми скочи още едно стъпало по-нагоре.

Е, хубавите работи са за онзи, който умее да чака.

Лошите също.

Представете си радостта ми, когато се озовах в черна правителствена кола, летяща по булевард „Джордж Уошингтън“. Или безкрайната ми изненада, когато отбихме към Лангли, после минахме през охранявана бариера и спряхме пред внушителната сграда на Централното разузнавателно управление.

Няколко думи на тема „доклад“. Списъкът на процъфтяващите видове федерални служители, които вършат тайни работи и носят разни удостоверения като служители на реда и закона, сигурно вече е дълъг поне колкото ръката ми. Агенцията за борба с наркотиците, Агенцията за национална сигурност, Министерството на вътрешните работи, момчетата от няколко толкова нови антитерористични служби, че дори още си нямат известни съкращения; а напоследък даже данъчните, пощенските инспектори и митничарите се борят за място в националната сигурност.

И все пак, щом стане дума за потайни типове със стиснати задници, веднага се сещаме... за кого?

Както и да е, заедно с безмълвните си придружители слязох от лимузината и изчаках край входа, докато пристигнаха още три черни коли и отвътре изскочи Джанет. Радвах се да я видя, само дето никак не се радвах да я видя тук. Тя обаче ме млясна по бузата и ми стисна рамото, което беше много приятно. Разполагахме със съвсем малко време за разговор. Тя ме уведоми, че Джордж Тъпака ѝ разказал по телефона за дребния инцидент в апартамента ми. Не ми се стори добра идея да обсъждаме този въпрос пред двамата костюмирани и обещах да си поговорим по-късно.

Но колкото до въпросната сграда, армията и Управлението са в един отбор, а моята работа, както може би предполагате, неведнъж ме е срещала с хора от ЦРУ. От опит знам, че почти всички са безпределно предани на делото, патриоти, умни и храбри. Но ако например случайно попаднеш с такъв под душа, дръж здраво крана за

топлата вода и в никакъв случай не изпускай сапуна — това просто си им е в кръвта.

Нашите мълчаливи придружители ни въведоха вътре, издадоха пропуски за посетители, после бързо ни вкараха в асансьора и потеглихме към четвъртия етаж. По лицето на Джанет се изписа изненада и страхопочитание. Много приличаше на малката Дороти, след като вихърът я е спуснал в необикновена страна, пълна със странни хора, зли вещици и вълшебници. Впрочем сравнението си го биваше; в тази сграда никой не беше такъв, какъвто изглежда, често имаше недостиг на сърца, понякога дори и на мозъци, а зад плътно спуснатите завеси се вършеха всякакви щуротии.

Както и да е, въведоха ни в зала за брифинги, напомняща малък театър, и ни поканиха да седнем. Седнахме. Но когато се озърнах през рамо, мълчаливците бяха изчезнали — сигурно през тайни люкове в пода или нещо подобно.

Джанет огледа залата и прошепна:

— Какво търсим тук?

— За пръв път ли ти е?

— Естествено.

— Стискай си здраво краката, не подписвай нищо и дано да си на противозачатъчни.

Тя поклати глава. Явно си мислеше, че преувеличавам или се правя на остроумен. Нищо подобно.

Вратата зад нас се отвори. Влязоха мъж и жена.

Мъжът изглеждаше като типичен оперативен агент на ЦРУ — нормално телосложение, неопределено тегло, неясна възраст и скучна физиономия. Човек, с когото можеш цяла събота и неделя да караш ски, а на другия ден да забравиш как се казва, как е изглеждал и дали изобщо си бил на ски; помниш само, че някой те е натиснал под душа, а от документите и кредитната ти карта няма и помен.

Жената беше по-възрастна, малко под седемдесет, струва ми се — побеляла, слабичка, миловидна, същинска грижовна баба по външност, облекло и маниери. Но както казах, в ЦРУ нищо не е такова, каквото изглежда — сигурно за разтуха тъпчеше динамит в задниците на малки кученца.

Двамата седнаха на реда пред нас. Мъжът се завъртя и каза:

— Аз съм Джек Макгрудър. А това е Филис Карни. Аз ръководя операция „Троянски кон“. Филис ми е шеф.

Изведнъж проумях, че подозрението ми за „Гранд Вистас“ като параван на нечие разузнаване ще излезе вярно, че тия двамата също са в играта и сега е моментът да си поиграем на откровеност.

Но преди да обеля и дума по въпроса, мъжът, който се представяше с името Джек Макгрудър, подметна назад към нещото, маскирано като прожекционна кабина:

— Изгасете лампите и започвайте.

ЦРУ много си пада по психологическите игри. В момента идеята беше да ни стреснат и да натрупат напрежение.

Е, лампите услужливо помръкнаха, по екрана примигаха няколко ярки петна, после се появи диапозитив с надпис: „Операция «Троянски кон», СТРОГО СЕКРЕТНО, пето ниво на достъп, предадено на отдела“.

Мистър Макгрудър заговори без предисловия:

— През 1995 година президентът Клинтън подписа строго секретна директива до Централното разузнавателно управление да бъде създадена специална група за издирване на нелегални финансови фондове по целия свят. Заповедта бе предизвикана от растящата наглост на наркобароните в Латинска Америка. Използвани бяха редица методи за смазване на бизнеса, влиянието и силата им. Без успех. През 1995 година Колумбия се превърна в истинска кланица, тъй като кокаиновите барони бяха по-силни от правителството в буквалния смисъл на думата. Предупреждавахме президента, че балканизацията на Колумбия застрашава да прелее към други латиноамерикански държави, да разклати новите демократични правителства, които нямаха нито достатъчно полицейски сили, нито богатства, за да устоят на парите от кокаина.

Появи се нов диапозитив — карта на света със стотици мънички етикетчета, прикрепени към различни държави. Трябва да спомена, че никой не прави по-хубави диапозитиви от американското правителство. Дори тайничко подозирам, че спечелихме Студената война, защото врагът не можеше да натъпче на една страница толкова глупости, колкото ние. Но ще оставя подробното обяснение за друг път.

Както и да е, човекът, наречен Джек Макгрудър, продължи:

— Но ние в ЦРУ се тревожихме и за други международни групировки с растящо влияние като мафията, която бе поела контрол над значителна част от руската икономика, или терористични групи като „Ал Кайда“, водена от милионер фанатик, получаващ нелегални дарения за милиони и влагащ собственото си богатство за растежа на организацията. Тук виждате изброени страна по страна всички престъпни и терористични организации, които според нас представляват заплаха за интересите на Америка.

Е, списъкът беше много дълъг, но какво друго да очаква човек от ЦРУ? Не че раздуват списъка с лошите момчета, но зърнах и група на момичета скаути. Повече няма да хапна техните домашни курабийки. Обичам страната си.

— Виждате, че имаме голям и разностранен проблем намеси се Филис. — Ще се изненадате, ако чуete какви количества нелегални пари се перат по света всяка година. По наше мнение — над един трилион долара. И преценката е умерена. Може да са два, дори три трилиона. Китайските триади, японската Якудза, бирманските генерали, балканските вождове, африканските диктатори, които разграбват националните си богатства... Списъкът няма край.

— Разбирате ли къде е проблемът? — попита Макгрудър.

— В парите? — отвърнах аз.

— В нелегалните пари — поправи ме той. — Вложени в около двеста различни валути, те сноват от банка на банка, движат се по електронен път тъй неусетно, че всяка диря се губи. Открием ли нов начин, мошениците нахитряват и измислят нова измама. Най-добрите световни банкери в Женева и Ню Йорк работят с тях. Наемат хора с дипломи от Харвард и Пенсилвания. Повярвайте ми, те са безкрайно хитри и изобретателни.

— И използват парите — добави Филис — за да купуват бомби, пушки, ядрени материали, политическо влияние и в крайна сметка да сеят смърт. Прав е бил Шекспир — парите наистина са корен на злото. Всяка година стотици хиляди американци умират от наркотици. Цели нации — Мексико, Русия, значителни части от Централна Америка и Африка и, разбира се, Колумбия, както спомена Джак — буквално са във властта на престъпни картели. Едно неотдавнашно проучване в Русия установи, че обикновеният руснак плаща за подкупи почти толкова, колкото и за данъци. През последните четирийсет години

престъпната сила расте в геометрична прогресия. Капитализмът може да е най-добрият икономически механизъм, но в него процъфтяват алчността и злото.

Макгрудър стана и пристъпи към сцената, за да е по-близо до екрана. Появи се нов диапозитив, пак карта на света, но върху някои държави имаше симпатични червени звездички. Той почука с показалката по екрана и обясни:

— Това са страни и територии с банково и финансово законодателство, което буквално насърчава престъпните елементи и нелегалните групировки — например терористите да използват техните финансови институции. Доста пристанища за нечисти пари, нали?

Ние с Джанет кимнахме. Така си беше. И какво от това?

Филис Карни сякаш прочете мислите ни.

— От това — каза тя — възниква въпросът как да изпълним възложената ни от президента мисия. Толкова много методи и стратегии бяха изпробвани без никакъв резултат. Интересен въпрос, не смятате ли?

— Как? — попита Джанет.

— Парите са тяхната кръв — обясни Макгрудър. — Затова започнахме от издирване на парите. При мръсните пари проблемът е, че трябва да ги изчистиш, преди да придобият истинска стойност. Да ги изпереш, според общоприетия израз, а после да ги вложиш на сигурно място. И колкото повече имаш, толкова по-трудно става. При процеса се губят около петдесет процента от стойността, понякога дори до осемдесет. Посредниците и перачите поемат големи рискове и изискват щедра отплата.

Филис се завъртя и ни попита:

— Някакви въпроси дотук?

Сигурно се шегуваше. Много ясно, че имахме въпроси, преди всичко защо сме тук. Но и дотам щяхме да стигнем, затова се спогледахме и поклатихме глави.

— Всъщност операцията беше рожба на Джак — продължи тя. — Решихме да изберем една от онези тайни организации за пране на пари. И преди около четири години Агенцията за борба с наркотиците ни я посочи. Беше здраво вкоренена в Европа и правеше впечатляващи крачки към търговията с наркотици в Латинска Америка. Направихме

предварително проучване. Впечатляваща групировка — умни хора, добра организация, отлично познаване на банковото дело, търговията и... божичко, дано да не ви отегчавам.

— Ни най-малко — отговорих аз.

Тя кимна на Макгрудър, който продължи:

— Точно това търсехме. Разработихме план. Щяхме да пазим този синдикат от Агенцията за борба с наркотиците, от Министерството на финансите и от зорките погледи на колегите в Европа и Азия. Дори неусетно щяхме да го подхранваме, да го водим към растеж и успех. Чрез него щяхме да се стараем да унищожим останалите перачи, да създаваме пазарни сили, които да тласкат клиентите към този синдикат. Щяхме да го превърнем в могъща сила, нещо като „Майкрософт“ или „Дженерал Електрик“ за пране на мръсни пари.

— „Гранд Вистас“? — попитах аз.

— Това име използва в партньорството с „Морис Нетуъркс“. „Гранд Вистас“ е само клон, така да се каже. Има още много клонове с различни имена. Синдикатът наистина притежава диамантени мини, корабни компании и фирми за отдаване на оборудване под наем. Има банки, металургични заводи и дори значителен дял от един производител на чуждестранни коли, много популярни сред днешните юпита. Невероятна машина за пари.

Изведнъж лампите светнаха. Макгрудър каза:

— Разбирате ли защо не можем да ви позволим да разобличите „Гранд Вистас“ и връзката с „Морис“?

Озърнах се към Джанет, която изглеждаше ужасена.

— Значи сте подхранвали организацията, която уби сестра ми?
— възкликна тя.

Макгрудър и Филис несъмнено знаеха, че този момент ще настъпи, дори го очакваха. Филис веднага отвърна:

— Е, не сме сигурни дали изобщо имат пръст в смъртта на сестра ви.

— Не сте сигурни? — кресна Джанет. — Тоест надявате се. Когато тази история гръмне, ще гръмнат и вашите задници.

— Мис Мороу, ако си мислехме, че са замесени, никога нямаше да попаднете тук, нямаше да чуете тази беседа и нямаше да размахате обвинителен пръст срещу Управлението — каза спокойно Макгрудър.

Вероятно това беше неговата представа за успокоение. Само човек от ЦРУ може да заяви от една страна, че трябва да му вярваш, защото ти разкрива тайна, и същевременно да признае, че нищо не би ти казал, ако смяташе, че така ще се насади на пачи яйца.

Според мен дори Филис усети гафа на Макгрудър и бързо добави:

— Много съжаляваме за смъртта на сестра ви, но не открихме абсолютно никаква връзка между „Гранд Вистас“ и убиеца. А нашите хора се постараха.

После продължи да обяснява на Джанет какви усилия хвърлило Управлението, как не оставило камък върху камък, търсейки някаква улика. Чисто замазване на очите.

Както и да е, когато тя млъкна да си поеме дъх, аз попитах:

— А можете ли да ни кажете каква е връзката между „Морис Нетуъркс“ и онази перачница на пари?

Тя кимна на Макгрудър, който обясни:

— Както знаете, през последните три години световните борси са в криза. Хиляди компании като „Морис Нетуъркс“ са се разраснали прекомерно, затъват в дългове, кредитният им рейтинг рухва, банките отказват заеми и приходите им спадат тъй драстично, че достигат ръба на пропастта.

— Перачите на пари не пропуснаха да забележат тази изгодна възможност — допълни Филис. — Много от тия закъсали компании отчаяно търсят капитал. Заплашва ги банкрут. Ръководството е пред професионална гибел. Фирмата „Гранд Вистас“ бе създадена като спасител на „Морис“. Синдикатът има десетки други фирми, действащи в тандем с други корпорации. Някои завладяват големи американски компании, други проникват на борсовия пазар.

— Филис казва, че чрез синдиката престъпните картели правят огромни капиталовложения в американската и европейската икономика — поясни Макгрудър. — Чрез тези преплетени връзки проникват там на смешно ниска цена и когато глобалната икономика се възстанови, богатството им ще нарасне неимоверно.

Двамата млъкнаха и зашариха с погледи от Джанет към мен и обратно. Не се потяха, защото в ЦРУ им слагат инжекция, от която стават завинаги студенокръвни като влечуги, но задниците им сигурно се бяха свили така, че и карфица да не може да влезе.

Джанет не проговори. Или беше хипнотизирана от големия празен екран, или просто нямаше думи. Аз обаче съм се сблъскал с ЦРУ и вече нищо, буквално нищо не може да ме изненада от тяхна страна.

Но най-важният въпрос беше: ами ако Джанет, аз или и двамата не желаем да дадем обет за мълчание? Явно бяхме доведени тук и ни пълнеха главите с глупости, за да млъкнем веднъж завинаги. Дали щяха да ни натъпчат с наркотици, а после да се събудим на някой атол като Джонстън Айланд и всеки месец да ни пускат храна с парашут?

Може би съм прекалено циничен, но усещах, че нещо липсва. Вярно, като си имаш работа с ЦРУ винаги нещо липсва; най-често то се нарича истина. Без бой не си признават дори имената. Но ето че седяхме тук и ни разкриваха една страшна тайна. Защо?

Трябваше да има още нещо. Сигурен бях, че има. Но какво? Дали се опитваха да прикрийт някаква неуспешна операция? Или операция, излязла извън контрол? Дали някои от собствените им хора не бяха бръкнали в кацата с меда?

Човек може да се побърка, опитвайки се да разбере Централното разузнавателно управление, което е тъй нацепено на отдели, разпокъсано и балканизирано, че дори самото то не знае какво става в него. Зачудих се дали Филис и Макгрудър имат представа какво точно крият.

— Е? — попита Филис.

— Какво „е“?

— Мисля, че знаете.

— И аз така мисля. Бихте искали да престанем да търсим убицеца, защото това може да разкрие или провали вашата операция. Пропуснах ли нещо?

— Нищо. — Тя се усмихна. — Мисля, че схванахте много добре.

— А освен това да забравим жестоките убийства на четири невинни жени? Включително и сестра ми? — попита Джанет.

— Казах ви, не сме сигурни, че изобщо има някаква връзка — възрази Филис.

— Майната ти.

— Грубостта ви е неуместна. Опитвам се да помогна.

— Тогава върви да се гръмнеш.

Мисля, че отговорът на Джанет беше пределно ясен.

Стори ми се уместно да добавя:

— Аз съм с нея.

Точно в този момент вратата се отвори и пристигнаха още двама.

Джеймс Питърсън беше директор на Централното разузнавателно управление от шест години — дълъг срок за каквато и да било държавна служба във Вашингтон и цяла вечност за царството на грандиозните провали, наречено ЦРУ.

Беше нисък и набит, тъмнокос, с пронизателни черни очи, дебели нацупени устни и както мнозина властни мъже излъчваше ореол на компетентност и самоувереност. За човек с неговата мрачна слава и безброй отговорности изглеждаше удивително откровен, пряк и дори дружелюбен. Естествено, всичко беше илюзия.

Гледайки втренчено Филис, той прекрачи в залата и попита:

— Е, как върви?

— За съжаление зле — призна тя.

Той кимна на нея и на Макгрудър, после каза:

— Това е Том.

Нямаше нужда да ми представя спътника си. Лично аз не бих го нарекъл Том, защото ставаше дума за генерал Томас Клапър — последния човек, когото очаквах, желаех и държах да видя в момента.

Но Клапър тръгна право към мен, протегна ръка и изрече прекалено спокойно:

— Майор Дръмънд, как сте?

— Добре, господин генерал. Нали разбирате, с оглед на обстоятелствата.

По очите му видях, че разбира. И че в най-близко бъдеще предстои сериозно обсъждане на кариерата ми.

По момента на появата им не беше трудно да се досетя, че са следили какво става в залата.

Той се усмихна на Джанет.

— Аз съм Томас Клапър, бившият началник на Лайза. Може ли да те наричам Джанет?

Както казах веднъж, Клапър е типичен южняшки джентълмен. Ако не се зъби, може да бъде чаровен, дори обаятелен. Поне така съм

чувал.

— Да... ще ми бъде приятно — отвърна Джанет.

— Джанет, дълбоко съжалявам за Лайза. Разговарях с баща ти, а сега искам да изкажа съболезнования и на теб. Почти от трийсет и пет години работя във военния съд. Ценях Лайза безкрайно високо. Тя беше чудесна личност и един от най-добрите юристи, които съм срещал.

Звучеше искрено и навярно наистина беше така.

— Благодаря — отговори Джанет.

— Аз пратих Дръмънд в Бостън за ваш кризисен офицер.

— Още веднъж благодаря.

Той се озърна към мен.

— Недей да ми благодариш за това.

Тя сметна последното за шега и се засмя учтиво. Клапър не.

— Той ми спаси живота — каза Джанет. — Може би грешите за него.

— В никакъв случай.

Този път Клапър се усмихна. Но само на нея. Не и на мен. Лош знак.

И като стана дума за лоши знаци, забелязах, че Питърсън е използвал момента, за да привика помощниците си в ъгъла и да ги изкомандва тихичко. Така нареченият Джак Макгрудър явно не харесваше заповедите. Питърсън се приведе към него и прошепна нещо. Макгрудър сви рамене, отдръпна се и очевидно загуби спора.

После Питърсън дойде при нас, ръкува се с Джанет, после с мен и нареди на всички да седнат отново. Той остана прав, да ни гледа отвисоко. Дребните хора знаят всякакви трикове.

Най-напред се обърна към Джанет и мен.

— Обясних на Джак и Филис, че е време да ви разкрием останалото. — Изглежда ни втренчено и добави: — Разбирате, че нищо, казано тук, не бива да излиза извън тази зала.

— Не съм съгласна — възрази Джанет.

— Вярвам, че когато приключим, ще се съгласите.

— Аз пък вярвам, че бъркате.

— О, ще видите.

Клетият глупак явно не я познаваше като мен.

Между демонстрацията на самоувереност и прикритата заплаха границата е съвсем тънка, тъй че не бях наясно кое от двете съм чул току-що.

След като ни даде да разберем какво мисли, той се обърна към Макгрудър:

— Кажи им, Джак.

Божичко — този май наистина се казваше Джак.

И Джак заговори малко кисело:

— Операция „Троянски кон“ — кодовото име напълно отразява същността ѝ. Синдикатът, за който стана дума, се превърна в най-големия световен канал за пране на пари. Както във всеки друг занаят, така и тук успехът ражда успех. Престъпните организации и терористичните групи се редят на опашка, за да им изпере парите.

Филис хвана Макгрудър за рамото и ни попита:

— Разбирате ли защо го направихме?

— Обяснете ни — отвърна Джанет.

— Насърчихме този растеж, за да могат нашите хора и Агенцията за национална сигурност да направят пълна дисекция на синдиката. Той е много голям и разклонен, но следим значителна част от телефонните му разговори, електронни съобщения и банкови преводи. Все още не сме го проучили докрай, но с всеки ден от мръсната му дейност узнаваме нови и нови неща.

— Най-важното: научаваме откъде идват парите, колко са и къде отиват — побърза да я подкрепи Макгрудър.

— Ами тогава конфискувайте колкото можете и въртнете кранчето — предложих аз.

— Това е последното, което бихме желали да сторим възрази Питърсън.

— А не трябва ли да е първото?

— Не става дума за парите — отвърна Филис. — Те никога не са били важни.

— А кое е важно?

— Парите са обикновена хартия, печатана от правителствата. Интересуват ни клиентите на синдиката. Интересуват ни хората и организациите, които правят тези пари, как ги правят, откъде идват парите, къде отиват и какво се купува с тях. Научаваме къде ги влагат и как ги прибират, след като са изпрани. Използваме тази информация,

за да разкриваме терористични групи и престъпни банди по цял свят. Прибираме хората един по един, за да не заподозрат нещо. Притискаме ги и научаваме още. Понякога вършим работата сами, друг път я предоставяме на американски или чуждестранни колеги.

Тя ни остави да проумеем чутото, след това отбеляза:

— Създадохме истински „Жълти страници“ за най-гнусните организации по света.

— Според вас как успяхме за последните години да унищожим толкова много ядра на „Ал Кайда“? — продължи Макгрудър. — Защото масово ползват услугите на синдиката. От спестовната касичка измъкнахме толкова много разузнавателни сведения, колкото не бихме получили по никакъв друг начин. Успяваме да следим парите на колумбийски наркобарони, мексикански престъпници, терористи...

— Стига толкова, Джак — прекъсна го Питърсън.

И Джак млъкна точно на най-интересното.

Питърсън се обърна към мен и Джанет.

— Разбирате ли какво ви казахме?

Всъщност не питаше. Просто подчертаваше очевидното и за всеки случай добави:

— „Троянски кон“ е най-успешната разузнавателна операция в цялата ни история. Това е днешният еквивалент на „Венома“, с която разгадахме съветските кодове, или на операциите, разкрили германските и японските кодове през Втората световна война. В днешния разпокъсан нов световен ред тази операция, този синдикат ни дава ключа направо към банката.

Озърнах се към Джанет. Добре, че тя гледаше Питърсън, а не мен, защото в момента преживявах тежък пристъп на морална клаустрофобия. Имайте предвид, че Клапър бе дошъл да освежи професионалната ми памет, да разсее тревогите, че след няколко седмици носене на цивилни дрехи в компанията на привилегировани богаташи идеята за Дълг, Чест и Родина бе поизбледняла в съзнанието ми. А и като юрист от Специалния отдел бях подписал задължителната клетвена декларация. Ако не ме лъже паметта, там ставаше дума за опазване на националните тайни, чието разгласяване се наказва с еднократно си години затвор.

И тъй, седях, смазан от сблъсъка на чувство за вина, угризения и конфликт между два идеала. Просто не виждах начин всички да

останат доволни — и дори изобщо някой да остане доволен. На чиято и страна да застанех, чакаше ме лична скръб и тежка загуба.

Джанет най-сетне се откъсна от размислите и „естествено“ попита Питърсън:

— Добре, кой уби сестра ми?

— Не знам.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Но имате подозрения, нали?

— Не забравяй къде се намираш, Джанет. Тази сграда е хранилище за подозрения. Денят ми почва с подозрения, пълен е с подозрения, а нощем най-лошите подозрения не ми дават да мигна. — Той повиши глас. — Да, имам подозрения.

— Добре. Помогнете ми да открия убийците на сестра си.

За мен изглеждаше добро решение. Но Питърсън се навъси и каза:

— На ЦРУ е забранено да провежда операции вътре в Съединените щати. Бих искал да помогна; не мога.

— Тоест — уточни Джанет — не искате да рискувате безценната си операция.

— Разбира се, и това има значение — призна той. — Убиецът обаче не е моя грижа. Въпросът не е международен, а местен. Аз имам грижата да следя синдиката, да опазвам живота на милиони хора от международния тероризъм, наркотиците и други престъпни деяния.

И точно тогава — бум! — нещо сякаш гръмна в главата ми.

Какво?

— Жалко. Моята грижа пък е смъртта на сестра ми — каза Джанет. — И ако си въобразявате...

И прочие, и прочие. Две нощи не бях спал. Пропусках нещо, чувствах се замаян, а и напрежението в стаята не ми помагаше. И все пак... какво!

Надигнах глава.

— Един момент.

Джанет млъкна. Питърсън млъкна.

— Ченгетата — казах аз. — Мийни... Как дотичаха толкова бързо в апартамента ми тази сутрин? И за какъв дявол се беше довякъл Мийни?

— Кой е Мийни? За какво говорите? — тръсна глава Питърсън.
Макгрудър се изкашля. Филис седеше достолепно като любеща баба, липсваше ѝ само кошничка в скута и щеше да изплете нещо. Например примка за нечие гърло.

— Кой е Мийни? — повтори Питърсън.

Макгрудър дълго мълча, преди да уведоми шефа си:

— Мисля, че става дума за специален агент Джордж Мийни, сър. Той ръководи групата на ФБР за издирване на серийния убиец.

В главата ми още едно парче от мозайката си падна на мястото и аз казах:

— Разкажи ни за прикритието, Джак.

Той не отговори. Настана пълна тишина, нарушавана само от скърцане на столове и смутено мърдане на крака.

— Дръмънд, нямам представа за какво говорите — обади се Питърсън.

Кимнах към Филис и Джак.

— Те имат.

Той се вторачи във Филис. После в Джак.

По някое време Филис предложи със сладко гласче:

— Господин директор, може би трябва да си поговорим...
насаме.

Джанет ме гледаше смаяно.

Но аз се обърнах, погледнах Филис в очите и попитах:

— Кога разбрахте?

Тя още гледаше шефа си, който ѝ нареди:

— Отговори му, Филис. — После натърти: — И аз бих искал да знам.

Всичкото това упорито зяпане изведнъж свърши, защото Филис се завъртя към Джак и отсече:

— Ти обяснявай.

Вярно казват хората, мръсотията тече надолу.

Джак взе да заеква:

— Ние не бяхме... тоест когато убиха капитан Мороу, нямахме представа... не успяхме да свържем фактите... Тя беше напуснала адвокатската фирма преди няколко седмици. Полицията смяташе, че е било грабеж.

— Ами след Кътбърт? — услужливо подсказах аз.

— Не, не... дори и тогава. Не виждахме връзка между нея и капитан Мороу. Едва след като Ан Каръл... искам да кажа... тя беше от КЦКБ и всъщност ФБР откри връзката... — Той помълча. — Едва когато стигна до нашето внимание.

Джанет му хвърли леден поглед и попита:

— Защо?

Макгрудър стрелна очи към Питърсън, който кимна.

— „Троянски кон“ беше съвместна операция с ФБР. Ние поемаме задграничната част, ФБР води работата в страната. Колегите от ФБР имаха своя операция в „Кълпър, Хъч енд Уестин“. Много усилия хвърлиха. Тя е изключително важна и трябва да бъде опазена.

— Каква операция? — попитах аз.

— Сигурно помните, че синдикатът използва закъсали компании. Фактически „Морис Нетуъркс“ беше една от първите. — Той поклати глава. — Дори първата, която засякохме. Това откритие ни разтревожи.

— Защо?

— Питахме се как е разбрал синдикатът.

— Какво е разбрал?

— Имайте предвид, че корпорациите с финансови затруднения и тежки парични загуби са извънредно потайни. Разчуе ли се, конкуренцията ще разбере и ще се нахвърли върху тях, акциите им рухват и банкрутът става буквално неизбежен. Помислете си за „Ексон“, „Уърлдком“, „Глобал Кросинг“ и всички други от новините през последните години. Ръководството им знаеше... висшите финансови служители и правните отдели знаеха. Останалите служители нямаха представа, че вървят към банкрут. Дори Уолстрийт и банкерите им оставаха в неведение. — Той добави: — Добре, как синдикатът подбираше точно тези компании? Откъде знаеше в кого да се прицели? Без съмнение разполагаше с вътрешна информация.

— Продължавай.

— Дълго обмисляхме ситуацията. Всъщност е много сложно. Разбирате ли, когато корпоративните служители усетят, че катастрофата е неизбежна, какво правят? Чака ги съдебен кошмар, искове от инвеститори, от акционери, от банки, може би данъчно разследване и тъй нататък. Много служители и членове на управителния съвет може да бъдат подведени под съдебна отговорност. Рисковете са огромни. Тези рискове трябва да бъдат проучени,

обработени, може би дори сведени до минимум, и то колкото се може по-рано.

— Затова се обръщат към адвокати с опит в тази област казах аз.

— Именно. Преди да са обявили банкрут.

Замислих се и попитах:

— Казваш, че фирмата е... какво? Талантлив агент на синдиката?

— Точно така. Закъсалите компании се обръщат към твоята фирма за съвет и подготовка, а оттам уведомяват синдиката.

— Кой го уведомява? Цялата фирма? Всички?

Той се засмя.

— Тия работи стават само в романите на Джон Гришам, майоре.

Не, не всички.

Аз не се смеех.

— Кой?

— Не сме сигурни.

— Но ти каза...

— Казах, че ФБР провежда операция.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че внедриха къртица във фирмата.

— Къртица?

— Агент под прикритие.

— Знам какво означава къртица. Кой?

— Това вече не ти се полага да знаеш.

След дълго мълчание Филис обясни:

— Трябва да знаем с кои компании се захваща синдикатът. Вземете например приятеля си Джейсън Морис. Подробностите не са много ясни, но успяхме да се досетим как е станало.

Джак веднага подхвана топката.

— Преди няколко години Морис изпаднал в беда. Цялото му лично състояние било вложено в акции на компанията. Бизнесът му рязко се свивал, целият телекомуникационен сектор страдал от свръхпроизводство и банките станали безмилостни. Тогава той се обърнал към твоята фирма за съвети по един евентуален банкрут.

— Защо точно моята фирма?

— Не знаем. Но някой от фирмата уведомил синдиката и Джейсън Морис получил предложение. Чрез замяна на капацитет получава пари. Всичко е само привидно, разбира се. От „Гранд

Вистас“ му пращат пари в брой, а той се отплаща с акции. Тъй като сделката се извършва под счетоводния етикет „суап на капацитет“, никой не се заглежда толкова строго, както при непосредствен заем или продажба.

Настана тишина. Всички размишлявахме какво означава това.

Филис продължи, сякаш смяташе, че сме твърде глупави, за да съобразим сами.

— Наистина гениално. Парите се перат всеки път когато „Гранд Вистас“ продава акции. Огромни суми. А ако акциите на „Морис Нетуъркс“ се вдигнат, „Гранд Вистас“ и техните клиенти ще забогатеят още повече.

В тази зала реалността наистина се менеше през цялото време. Сега отваряха шлюзовете и ни заливаха с информация и разкрития — но забележете, не отговаряха само на онова, за което попитах съвсем недвусмислено. Простичко казано, стискахме ги за топките... само че имаха и резервни топки.

— Обясни ми защо тази сутрин Джордж Мийни пристигна в апартамента ми толкова бързо — казах аз.

— По този въпрос питай Джордж — отвърна Филис.

— Питам теб.

— Не разполагам с отговор.

— Мисля, че разполагаш.

— Погрешно мислиш. Работим по случая с ФБР, но не споделяме всичко. И те също.

Сериозно? ЦРУ и ФБР да не си говорят? Как е възможно? Сигурно лъжеше, но най-добрите лъжи винаги се основават на истината.

Вдигнах очи към Питърсън. Преди минута бе разбрал, че подчинените му крият сведения не само от нас, но и от него. Вероятно Филис и Джак също щяха да си имат проблеми с кариерата.

Но той или бе решил, че вече сме чули достатъчно, или че в никакъв случай не бива да чуваме следващото голямо разкритие, защото ще е много лошо — например напълно неоправдано нарушение на закона. Или пък не искаше да чуем следващото признание, защото така губеше всякакъв шанс да се прави на невинен наивник. Никой не оцелява на онзи стол шест години, без да знае кога да си запуши ушите.

Той се обърна към Джанет и побърза да смени темата.

— Кажи ми какво смяташ, че мога да направя за теб. Как да приключим с въпроса?

Джанет каза:

— Искам убиеца и останалите виновници.

— Много искаш.

— Не е много. Искам правосъдие за убитата си сестра и баща си. Убиеца заедно с хората които са го изпратили.

Той ме погледна.

— Можеш ли да я вразумиш?

Мамка му — ето че дойде и това. Големият избор: дали да плюя на спомена за Лайза и на приятелството, или каквото там имаше между нас с Джанет... или да потъпча клетвата за вярност и дълг, която ми повеляваше да опазвам и съхранявам националните тайни.

Усетих как очите на Джанет надничат в сърцето ми, а погледът на Клапър пронизва душата ми.

Казах на Питърсън:

— Убиецът се закле да унищожи мен, Джанет и всичките ни роднини. Разбирате ме, нали?

— Нямам нищо против да накажем убиеца. Той е хладнокръвен злодей и заслужава възмездие.

— Какво възмездие?

Той бе предвидил този въпрос и отговори:

— Не прибързвай. Когато го открием, ще мислим за възмездието.

Точно в този момент Клапър, който безмълвно следеше целия разговор, изведнъж се обади:

— Директор Питърсън, смятам, че трябва да отговорите на Шон.

Озърнах се, но той не ме гледаше.

— Добре — каза Питърсън. — Няма да лъжа, страхотно ще ми олекне, ако убиецът окаже съпротива при арест и се наложи употреба на сила. Има обаче и други решения. Ако го заловим жив, аз и директорът на ФБР можем да го засекретим като терорист и заплаха за националната сигурност и процесът да мине при закрити врати. Доволен ли си?

Не. Искях онзи мръсник на два метра под земята. Но бях доволен, че правните тънкости са изпипани.

— А ако узнаем имената на преките му съучастници? — попита Клапър.

— Не мога и няма да отстъпя по този въпрос — отговори Питърсън. — Съучастниците му трябва да се чувстват в безопасност и да си останат по местата заради успеха на операция „Троянски кон“. — После добави: — Някой ден в неопределеното бъдеще ще дойде и техният час за разплата. Но засега трябва да се задоволите с това.

Джанет отвори уста, затова бързо каза:

— Няма да разкриваме връзката с „Гранд Вистас“. Но до залавянето на убиеца искам охрана за нас с Джанет и близките ни.

— Можем да го уредим.

— Да не забравяме за онова дело, с което заплашва фирмата — допълни Макгрудър.

— Откъде знаеш?

Той се усмихна.

— Човекът на ФБР във фирмата ни държи редовно в течение. Здравата си ги притиснал, Дръмънд. Налага се да измислиш убедителен начин да оттеглиш заплахата и всичко да се върне към нормалния живот.

— Можем да го направим.

Озърнах се към Джанет. Изглеждаше потресена, разочарована и с безнадеждно разбити илюзии. Без съмнение заради крайния резултат, а може би мъничко и заради мен. Преглътнах с усилие и каза:

— Джанет, няма друг начин. По-добре половин залък, отколкото...

— Млъквай.

— Веднага.

Питърсън се вгледа за миг в нея, после каза:

— Имам ли съгласието ти?

— А аз имам ли избор? — Не беше въпрос, а горчиво признание. Тя добави: — Ще направя каквото трябва.

— Благодаря. Наистина. Трудно се преглъща такова нещо, но е за благо на страната. — Той помълча още малко, преди да каже: — Много е невъзпитано от моя страна, но трябва да ви предупредя, че ако изтече информация, ако операцията бъде застрашена по какъвто и да било начин, ще знам кого да търся. Ние нямаме официален закон за държавната тайна като британците, но има някои наказателни мерки,

които мога да използвам срещу вас — и повярвайте, няма да се колебая. Разбрахте ли?

Аз кимнах. Джанет дълго го гледа, преди на свой ред да поклати брадичка.

Но Питърсън имаше добра интуиция и очевидно усети, че току-що съм платил много скъпа цена за тази сделка. За да замаже положението, той се полюшна от пръсти на пети и каза:

— Майоре, трябва да те похваля за отличната детективска работа. Как разкри операцията... как разгада всичко... това говори за изключително хладнокръвие и интелигентност.

— Преди да стане юрист, Шон свърши доста работа за твоите хора — отбеляза Клапър.

Питърсън кимна, сякаш това обясняваше всичко. После добави:

— Е, когато всичко приключи, Дръмънд, струва си да помислиш дали да не работиш при нас.

Усмигнах се.

— Може и да ми хареса, господин директор.

Лъжех, естествено.

Но в тази сграда беше съвсем нормално.

Беше пладне, когато двамата с Джанет излязохме от асансьора на дванайсетия етаж на „Морис Нетуъркс“.

Бях се обадил на мама, татко и Джон да им обясня, че в близките дни животът ще стане малко по-труден, че глупавият Шон пак е забъркал някаква глупава каша и сега добрите момчета и момичета от Федералното бюро за разследване ще се мотаят наоколо да им пазят задниците няколко дни. Намекнах на Джон, че не би било зле да погостува на мама и татко — така на федералните щеше да им е полесно... и по-евтино, както ме помолиха да изтъкна новите ми приятели от правителствените служби.

Мама ми заръча да внимавам, татко изръмжа, че може и сам да си пази задника, а Джон заяви, че вместо да гостува на татко и пак да подхващат старите разправи, предпочита да отлети с частен самолет до Таити или някое друго затънтено място.

Джанет също се обади на близките си, но напоследък беше станала много затворена и не ми каза как е минало.

Отидохме до „Морис Нетуъркс“ с моята кола и макар да не забелязах присъствието на придружители, имах уверения, че където и да отидем, ще ни държат под око поне десетина федерални агенти.

Но когато се разтвори вратата на асансьора, мис Тифани Алисън не ни посрещна с усмивка. Иначе изглеждаше потресаващо с прическата, маникюра и другите женски прелести, но не се усмихваше.

Без да каже поне една приветствена думичка, тя хладно ни придружи до вратата на Джейсън. Може би си въобразявах, но задникът ѝ — а той беше наистина задник от световна величина — сякаш се люшкеше и въртеше по-еротично от обичайното. Така си е, има различни начини да се сбогуваш или да пратиш човек на майната му.

Тя отвори вратата на Джейсън, въведе ни вътре, хвърли ми за довиждане леден поглед и затвори.

Джейсън се измъкна иззад кръглото бюро и тръгна към нас. Джесика Монър остана да седи зад стъклената заседателна маса, а по лицето ѝ бе изписана студена ненавист. Явно днес на Шон Дръмънд не му вървеше с жените.

Джейсън се приближи до Джанет и каза:

— Вие навярно сте адвокатката, с която разговарях тази сутрин.

— Джанет Мороу — напомни му тя малко рязко, но делово. — Откровено казано, радвам се, че уредихме въпроса. Мразя да ходя по съдилища.

— Има защо да се радвате. Джесика казва, че нямате никакъв шанс. Никак не е доволна от мен.

— Не я слушайте. Взехте правилното решение.

Джесика изръмжа нещо от рода на „целуни ми задника“, но може би просто се оплакваше, че трябва по цял ден да мъкне такава тежест. Джейсън обаче искаше да запази добрия тон, затова се усмихна на Джанет и каза:

— Ако обичаш, наричай ме Джейсън. — После с широк замах посочи столовете. — Да започваме ли?

Джанет седна до стъклената маса. Джесика измъкна от куфарчето си куп хартии и ги подреди. Озърна се към Джанет, след това към мен и обясни:

— Това е споразумението, което Дръмънд трябва да подпише, преди да ви платим и един цент, задници такива.

И тя продължи в обичайния си цветист стил да излага основните принципи и условия. Всичко беше тип-топ — многословен адвокатски начин да се обясни, че тъй като няма да заведе дело и ще си затварям устата, корпорацията „Морис Нетуъркс“ с настоящото ми заплаща седемдесет милиона долара.

И все пак, като я слушах как дрънка, неволно се почувствах в някакъв нереален свят. Предварително бях съобщил в кабинета на Джесика номера на банковата си сметка, тъй че след броени минути по тънката медна жица щяха да потекат седемдесет милиона долара — и всичките само за мен.

Всъщност след приспадане дела на Джанет — половината само за мен.

След като Чичо Сам си вземеше дължимото — една четвърт само за мен.

След като чудесният щат Вирджиния отхапеше своя дял по-малко от една четвърт само за мен.

Каква страна.

Най-сетне тя приключи лекцията и каза:

— А сега... прочетете скапания договор, за да сте сигурни, че приемате нашите условия и изисквания.

Аз погледнах Джанет и тя ме погледна. Много ми беше насъбрала напоследък, но трябваше да ме търпи. Налагаше се да свършим работата за благо на западната цивилизация. Освен това не беше изключено един, а може би и двама души около тази маса да са подпомогнали смъртта на Лайза и вкарването на баща ѝ в интензивното, да не говорим за включването на имената ни в тефтерчето на убиеца, тъй че ставаше още по-трудно. Но както казах, трябваше да играем ролите си и да прочетем споразумението от край до край, за да сме сигурни, че Джесика не е вмъкнала със ситен шрифт някоя гадост.

И тъй през следващите десетина минути ние се ровихме и човъркахме из текста като добри адвокати, каквито си бяхме. Наелектризиран както обикновено, Джейсън се въртеше насам-натам и едва го свърташе на едно място. На три пъти изтърча до бюрото да надникне в любимите си монитори. Веднъж-дваж го засякох да оглежда замислено Джанет. Може би пресмяташе дали е кандидатка за един уикенд на Бимини. Не се и надявай, мой човек.

Джесика седеше и кипеше от благороден гняв. Един-два пъти срещнах нейния поглед и неволно — но съвсем сериозно и без капка жал — се зачудих дали точно тя не е заповядала да се извършат убийствата.

Тя определено съвпаднаше с един от възможните психологически портрети на поръчителя. Имаше конфликтен характер, както се изразяват някои мои учени приятели; аз бих го казал по-простичко — лесно ѝ кипваха... сецат се какво. Обичаше да се прави на страшна, а човек не знае докъде свършва това. Мама винаги ме предупреждаваше: говориш ли гадости, много скоро сам ставаш гаден. Джесика явно беше таен съветник на Джейсън по въпросите на закона и бизнеса. Но дали това се разпростираше и върху въпросите кой да живее и кой да умре?

Или пък беше самият Джейсън? Изглеждаше невероятно човек с толкова много пари и слава да поеме подобен риск. Но вече веднъж бе нагазил в корупцията, а престъплението е наклонена плоскост. След първата крачка почти винаги идва и втора. Странно нещо е човешката съвест — стане ли веднъж разтеглива, никога не си връща предишната форма. Джейсън имаше най-много за губене, а това почти винаги е начинът да засечеш виновника. Той беше мечтател с огромни амбиции, но такива са били Хитлер, Сталин и Мао. Голямата мечта изпепелява душата, а изпречат ли се невинни, биват прегазени и погребани.

Накрая Джанет обяви:

— Всичко изглежда наред.

— Значи е приемливо? — попита я Джейсън, после погледна и мен. Двамата кимнахме. — В такъв случай бих искал да кажа няколко думи, ако нямате нищо против.

— Плащаш си за приказката — отвърнах аз.

Мисля, че не му се видя забавно. Той ме погледна в очите.

— Много съм разочарован от теб, Шон. Вярвах, че сме се сблизихи.

— Аз пък съм два пъти по-разочарован, Джейсън. Нямах представа колко опасно мошеническо гнездо държиш.

— Доверих ти се.

— А аз ти правя голяма услуга, като не се обръщам към съда.

— Не съм сигурен — възрази той. — Виждаш ми се напълно здрав.

— Вътрешните увреждания са коварна работа, Джейсън. Всъщност съм пълна развалина, жив труп, съсипан и докаран до смъртно легло.

Джейсън не отговори, само очите му се присвиха. Бих го приел за гняв или раздразнение, но по-скоро беше отчаяние. Джесика явно го бе убедила да направи един последен опит. В кабинета сто на сто имаше скрита звукозаписна техника и сценката се разиграваше именно заради нея. Ако признаех, ако дори намекнех, че изнудвам компанията или преувеличавам страданията си, губех основанията за граждански иск, а заедно с тях и заплахата всичко да се разчуче. Да не говорим, че ония седемдесет милиона щяха да се върнат на топло в касичката на Джейсън.

Надрасках името си върху три екземпляра от споразумението, после ги бутнах към Джейсън. Той също подписа.

Накрая подписаха нашите адвокати и Джесика подпечата документа с печат, официално заверен от щатските власти.

— Мисля, че ни се полага по един екземпляр — казах аз.

Джесика ми го метна през масата.

Преди да излезем, не пропуснах да кажа:

— Благодаря.

Второто действие от сценката се разигра на осмия етаж на „Кълпър, Уестин енд Хъч“. Когато влязох, Елизабет вдигна глава с жизнерадостна усмивка.

— Добро утро, господин майор. Вярно ли чух, че се връщате на работа?

— Работа ли? Олеле... май съм сбъркал мястото.

Тя се разсмя.

— Коридорите бръмчат от слухове. Лично аз ви стисках палци.

— Благодаря.

— Щеше да бъде ужасно скучно без вас.

Подпрях се на бюрото й.

— Минаха тия времена. Поумнях. Вече съм превъзпитан и чист, поредната безжизнена фигура със сив костюм. — Помълчах, сетне попитах: — Би ли ми дала ключа за деветия етаж? Трябва да разменя две думи с твоя тъп и дебелогъз началник.

Тя ми подхвърли ключа и пак се разсмя.

— Само така!

Вдигнах поглед към камерата и се изплезих.

Елизабет се разкикоти.

След малко натиснах бутона до вратата на Хал. Чу се бръмчене, влязох и заварих двама нещастници с рибешки физиономии да седят зад бюрата, забили носове в мониторите на компютрите.

— Аз съм майор Дръмънд. Идвам за среща с Великия Хал — обясних аз.

— Вътре е — отговори единият.

Той натисна бутона и аз отворих вратата на Хал. Мериуедър седеше зад бюрото си и тракаше по клавиатурата. Надигна глава.

— О... пак ти.

— Рекох си да намина и да ти кажа, че не се сърдя.

— Да го духаш.

— Взе ми думите от устата. — Разменихме си кратки, но многозначителни погледи, пълни с взаимна омраза. — Сай каза ли ти, че пак съм във фирмата?

— Каза ми.

— Че всички обвинения са оттеглени?

— Чух.

— Че ми е разрешено да скитам на воля по коридорите, да включвам компютри и тъй нататък?

— Чух. И ще те държа под око, Дръмънд.

Аз пък ще държа теб под око. Подпрях се на бюрото му.

— Хал, отдавна се канех да те питам нещо. Помниш ли приятелката ми Лайза Мороз?

— И какво?

— Ами... имам една много смахната теория, че... Всъщност няма значение. Сигурно не те интересува.

— Какви ги дрънкаш?

— Е, добре. Знам, че ще ти прозвучи странно, дори безумно, но слушай сега. Мисля, че убийството е свързано с работата й тук.

— Ти си се побъркал. Слушай новините. Серийният убиец й видя сметката.

Приведох се по-наблизо.

— Разбираш ли, Хал, мисля си, че серийният убиец е фалшив. Всъщност е наемник, пратен да очисти Лайза.

Той ме погледна право в очите.

— Нямам представа за какво говориш.

— Тъй ли?

— Дори не я познавах — настоя той, но свинските му очички станаха малко по-свински.

— Тя обаче те е познавала.

— Фирмата е голяма, Дръмънд. Обвиняваш ли ме в нещо?

— Ей, Хал — изсмях се аз, — не искаш да си побърбим приятелски.

— Мислиш се за голям умник, а?

— Тежко бреме е да имаш коефициент на интелигентност над двеста. Личи ли ми?

— Свърши ли, Дръмънд.

— Определено още не съм свършил с теб.

Докато излизах, усещах как пронизва с поглед гърба ми. В приемната онези двама продължаваха да се блещят срещу мониторите.

Взех си чаша кафе и се върнах в луксозния кабинет. Тъкмо бях включил компютъра, когато на вратата се почука лекичко. Сали Уестин подаде глава и рече:

— Дано да не те безпокоя. Елизабет ми каза, че си пристигнал.

— Заповядай. Как си?

— Много добре. — Тя се усмихна и влезе. — Всъщност изтощена и претоварена.

— Всеки си плаща за греховете.

Тя пристъпи от крак на крак.

— Тъъ... Бари ме помоли да намина, щом дойдеш. — Показа ми черна папка и добави: — Ревизията на „Морис Нетуъркс“... за подпис...

Прекоси кабинета и сложи папката пред мен. Разгърнах я и бръкнах в джоба си за писалка.

— Дочухме тревожни слухове — каза Сали.

— Неприлични, надявам се.

— Че ти си бил нападнал Бари, или Бари нападнал теб.

— Смехотворно. С него ще се женим. Нещо друго?

— Че си имал проблеми с ревизията.

— Пълни глупости. Беше страшно забавно. Току-що се записах на вечерни курсове по счетоводство.

— Имам предвид точността на ревизията. Сигурен ли си, че нямаш възражения?

— Ако имах, щях ли да подпиша?

Тя придърпа един стол и попита:

— Може ли?

— Заповядай.

— Благодаря. — След миг мълчание тя каза: — Слушай, Шон, мисля, че не ни потръгнаха отношенията.

Приключих с подписването и вдигнах очи. Сали изглеждаше ужасно — торбички под очите, натезжали клепачи, провиснала коса. Прекомерните амбиции трудно се прикриват, дори и с грим.

— Какво те кара да смяташ така?

— Знам, че ме мислиш за досадна, задръстена и ограничена.

— Теб? — Усмигнахме се и двамата. — Знаеш ли, струва си да помислиш дали да не изскочиш гола от тортата на служебното коледно парти.

— Тогава ще ме вземат ли за съдружник? — изкиска се Сали.

— Не, но ще те канят на купони.

Тя пак стана сериозна.

— Трябват ти приятели в тази фирма. Бях небрежна. Трябваше да те наглеждам. — Тя наведе глава. — Не се справих много добре.

— Аз съм търпелив пациент. Ще се постараем и двамата.

Тя стана и взе папката.

— Наистина съм ти приятелка, Шон. Не го забравяй. Вярвай в мен. Имаш ли проблеми, обади ми се.

— Непременно. Благодаря.

Проверих си електронната поща. Имаше цял куп имейли административни глупости, резюмета на важни дела и тъй нататък. Толкова много бяха, че ми трябваха почти пет минути, за да ги изтрия. Поолекна ми. Проверих и телефонния секретар. Мина бързо, защото нямаше нито едно съобщение.

Беше късен следобед и след две нощи на крак реших, че второ действие е приключило. Изключих компютъра и си тръгнах.

В приемната Елизабет ме попита:

— Днес се измъкваме раничко, а, господин майор?

— Шшшт. — Посочих камерата на Хал и прошепнах: — Не казвай на никого.

Тя се разкиска. Подпрях се на бюрото й.

— Елизабет, откога казваш, че си на работа тук?

— Четиринайсет години.

— Харесва ли ти?

— Заплатата ми харесва.

— Добре казано. Ами... Хал? Той кога постъпи?

— Преди две-три години.

— Ясно.

— Правете като мен... с Хал, искам да кажа.

— Какво?

— Не му обръщайте внимание.

Разсмях се и тръгнах към асансьора. После ми хрумна още нещо. Обърнах се и попитах Елизабет:

— Когато дойдох, ти ли каза на Сали, че съм тук?

— Не. Трябваше ли?

— Да. Повече не пропускай да я уведомиш.

Тя пак се разсмя. Защо никой не ме взимаше на сериозно?

Паркирах в подземния гараж до хотел „Мадисън“, влязох във фойето и тръгнах право към апартамента си на третия етаж, който по една случайност се намираше до този на Джанет, а двата съседни и отсрещният апартамент бяха пълни с тайни агенти, натоварени да се грижат за нашето здраве и благополучие. Всъщност нашият етаж приличаше на военен лагер — охранителни камери, детектори за движение и толкова експлозиви, че се молех някой да не драсне клечка кибрит.

Между другото, „Мадисън“ си го биваше за скривалище, докато хванат убиеца. Имаше пет звезди и всичкия необходим лукс — хубави стаи, разкошни ресторанти и всичко останало. Слава богу, че ФБР не командваше парада, иначе щяхме да ядем престояла пица в някоя затънтена кочина край шосе 1, а кабелът да хваща само канал „Лайфстайл“. Казвам ви, ЦРУ има съвсем друг подход към тия неща. Не е зле да си имаш засекретен бюджет — все едно Чичо Сам да ти подпише празен чек. А и културната пропаст между ФБР и ЦРУ е като разликата между хижа за поотраснали скаути и таен клуб за фенове на Макиавели. Може би затова не се обичат, не си вярват много и не си споделят нищо.

Както и да е, тъкмо си влизах в стаята, когато на вратата се почука. Беше Джанет.

— Рано се прибираш — каза тя.

— Рано пиле рано пие.

— Налей и на мен.

Послушно отидох до минибарчето и се върнах с бира за нея и уиски за мен. Тя си избра стол до прозореца. И тъй, ето ни най-сетне само двамата.

Наистина се нуждаех от едно питие.

— Как мина? — попита Джанет.

— Добре. Щастливи са, че подписах ревизията и още пощастливи, че прекратих делото. Всъщност всичко живо ми ръкопляска,

задето съм обръснал „Морис“ със седемдесет милиона. Мислят да ме направят съдружник.

— Значи се вързаха?

— Да. Сай каза обаче, че ме оттеглят от „Морис“. Джесика му рекла по телефона, че съм лош човек.

— Жалко. Бяха толкова мили хора.

— А парите са в банката ми. И съвсем сериозно смятам да ти прехвърля половината. Ще го уредя, след като мине десетдневният срок.

— Задръж ги.

— Мисля, че ти не...

— Това са кървави пари. Задръж ги.

Погледнах часовника — определено беше време за едно питие.

Тя взе бирата от ръката ми, отпи и каза:

— Между другото онази жена, дето ни посрещна на асансьора, изглеждаше особено разочарована от теб.

Почесах се по тила.

— А... имаш предвид мис Алисън... асистентката на Джейсън.

— Забрави. — Тя врътна очи към тавана. — Не е моя работа.

Естествено, че не беше. Точно затова повдигна въпроса.

— Обядвахме заедно — казах аз. — Веднъж... или може би два пъти. Стори ми се егоистична и ужасно скучна.

— Разкошна е.

— Не съм забелязал.

— Нищо чудно, че не ти потръгна със сестра ми.

— Какво означава това?

— Нищо... абсолютно нищо.

Смъкнах обувките и се проснах на леглото. Два дни безсъница, престрелки, разпити във ФБР, брифинги в ЦРУ, а сега и това... божичко. Чувствах се смазан и май леко ми трепереше под лъжичката.

— Ти ме изпързала — каза накрая Джанет.

Изкашлях се и отговорих:

— Не съм.

— Да, изпързала ме.

— Не. Приех най-добрата сделка, която можехме да получим.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото познавам Вашингтон. Защото хората тук не разсъждават като вас в Бостън. Провинция не е географско понятие, а начин на мислене. Прекъсни ме, ако прекаля с метафорите, но Питърсън и неговите хора цял живот мерят на кантара общото добруване и дребните злини. Мръсен занаят. И на тях не им харесва. Но го вършат и всички печелим.

— Но убиецът е само наемник. Смъртта на Лайза лежи върху хората, които са му платили.

— Всички знаем това.

— Щом знаеш, как можа да си затвориш очите?

— Защото ми заповядаха. Защо Клапър беше там според теб? — Някакъв импулс ме накара да добавя: — И да ти кажа една новина. Ако Лайза — твоя сестра, моя приятелка и съратничка по оръжие, — ако беше на мое място, щеше да направи същия избор. Помисли си върху това.

Тя дълго седя, загледана в чашата с бира, а аз си свалих вратовръзката. Искаше ми се да знам какво става в главата ѝ. Честно казано, малко бях хлътнал по нея. Може би дори много. Което сигурно обясняваше защо се засягам и вдигам толкова шум. Имах чувството, че съм загубил нещо безценно, макар че всъщност изобщо не го бях притежавал. Така или иначе, вероятно нищо нямаше да излезе заради Джордж, убийството на сестра ѝ плюс цялата изкуствена ситуация, в която се срещнахме. Но след онова утро отпаднаха всички съмнения.

— Тази сутрин ти спомена думата „прикритие“ — каза Джанет.

— Тъй ли?

— И имах чувството, че Питърсън и хората му си правеха оглушки.

— Значи такава чувство си имала?

— За какво говореше?

— За нищо. Обикновен изстрел в тъмното.

— Не, намекваше съвсем ясно за нещо.

— Питай приятеля си Джордж.

— Да не би Джордж... смяташ ли, че е замесен?

Допих уискито.

— Питай него.

Тя се наклони да каже нещо, но в този момент мощно чукаше разтърси вратата. Отидох да отворя и в стаята влязоха двама биячи със

сиви костюми, следвани от Джак Макгрудър, тартора на операция „Троянски кон“, което според мен беше много скапано име. Кодовото название би трябвало да прикрива целта на операцията, нали? Ако лошите момчета чуеха това име, щяха да се чешат по главите и да мърморят: „Троянски кон?... Троянски кон?... Ония от ЦРУ са тъй умни и коварни... Какво ли може да означава? Някой случайно да знае?“

Както и да е, Макгрудър посочи чашата на Джанет и попита:

— Да ви се намира още от това?

Отидох до минибара и извадих една бира. Биячите останаха до вратата, Макгрудър седна срещу Джанет, а аз се върнах на леглото.

Той плъзна поглед из просторната стая. Усмихна се любезно и каза:

— Хотела си го бива, нали? Може да останете тук задълго. Искаме да се уверим, че сте доволни.

— Гони ни убиец, кариерата ми отиде по дяволите, бащата на Джанет е в болница, а сестра ѝ — в моргата — отвърнах аз. — Спести ни гостоприемните приказки, Джак. Кажете какво става и изчезвай.

Макгрудър дълбоко въздъхна. Ако бе очаквал да сме весели и любезни пътници, сега разбираше, че греша.

— Добре — каза той. — Помнете, че убиецът избяга от Бостън с кола. Според последните данни на ФБР колата е открадната от някой си мистър Хари Ботичър, бостънски гражданин. Открили са я на паркинг край закусвалнята „Мериленд Хаус“ до магистрала 95. Оттам е открадната друга кола, която пък днес следобед била открита, паркирана на забранено място не къде да е, а на една пресечка от централата на ФБР. — Той се изкиска. — Страхотно чувство за хумор, нали?

Майната ти, Джак.

Джанет обаче попита:

— Има ли отпечатъци, косми или влакна?

— Влакна от памучна риза. Но и двете коли са изчистени най-старателно. Дори е използвал разтворител, представяте ли си?

— А трупове в апартамента ми? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Не вършат работа. Един от европейски тип и един латиноамериканец. Не са носили документи, отпечатъците им не

фигурират никъде, снимките бяха пуснати през компютрите на ФБР, но без резултат. Използвали са модифицирани картечни пистолети „Узи“, чийто произход не успяхме да установим. Освен това на балкона имаше кървави петна, но никой не е търсил помощ в местните болници.

— Ами близките ни?

— ФБР създаде в близост до тях тайни центрове за наблюдение. Всички са живи и здрави, ще се погрижим и занапред да бъде така.

— Как е Спинели?

— Месец-два ще носи шина. Преди час го изписаха от болницата.

Протегнах се. Знаех, че трябва да изслушам всичко това, но не се доверявах на Макгрудър и исках да изчезне. Вярвах на Джанет. Харесвах я. Но исках и тя да изчезне.

Тя сигурно усети мислите ми, защото каза:

— Джак, той е грохнал. Искаш ли да те изпратя?

— Ами... да, добре.

Гаврътнах уискито, проснах се на леглото и додето мигна, дойде утрото.

Джак пак беше тук.

И водеше Джордж.

Въведох ги в стаята и докато Мийни поръчваше да ни донесат закуска, аз отскочих до банята за един душ, бръснене и обличане. Но не се наведох да си измия пръстите на краката — знаех, че Макгрудър е наблизно.

Когато излязох от банята, бях идеално чист, чувствах се отпочинал, все още не бях загубил кредитната карта и девствеността си и изглеждах твърде представителен със синия костюм от „Брукс Брадърс“. Мийни и Макгрудър седяха на масата, а явно някой бе отскочил да покани и Джанет, защото сега тя седеше до Джордж. Край тях имаше количка за сервиране, отрупана с пържоли, яйца, гевреци, палачинки и понички.

Мийни ми се усмихна.

— Благодаря за закуската, Дръмънд. Много е вкусно.

— Какво сте поръчали, по дяволите?

— Цялото меню. Успокой се. Вече си богат.

Ха-ха. Шегичка. Плащаше ЦРУ.

Мийни посочи един стол.

— Защо не седнеш при нас?

— Да, бе. Стаята моя, масата моя... какво толкова да се притеснявам?

Седнах. Напълних си една чиния, после Мийни и Макгрудър ме накараха да разкажа всичко от предния ден и ме обсипаха с въпроси дали съм бил убедителен и дали всички са се вързали на измамата. Това продължи към двайсет минути и сигурно се справих доста добре, защото накрая не чух никакви възражения или препоръки.

Все пак Мийни просто не се удържа от коментар:

— Жалко, че трябваше да стигнем дотук. Ако не си беше пъхал носа където не трябва, Дръмънд... нищо нямаше да се случи.

— Какво означава това?

— Много просто. Малко остана да провалиш една извънредно важна операция, която разработвахме много дълго. Едва не разобличи

един от агентите ни. Наистина не обичаме да ни се месят разни невежи клоуни.

Естествено, перчеше се пред дамата. Освен това подозирах, че ми има зъб след дребното произшествие на балкона. Дъвчеше прекалено предпазливо. Навярно просто не можеше да се удържи, но на мен ми писна непрекъснато да ме нарича клоун, затова пренебрегнах гласа на здравия разум и попитах:

— Затрудних ли ти работата, Джордж?

— Адски си прав, затрудни я.

— Каква ти е работата?

— Знаеш много добре каква е, по дяволите.

— Знам каква казваш, че е. Но всъщност това не ти беше работата, нали?

— Не те разбирам.

Но изглеждаше доста изнервен.

— Още ли разправяш на обществото, че гониш убиеца от Лос Анджелис?

— Това ли било? А ти още ли се мъчиш да ни надхитриш?

Вече бях привлякъл вниманието на Джанет и тя се обърна към Джордж.

— Вярно ли е?

Без да ѝ обръща внимание, Джордж продължи да говори на мен:

— При случай от подобна величина и важност изборът на заподозрени не е мой.

— Нима?

— Да.

— Ти лично вярваш ли, че е убиецът от Лос Анджелис?

— Може и да се съмнявам. При убийства винаги имам съмнения. Като адвокат, бих очаквал да го разбереш. — Той добави: — Според официалната позиция на Бюрото приликите между сегашния случай и убийствата в Лос Анджелис си остават убедителни.

— Ами различните описания на убиеца?

— Радвам се, че повдигаш въпроса. Ако беше чел сутрешния вестник, щеше да знаеш, че едната от двете свидетелки, която твърдеше, че е видяла убиеца от Лос Анджелис преди три години, сега оттегля твърденията си. Признава, че човекът може да е бил много по-висок.

— Или междувременно да е пораснал с две педи? — предположих аз.

— Привеждал се, за да натъпче жертвата в колата си, и свидетелката признава, че може би не е преценила правилно ръста му.

— Колко удобно.

— Какво намекваш, Дръмънд? Не зависи от мен какво ще кажат свидетелите.

Беше време за смяна на тактиката, затова попитах:

— Как успя вчера да дотичаш в апартамента ми толкова бързо?

— Как успях?... — Той помълча. — Аз работя ден и нощ. Бях в кабинета на Мартин, координирахме плановете, когато един от съседите ти се обади да съобщи за стрелба. Проверихме адреса, разбрахме, че е в твоята сграда, и сметнах за необходимо да дойда.

Току-що бе допуснал фаталната грешка. И мисля, че го разбра. Като ченге с богат опит в разпитите трябваше да знае, че най-важното е да изкопчиш от заподозрения първата очевидна лъжа.

— Кой се обади? — попитах аз.

— Аз... не помня. Всъщност така и не разбрах. Хората на Мартин приеха обаждането.

— Странно. Управлението в Александрия е на петнайсет минути път. Ти беше в апартамента ми след три минути. Обясни.

— Нищо няма да обяснявам. Не съм дошъл да ме разпитваш. Самозабравяш се.

Джанет изведнъж се приведе напред и каза:

— Отговори му, Джордж. И аз искам да знам.

Той я изгледа втренчено.

— Скъпа, не мога да повярвам, че заставаш на страната на този палячо. Аз... забрави ли за нас... колко много означаваш за мен?

Но Джанет вече беше наясно. Облегна се назад, огледа Джордж от глава до пети и каза:

— Наредено ти е да замажеш нещата. Наредено ти е да заблудиш обществеността... да прикриеш истинската самоличност на убиеца.

— Не е вярно, скъпа. Аз... Обърнах се към Джанет.

— Не бих се учудил, ако точно Джордж е намекнал на пресата за връзката с убийствата в Лос Анджелис. И не само това — добавих аз. — Бас държа, че е трябвало да се погрижи убиецът да не бъде заловен, да се погрижи онзи тип да умре заедно с тайната за кого е работил.

Мийни се облегна назад. Нямах представа какво си мисли, но на негово място сигурно щях да се чудя дали да не си пръсна черепа. Или просто да проумея, че комедията е свършила.

И тъй като не знам що е жалост, аз продължих:

— Ти си умно момче, Джордж. Разбрал си, че с подигравките целя да подмамя убиеца. И тогава двамата с Мартин... какво направихте? Дали пък не сте организирали засада около моята сграда?

Той още не бе решил дали да признае, затова аз продължих с предположенията:

— Твоите хора разполагаха с портрета на убиеца и имаха заповед да стрелят без предупреждение. Нали?

— Не ставай идиот. Бяхме дошли да те пазим. Трябва да ми благодариш, Дръмънд.

— Хубава работа свършихте, няма що. Ако пак ме заплашва нещо, непременно ще те повикам.

Когато той пропусна да отговори, аз попитах:

— Как минаха покрай вас, Джордж?

— Сам познай, като си толкова умен.

Наистина съм умен и тутакси отговорих:

— Не са минали. Вече са били в сградата.

Той кимна.

— Добра догадка, Дръмънд. В края на твоя коридор имало свободен апартамент. Те се вмъкнали там още предния ден. Не бяхме предвидили това. И не очаквахме да наемат за теб външен екип. — Той се обърна към Джанет. — Не ме гледай така. И двамата искахме едно и също.

— Тъй ли?

— Да, разбира се. Когато отидох при заместник-директора, казах му, че искам този случай. Исках убиеца на Лайза. Разказах му за нас и той рече, че мога да поема случая, но при едно условие. Да действам както ми наредят.

Може би казваше истината. Дори със сигурност беше така. Но и двамата с Джанет се досещахме за останалото.

Джордж беше свършеният кандидат заради връзката си със сестрата на жертвата, а когато се наложи все по-често да ни дърпат юздите, той стана направо безценен.

Джанет прехвърли поглед от лицето на Джордж към това на Макгрудър и накрая към моето. Навярно стигна до извода, че не е в най-добрата компания, че всеки около тази маса я е предал по своему.

Изправи се и каза:

— Ако нямате нищо против, отивам в стаята си. — Помълча, после добави: — И бих искала днес да се върна в Бостън. Направи крачка и пак спря. — Агент Мийни, ще бъда благодарна, ако вашите хора извършат необходимото.

Споменах ли, че докато излизаше, Джанет изглеждаше фантастично в аленочервения си пуловер?

Когато пристигнах във фирмата, първата ми работа беше да поискам от Елизабет ключа за деветия етаж. Исках отново да посетя старото си приятелче Хал. Двамата му помощници пак бяха лепнали задници зад бюрата и напрегнато зяпаха мониторите. Сигурно имаха записано порно на дисковете или нещо подобно.

Същият, с когото разговарях предния ден, вдигна глава и каза:

— Да?

— Идвам при Хал.

— Няма го още.

Часът беше десет.

— Кога го очаквате?

— Обикновено е тук още в седем. Може да има час при зъболекар или нещо такова. Но ще му кажа, че сте идвали.

— Не забравяйте — казах аз, но той вече пак беше забил нос в екрана.

След това отидох да посетя Сай. Кабинетите на съдружниците бяха също като този на Хал, само че отпред пазеше сътрудничка или секретарка, а обзавеждането беше доста по-елегантно. Сътрудничката на Сай ми се стори около двацет и пет годишна, с разкошно тяло и приятно лице, но малко развратна, ако питате мен. Зачудих се дали Сай оправя и нея, а тя му се обади и ме покани да вляза.

Сай седеше на кожено кресло, лениво пиеше кафе и четеше „Уолстрийт Джърнъл“. Грижливо сгъна вестника в скута си и каза:

— Добро утро, Шон.

Обясних му, че всичко е наред и отново съм всеобщ любимец, което го накара да се усмихне накриво, защото от самото начало не бях ничий любимец. Но Сай беше твърде опитен политик, за да го изтъкне.

— Каква ще е следващата ми задача? — попитах аз.

— Обсъждаме я в момента. Боя се, че Хал все още ти има зъб. И май се кани да уведоми Томи, че фирмата вече не желае да участва в

програмата. Това би означавало да се върнеш в армията. Съжалявам. Не знам дали ще успея да му попреча.

— Ама че неприятно! Толкова много неща научих тук. Помълчах. — Разкажи ми за Хал.

— Вече знаеш, че е малко смахнат. Но в работата страшно го бива, Шон.

— Добре, за кого работи.

— Защо питаш?

— Ако случайно остана, сигурно няма да миряса, та се чудя какво ме чака.

— Работи за Харолд.

— Значи Бронсън го е наел?

— Да.

— Спомняш ли си обстоятелствата?

— Човекът преди Хал загина при катастрофа. Беше много неприятно за фирмата и отчаяно се нуждаехме от заместник. Някой препоръча Хал.

— Спомняш ли си кой беше?

— Някой от „Морис Нетуъркс“, струва ми се. — Той добави: — Шон, знам, че не го харесваш, но копелето работи до скъсване. Рядко си тръгва преди полунощ. Хората му също. Съдружниците са много доволни, че винаги идват на помощ, когато изгърми някой компютър или трябва да окажат незабавна административна услуга.

— Ами Сали? — попитах аз.

Кой знае защо, изражението му стана някак особено.

— Какво Сали?

— Някой от по-старите съдружници помни ли баща й?

— Да, има такива. Мелвин Спърлинг е работил с него. Джими Мартино, Джак Клатърман... може би и други. Защо?

— А нея помнят ли?

— Не. Тя се е родила, след като баща й напуснал.

Замислих се над това и попитах:

— Къде е майка й?

— Има ли причина да питаш?

— Работим заедно. Бих искал да я опозная.

Сай отговори:

— Не знам накъде биеш, но определено не ми харесва.

Спогледахме се и изведнъж проумях. Ха така!

— Божичко, Сай, и нея ли чукаш?

— Не е твоя работа.

Старите политици предпочитат този израз пред простичкото „да“.

Разговорът изведнъж стана много неловък. Мълчахме почти половин минута. Накрая казах:

— Та тя няма и половината от твоята възраст.

— Че кой ще спи с жени на моята възраст?

Добре казано. Във всеки случай би било чиста загуба на време да обяснявам на Сай що е морал и сдържаност, затова попитах:

— С нея ли те засече Лайза?

Той се усмихна, но доста измъчено.

— Горе-долу.

— Аха... — Не му трябваше лекция за морала, а за добрия вкус спрямо жените. Повторих: — Разкажи ми за майка й.

— Майка й? — Той огледа отсрещната стена и попита: — Казах ли ти, че баща й се самоуби?

— Да.

— Полицайте го намерили увиснал под една греда в гаража. Майка й била в спалнята. Застрелял я в главата, после се самоубил.

— Лоша работа.

— Да... — Той взе да пука с кокалчетата на пръстите си и добави: — Оставил завещание дъщеря му да бъде отгледана от щатските власти. В никакъв случай да не я дават на омразния му баща. Тогава Сали била на две години. Израснала по приюти и приемни семейства. — Той млъкна за малко и попита: — Шон, какво става? Защо се интересуваш от Сали?

— Просто обичам да знам с кого работя.

Той опипа копчето на ръкава си и продължи да зяпа стената. Оставих го сам да си прави изводи. Старата поговорка съветва никога да не заставащ между един мъж и жените му. Малко е трудничко с мъж като Сай, който чука половината град. Но все пак е мъдър съвет.

Оставих го да седи и се върнах в кабинета си. Една секретарка ми донесе чаша еспресо. Пуснах телевизора и зачаках.

Обаждането дойде в два следобед — по-рано, отколкото го очаквах, но като се има предвид отсъствието на Хал, не бях изненадан.

Гласът принадлежеше на Джак Макгрудър, а тонът беше напрегнат и тревожен, което също не ме изненада. Представи се с името Томас Пембъртън, защото Джак вече беше малко изтъркано, пък и конспирацията трябваше да се спазва. Напомни ми, че сме имали среща за късен обяд и добави, че ме чака с нетърпение. Разшифровка: Дръмънд, размърдай си задника и идвай веднага тук.

Напуснах фирмата и подкарах обратно към „Мадисън“. Но когато влязох в стаята си, там чакаше не само Джак, а и началничката му Филис Карни плюс задължителния Джордж Мийни. Лицата им изразяваха еднакви чувства, тоест смес от объркване, гняв и дълбока тревога.

Мийни имаше честта да открие дебатите. Размаха ръка и каза:

— Сядай зад масата.

Те останаха прави. Познавах играта и казах:

— Благодаря, ще постоя.

Тримата се спогледаха като лъвове около един-единствен оглозган труп. Накрая Филис каза:

— Много имаш да обясняваш, Дръмънд.

— За кое?

— За кое ли? — повтори Мийни и погледна другите двама. Чухте ли го? За кое?

— Тази сутрин са открили Хал Мериуедър мъртъв в апартамента му — каза Макгрудър. — До леглото имало прощална бележка, в ръката му пистолет, а в главата му много голяма дупка.

— О, боже! Хал... сигурен ли си?... Самоубийство? — Поклатих глава. — Ама че работа! Направо да не повярваш, нали? Изглеждаше тъй щастлив... дори такъв оптимист, когато го видях за последен път.

— И кога точно беше това, Дръмънд? — попита Мийни.

— Вчера. Имахме си дребни разногласия, всъщност дреболии, и отскочих до кабинета му. Нали разбираш, да заровим бойната брадва. — Помълчах и казах: — Чакай малко, по дяволите. Да не си мислиш... така де, да не подозираш... Тръснах глава. — Хайде бе, Джак, кажи им. Не съм аз. Няма начин. Цяла нощ бях в стаята си под наблюдение. Вашите хора дори ме последваха, като отивах на работа. Бас държа, че и телефоните ми подслушват.

— Дръмънд, адски добре знаеш... — започна Мийни.

Но Филис го прекъсна.

— Освен това рано тази сутрин Джейсън Морис се гмурнал с акваланг близо до Флорида Кийс. Един час по-късно намерили тялото му.

— И Джейсън ли? — Пак поклатих глава. — Знаете ли, винаги казвам на приятелите си да стоят по-надалеч от риска. Така де... тръпката е хубаво нещо, но струва ли си? Видяхте ли сега? Човекът си имаше всичко на тоя свят — големи пари, хубава къща, жените лудееха по него, а днес е храна за червеите, нали?

— Стига с тия тъпи игри, Дръмънд — срязва ме Джак Макгрудър. — Недей да ни правиш на идиоти.

— Но, Джак, вчера видях Джейсън — жив и здрав, кипящ от оптимизъм. Добре де, срещата ни приключи малко враждебно, но колкото и да е странно, аз го харесвах. Наистина. Знаете какво казват за нещастните случаи. — Естествено, никой не отговори, затова поясних: — Съдбата не признава нито пари, нито власт.

Леко объркан от всичките ми глупости, Мийни попита:

— Как го направи?

— Кое, Джордж?

Пръстът му излетя напред.

— Недей... — Той си пое дъх. — Как уреди да бъдат убити?

— Пак ли съм заподозрян? Трябва ли ми адвокат?

Както казват, парен каша духа. Джордж направи безнадеждно усилие да покаже колко е лукав и коварен.

— Морис е бил убит — заяви той. — Някой е срязал маркуча на акваланга му и го е държал под водата, докато се удави. По ръцете му има синини, явно доказателство, че се е съпротивлявал.

— Не прибързвай с извода, че е човешко дело. Нали знаеш, Джейсън често плаваше сред акули.

Всички схванаха намека. Но не мисля, че им хареса.

— Ти си се отметнал от споразумението. Издал си ги, нали? — попита Макгрудър.

— Джак, спазвам безпрекословно споразумението си с мистър Питърсън. Давам ти честна дума.

Но Филис не беше вчерашна и подхвърли:

— Ами преди споразумението?

— Добър въпрос.

— Щом е така, отговаряй.

— Гадно лъжливо копеле — поклати глава Мийни.

Филис явно губеше търпение.

— Дръмънд, трябва да знаем какви си ги надробил и докъде стигат разкритията. За бога, имаме свои хора в синдиката. Трябва да знаем дали е дошло времето да ги изтеглим и да дръпнем шалтера. Трябва да знаем дали не си предизвикал чудовищна катастрофа.

— Разбирам потребностите ви. Но дали и вие разбирате моите?

— Не ми пука за твоите потребности.

— На мен пък ми пука.

Няколко секунди стояхме като вкаменени и се гледахме втренчено.

— Какво предлагаш? — попита Филис.

— Сделка. Вие давате дума, че няма да имам правни проблеми, а аз ви разказвам всичко. — Бързо добавих: — Не съм нарушил нито един закон. Но ако излезе другояче, пратете ме на съд.

— Никаква сделка. Категорично — заяви Джордж на колегите си от ЦРУ.

Май още ми се сърдеше.

— Какво имаш против, Джордж? — отвърна Филис.

Той се завъртя към нея.

— Този тип може да е съучастник в убийство. Никакви сделки. — След кратко, но задълбочено мислене изтъкна: — А по тия въпроси правомощия има Бюрото, не Управлението. Убийството е вътрешно престъпление и решението дали да се повдигнат обвинения зависи от мен.

— Тогава какво предлагаш? — попита тя.

— Ще се пречупи, като го хвърля в килия и му лепна обвинение.

— В какво ще ме обвиниш, Джордж? — заинтересувах се аз. — Имам свидетели. Кажи му, Джак. — За всеки случай добавих: — А и в момента сте малко под пара, ако не греша. Арестувах ли ме, млъквам като риба, и толкоз.

На горкия Джак Макгрудър очевидно никак не му харесваше да попадне между два огъня. Но нямаше къде да се дява и призна:

— Така е. През цялото време беше под наблюдение.

Бяхме изпаднали в патово положение и точно тогава Филис каза:

— Ако не възразявате, трябва да обсъдя въпроса с директор Питърсън.

Наистина беше дама от класа. Влезе в банята и затвори вратата. Сигурно носеше в чантата един от онези модерни непромокаеми телефони за вана, та да си бърби с началството на спокойствие. Както можеше да се очаква, мина доста време. Питърсън сигурно трябваше да поговори с шефа на Мийни, който пък да се обърне към министъра на правосъдието и така нататък. Ние тримата чакахме и зяпахме стените.

Но накрая Филис излезе от банята, постоя малко и каза:

— Добре. Няма да има проблеми, ако казваш истината. Но само ако разбере, че лъжеш и ни въртиш номера...

— Дори не бих си помислил подобно нещо — отвърнах аз. Естествено, никой не ми повярва, но все пак продължих: — Вчера сутринта, веднага след престрелката, убиецът ми се обади по телефона.

— Обади ти се по телефона? — повтори Мийни.

— Точно така. Искаше да провери дали още съм в списъка с обектите му. Побързахме си.

— За какво? — попита Филис.

— Какво щял да ми направи той, какво искам да му направя аз, все в тоя дух. Но разговорът позагрубя и аз му намекнах, че знам кой го е пратил, чии задници трябва да защитава и по каква причина. Джейсън Морис и Хал Мериуедър.

За миг настана мъртвешка тишина.

Мийни проговори пръв:

— Боже мой, Дръмънд. Ти си ги набеязал за екзекуция.

Да, така беше. Определено. Но би било много глупаво да си призная, затова ги уведомих:

— Мериуедър беше вътрешният човек на синдиката.

— Мериуедър? — повтори Филис. — Откъде знаеш?

— Той отговаряше за информационно-управленческите системи на фирмата и следователно имаше правото да се рови из сървъра. Когато ме засече да душа наоколо, опита се да ми скрои номер, за да ме изхвърлят. Освен това пак той блокира файловете на Лайза, за не открие някой връзката между нея, Джулия и Ан.

— Продължавай.

— Два пъти дневно получаваше разпечатки от сървъра, които му даваха сведения за всички дела и клиенти. Пише го в наръчниците им — щом размениш две думи с потенциален клиент, трябва тутакси да уведомиш управителния съвет по електронен път, та да знаят какви възможности се разкриват и да сформират работни групи. Така Мериуедър научаваше кой търси съвет от фирмата за предстоящ банкрут.

Мийни ме гледаше недоверчиво.

— Значи са научавали много хора от фирмата. Не ти ли е минавало през ум, Дръмънд, че може да си пратил на смърт невинен човек?

Филис, която наистина беше много схватлива, явно почваше да се дразни от злобната му дребнавост почти колкото мен.

— Не ставай идиот — каза тя. — Синдикатът знае кой е вътрешният човек. Смъртта му просто го потвърждава.

Кимнах, защото всичко беше ясно като бял ден. Но за да подчертая нейната мисъл, добавих:

— По ирония на съдбата убиецът несъмнено е уведомил Мериуедър, че соча с пръст към него и Морис; Мериуедър е уведомил синдиката и по този начин е станал излишен. Сам си е подписал смъртната присъда.

Филис кимна и дори се усмихна. Сигурно ѝ допаднаше тази проява на божествено правосъдие.

Но Мийни твърдо не искаше да се признае за победен и отново се завъртя към мен.

— Но с Морис е друга песен, Дръмънд. Нали? Срещу него разполагаше само с подозрението за участие в нечиста сделка. И го осъди на смърт.

— Той е организирил връзката с „Гранд Вистас“ — отвърнах аз.

— Сигурен ли си?

— Да. Той е казал на Сай Бъргър да прати в Италия Бари Босуърт за подписването на договора.

— Това не оправдава една смъртна присъда, нали?

През цялото време усещах как Филис се взира в лицето ми.

— Прав е, Дръмънд — обади се тя. Огледа ме още по-внимателно и попита: — Не разполагаш с доказателства срещу Морис, нали?

— Той е организиран партньорството.

— Естествено. Но за убийствата...

— Виж какво, той беше в дъното на цялата работа и...

— И ти си заложил на карта — подсказа тя. — Допуснал си, че знае за убийствата, затова дръпна спусъка. Права ли съм?

Нямах намерение да отговоря. Но беше права. В онази част от секундата, когато трябваше да реша кои имена да дам на убиеца, хвърлих заровете и добавих Джейсън Морис. Не бях сигурен дали е замесен в убийствата. Дори не бях сигурен дали е знаел. Инстинктът ми подсказа, че е замесен, и аз му се доверих.

Всички ме зяпаха и се мъчеха да прозрат какво мисля.

През последните двацет и четири часа бях разсъждавал доста над този въпрос. Напрягах ума си до болка. Знаех, че мога във всеки миг да спра колелата, които съм задвижил. Можех да съобщя за плана си на ЦРУ или на Мийни, а те щяха да си напънат задниците и да измислят как да издигнат предпазна стена около Морис и Мериуедър. Но тогава човекът, който беше поръчал убийството на Лайза, щеше да остане жив.

Разправят, че някога Чингис Хан казал: „Избий ги всичките и ще знаеш, че си премахнал виновните.“ Американският закон не действа така. Не е редно. Това се отнася и до отделните личности. Най-основният принцип на американското право е презумпцията за невинност. Защитата на невинните е свещен дълг и точно по нея се различаваме от диваците.

Бях си повтарял, че Морис е главният архитект на престъпленията, довели до смъртта на невинни жертви. В най-добрия случай носеше косвена вина и това стигаше. Но не съвсем. Затова приех горчивия факт до края на живота си да се питам дали не съм осъдил един невинен, макар и покварен човек на смърт за

престъпление, което нито знам със сигурност, нито мога да докажа, че е извършил.

— Господи, ти не си по-добър от тях — обади се Мийни.

Преувеличаваше, но донякъде имаше право.

След дълго и тягостно мълчание Филис се озърна към Макгрудър и каза:

— Е?

— Той заслужава да живее с това решение — отвърна Макгрудър.

Тя се поколеба.

— Смяташ ли?

— Според мен не е добра идея — заяви той. — Нищо не му дължим.

— Никому няма да навреди, Джак. „Морис Нетуъркс“ вече е история.

Нямах представа за какво говори Филис, но Макгрудър явно беше типичен служител на ЦРУ — тайна до гроб, врагът не дреме и всички останали глупости. Решението ѝ не му допадаше и той крайно неохотно призна:

— Ние следяхме Морис. Телефоните, електронната поща, всичко. — Помълча, после каза: — Той знаеше.

— Знаеше ли? — повторих аз.

Филис каза:

— Съжалявам, но онзи ден трябваше малко да поизлъжем теб и мис Мороу. — Тя опипа с костеливи пръсти красивата брошка паяк върху яката си, после добави: — Преди около месец Морис беше уведомен по електронната поща от своя човек в „Гранд Вистас“ за сериозен теч, който трябва да се отстрани. Точно така пишеше. — Тя отбеляза: — Не ти ли се вижда странно, че в подобни случаи всички престъпници прибегват към жаргона на водопроводчиците?

— Беше твърде мъгляво, за да разберем какво означава намеси се Макгрудър. — Едва след втората смърт...

Филис го прекъсна:

— Вече споменах, че синдикатът е много сдържан и предпазлив в кореспонденцията си. Можем да предположим, че въпросът е бил обсъден подробно с Морис. По-късно, разбира се. Най-вероятно в дома му във Флорида.

— Понякога нашите приятели от ФБР забелязват там хора от синдиката — обясни Макгрудър. Последва дълго мълчание. — Всъщност Морис здравата беше нагазил лука.

Предположих, че няма предвид разходки из чужди зеленчукови градини.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да избира? Или той, или жените.

— Точно така. Синдикатът не можеше да го остави жив, ако всичко излезе наяве. Щеше да се вдигне страхотен шум, после съд, а и един Господ знае какво би изпял.

Не въздъхнах от облекчение. Всъщност бях подозирал всичко това. Но след като бе потвърдено, можех спокойно да си нося ореола. Така де. Обърнах се към Филис и казах съвсем искрено:

— Благодаря.

— Няма защо — отвърна тя.

Щом няма — няма, но все пак казах:

— Задължен съм ти, затова слушай. Бас държа, че се чудиш защо Сали Уестин не е разобличила Мериуедър.

Добре де, малко се перчех. Но понякога не е зле да покажеш на другите, че все още водиш в играта, а сега моментът беше точно такъв. Освен това имах още една точка за отбелязване.

Филис сви рамене.

— Нямам представа за какво говориш. Коя е Сали Уестин?

Но май разбра по лицето ми, че номерът не минава. Освен това бях разпалил любопитството ѝ. Изкашля се и попита:

— Добре. Как разбра за Сали?

— Първо, изобщо не я бива като адвокат. Шестица за усърдие, двойка за резултат, нали? Второ, пристигнала е във фирмата преди около три години, когато сте почнали разследването, прав ли съм? А ако се чудиш защо не е успяла да разобличи Мериуедър, върни се на първа точка. — Оставих ги да обмислят последното и попитах: — Коя е тя?

Филис кимна на Джак, който каза:

— Не е Сали Уестин, ако това питаш. Истинската Сали Уестин стана монахиня и живее в манастир на север от Денвър. Търси я, ако си нямаш работа. Жената, която познаваш под името Сали, е специален агент от Бюрото, а повече не ти трябва да знаеш. — Джак заби поглед в

килима, после отбеляза: — Господи, мислех си, че има желязно прикритие. Толкова време хвърлихме да проучим фирмата. А като открихме онази история със семейство Уестин... златна легенда, такава се пада веднъж в живота. Дори я изкарахме, че е завършила университета „Дюк“, защото никой от фирмата не е учил там.

— Страхотно прикритие — уверих го аз. — Заблудила ги е напълно. — После пуснах бомбата. — Истинска професионалистка, допусна само една дребна грешка.

Долната устна на Филис трепна.

— Дребна грешка?

— Връзката ѝ със Сай Бъргър. Но вие знаехте, нали? Така де, агент от нейния ранг непременно трябва да ви уведоми, че спи с евентуален заподозрян.

Този път трепна лявата вежда на Филис.

— Сигурен ли си?

— Питайте нея.

— О, ще я питаме. Определено ще я попитаме.

Лайза навярно ми се усмихваше от небето.

Според мен непробиваемата легенда на Сали имаше един недостатък. В една водеща адвокатска фирма тя беше като риба на сухо. Но ако спеше със Сай, всичките ѝ проблеми изчезваха. В замяна на дребните сексуални услуги той щеше да я пробутва през ежегодните оценки на персонала, та да не се връща във ФБР с подвита опашка. Или пък Сай просто беше неустоим за дамите. Знаем ли? Лично аз имах някои дребни проблеми в това отношение.

Както и да е, след малко Филис попита:

— Имаш ли да добавиш нещо?

— Не, казах ви всичко.

Тя се вгледа в лицето на Джак.

— Е?

Той се почеса по брадата и предположи:

— По моя преценка синдикатът е осъзнал, че връзката „Гранд Вистас“ — „Морис Нетуъркс“ излиза извън контрол, а хората му са заплашени от разкриване, и е решил да ги елиминира. До утре ще са продали акциите си от „Морис Нетуъркс“, „Гранд Вистас“ ще потъне в забрава, а те ще пристъпят към следващата задача.

— Съгласна съм с оценката на ситуацията, Джак — кимна Филис, после попита: — Имаме ли да се тревожим за още нещо?

— Не, стига да не разглеждаме смъртта на Морис и Мериуедър като убийства. Ако ги приемем за отделни и независими събития, точно както е било нагласено — самоубийство и нещастен случай при подводно плуване, — синдикатът не би имал основания да се бои от нови разкрития.

Филис като че се съгласи и с тази оценка. Погледна ме и каза:

— Ти вече беше съобразил всичко това, нали?

— Може би.

— Господи, ти си бил студенокръвно копеле — обади се Мийни.

— Може би, Джордж. Но Морис и Мериуедър сами си избраха съдбата. Правиш ли сделка с дявола, после не се оплаквай.

Всички се замислиха.

Филис обаче отново бе почнала да опипва брошката си.

— Но остава още един проблем, нали? — попита тя.

— Имаш предвид мен.

— Да... теб.

— Синдикатът не би трябвало да се тревожи за него — изтъкна Джак. — Доколкото знаят, той не подозира за тяхното съществуване и връзката им с „Гранд Вистас“. Ако днес или утре прекъснат тази връзка, Дръмънд би трябвало да е в безопасност.

Филис кимна и ме попита:

— Такава ли е и твоята преценка?

— Джак е прав. Синдикатът няма да се тревожи за мен. Аз не представлявам заплаха.

— Тогава защо е тая тревожна физиономия, млади човече?

— Убиецът от синдиката ли е, или е местен наемник?

— Предполагаме, че е местен — отвърна Джак. — По очевидни причини имат навика да използват местни наемници, когато им се наложи. Преди година свършиха нещо подобно в Пакистан. Само местни наемници.

Филис отново доказа, че е съобразителна.

— Но между вас двамата въпросът вече е личен, нали?

— Знам, че за мен е личен. За него също, струва ми се.

— Много неприятно.

— На мен ли го казваш?

— Здравата си загазил наистина. — След малко тя попита: Какво би искал да направим?

— Не сваляйте охраната от Джанет и близките ни. Тоя тип е отмъстителен.

Мийни, който досега тихичко си ближеше раните, избра момента, за да заяви:

— Както знаете, позицията на Бюрото е, че убиецът трябва да бъде изправен пред правосъдието. Той отне по най-жесток начин живота на осем души и случаят е на първите страници на всички вестници в страната. Трябва да го заловим, Филис. Застрашена е репутацията ни пред обществото.

И всички се втренчиха в мен.

Е, не трябваше да съм гений, за да разбера какво си мислят.

Зад прозорците на учебната зала се лееше студен зимен дъжд, а моите курсисти дремеха, драскаха човечета, флиртуваха, разправяха си вицове и какво ли не още, само и само да не ме слушат.

От срещата в хотела бяха минали три дълги и доста напрегнати дни.

Веднага след разговора напуснахме хотел „Мадисън“ и се отправихме към стая 2E535 в Пентагона, където е кабинетът на генерал Клапър. Филис обясни на шефа ми, че трябва тутакси да бъда изтеглен от фирмата и натоварен с друга задача — задача, която да ме остави разголен и уязвим, но не прекалено. Не бях сигурен какво означава това, но Клапър обеща да го уреди, после много сърдечно помоли Филис да изчака в приемната, докато ние двамата си разменим някои мисли.

Размяната на мисли се оказа еднопосочна и започна малко сухо, с дълга лекция за уместните правни процедури и необходимостта от безупречно професионално поведение, когато работиш в частния сектор, да не говорим за други държавни организации и тъй нататък. Клапър изказа някои много верни и точни мисли и грижливо изтъкна всички области, в които се нуждае от незабавно усъвършенстване, а аз през цялото това време стоях изпънат срещу бюрото му.

Когато отметна тази задача, той каза:

— Майор Дръмънд, вече можеш да седнеш.

Прехвърлихме се на същите кожени кресла в ъгъла, където беше почнало всичко само преди няколко седмици. Седнах срещу него. Той кръстоса крака, усмихна се и каза:

— Струва ми се, че имаме да уредим още един въпрос.

Отговорих невъзмутимо:

— Струва ми се, че не пропуснахте нищо.

— Парите.

— Пари ли?

— Седемдесет милиона долара.

— А... онези пари.

— Хайде, напомни ми как попаднаха у теб.

— В резултат на извънсъдебно споразумение.

— Нещо си се объркал, майоре. Парите са резултат от криминално разследване.

— Не, господин генерал — възразих аз. — Бях нападнат и получих обезщетение по общоприетия законен ред.

— Може би имаме проблем с терминологията — отговори той. — Ти получи парите чрез изнудване на една голяма компания. Изнудването бе разрешено в интерес на провежданото криминално разследване. На простонароден език това се нарича „ужилване“ и парите принадлежат не на посредника, а на правителството, което го е упълномощило. — Той ме погледна строго и добави: — Вече поисках мнение по въпроса от най-добрите военни юристи. Увериха ме, че шансовете са хиляда към едно в полза на правителството.

Но това беше преди три дни, а аз не съм злопамятен. Добре ме нагласи, но си го върнах тъпкано. Развалих му дългогодишното сърдечно приятелство със Сай, който неизвестно защо остана много недоволен, че неговият добър приятел е пратил пакостника Шон в прекрасната му фирма. Фирмата пък не беше доволна, че Сай е предложил онази програма за работа с армията и така нататък до безкрай. На следващия ден след като напуснах фирмата, управителният съвет предложи на Сай да се преквалифицира от съдружник в „съветник“, което обикновено е любезен начин да се каже „пенсиониран си“, само че в конкретния случай означаваше „уволнен си“. Бари го сполетя същото, но без учтивата форма. Направо го уволниха.

Но не си въобразявайте, че Клапър няма чувство за хумор. След молбата на Филис той ме назначи временно за инструктор във Форт Майър, да преподавам на офицери юристи — представете си само! — корпоративно счетоводство. А хората са постъпили там тъкмо защото не искат да имат нищо общо с корпоративното право. Нали така? А в класната стая винаги става весело, когато учителят споделя чувствата на учениците си.

Също като курсистите, аз вече цял час се озъртах към стенния часовник. Още три минути до щастливия край. Прекратих увлекателната и вдъхновяваща лекция за валутното хеджиране и реших

да приключим в оптимистичен тон. Например с един хубав виц. Изревах им да млъкнат. И те млъкнаха.

— Добре, слушайте — казах аз. — Трима души подават молби за постъпване в ЦРУ. Проверяващият ги води един по един в някаква стая. Казва на първия: „Ето ти пистолет. Жена ти е зад онази врата. Иди да я застреляш.“ Човекът взима пистолета, поти се, влиза, след десет минути излиза и признава, че не е успял да го направи. Проверяващият му казва, че не отговаря на изискванията за преданост, и го отправя. С втория същата работа — изскача навън само след три минути и му бият дузпата. Третият взима пистолета и влиза. Чуват се три изстрела. Минават още пет минути и човекът накрая излиза. Хвърля пистолета по проверяващия и казва: „Тъпо копеле, някой идиот е заредил с халосни патрони. Наложил се да я удуша.“

Обсипа ме порой от смях и хартиени топчета.

— Свободни сте — казах аз и всички хукнаха към вратата.

А аз започнах да си събирам материалите в куфарчето. За щастие водех лекциите в централата на военното градче, тъй че нямах много път под дъжда — само да прекося паркинга, после тревната площ и се озовавах в офицерското ергенско общежитие, където разполагах с една тясна стаичка.

Смяташе се, че престоят ми в общежитието е временен, докато убиецът бъде заловен и приключи с ремонта на апартамента. Но временното обикновено е най-дълго. Представяте ли си, собствениците на сградата подадоха до съда официална молба да бъде изхвърлен. Лично аз смятах доводите им за малко неубедителни, но техните адвокати изглеждаха твърдо уверени, че една експлозия и престрелка са напълно достатъчни за принудително изселване.

В крайна сметка обаче бях щастлив да се върна в армията, да бъда с хора, които се обличат и мислят като мен, а най-щастлив бях, че напуснах фирмата. Вярно, Елизабет щеше да ми липсва; малко бях хлътнал по нея. Виж, ягуарът беше жестока загуба. Но поне си имах великолепен гардероб и дори Клапър не можеше да ми го отнеме.

На вратата се почука. Един войник подаде глава и попита:

— Приключихте ли, господин майор?

— Да — отвърнах аз. — Само да си събера багажа.

— Хей, сър, ако не възразявате, имам наряд за почистване на цялата сграда. Искам да почна отрано. За довечера съм си уговорил

среща.

— Заповядай тогава.

Завъртях се и почнах да прибирам диапозитивите от проектора. Чух го как подрежда столовете зад гърба ми.

— Откога си в армията? — попитах аз.

— Прекалено отдавна. След два месеца ми изтича договорът и няма пак да подпиша. Не, сър, стига ми толкова.

— Тъй ли? Помисли си добре, приятел. Трябва да ти кажа, че в частния сектор не са само цветя и рози.

— Сериозно?

— Мене питай. Да знаеш, че...

Не знам колко време мина, преди да отворя очи. Седях на стол, бях вир-вода и тилът ме болеше ужасно. Понечих да го разтрия и, представете си, ръцете ми се оказаха вързани зад гърба.

Човекът ме гледаше отвисоко и държеше празен буркан.

Усмихна се.

— Изненада.

Какъв мръсник. Лоша работа. Беше петък, минаваше пет следобед, всичко живо си тръгваше, а вратата сигурно беше заключена. Отделих малко време да го разгледам. Беше облечен в бойна униформа със сержантски знак на яката. На етикетчето с името му пишеше Смит, но не вярвах да се казва така.

Освен това беше огромен, широкоплещест, с масивни ръце, масивни крака и врат на борец. Нищо чудно, че нито една от жертвите не бе успяла да му се опре. Всъщност изглеждаше доста симпатичен, с волева челюст, прав нос и изненадващо сини очи. Изобщо не приличаше на убиец, което несъмнено му помагаше да се приближи до жертвите. Главата му беше гладко избръсната, но във войската това не е рядкост. До левия му крак лежеше зелена войнишка торба и аз неволно се запитах какво има вътре.

— Хей, приятел, не ти трябва да ме убиваш — казах аз.

— Тъй ли?

— Аз съм страхотен адвокат, а на теб ще ти трябва точно такъв.

— Само това ли успя да измислиш?

— Добре де, какво да кажа? Не беше честно. Ти ме нападна в гръб.

— Я стига, Дръмънд. Нали ти обещах, че ще дойда.

— Мислех, че си заминал.

— За къде?

— Обратно към помийната яма, откъдето си изпълзял.

— Това ще ти струва един пръст — разсмя се той.

— Чудесно. — Аз се усмихнах. — Средният на дясната ръка.

— Дадено.

Той също се усмихна. Май се погаждахме много добре.

— Между другото, кой си ти? — попитах.

— Имам много имена. Бил, Том, Джак, наричай ме както искаш.

— Задник може ли?

— Хоп... отиде още един пръст.

— Разбрахме се. Средният на лявата ръка.

— Хей, възхищавам ти се. Трудно е да запазиш чувство за хумор в толкова напрегната ситуация.

— На мен ли го казваш?

Той се приведе по-близо и ме огледа.

— Обещах да ти разкажа живота си, но не споменах ли и че ще те кълцам, докато си бъррим?

— Имаше нещо такова. Но може пък да размислиш. Така де, ще положи всички усилия да бъда добър слушател, но ако кълцаш и бърриш, може малко да се разсея.

Той кимна в знак, че признава очевидната мъдрост на възражението ми, но изтъкна:

— Да... само че с времето малко съм закъсал. Знаеш ли какво? Имаш право на пет въпроса, преди да започна.

— Само пет?

— Да, само пет. — Той се разсмя. — Охо... ето че станаха четири.

— Мамка му.

— Това въпрос ли беше?

— Тъъ... не.

Той пак се разсмя и ръцете ме засърбяха да го спипам за дебелия врат.

— Защо? — попитах аз.

— Какво защо? Защо убивам? Защо убих жените? Защо Оливър Стоун не може да направи поне един свестен филм? Той се навъси. —

Конкретност, господин адвокат. Не ви ли учат на това в юридическите факултети?

— Добре. Защо уби жените?

— За пари. Така си изкарвам хляба. И аз бях войник като теб. Обучиха ме да убивам заради идеология и идиотски политически решения. Е, по дяволите... писна ми. И от празния джоб ми писна. Затова се прехвърлих в частния сектор и си открих собствен бизнес. Пътешествия, приключения, страхотна тръпка и пари... нямаш представа какви пари... велико е. Предлагам добро, експедитивно обслужване, надеждност и гарантиран резултат. И знаеш ли какво?

— Ка... Не, не знам какво.

Той се разсмя.

— Добра уловка. Две точки.

Беше едва ли не смешно. Намирах се в плен на един смахнат идиот, който се смяташе за Джей Лено. Но познавах хората като него. Трябваше непременно да ми каже колко е хитър, как превъзхожда другите, колко го бива в скапаната игра. Защото също като всеки обикновен психопат смяташе това за игра. Държеше на всяка цена да властва, да побеждава — както в убийствата, така и в чесането на езици. За първото не можех да му се хвана на малкия пръст, но във второто щях да го скъсам. Хрумна ми обаче, че ще е по-добре да си трая. Докато беше приказлив и в добро настроение, нямаше да ме реже. Така.

— Добре — казах аз. — Защо уби жените по този начин?

— Ей, знаех си, че точно това ще попиташ. Добре, ето как стана работата. Мериуедър откри онези съобщения на Мороу за пратката. Значи Лайза трябваше да е първа, защото ако убиех Джулия или Ан преди нея, щеше да разбере. Ясно ти е, нали? — Той помълча. — Хей, умнико, разбра ли откъде се познаваха тия трите?

— Не. Но не искам да прахосвам въпрос за това.

— Бързо схващаш — усмихна се той. — Хайде, от мен да мине. Всички посещаваха някаква женска професионална група. Нали знаеш, от онези, където тъпите феминистки ходят веднъж месечно да се жалват как ги ограничават, как целият свят е в мъжка власт и колко трудно било да напредваш, без да разтваряш крака. Ако мъжете сторят нещо подобно, веднага ще ревнат, че е дискриминация. Скапана страна, а?

Социологическите мнения на този идиот изобщо не ме интересуваха, затова казах:

— Бягаш от въпроса ми.

— Не, запазих най-хубавото за накрая. — Той се разсмя. Джанет е последна. Съобразих, че не е нито счетоводителка, нито адвокат във финансовия сектор, така че дори да разчете финансовите отчети, ще ѝ трябва най-много време да реши как да постъпи.

— Хей, имам добра новина — казах аз.

— Да?

— Нейната пратка е подарък от Лайза за рождения ден на баща ѝ.

— Тъй ли?

— Без майтап. Чисто недоразумение. Тъй че всичко приключва с мен.

Той не отговори.

— Знаеш, че тя е под строга охрана — настоях аз. — А вече и няма причина да я убиваш.

Той като че ми повярва, затова добавих:

— Защо да поемаш излишен риск? Ти печелиш и тя печели.

Той поклати глава.

— Не, ще умре. — Вгледа се в лицето ми и попита: — Хей, ти да не си хлътнал по нея?

— Спомни си уговорката, тъпако. Не съм обещал да отговарям на твоите въпроси.

— Сега пък се ядосваш — изкиска се той. — Е, след няколко дни непременно ще ѝ предам много здраве от теб.

По дяволите.

После той каза:

— Хей, съвсем забравихме за Фиорио, нали? Не се ли питаш за нея?

— Не.

Питах се, естествено. Но знаех, че непременно ще каже. Така и стана.

— Психологически игри, Дръмънд. — Той започна да изброява на пръсти. — Фиорио нямаше нищо общо. Но ченгетата и ФБР щяха да си скъсат задниците да разгадаят нейната смърт и това още повече щеше да ги обърка. — Помълча, сетне призна: — А и малко си падам

по знаменитостите. Направо бях пощурял по нейното предаване. Наистина исках да се запознаем. Сега съжалявам. Всяка вечер в шест и половина виждам една голяма празнина в живота си. — Той се разсмя. — Представяш ли си, дори взех автограф от нея, преди да я убия.

Погледна часовника си и каза учтиво:

— Хей, надявам се да не възразиш ако почна да се подготвям. — Наведе се и взе да вади разни неща от торбата. — Следващият въпрос, моля.

Гледах го какво вади и при дадените обстоятелства сигурно би било най-разумно да го помоля да ми прочете „Война и мир“. Но вместо това попитах:

— Кой те нае?

— Още ли не знаеш?

— Може и да знам.

— Първоначално Мериуедър. Той не каза за кого работи, а в моя занаят не се пита. Но предложи големи пари. Десет милиона в аванс, пет милиона премия, ако работата бъде извършена задоволително. Обясни какъв е проблемът, аз му изложих плана си и той страшно се впечатли.

— Хал би се впечатлил и от сандвич със сирене.

Той се навъси.

— Още те е яд на мен заради Мороу, нали? Опитай се да погледнеш нещата като професионалист. Четири жертви една след друга и трябваше да се ликвидират спешно. Помислих дали да не уредя четири катастрофи, но нали разбираш, в математическо отношение никак не се връзва. Знаеш ли кое й е лошото на катастрофата? Висок риск, никаква гаранция. Когато работиш по няколко обекта, серийният убиец е единственото решение. Някой друг поема вината, няма съмнения за допълнителни мотиви и ченгетата тичат подир опашките си.

— Кой те нае да очистиш Мериуедър и Морис?

— Не знам и не ми пука — разсмя се той. — Всичко беше уредено по телефона. Пет милиона за него и Морис.

Изправи се и почна да съблича униформата. Лошо... Очевидно възнамеряваше да ме кълца чисто гол и личеше, че предварително е обмислил всичко, без да пропусне нито една дреболия. На пода лежеше купчина инструменти — няколко остри ножа, трион, клещи и

тъй нататък. Освен това три пухкави хавлии и четири кутии бебешки влажни кърпички, с които да се изчисти, преди пак да надене униформата, да прибере всичко в торбата, да излезе с маршова стъпка от сградата и да изчезне.

Вече беше съвсем гол, ако не се броят найлоновите калцуни, които обу на краката си. Пред тоя тип дори и брат ми Джон изглеждаше като расов жребец. Защо ли хората с дребни пишки непременно държат да се докажат? Размерът няма значение, важна е техниката — всяка жена ще ви го каже.

Ами ако лъжат?

На езика ми напираше една страшно сочна закачка по този повод, която щеше здравата да го жегне, но не успях да я изтърся, защото щом отговори на въпроса за Мериуедър и Морис, онзи мръсник се пресегна и запуши устата ми с лепенка. По всяка вероятност това означаваше, че приказките свършват дотук и веселбата започва.

Както можете да предположите, аз бях стреснат и силно разстроен.

Той се наведе, избра един назъбен нож и ме огледа.

— Ако не греша, разбрахме се да почна от средния пръст на дясната ръка.

Кимнах. Той се ухили.

— Не искам да те тревожа, Дръмънд, но излъгах. Започвам от чатала.

Посегна и дръпна ципа на панталона ми. Тъкмо се канеше да извади малкия Шон на бял свят, когато пушечен изстрел раздра задника му. Той се изправи и изтърва ножа. Изглеждаше безкрайно изненадан.

Още два бързи изстрела почти го прерязаха на две и ме опръскаха целия с кръв и парчета от вътрешности.

— Военна полиция — изрече високо нечий глас. — Моля, хвърлете оръжието и вдигнете ръце. Не ме принуждавайте да стрелям.

По това време едрият тъпанар едва се крепеше на крака, гледаше към корема си и с крайно изумление виждаше как вътрешностите му се изсипват през няколко доста широки дупки. Завъртя очи към лицето ми. Лепенката ми попречи да се усмихна. Но положих огромно усилие очите ми да изглеждат много, много щастливи. Краката му се подкосиха.

Озърнах се към прозореца, откъдето бяха дошли изстрелите. Дани Спинели ме гледаше и се усмихваше. В следващия миг вратата на залата изтрещя и нахълтаха двама военни полицаи с таран, следвани от федерални агенти с униформени якета и още военни полицаи.

Е, минаха няколко минути, докато суматохата се уталожил, докато ме развържат и смъкнат лепенката и докато лекарският екип даде официално заключение за здравното състояние на негодника — категорично мъртъв. Но откровено казано, чувствах се малко засегнат и спасителите ми дори взеха да съжаляват, че са свалили въжетата преди лепенката, защото след броени секунди от все сърце искаха пак да ми запушат устата. Псувах когото зърна.

Накрая се появиха двамата, които наистина държах да видя — Спинели и Мийни. Най-много ме беше яд на Спинели. Така де, сделката с Филис беше да подмамя онзи тип, но при едно условие: да участва армията и Спинели да ръководи военния контингент. Не че много вярвах на Спинели. Нищо подобно. Но категорично не вярвах на Джордж Мийни.

Никога не се доверявайте на човек със сметки за разчистване. Не допусках Мийни нарочно да ме зарече на волята на съдбата, но тия неща често опират до част от секундата, а точно тогава, току-виж, някое тихо гласче изрекло в главата му: „Добре, Джордж, изчакай само още една секунда... гледай го, сега ще отреже оная работа на Дръмънд... оная работа, Джордж... спомни си как постъпи с теб и Джанет, Джордж... хайде, още една секунда.“ И додето мигнеш, на Шон вече не му трябва цип на панталона.

Погледнах Спинели и казах:

— Да те вземат дяволите, още пет сантиметра и онзи щеше да промени целия ми живот.

— Божичко, ти си бил скапан неблагодарник — отвърна той.

— Защо се забавихте толкова?

— Откъде да го знаем, че е стигнал дотук?

Ами точно защото не биваше да стига — не е ли ясно? Бяха устроили засади около тази сграда и общежитието. Всеки ще се сети, нали? Аз поне бих се сетил.

Но един военен полицай, който оглеждаше купчината инструменти на пода, вдигна глава и поясни:

— Шефе, човекът носеше униформа. Нищо чудно, че е минал край нас. Ето го черно на бяло. От армията е и се казва Смит.

— Виждаш ли с какви трябваше да работя тук? — погледна ме Спинели и повтори подигравателно: — Пише го черно на бяло, казва се Смит. — После попита: — Хей, как мислиш, дали с тая работа ще си уредя повишението?

Тръснах глава.

Мийни заяви съвършено невинно:

— Когато видяхме курсистите да си тръгват, решихме да ти дадем петнайсет минути. Мислехме, че си събираш материалите или някой курсист е останал да си поговорите.

Да, бе. Бях готов да се обзаложа, че Джордж ги е уговарял да ми дадат трийсет минути. Но премълчах. Е, всичко се размина на косъм и краката ми още трепереха, но криво-ляво докуцах до прозореца и се загледах в небето. Всички усетиха, че се нуждая от усамотение, и не ме закачаха.

Както казах веднъж, аз съм католик. Но трябва да призная, че имам дълбоки съмнения относно онази история за рая и ада. Ако Господ имаше адвокатска душа, би звучало логично: свети Петър на райските порти с дебелия тефтер, разните му там приказки за вечно възмездие, благословените и прокълнатите, добрите в едната килия, лошите в другата.

Приятно звучи, но е прекалено хубаво, за да е вярно. Аз обаче вярвам в съществуването на дух след смъртта и се надявам Лайза да е видяла как онзи мръсник си получава заслуженото.

Денят беше мразовит и снегът се сипеше като завеса от замръзнали сълзи.

За щастие църковната церемония беше кратка. Лайза би харесала това — тя не обичаше да приказва много-много пред съдебните заседатели, да задълбава излишно в подробностите или да злоупотребява с хорското гостоприемство. Убиецът ѝ беше елиминиран, следствието приключи, тъй че съдебният лекар най-сетне разреши да бъде погребана. От Бостън долетя свещеник, който я познаваше още от малка. В словото си вмъкна разкази за нейното детство, за упорития ѝ път нагоре в живота, за нейната добрина и душевна чистота. Когато приключи, всички се просълзихме.

Както винаги старата гвардия си свърши работата великолепно и ние тръгнахме в такт с потропването на конете, теглещи катафалката с ковчега.

Огледах събралите се опечалени. Всички те бяха свързани по един или друг начин с Лайза. Зърнах Клапър и мнозина офицери от военния съд в парадни униформи. Зърнах Имелда Пепърфийлд, моята вряла и кипяла помощничка, която се опитваше да се прави на твърда, но се проваляше най-позорно. Забелязах лицата на Джак Макгрудър и шефката му Фелис и нейният поглед леко ме разтревожи. Мисля, че я бях впечатлил с лукавство и безпощадност. Бях влязъл в онази стая и бях удушил жена си, а ЦРУ не забравя такива хора.

Разбира се, видях роднините на Лайза — мистър Мороу в инвалидна количка, леля Етел, впила яростен поглед в небето, Елизабет, Каръл и, естествено, Джанет. На идване бях зърнал и Феликс, домоуправителя на Лайза. Сега не го виждах, но знаех, че е тук. Сай прати цветя, но не дойде.

Огледах всички, скупчени безмълвно един до друг, после погледнах черния ковчег, увиснал над правоъгълната яма, и казах:

— Имам огромната чест да изрека последните думи. Обещавам да бъда кратък, защото Лайза не би искала друго. Някога Сенека бе

предупредил: „Хората не се интересуват колко благородно, а само колко дълго живеят. Макар че всеки има възможност да живее доблестно, никой няма властта да удължи живота си.“

Помълчах и всички се загледахме как снежинките се сипят по ковчег на Лайза.

— Тя живя доблестно, като олицетворение на най-доброто в армията и в правото. Беше моя приятелка, беше приятелка на всички ни.

Обърнах се към капитана на почетната рота и казах:

— Започвайте.

Двама сержанти прекрачиха напред, свалиха американския флаг и го сгънаха на плътен триъгълник. Подадоха флага на капитана, който го предаде на Джанет, сянката на Лайза. Така бе помолил баща ѝ.

Изстрелите разцепиха мразовития въздух и тълпата леко трепна, както се случва винаги. Тръбата пропя тъжната си песен, всички заплакахме и видяхме как черният ковчег се спуска с мъчително бавна тържественост в мрачната яма, която безмилостният убиец бе превърнал в нейна съдба.

Аз останах да гледам в гроба, докато опечалените бавно минаваха покрай мен и се отправяха нагоре по склона на Националното гробище „Арлингтън“. Мнозина от тях бяха минавали неведнъж по този път. Най-сетне бях сложил на място последното късче от мозайката. Ако предпочитате, бях разгадал последната тайна. Лайза беше усетила, че във фирмата има нещо много нередно. Беше приела предложеното място на съдружник, за да не загуби доверието им — защото бе искала да ги разобличи, защото просто ѝ беше в характера да освобождава света от злото. Но не бе разбрала срещу какво страшно зло се изправя и бе платила за това с живота си.

След няколко дни щях да се върна тук за дълъг приятелски разговор. Щях да ѝ разкажа как свърши всичко и колко ми липсва. Бръкнах в портфейла си, извадих нейната смачкана снимка, целунах я и я пуснах в гроба.

Когато най-сетне вдигнах очи, Джанет стоеше до мен.

Гледаше ме и сигурно се чудеше как да го каже по най-мекия начин. Бяха ни събрали убийствата и последвалите бурни събития, които несъмнено предизвикаха неестествени емоционални изблици.

Страх, отчаяние, обич, ревност и огромна вълна от алчност. Но всичко това бе отминало и кой знае какво оставаше.

— Бяха чудесни думи, Шон. Благодаря ти — промълви тя.

Мълчах.

Джанет се загледа в ковчега.

— По новините съобщиха, че убиецът от Лос Анджелис е ликвидиран, защото оказал съпротива при опит за арест.

— Който нож вади, от нож умира.

— И че Джейсън Морис загинал при злополука по време на подводно плуване.

— Четох във вестниците.

— А Хал Мериуедър се самоубил.

— Така му се пада на жалкия дребосък.

Тя вдигна очи към небето, после пак ме погледна.

— Как го направи?

— Нямам представа за какво говориш.

— Напротив, имаш. Искам да знам.

— Трябва повече да вярваш на вестниците, Джанет. — Но след кратко мълчание казах: — *Qui facit per alium facit per se.*

Тя изчака малко, после преведе:

— Който върши чрез другиго, върши сам.

— Това ли означава?

Тя се усмихна.

— Веднъж Лайза ми каза, че най-много ѝ харесвала твоята лоялност.

Свих рамене.

— А на теб кое ти харесва?

— Кой казва, че изобщо харесвам нещо в теб?

— Да, бе.

Тя ме хвана за ръката.

— Шегувам се.

След ново мълчание попитах:

— Как е Джордж?

— Не беше поканен на погребението.

— Правилно.

— Между другото, благодаря за парите — каза тя. — Решихме да ги дадем за благотворителност. Двайсет и два милиона долара на Дома

за военни ветерани в чест и памет на Лайза.

А, да, парите. Помните ли онзи малък разговор с Клапър? Е, съгласих се да върна плячката, но настоях, че моята адвокатка Джанет Мороу е заслужила своя дял с ценни правни услуги. Тя не беше федерален служител, бях я наел лично и нито един закон в страната не можеше да ѝ отнеме тези пари. Клапър завъртя един телефон и отсреща му казаха, че имам право. Но за половината не можело да става и дума; бил съм прекалено щедър, така заявиха. Е, нямаше как да споря, затова не се и опитах. Общоприетият хонорар при подобни случаи възлиза на една трета — някъде към двайсет и два милиона.

— Това би ѝ харесало — казах аз на Джанет. Зърнах стария Феликс да ни чака търпеливо горе на хълма. — Тя си падаше по ветераните.

— Да, май си прав.

След поредното мълчание казах:

— Слушай, трябва да се връщам на работа. Между другото, пак работя по криминални случаи.

Понечих да си тръгна, а Джанет каза:

— Може ли да те попитам нещо?

— Какво?

— Мислиш ли... дали Лайза... дали би я разстроило, ако се обвържа с теб?

— Сигурно щеше да каже, че си побъркана.

— Имаш право.

Направих още три крачки и се обърнах.

— В кой хотел каза, че си отседнала?

— Пак в „Четири сезона“.

— Хубаво място.

Тя кимна.

Направих още три крачки и пак се обърнах.

— Точно в седем. Кълна се да не закъснявам.

Тя тръсна глава.

— Не бързай. Още си нося пистолета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.